Jacqueline Monsigny

Floris, Cavalerul de Petersburg

Jacqueline Monsigny

Floris,
Cavalerul de Petersburg

Jacqueline Monsigny

Partea I

FLORIS ŞI ŢAREVNA

Capitolul I

Legănaţi de arcurile caleştii, Georges-Albert căsca, marchizul somnola, Adrien se gîndea, iar Floris visa cu ochii deschişi. Deodată, un hop neaşteptat îi zvîrli pe călători claie peste grămadă. Şocul fusese zdravăn, nu glumă.

— Blestemate drumuri poloneze! — gemu Trotti.

— Domnule Marchiz, teamă mi-e că s-a zis cu roata noastră, — începu să se vaite vizitiul pe care izbitura îl prăvălise de pe capră. Cu biciul rupt în două şi cu pălăria năclăită de noroi se apropie umil, privind prostit la portiera sărită din balamale. Cred că... ne-om fi împotmolit într-un cuibar de găini.

— Un cuibar? Ai înnebunit? Poate vrei să spui într-un şanţ! Te omor, mi-ai frînt oasele! Mă dor toate cele. Au... şi de cîte ori să-ţi repet să nu-mi mai spui „Domnule Marchiz", ci „Excelenţa Voastră", sau „Domnule Ambasador Extraordinar". Ai înţeles?

— Mda, domnule ambasador — răspunse docil Clement.

— Nu!!! urlă Trotti, n-ai înţeles nimic. Ţi-am spus: „Extraordinar". Mi te adresezi cu „Domnule Ambasador EXTRAORDINAR". Păi cum altfel, domnilor? se întoarse el spre tovarăşii săi de drum. Lăsaţi pe mine, o să le arătăm noi rusnacilor ăstora ce înseamnă Franţa!

Ca proaspăt ataşat de ambasadă ce se afla, Floris îl încuviinţă respectuos, deşi în sinea lui îşi spunea că nu prea era deloc momentul pentru lecţii de protocol. De aceeaşi părere cu el, Georges-Albert, scos din sărite de ifosele marchizului, începu să strănute ostentativ. Floris sări primul din caleaşca prăbuşită într-o rînă, la marginea drumului. Tot şirul de caleşti şi furgoane din care era alcătuită suita ambasadorului se oprise în loc. Pasagerii lor profitau să-şi dezmorţească oasele, glumind vesel, în ciuda vîntului tăios ce mătura drumul noroios

și desfundat. Adrien îi urmă lui Floris în timp ce spre amîndoi veneau în goană Li Kang și Feodor, urmați la oarecare distanță de Grégoire.

— N-ai pățit nimic, Floare de Mai? Sînteți teferi? întrebară în cor, cu accentele lor atît de diferite, dar egal de pitorești, cei doi slujitori.

Neîndurîndu-se să se smulgă din locul lui călduț, marchizul ridică exasperat ochii spre cer. Manierele bizare și comportamentul „personalului" din suita fraților de Villeneuve-Caramey îl călcau pe nervi. După mai bine de zece ani petrecuți în Franța, numai cu chiu cu vai se învoise Li Kang să nu-și mai arboreze tunica orientală decît la ocazii și să se îmbrace ceva mai europenește în restul timpului. În schimb, nu renunța nici mort la părul strîns în codiță de chinez și la limbajul de „Fiu al Cerului". Cît despre Feodor, acesta se încăpățînase să-și păstreze straiele de cazac. Cu mutra lui fioroasă, cu mustața înfoiată și cu sabia prinsă-n șold, băga în sperieți populația și-așa impresionată de singurul ochi și de obrazul brăzdat de cicatrici al colosului ucrainean. Pe marchiz, însă, cel mai rău îl scotea din sărite Georges-Albert, micuțul maimuțoi al lui Floris, buclucaș fără pereche. Deprins cu el încă din fragedă copilărie, Floris îl trata aproape ca pe o ființă umană, spre încîntarea acestuia, dar nu și a marchizului. De fapt, din anturajul lui Floris, singura persoană agreată cu adevărat de ambasador era Grégoire. Chipul blînd, aureolat de plete cărunte, al credinciosului intendent, îi inspira încredere. De n-ar fi fost el, Trotti ar fi jurat că Majestatea Sa îi împănase suita cu tîlhari de drumul mare. Oricum, nu avea încotro. Instrucțiunile regelui Ludovic al XV-lea fuseseră mai mult decît clare: „În calitatea voastră de ambasador al meu, domnule marchiz Joachim Trotti de la Chétardie, veți încerca să obțineți, pe căi legale, încheierea unui tratat de alianță cu regenta Ana a Rusiei. În caz de nereușită, apelați la domnii de Villeneuve-Caramey, membri ai Serviciului meu Secret. Ei vă vor însoți în calitate de atașați de ambasadă. Cunosc la perfecție rusa și alte cîteva limbi, dar e preferabil ca nimeni altcineva să nu afle asta. Dacă solia voastră eșuează, ei vor pune la cale o lovitură de stat pentru a o înscăuna pe țarevna Elisabeta, fiica țarului Petru cel Mare, nete-

zînd astfel calea spre semnarea acelui tratat, atît de prețios sufletului nostru."

Marchizul oftă. La simpla amintire a acelor cuvinte simțea că-l trec toate nădușelile, în ciuda frigului și umezelii care începeau să pătrundă în interiorul caleștii. „Pe strămoșii mei, halal misiune, n-am ce zice!" Trotti se căia de pe acum pentru a o fi acceptat-o, deși traversarea Europei, începută cu opt săptămîni în urmă, se dovedise mai mult decît agreabilă. În toate marile orașe femeile și copiii le ieșiseră în cale cu flori, în timp ce bărbații îi întîmpinaseră cu urale și cu ovații, azvîrlindu-și în sus pălăriile. La Dresda, entuziasmul mulțimii fusese de-a dreptul delirant.

Impacientat să afle ce anume se petrecuse, marchizul scoase capul pe portieră, tocmai cînd Grégoire își ajungea din urmă tovarășii, gîfîind de ți-era mai mare mila. Cei douăzeci de ani ai lui în plus începeau să-l împovăreze. Bucuros să-i afle pe Floris și Adrien teferi și nevătămați, se închină în fața marchizului, cu nedezmințita lui politețe dintotdeauna :

— Îndrăznesc să sper că Excelența Sa, domnul Ambasador Extraordinar, nu s-a rănit și că domnul conte și domnul cavaler se simt bine.

Marchizul de la Chétardie îi zîmbi binevoitor și se sprijini de umărul lui ca să coboare din caleașcă, atent să nu-și murdărească cizmele, cînd un răcnet disperat izbucnit de undeva din fruntea convoiului îl încremeni.

— Sîntem atacați !

— Priviți, se apropie o întreagă armată !

— Se îndreaptă spre noi cu lăncile pregătite de atac !

— Tîlharii !

— Bandiții !

— Dumnezeule, nu, sînt cazacii !

— Aoleu, cazacii ! Ajutor, cazacii !

Alaiul ambasadei fremătă, cuprins de panică. Valeții o tuliră înapoi spre furgoanele lor, în timp ce, suflecîndu-și fustele, cameristele alergau zăpăcite, care-ncotro, chirăind ca-n gură de șarpe. Bucătarii se băgară sub căruțe. Cei doi preoți căzură în genunchi implorînd mila Cerului. Secretarii se pitiră sub banchete, în timp ce soldații care se îndepărtaseră preț de numai cîteva clipe, cît să-și satisfacă în pădure unele nevoi ce nu suportau amînare, se întorceau în goana mare, cu pantalonii în

vine, rușinați de ținuta nereglementară în care se înfățișau dinaintea marchizului, pentru a primi ordinele de rigoare. Floris și Adrien își armară pistoalele. Ambasadarul își trase sabia de paradă din teacă. Georges-Albert începu să țopăie fericit pe pernele din caleașcă: „O bătălie! Tii, ce bine, ne mai distrăm și noi un pic." Doar bătrînul Grégoire suspină cu melancolică resemnare: „Eh, ce bine-o duceam la Versailles! Să vezi că iar începe bîlciul. Iar o luăm de la cap! Ca pe vremuri..." Li Kang își scoase tacticos din tureatca cizmelor pumnalul lung și ascuțit. Singur Feodor nu se clintise. Mijindu-și pleoapa unicului său ochi, privea cu o expresie profund disprețuitoare spre liziera pădurii de unde se ivise un pîlc de vreo douăzeci de călăreți. Într-un tîrziu, murmură jignit:

— Aștia cazaci? Ptiu! Mai curind niscaiva amazoane. Se poate, boiernașilor?

Floris și Adrien se uitară cu ceva mai multă atenție la cei ce se apropiau de ei într-un amețitor galop: niște zdrahoni blonzi și mustăcioși, cu țestele rase chilug și cu straie de soldați polonezi — în tunici cu dungi de un albastru spălăcit și un alb îndoielnic, încopciate din gît și pînă-n brîu, cu pulpanele răsfrînte pînă deasupra cizmelor. Mustăcioșii își înfrînară armăsarii chiar în fața caleștii pe jumătate răsturnate și descălecară toți o dată, dintr-un salt, împroșcîndu-i, din cap pînă-n picioare, pe cei de față, cu stropi de noroi gros și negru. Unul dintre ei, cu o mustață ceva mai lungă și un caftan ceva mai puțin murdar, semne distinctive ale unei probabile funcții, se adresă călătorilor într-o franceză stricată:

— Stăpînul meu, Mare Prinț și Voievod de Kovno, știe trecere în pămînt al Poloniei și în voievodat Kovno a mare prinț ambasador al Franței. Dacă Înălțimea Sa mare ambasador și nobili oameni francezi vrut urmeze la mine, căpitan Potocki, Mare Prinț și Voievod primește bieți francezi obosiți de drum lung. Înălțimea sa Mare Ambasador are mare castel și bun pat polonez la dispoziție pentru odihnire.

Încîntat de propriul discurs, mustăciosul își răsuci mîndru mustața și se înclină în fața marchizului, apoi în fața lui Floris și al lui Adrien, care îi răspunseră politicos.

— Ei bine, domnilor, iată o propunere extrem de agreabilă! Domnule căpitan, primim cu recunoştinţă invitaţia Voievodului de Kovno şi vă urmăm. Cît despre tine, Clement, se adresă Trotti vizitiului, n-ai decît să stai aici toată noaptea, la lumina felinarelor de va fi nevoie. Fă ce ştii, te priveşte, pînă mîine vreau să văd roata reparată.

— Mda, adică, să vedeţi... domnule ambas... adică... excelenţă... adică extraordinară... nu ştiu dacă o să fiu în stare, nici dacă mă ajută Sfînta Eudoxia, — protestă vizitiul, scărpinîndu-se în cap cu coada biciului.

— Excelenţă, vă rog, acordaţi-i bietului om un răgaz de cîteva zile. O să ne ajungă din urmă, în Rusia, interveni Floris, căruia vizitiul îi aruncă o privire încărcată de adîncă recunoştinţă.

— Ah, nu, domnule cavaler, replică pe un ton sec marchizul. Cum adică, să părăsesc aici bunătate de căleaşcă cu blazonul Majestăţii Sale pe ea şi să-mi fac intrarea în Rusia într-o vulgară trăsură de rînd? Nu, domnule, vom pleca mîine, cu echipajul nostru de gală. Dar, adăugă marchizul, dispus să-şi arate mărinimia, îi îngădui lui Clement să ceară oricîte ajutoare îi vor trebui.

— Păi... să vedeţi, adică... e bine şi aşa! Ce să zic, e chiar... extraordinar mai e şi ambasadorul ăsta... auzi la el idee, pînă mîine dimineaţă... ptiu! bodogăni furios nefericitul vizitiu privind a pagubă în urma convoiului care, escortat de căpitanul polonez, se şi urnise.

Înghesuiţi ca vai de lume în faetonul mînat de Feodor şi ocupat pînă atunci doar de Li Kang şi de Grégoire, marchizul de La Chétardie, Floris şi Adrien de-abia respirau

— Nu-i nimic, oftă marchizul, în braţele căruia Georges-Albert se trîntise cu dezinvoltură, n-o să murim dacă, pentru o dată, lăsăm la o parte eticheta.

— Vă rog să mă iertaţi, domnule Ambasador Extraordinar, dar dacă Înălţimea Voastră binevoieşte să mi-l dea mie pe Georges-Albert, va fi uşurată de o povară, pare-mi-se nu tocmai plăcută, îi şopti Grégoire.

— Ah, îţi mulţumesc, prietene, îţi mulţumesc — răspunse marchizul.

Stăpînindu-se cu greu să nu pufnească în rîs, Floris şi Adrien schimbară o privire plină de înţeles: în ciuda diferentelor sociale dintre ei, marchizul şi Grégoire erau

făcuți să se înțeleagă, ceea ce din perspectiva lui Floris și al lui Adrien, care nutreau o adîncă stimă pentru Grégoire, era un compliment în favoarea acestuia și nu a marchizului.

Parcurseseră ceva mai puțin de o leghe, cînd căpitanul cel mustăcios, care galopa pe lîngă portiera faetonului, se aplecă înspre cei dinăuntru și le strigă :

— Iată, Mare Înalt Ambasador, mare castel Domn Voevod de Kovno.

Mirat, Floris își roti ochii și nu văzu decît o clădire de lemn, lungă și destul de încăpătoare, înconjurată de cîteva hambare. Ceea ce se înfățișa dinaintea ochilor lor nu aducea nici pe departe a castel, ci mai degrabă a conac de proporții ceva mai impozante.

— Mi se pare mie, ori în țara asta totul e mare numai în mintea oamenilor..., murmură marchizul printre dinți.

Deși se aflau înghesuiți ca sardalele, Li Kang izbuti să facă o plecăciune adîncă, zîmbind cu gura pînă la urechi :

— Vorbă Aurită se exprimă cu înțelepciune, izvorîtă din roua dimineții.

Fulgerîndu-l cu o privire severă, marchizul i se adresă pe un ton glacial lui Floris, care stătea vizavi de el

— Mi-e teamă, domnule cavaler, că nu mi s-a mai întîmplat să fiu comparat cu roua dimineții. Aveți amabilitatea și comunicați acest lucru servitorului vostru.

La auzul acestor cuvinte, ochii verzi ai lui Floris fulgerară scurt, semn că se mîniase. Scuturîndu-și buclele negre, sări din faetonul care tocmai se oprise. Cu binecunoscuta-i prezență de spirit, Adrien intui că fratele lui era ferm hotărît să-i dea o lecție marchizului. Vru să intervină, dar Floris i-o luă înainte. Cu un rîs forțat se înclină dinaintea portierei, spunînd : „Mare Înălțime Ambasador, „Vorbă Aurită“ este rugat descindă în mare castel de la Mare Prinț Voevod...“

Marchizul se încruntă, mustrîndu-se amarnic în forul său interior pentru a fi acceptat ca regele să-i impună prezența acelui tînăr obraznic care, iată, se încumeta să-l înfrunte pe față. Adrien păli. Floris cam întrecea măsura, dar, ca orice diplomat de carieră, nu-și putea

îngădui să glumească în privința etichetei, principala armă a ambasadorilor...

— Domnule marchiz — se grăbi să intervină Adrien, fratele meu intenționează să vă sugereze că fiecare țară are limba, obiceiurile și...

Adrien nu apucă să-și încheie fraza. În spatele lor bubui un glas de stentor, cu un puternic accent slav :

— Ah, Înălțimea Voastră, nobile Prinț Ambasador, ce onoare pentru castelul, pămînturile și voievodatul meu militar din Kovno să primească pe Înălțimea Voastră, reprezentant al Majestății Sale regele Ludovic al XV-lea.

Marchizul Joachim Trotti de la Chétardie descinse demn din faeton și, trecînd cu un aer marțial pe lîngă Adrien și Floris, le șopti printre dinți :

— Să sugereze, da ?... Vorbă Aurită, hmmm ! Runda asta ai cîștigat-o tu, Floris, Doamne-Dumnezeule, ce familie mi-ai trimis pe cap !

Apoi Trotti adăugă, cu voce tare :

— Mărite Voievod, vă mulțumim pentru amabila ospitalitate oferită în marele vostru castel.

Voievodul de Kovno era un bărbat corpolent și jovial, cu ochi albaștri jucăuși și obraz rotund, de om bun la suflet. Ca și soldații lui, purta o tunică lungă cu pulpanele răsfrînte, după moda poloneză. În schimb, țeasta n-o avea rasă decît pe jumătate. În creștetul capului își păstra o meșă lungă prinsă într-un soi de mic coc. Pe Floris îl amuză contrastul dintre hainele lui și hainele lor : ei purtau pantaloni bufanți scurți, croiți după moda bavareză, de curînd adoptată la Paris, și pelerine scurte, tivite cu blană. Peste peruca de călătorie, marchizul își pusese un tricorn din blană de castor, în timp ce Floris și Adrien își legaseră la spate pletele lungi și buclate într-un nod prins cu cîte o fundă de mătase.

— Îngăduit fie-mi, Mărite Voievod, să îi recomand pe secretarii mei, continuă marchizul, domnul conte Adrien de Caramey și domnul cavaler Floris de Caramey.

Floris fu cuprins de un simțămînt ciudat. I se părea că nu mai este el însuși, de parcă un necunoscut i-ar fi luat locul. Conveniseră încă de la plecare să-și păstreze doar numele de Caramey și să renunțe la cel de Villeneuve, întrucît s-ar fi putut ca în Rusia cineva să își amintească încă de mama lor.

Pornirea lui Floris împotriva ambasadorului se topi ca neaua sub razele de soare cînd observă că două încîntătoare poloneze îl priveau, pe sub sprîncene, nițeluș speriate. Erau însoțite de o doamnă de dimensiuni respectabile, cu sîni imenși și generoși care ținea în poale, în brațe și agățate de fustele ei vreo șase sau șapte fetițe de vîrste diferite; se foiau în așa hal încît Floris nu izbutea cu nici un chip să le numere.

Spre deosebire de voievodul lor, doamnele erau îmbrăcate după moda pariziană, în rochii largi cu crinolină.

— Ah, iată și perlele mele de Baltica!, exclamă voievodul. Pe primele mele născute, Henrietta și Philippa, le-am avut dintr-o primă cununie, Dumnezeu să odihnească în pace sufletul răposatei mele neveste. Iar pe nestematele astea mici, ca să simplificăm lucrurile, le am botezat, pe toate șapte, la fel — Maria. Și iat-o, Excelență, pe actuala mea soție, Marea Voievodeasă de Kovno. Domnilor, am onoarea să vi-o prezint.

Voievodeasa se cufundă într-o enormă reverență. În timp ce se înclina politicos în fața ei, Floris gîndi obraznic că voievodul ar fi trebuit să-și califice planturoasa soție drept „Grasa" și nu drept „Marea" voievodeasă.

Colosala făptură se ridică cu greu din reverență și, luîndu-și la zor bărbatul în limba lor maternă, începu să distribuie dispoziții în stînga și-n dreapta:

— Ascultă, grăsanule, ajunge cu trăncăneala, e musai să găsesc la toți franțujii ăștia un locșor unde să-și pună capul la noapte. Crezi că-i treabă ușoară? Hei, tu, căpitane Potocki, ce-i haosul ăsta? Pas alergător, vino-ncoace să-ți spun ce ai de făcut!...

Floris și Adrien, care înțelegeau totul, rîdeau pe înfundate. Voievodeasa bătu energic din palme și se făcu în sfîrșit liniște. Cît duraseră salamalicurile dintre marchiz și voievod, cei peste o sută de membri ai ambasadei coborîseră din vehiculele lor, stîrnind rîsetele, exclamațiile, comentariile și rumoarea țăranilor, soldaților, slujitorilor, cailor, porcilor și orătăniilor din întreg perimetrul reședinței voievodatului de Kovno. Aduși la ordine de muștruluiala stăpînei lor, mustăcioșii și slujnicele poloneze îi luară în primire pe membrii soliei franceze. După cîteva ceasuri bune, liniștea se reinstală la

„castel". Fiecăruia i se găsise un locşor. Unora, deasupra grajdurilor, altora, în hambare, cîtorva, prin poduri şi, celor favorizaţi de soartă, în „castelul" voievodului. Floris şi Adrien se numărau printre aceşti ultimi fericiţi, numai că solida voievodeasă nu dispunea de suficiente camere, aşa încît îi plasase, fără să stea să-i mai întrebe, în aceeaşi încăpere cu marchizul :

— Sper că vă simţiţi bine. Patul e grozav. Ah, domnilor ambasadori, era să uit, cina va fi servită peste jumătate de ceas.

De-abia închisă uşa în urma ei, Trotti explodă, dînd frîu liber unei sfinte indignări :

— Aha, va să zică, ăstia îşi bat joc de noi, domnilor ? Un pat de nici trei picioare şi jumătate, din două grinzi şi trei scînduri peste care au azvîrlit, Doamne ia-mă, o duzină de perne. Cum să doarmă trei persoane pe aşa ceva ?

— Tot e bine că ne revin patru pernuţe de fiecare, zîmbi hîtru Adrien.

— Oare unde-am nimerit ? mîrîi Trotti, ignorînd gluma tînărului. Unde ? Într-un conac, într-o fermă sau într-o garnizoană ? La un burghez, la un nobil, la nişte prinţi ori la nişte morţi de foame ? Nu văd nici „marele castel" şi nici „confortabilul pat polonez", promise nouă de mustăcios. Unde ne aflăm ? Unde ? Pe măsură ce marchizul se monta de unul singur, Floris şi Adrien se priveau cu înţeles.

— Cred, domnule marchiz, că ne aflăm pur şi simplu în Polonia — replică sec Adrien, vădit agasat de văicărelile lui Trotti.

— Halal ospitalitate, continuă imperturbabil marchizul. O sobă stricată, o masă şchioapă, o oală de noapte şi, pe deasupra, trei într-un pat !

— Ba, să-mi fie cu iertare, domnule ambasador, vom fi chiar patru — interveni Floris.

— Cum adică, domnule ?

— Foarte simplu, Excelenţa Voastră nu l-a pus la socoteală pe Georges-Albert, de care eu nu mă despart niciodată.

Încremenit, de parcă trăznetul ar fi căzut între ei, Trotti rămase o clipă cu gura căscată. Adrien se temu că va face apoplexie. Cînd colo, marchizul se apropie cu

pași înceți de Floris, se învîrti agale în jurul lui, scrutîndu-i îndeaproape și cu mare atenție expresia voluntară a chipului, ochii de smarald, cu ape aurii și buclele ca abanosul. Pe urmă îl luă la rînd pe Adrien, studiind pe îndelete trăsăturile tînărului înalt și roșcovan, diametral opus fratelui său, prin aparenta lui răceală și stăpînire de sine, dar deopotrivă de cuceritor prin farmec și prin ascuțimea spiritului. Într-un tîrziu, păru a se da bătut. Frecîndu-și gînditor obrazul, murmură:

— Dacă într-o bună zi va fi să am un fiu, nu mi-ar displace să vă semene, lua-v-ar naiba să vă ia! Am început să vă cunosc, ridică el brusc tonul, da, da, și m-am săturat de ipocriziile voastre: „Excelența Voastră" în sus, „Excelența Voastră" în jos. V-am dibuit eu, șmecherilor! Buun! Va să zică de prima probă ați trecut cu bine... de altfel, Măria Sa regele mă prevenise, numai că eu nu cred nimic pînă nu văd cu ochii mei. Deci nu vă e teamă de nimic și nu sînteți lingușitori. Perfect! Hotărît lucru, sînteți pe placul inimii mele, domnilor Villeneuve-Caramey. De-aici înainte, cînd rămînem între noi, vă dau voie să-mi spuneți Trotti și vă rog să mă considerați prietenul vostru. Chiar dacă sînt un tip cam ciufut.

Amuțiți de uimire, Floris și Adrien îl priviră cu admirație. Abia acuma înțelegeau că nu erau decît niște tineri cu caș la gură care mai aveau încă multe de învățat de la acest marchiz ce se dovedea mai tare decît amîndoi laolaltă. Floris se gîndi că, în ordinea preferințelor inimii lui, după rege, Adrien, Li Kang, Feodor, Grégoire, Georges-Albert și mai ales după micuța lor surioară Baptistine, lăsată de voie-de-nevoie în Franța, marchizul de la Chétardie era persoana la care ținea cel mai mult, fiind gata să-și dea viața pentru el. Atîta doar că Floris se oferea mereu să-și dea viața pentru cîte cineva și bietul Adrien trebuia să stea într-una cu ochii în patru ca să-l salveze.

— Și acum, spuse marchizul luîndu-i prietenește de braț, destul cu vorba. Haideți să mîncăm. Sper ca măcar cina să nu fie pe măsura patului oferit de voievodeasă, glumi el. Pe cinstea mea, sînt mort de foame.

— Și noi așișderea, Trotti — îi răspunseră într-un glas Floris și Adrien.

— Mai doriți puțină buracika, domnule cavaler de Caramey, întrebă sfios Philippa, plecîndu-și ochii verzi-cenușii.

— Da, cu plăcere, Voivodziankă Philippa, îi răspunse Floris, întrebuințînd apelativul aflat de la soldații gazdelor lor. „Ce frumoasă e cînd mă privește așa, pe sub gene, și ce accent încîntător are cînd vorbește", gîndi el în timp ce Philippa continua să-l îmbie cu bunătățile de pe masă :

— Vă rog, luați și niște piroști.

Deodată, Floris tresări. Pe sub masă, tînăra își lipise piciorul de-al lui. Nu îndrăzni să se miște, crezînd că o făcuse din nebăgare de seamă ; o clipă mai tîrziu însă, degetele ei mici îi cuprindeau de mînă, mîngîindu-i palma. Neliniștit, Floris privi de jur-împrejur, să se asigure că voievodul și zdrahoana lui soție nu observaseră nimic. Din fericire, și gazdele și invitații lor, unii mai congestionați decît ceilalți de abundența bucatelor și a toasturilor cu vin unguresc, erau prea ocupați cu descopciatul, cît mai discret cu putință, al corsetelor și tunicilor care nu-i mai cuprindeau peste pîntece. Într-adevăr, castelul voievodului nu era decît un modest conac, dar cina pe care o găzduia în acea seară era un adevărat festin. Slujitorii nu mai pridideau să aducă nenumăratele feluri de cărnuri umplute, de vînat, fezandat și de frigărui de pasăre.

Floris se felicita de a se fi așezat lîngă Philippa, pe care o găsea frumoasă foc. La rîndul lui, Adrien părea fericit de vecinătatea Henriettei. Mai puțin favorizat de soartă, marchizuui îi revenise locul de onoare, în dreapta voievodesei care-l copleșea cu atențiile, dar și cu dimensiunile ei gigantice, înghesuindu-l de mai-mai să-l dea jos de pe colțișorul de banchetă unde nefericitul se retrăsese disperat, lipindu-se de perete.

Încurajat de atmosfera veselă a supeului, Floris își strecură mîna pe sub masă și îndrăzni să mîngîie genunchiul tinerei. Georges-Albert, de care uitase toată lumea și care drept răzbunare se servise de unul singur, luîndu-și o butelcă cu vin și un platou cu bunătăți pe care le cărase sub masă unde le degusta tacti-

cos, își acoperi ipocrit ochii cu mîna, chipurile rușinat de îndrăzneala stăpînului său.

Philippa continua să vorbească, de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat.

— Sînt sigură că în Franța nu cunoașteți buraki-ul, domnule cavaler. Se face din sfeclă fermentată și este baza alimentației polonezilor.

— Ah, sfeclă, răspunse Floris cu ochii strălucind și cu gîndul aiurea, preocupat să-i mîngîie genunchiul cu o mînă, în timp ce cu cealaltă continua să mănînce. Georges-Albert socoti că era momentul să-și ajute stăpînul. Apropiindu-se de fustele fetei, ridică cu lăbuțele unul din volane și i-l dădu lui Floris. Acesta zîmbi, amuzat de neașteptata colaborare.

— Nu mă credeți că se face din sfeclă, domnule cavaler? se miră Philippa, derutată de zîmbetul lui Floris. Și iată, aici aveți rosoli, un fel de terci de mei care se oferă ca garnitură la răciturile din căpățînă de mistreț.

Acea dizertație gastronomică îi convenea de minune lui Floris. Fu cît pe ce să scoată o exclamație de bucurie simțind că sub ultimul volan înmînat de Georges-Albert, dăduse de pielea catifelată a fetei. Philippa roși, tuși discret și luă o înghițitură de Tokay.

— Iar piroștile din care tocmai ați luat, domnule conte, reluă Henrietta discursul brusc întrerupt al surorii sale — sînt făcute din aluat umplut cu carne tocată.

Floris își privi cu atenție fratele și observă că, sub aerele lui flegmatice, în loc să fie atent la lecțiile de gastronomie ale frumoaselor poloneze, acesta preferă să-și canalizeze și el energia în cu totul altă direcție.

Mulțumit de isprava lui Georges-Albert se pregătea să își reia tacticos festinul de sub masă, cînd băgă de seamă că Adrien se afla în același impas ca și fratele său, din pricina volanelor.

„Cu ăștia doi n-o scoți niciodată la capăt, mă întreb ce s-ar face fără mine!“ își spuse maimuțoiul. „A naibii modă, cine-o mai fi inventat volanele astea?“ bodogăni Georges-Albert și, pentru mai multă siguranță, își trase lîngă el sticla de vin. Pe măsură ce cu o lăbuță ridica un volan, cu cealaltă ducea stica la gură și trăgea cîte o dușcă.

— Iar cașa, domnule cavaler, continuă Philippa, se fierbe în apă și se stropește cu ulei încins; este pîinea noastră.

Lui Floris puțin îi păsa de cașa. Se pregătea să devină și mai îndrăzneț, cînd voievodul de Kovno se ridică în picioare pentru un al șaptesprezecelea toast.

Oftînd, Floris părăsi genunchiul Philippei și, aidoma celorlalți comeseni, se ridică în picioare, cu pocalul plin ochi în mînă.

Pînă atunci se băuse în sănătatea regelui Franței, a reginei Franței, a actualului rege al Poloniei — Auguste, a fostului rege al Poloniei — Stanislas, tatăl actualei regine a Franței, născută în Polonia... în sănătatea marchizului Joachim Trotti de la Chétardie, a contelui Adrien și a cavalerului Floris de Caramey (toasturi propuse de partea poloneză), în sănătatea voievodului, a planturoasei voievodese, a tinerelor voievodițe (toasturi propuse de partea franceză) și, după amabilitățile de rigoare, se băuse în continuare pentru succesul armatei poloneze, pentru teritoriile poloneze, pentru prietenia franco-poloneză, pentru fosta împărăteasă a Rusiei, Caterina, soția lui Petru cel Mare, de origine poloneză și ea. Pentru acest din urmă toast, Floris și Adrien ridicară pocalele doar pe jumătate; nu puteau ierta înverșunarea cu care în anii copilăriei lor acea femeie o urîse pe mama lor, nu puteau uita că din pricina ei fuseseră la un pas de a-și lăsa oasele în Rusia [1].

Voievodul își plimbă privirea de-a lungul sălii, zîmbi și, ridicînd paharul, rosti cu glas tunător :

— În sănătatea Alteței Sale Imperiale regenta Ana a Rusiei !

Floris se clătină ușor, neștiind dacă de vină era alcoolul sau farmecul Philippei. Impenetrabil, Adrien nici nu clipea. În schimb, Trotti parcă înghițise un băț. Toți trei dădură peste cap pocalul cu un aer posomorît, și se reașezară. Floris și Adrien își reluară ocupațiile de mai înainte, secondați de Georges-Albert care tot ridicînd la volane se îmbăta din ce în ce mai rău. Trotti se căzni ca să-și apere locșorul de cărnurile revărsate ale planturoasei voievodese. Floris tocmai atingea iarăși genunchiul

---

1 A se vedea **Floris, dragostea mea**, primul volum al prezentului roman.

Philippei, cînd voievodul își ridică din nou pocalul, cu un zîmbet abia ghicit :

— Vă propun acum, domnilor, să bem în sănătatea Augustei Sale Altețe Imperiale țarevna Elisabeta Petrovna. Fie ca în amintirea tatălui ei, Țarul Petru cel Mare, și a sîngelui său polonez dinspre mamă, țarevna să știe să-și recunoască întotdeauna adevărații prieteni.

Trezit brusc la realitate, Floris surprinse privire malițioasă a voievodului ațintită asupra marchizului și înțelese că nu întîmplător fuseseră invitați să-și petreacă acolo noaptea, toasturile de pînă acum fiind în fapt preliminariile unui țel anume. Prinzînd din zbor ideea, Adrien își fulgeră fratele și amîndoi îi scrutară pe sub gene pe Trotti. Acesta își ridică alene pocalul pironindu-și brusc privirea în ochii voievodului.

— Petru țarevna Elisabeta. Pentru știința ei de a-și recunoaște la nevoie adevărații prieteni, repetă polonezul.

Deși cu doar o clipă în urmă păruse beat pulbere, Trotti se scutură pe loc de efectele Tokay-ului, regăsindu-și luciditatea de ambasador. Numai că tocmai atunci grăsana de voievodeasă se trezi să se bage-n vorbă, cît pe ce să strice totul mormăind pe limba ei :

— Ia ascultă, ce te complici atîta, domnule Voevod ? Ia nu ne mai pisălogi atîta cu toasturile astea inutile. Auzi idee, să bem în sănătatea regentei pe care o detest...

— Taci femeie nepricepută, și vezi-ți de ale tale. Îngrijește-te mai bine de hărmălaia aia de la bucătărie și lasă-ne pe noi bărbații. Eu am ceva de discutat cu domnii ăștia...

Floris și Adrien se rugară cerului ca voievodul să nu afle niciodată că înțelegeau tot ce spune el.

Voievodeasa bătu din palme și strigă în franceză :

— Căpitane Potocki, ce-i cu zgomotul ăsta ?

— Mărită Voievodeasă, răspunse căpitanul în franceza lui șovăielnică, avem mică discuție pentru aflăm cine, cazac Feodor, chinez Li Kang sau eu căpitan Potocki, mai bun dansator ești Trebuie decidă domnul Grégoire, nobil intendent la marii domni, cu soldații, bucătarii și slujitorii polonezi. Este, Mărită Voievodeasă, mare prietenie franco-poloneză.

— Mă rog, mă rog, se îmbună trupeșa doamnă, dar sărbătoriți prietenia asta în ceva mai multă liniște, ori poruncesc să fiți cu toții biciuiți.

Cu mustățile pleoștite mai dihai decît pînă atunci, bietul căpitan părăsi pîsav încăperea.

Floris se reașeză la masă. Îi vîjîiau urechile și se cam învîrtea sala cu el. Totuși rezista la băutură mult mai bine decît și-ar fi închipuit.

Autoritară, Philippa îl apucă de mînă și i-o puse de-a dreptul acolo unde se tot străduia să ajungă de două toasturi încoace. Amețit de-a binelea, Floris fu cît pe ce să-și piardă capul și s-o ia în brațe. Intuind ce se petrecea cu fratele său, Adrien îi aruncă o privire severă și o dată mai mult autoritatea pe care o avea asupra mezinului își făcu efectul. Venindu-și în fire, Floris îl ascultă cu atenție pe voievod.

— Polonia se bucură nespus, nobilă Excelență, să vadă că în sfîrșit o solie franceză se îndreaptă către Moscova și măritul nostru rege Auguste, pentru a cărui sănătate ne rugăm bunului Dumnezeu, e încîntat de perspectiva semnării tratatului pe care Franța nu va întîrzia de bună seamă să îl semneze cu regenta și cu miniștrii ei. De pe urma unui asemenea tratat, prea iubita noastră patrie nu va avea decît de cîștigat.

Floris se temu că voievodul se va ridica din nou în picioare pentru a propune un nou toast în cinstea patriei sale. Văzînd că se înșelase, oftă ușurat.

Încordat ca un arc, Adrien se juca absent cu pocalul din fața lui, prefăcîndu-se că admiră rubiniul vinului. Pricepuse unde bătea voievodul și aștepta să vadă cum vor evolua evenimentele.

Floris tresări. Piciorușul Philippei redeschidea atacul. Ca să aibă tăria de a rezista tentației, sorbi încă o gură de vin și o strînse gingaș de mînă.

— Deși există și unele persoane care ar prefera să o vadă instalată pe tronul Rusiei pe țarevna Elisabeta, întrucît în vinele ei curge sînge polonez, regele nostru Auguste este și rămîne pe deplin credincios regentei Anna. În cazul izbucnirii unei rebeliuni, regele nostru nu s-ar plasa de partea conjuraților decît dacă, să zicem, s-ar vedea constrîns la aceasta de o mare putere străină.

Pentru Adrien mesajul era mai mult decît străveziu: „În cazul unei lovituri de stat vom fi bucuroși să vă sprijinim din toate puterile".

Voievodul făcu un semn. Paharnicul din spatele lui îi

umplu pe dată pocalul. Voievodul își muie buzele în vin, tăcu o clipă, apoi își reluă discursul :

— Așa-i viața, ce să-i faci ! Ah, dar să nu uit. Aflați, Excelență și voi domnilor, că printr-un ciudat joc al soartei, unul din vechii mei prieteni, un neamț, originar din Hanovra, a ajuns medicul de încredere al țarevnei Elisabeta. Mi-a salvat viața, în urmă cu douăzeci și cinci de ani, vindecîndu-mă de o păcătoasă de febră rebelă. V-aș rămîne îndatorat dacă ați avea amabilitatea să-i transmiteți salutări din partea Voievodului de Kovno. Îmi amintesc că-l învățasem un străvechi cîntec popular polonez, pe care-l cînta cu un accent de te stricai de rîs, nu alta. Doriți să vi-l cînt și domniilor voastre ? Stați puțin să mi-l amintesc... da, da, așa era ; ascultați :

Cine va purta coroana, coroana
Un bătrîn, un bătrîn, coroana va purta.
Bătrînul să poarte coroană nu va ști
Și nici tinerețea să-mi țină-n frîu n-o ști.

După ce intonă cu glas melodios balada binecunoscută fraților Caramey încă din copilăria lor, voievodul se reașeză, mîndru din cale-afară de talentele lui muzicale.

— Sper că n-ai de gînd să ne asurzești toată noaptea cu cîntecele tale idioate, îl mustră voievodeasa.

— Vai, că zăpăcit mai sînt, continuă pe franțuzește voievodul, fără să ia în seamă bodogăneala sîcîitoarei lui neveste, nu v-am spus numele bătrînului meu prieten. Îl cheamă Lestocq. Se pare că e devotat trup și suflet prințesei. Dacă, doamne ferește, vreunul dintre domniile voastre s-ar îmbolnăvi, sînt încredințat că ar veni de îndată să vă îngrijească la ambasadă.

— Ne oferiți o informație deosebit de prețioasă, mărite Voievod, răspunse Adrien, pe un ton neutru. Toți trei sîntem cam șubrezi și în ziua de azi e lucru rar să găsești un medic destoinic și de încredere.

Voievodul zîmbi și se întoarse către Floris.

— E foarte curios, domnule, dar din clipa cînd v-am văzut, mă tot întreb cu cine semănați și nu reușesc deloc să-mi dau seama.

Adrien păli. Era singurul dintre toți cei de față care știa la cine anume s-ar fi putut gîndi voievodul. Floris în schimb avea tot dreptul să se arate mirat.

— Mă îndoiesc, mărite domn, că aş putea să semăn cu cineva dintre cunoştinţele dumneavoastră. Părinţii mei, pe care nu aveaţi cum să-i întîlniţi vreodată, s-au prăpădit amîndoi. Tatăl meu, ceva mai demult, iar mama, cu care din păcate nu semăn de fel, relativ recent.

— Da? Şi totuşi... e foarte stranie această impresie de a ne fi văzut cîndva... în alt loc şi în alt timp... numele vostru... într-adevăr... Caramey nu-mi spune nimic şi totuşi buclele astea negre, ochii ăştia verzi şi statura ieşită din comun îmi amintesc de... da, ah, da... adică, nu, nu, e cu putinţă... cred... cred că... am băut prea mult, asta e.

Şi clătinînd amuzat din cap, voievodul izbucni în rîs. Adrien răsuflă uşurat; de emoţie, fruntea i se acoperise cu broboane fine de sudoare. „Vai, mamă, scumpa mea mamă, grea moştenire ai mai lăsat fiului tău cel mare! Să-i spun oare adevărul lui Floris? Dar cînd? Acum sau mai tîrziu? Doamne, învaţă-mă ce să fac! De fapt, ştiu. Trebuie să am răbdare şi să aştept, să las lucrurile să vină de la sine."

— Şi acum, ultimul toast, Excelenţă, domnule conte, domnule cavaler, rosti solemn voievodul ridicîndu-se din nou în picioare, beau pentru ca această noapte să ne pecetluiască în chip fericit prietenia legată sub acoperişul castelului meu.

Habar n-avea voievodul cît adevăr ascundeau vorbele lui. După ce comentaseră pe şoptite cu marchizul evenimentele, constatînd că misiunea lor începea sub auspicii mai mult decît favoarabile, de vreme ce beneficiau deja de aliaţi de nădejde, Floris şi Adrien se strecuraseră ca două umbre spre camerele unde îi aşteptau Philippa şi Henrietta, temîndu-se să nu dea nas în nas cu cine ştie cine pe scară. Din fericire însă, Feodor şi Li Kang continuau să cînte şi să ţopăie în bucătărie, laolaltă cu întreg personalul de serviciu al casei. Cherchelit de-a binelea, Grégoire se trîntise pe o saltea de paie, sub pretextul că „distracţiile astea nu mai sînt pentru vîrsta mea".

Cele două domnişoare lăsaseră întredeschisă uşa dormitoarelor lor, unde îi aşteptau cuminţi, fiecare în patul ei...

— Floris, micuţul meu francez, ia-mă în braţe şi iubeşte-mă şopti Philippa. Ştii, Floris, pentru Henrietta şi pentru mine... e prima dată... Cînd v-am văzut pe a-

mîndoi ne-am spus că ne-ați fost trimiși de bunul Dumnezeu...

Floris fu cît pe ce să-i replice că Bunul Dumnezeu nu era cu siguranță complice în asemenea chestiuni, dar își mușcă buzele și tăcu, de teamă să n-o ofenseze.

— Țineam neapărat ca prima oară să fie un francez, înțelegi, Floris ? Un francez... Nu, tu nu poți înțelege ce înseamnă pentru noi, cei de aici, Franța... Pierdute în străfundul Poloniei, am visat de-atîtea ori Parisul... tinerii aristocrați ai Parisului... și deodată, pe neașteptate, ne-am pomenit cu voi doi aici. Ah, ești atît de frumos Floris... Floris... dragostea mea... sînt a ta...

Cuvintele ei avură însă un efect invers celui scontat de Philippa. Profunda venerație nutrită de cele două surori poloneze pentru Franța îl emoționă pe Floris. Se simțea cuprins de o incomensurabilă mîndrie patriotică.

— Miine, poimîine, tatăl nostru ne va da pe mîna cine știe cărui staroste polonez, dar tu mă vei fi avut înainte. Aceasta va fi răzbunarea mea împotriva acelui urîcios de mire impus cu de-a sila.

Lui Floris îi venea să plîngă. I se pusese un nod în gît și ar fi vrut să o poată lua la sănătoasa. Patriotismul îl obliga totuși să facă față situației. Se plecă cu blîndețe deasupra Philippei, simțindu-se dintr-o dată foarte matur față de inocența ei de fetiță. „Nu-ți fie teamă, Philippa, am să mă port cu blîndețe și grijă. Ești atît de frumoasă și de lipsită de apărare.“ Aplecîndu-se și mai tare înspre ea, Floris simți dintr-o dată că se învîrte camera cu el și se prăbuși pe spate, zîmbind. Mirată, Philippa își apropie obrazul de al lui. Dincolo, în dormitorul alăturat, Henrietta îl scutura de zor pe Adrien, căzut într-o similară letargie.

Cele nouăsprezece toasturi ale voievodului de Kovno, salvaseră virtutea odraslelor sale. Beți turtă, Floris și Adrien dormeau duși, uitnd că onoarea Franței se aflase în mîinile lor.

Între timp, marchizul Joachim Trotti de La Chétardie sforăia cît șaisprezece, visînd că profită din plin de fericirea de a se lăfăi de unul singur într-un pat imens, fără să știe că Georges-Albert, socotind că Excelența sa Ambasadorul Extraordinar dispunea de exagerat de mult spațiu, se instalase confortabil la picioarele lui, visînd la fericirea de a sta la căldurică, în brațele marchizului.

În felul acesta, în ultima noapte dinaintea trecerii frontierei rusești, nimeni n-a dormit de unul singur, dar cu toții au fost cuminți, din vina sau poate tocmai datorită vinului unguresc.

Capitolul III

— Zăpada, boiernașii mei, e un semn bun — spuse Feodor, clipind des din pleoapele singurului său ochi din care se prelingea o lacrimă grea.

— Dumnezeule, iar am ajuns aici — oftă Grégoire.

Prin perdeaua din ce în ce mai deasă a fulgilor de nea, Floris și Adrien priveau spre țărmul rusesc al rîului Daina, unde un întreg corp de armată, alcătuit din infanterie, cavalerie și artilerie, așteaptă sosirea soliei franceze spre a-i prezenta onorul.

— Iată-te iarăși în țara prafului alb și a vîntului de temut, Floare de Mai. Fie ca Budha să-ți călăuzească pașii, murmură abia auzit chinezul.

— Da, bunul meu Li Kang, iată-mă din nou în Rusia! Da, recunosc uniformele și inima mea se umple de nostalgie.

Nu mai puțin emoționat decît Floris, Adrien îl cuprinse afectuos pe după umeri:

— Te înțeleg, frățioare, dar n-avem voie să ne lăsăm copleșiți de sentimentalisme. Bagă-ți bine în cap: n-am fost niciodată aici și nu înțelegem o boabă din limba lor. E clar?

Apropiindu-se de cei doi tineri, marchizul de la Chétardie le șopti la ureche:

— Cred că nici chiar regele nu s-ar fi așteptat să meargă totul așa de strună. Am impresia că misiunea noastră e ca și împlinită și nu va fi nevoie de...

Trei salve de muschetă și treizeci și unu de salve de tun trase în cinstea soliei franceze îi tăiară vorba. Încotoșmănat ca toți ceilalți într-o haină mițoasă de blană, Georges-Albert aplaudă din răsputeri și sări peste umărul lui Floris care, atent la preparativele transbordării ambasadei lor de pe țărmul lituanian pe cel rusesc, nu-l băgă în seamă. Operația cu pricina se dovedea destul de complicată. Un bac somptuos, acoperit cu catifea roșie și pasmanterii aurite, trăsese la mal într-un loc unde albia

rîului era ceva mai îngustă. Conform dispozițiilor date de Trotti, se începu cu transbordarea furgoanelor, a cailor, a sutelor de cufere cu haine, a cadourilor, a rezervoarelor de alimente și de vin (pentru viitoarele recepții pe care marchizul spera să aibă ocazia să le ofere). Apoi veni la rînd personalul ambasadei. Cameristele se suiau pe bac ridicîndu-și poalele fustelor și chirăind speriate. Valeții clănțăneau din dinți, soldații încercau să-și ia un aer cît mai marțial, secretarii își redactau memoriile, în timp ce preoții binecuvîntau apa și malurile Dainei, aghesmuindu-le din belșug și udîndu-i leoarcă pe compatrioții aflați prin preajmă.

— Mă simt aidoma unui căpitan de navă, le mărturisi Trotti celor doi frați, pe cînd se suiau împreună în somptuoasa caleașcă pe care amărîtul de Clement o reparase peste noapte. Se cuvine să descindem ultimii, ca să-i impresionăm pe ruși cu magnificiența noastră. Vă rog să nu uitați nici o singură clipă, domnilor, că sîntem reprezentanții Majestății Sale. Trebuie să le oferim străinilor un exemplu de etichetă severă și de eleganță rafinată. După cum ați putut constata, ambele curți tratează cu multă solemnitate reluarea relațiilor lor diplomatice... Printre îndatoririle noastre se numără deci și aceea de a ne face admirați pentru echipajele noastre, pentru garderoba noastră, pentru calitatea livrelelor purtate de slujitorii noștri...

Nerăbdători să ajungă odată și nesuportînd să-l mai audă perorînd pe Trotti, Floris și Adrien deschiseră portiera cu gîndul să le dea o mînă de ajutor amărîților ce trudeau la îmbarcarea furgoanelor. Cu un gest autoritar, marchizul le interzise să coboare :

— Hei, domnii mei, încotro ? Se poate ? Cum ne-a fost vorba ? Ce-ar spune generalul de Bismarck, guvernatorul rus al provinciei Riga, care presupun că ne așteaptă pe celălalt mal, aflînd că atașații mei de ambasadă pun umărul și împing căruțele, cot la cot cu oamenii de rînd ?

Cu un oftat resemnat, Floris și Adrien se afundară din nou în pernele de mătase, privind de la distanță cum se deshamă toți caii, totul într-un vacarm de nedescris, cum sînt coborîte vehiculele pe mal și cum sînt suite pe bac.

Strecurîndu-şi capul prin portiera caleştii, Li Kang zîmbi enigmatic :

— Împreună cu Bătrîna Prudenţă, Lamă Ascuţită şi cu mine pornim traversarea apelor învolburate, numai că pe tine Floare de Mai şi pe tine Bucurie a Zilei vă caută Virginitate Înţeleaptă şi Virtute Inconsecventă. Aveţi grijă...

— Ce mai e şi cu jargonul ăsta ? exclamă marchizul şi cine sînt Virginitate Înţeleaptă şi Virtute, Doamne iartă-mă, nu mai ştiu cum ?

Scoţînd capul pe fereastră, Floris şi Adrien dădură cu ochii de fetele voievodului care, departe de a fi supărate de eşecul lor nocturn, le luaseră urma, ferm hotărîte să-i însoţească pînă la capătul lumii. Îngroziţi, cei doi se retraseră precipitat în interiorul caleştii, neştiind prea bine cum să procedeze. Marchizul îi privi ironic.

— Ce ruşine, dragii mei. Ha, ha, iată cea mai bună dovadă că sînteţi încă nişte ţînci. Un bărbat adevărat posedă nu numai arta seducţiei, ci şi pe aceea de a-şi părăsi cuceririle de un ceas, ştiind să mintă exact atît cît să poată convinge orice femeie că este nebun după ea şi că se va întoarce negreşit în braţele ei... Într-o bună zi. Ea îl aşteaptă cu portretul lui sub pernă şi, pe cinstea mea, de cele mai multe ori asemenea iubiri se dovedesc extrem de utile. Păi cum altfel ? Ce ne-am face dacă toate domnişoarele în călduri ne-ar urmări peste tot prin lume, ei drăcia dracului !

— Educaţia noastră mai are încă goluri şi ne bucură că ne ajuţi să le umplem. Îţi mulţumesc, Trotti, pentru acest sfat nepreţuit — spuse Adrien.

— O să ne străduim să-l aplicăm cît de curînd — adăugă Floris.

Cei doi fraţi se îndreptară agale spre trăsura tinerelor poloneze. Văzîndu-i, ele începură să se lamenteze cu glasul înecat de lacrimi :

— Ah, Floris, dragostea mea, cum de-ai putut să mă părăseşti astfel, fără un cuvînt de rămas bun...

— Adrien, vrem să rămînem cu voi şi să vă însoţim pretutindeni.

Floris sărută galant mîna Philippei, murmurîndu-i drăgăstos :

— Scumpa mea Philippa, eram prea disperat că mă despart de tine și mi-a fost teamă să ne luăm adio de față cu părinții tăi. Cine știe ce nebunie mai făceam... Eram în stare să te răpesc chiar de sub ochii lor... Oricum, ne vom revedea, ți-o jur, frumoasa mea... cum crezi că te-aș putea uita vreodată...

Adrien zîmbi în sinea lui : de nebunii, Floris era oricînd gata, noroc că avea cine-l ține în frîu...

— Henrietta, draga mea dragă, mă voi reîntoarce să fur ceea ce vinul tatălui tău nu mi-a îngăduit să gust. Fii încredințată că de-aci înainte voi purta clipă de clipă în suflet amintirea chipului tău drăgălaș.

După cîteva minute bune de promisiuni, suspine și sărutări, trăsura cu odraslele voievodului se urni, făcînd cale-ntoarsă. Cele două fete plecau fericite și pline de speranță, în timp ce Floris și Adrien nu știau dacă să se mire sau să se supere, dacă să respire ușurați sau să fie jigniți de viteza cu care cele două porumbițe se învoiseră să lase „prada" din gheare. Posomorît să constate că sosirea intempestivă a femeii de care cu o noapte în urmă se credea îndrăgostit pînă peste urechi îl enervase și că, acum, plecarea ei îl descumpănea, Floris se urcă în caleașcă bodogănind : „Complicat mai e și cu femeile astea, cine să le mai înțeleagă !".

Marchizul asistase amuzat la întreaga scenă și își freca încîntat mîinile.

— Mii de mulțumiri, Trotti, fără dumneata am fi fost pierduți — declară Adrien, rîzînd.

Îndrăznind să gîndească, preț de o clipă, că fratele lui e un cinic lipsit de inimă, Floris oftă și închise ochii. Se pregătea să se lase pradă aleanului, cînd Georges-Albert începu să țopăie și să scoată mici țipete de bucurie, împiedicîndu-l să-și rumege melancolia. Echipajul lor se apropia de bac. Floris n-avea decît șaisprezece ani, o poftă nebună de viață, sîngele îi clocotea în vine și încă nu știa să deosebească dorința pasageră de adevărata și marea dragoste. Era cu mult prea tînăr pentru asta. Alertat de Georges-Albert, scoase capul prin portiera caleștii și în aceeași secundă o și uită pe biata Philippa.

— Dacă nu vrea să fie prea hurducat, domnul Ambasador Extraordinar ar trebui să se dea jos — strigă Clement de sus, de pe capră.

— Aha! exclamă satisfăcut marchizul, scoţînd la rîndul lui capul prin fereastră — va să zică, bunul meu Clement, cînd vrei poţi să te exprimi corect! Ei bine, nu, prefer să rămînem în caleaşcă. Şi nu care cumva să deshami caii; vreau să le facem impresie cînd ajungem pe ţărmul celălalt.

— Păi... adică... să vedeţi... o să fie cam greu... Haide, dii, căluţilor, dii — mormăi Clement, orbit de fulgii răscoliţi de viscol.

Vîntul se înteţise nu glumă, şi apele Dainei spumegau neliniştitor. Mîniaţi de mugetul valurilor şi de trîmbele de nea care îi izbeau peste ochi, sfichiuindu-le nemilos boturile, cei şase bidivii înhămaţi la caleaşcă refuzau să se suie pe bac. Soldaţii francezi care asigurau manevrele de îmbarcare le puseră cîte o pătură peste ochi şi peste urechi şi începură să-i tragă de zăbale, în timp ce cîţiva căruţaşi se căzneau împingînd la roţile din spate.

— Haida, dii, haida, acuma, împingeţi, dii!

O clipă lui Floris i se păru că se împotmoliseră, dar cu icnete şi zvîcnituri punctate de înjurături şi de răcnete, caleaşca intră pînă la urmă pe bacul legat de celălalt mal cu un odgon de-a lungul căruia marinarii ruşi îl împingeau în contra curentului, vîslind din greu cu nişte rame uriaşe.

O nouă salvă de muschete îi vesti pe călători că începea traversarea. Mujicii de pe bac se înclinară pînă la pămînt:

— Urăm Înălţimilor Voastre fericire şi bunăstare. Pentru noi e o mare cinste să vă purtăm spre pămîntul sfintei noastre Matuşka.

Emoţionaţi, Floris şi Adrien închiseră o clipă ochii. Regăseau universul copilăriei lor, graiul simplu al mujicilor care spuneau „măicuţa noastră" patriei lor şi se adresau celor de viţă nobilă într-un limbaj de o respectuoasă familiaritate.

Trotti, care nu pricepea o boabă, le răspunse cu blîndeţe paternă:

— Bine băieţi, bine, daţi-i drumul!

Uşor de zis! Marinarii dezlegară parîmele de bulumacii de pe mal şi bacul prinse să tangheze neliniştitor. Mujicii se opinteau la rame în ritmul unui cîntec din bătrîni, cu refren nu tocmai vesel:

„Dar sufletul ţi-e al Domnului din cer,
Spinarea ţi-e a stăpînului boier,
Iar capul ţi-este al Ţarului, de-l cer".

Marchizul scoase o oglinjoară şi începu să-şi aranjeze tacticos peruca. Tocmai îşi ajusta tricornul şi-şi netezea jaboul de dantelă, cînd de afară se auzi un răcnet înspăimîntător:

— Păzea! Ne izbim de un buştean, **eh, ti, durak**[1], strigă un mujic marinarului care, înarmat cu o vîslă imensă, făcea pe cîrmaciul. Acesta se opinti din răsputeri, încercînd să modifice direcţia bacului. Prea tîrziu însă. Nimeriseră într-un vîrtej care tîra vijelios ambarcaţiunea drept spre trunchiul purtat de ape. Impactul nu mai putea fi evitat. Izbit violent în flancul stîng, bacul se zgudui din ţîţîni. Lui Trotti îi scăpă oglinjoara din mînă.

— Neciopliţii ăştia nu se prea pricep la manevre...

N-apucă să-şi termine fraza. Obosită de veşnicul du-te-vino al bordului, parîma plesnise cu un pocnet sec, ca de pistol. Caii se cabrară nechezînd.

— **„Gospodi pomilui"** — Doamne miluieşte! — începură să se roage îngroziţi marinarii, văzînd că nu mai au cum stăpîni ambarcaţiunea. Cuprins de panică, Georges-Albert sări peste capul marchizului şi, smulgîndu-i în treacăt peruca, se încleştă cu disperare de gîtul stăpînului său, blestemînd în sinea lui fluviile, bacurile şi, mai ales, călătoriile. Floris şi Adrien vrură să sară din caleaşcă pentru a-i ajuta pe rîndaşi să stăpînească animalele înnebunite de spaimă. Nu mai avură cînd. Totul se petrecu cu iuţeala fulgerului. Armăsarului negru din fruntea atelajului îi alunecase pătura de pe ochi. Speriat, îl muşcă sălbatic pe omul ce-l ţinea de hăţuri, se ridică nechezînd în două picioare şi se azvîrli orbeşte înainte, trăgînd după sine şi ceilalţi cai cu caleaşcă cu tot. Sub copitele furioase ale cailor, bastingajul poleit cu aur se frînse ca un pai.

Trotti rosti calm: „Păcat. Nu ştiu să înot". Floris şi Adrien îi răcniră ceva ce nu izbuti să înţeleagă. Bănui că probabil încercau să-i dea curaj. Apoi bordul dezechilibrat se lăsă pe o parte azvîrlind caleaşca în valurile

---

[1] Of, că prost mai eşti! (în ruseşte în original)

întunecate ale Dainei. Un vaier de uimire țîșni din pieptul celor de pe mal. Încorsetat în uniforma-i somptuoasă, plină de fireturi, generalul de Bismarck se cutremură, lăsîndu-i să-i cadă monoclul. Scos din minți de perspectiva consecințelor diplomatice ale înecării ambasadorului Franței, începu să răcnească ordine în dreapta și-n stînga :

— Luați bărcile, repede, lăsați-i dracului pe mujici, salvați-i pe cei din caleașcă, ori la întoarcere vă așteaptă pe fiecare cîte o sută de lovituri de cnut !

Generalul își săltă în loc decorațiile în timp ce, stimulați de amenințarea biciului, soldații lui împingeau bărcile în apă.

— Vai, Dumnezeule, puișorii mei ! gemea bravul Grégoire, smulgîndu-și părul rar și alb. Domnul conte, domnul cavaler, bieții de ei ! Și uitînd că nu știa să înoate, se repezi să se arunce îmbrăcat în undele Dainei. Feodor și Li Kang îl apucară autoritar de cîte un braț.

— Lasă-ne pe noi, Bătrînă Prudență, apa e prea rece pentru tine.

Și lepădîndu-și cît ai zice pește cizmele și mantalele îmblănite, cei doi se azvîrliră în apă. Înotau mult mai repede decît înaintau bărcile soldaților. Coada lui Li Kang plutea caraghios în urma lui, în timp ce Feodor despica ritmic vîrtejul de spumă, urlînd ca un apucat :

— Sîntem aici, boiernașilor, sîntem aici !

Dar stăpînii n-aveau cum îl auzi. Apa înghețată năvălise în interiorul caleștii, lipindu-i de banchete. În ultima clipă, Floris izbutise să-l vîre pe Georges-Albert în sîn. Sufocîndu-se sub apa care tocmai le trecea de nas, Floris își spuse :

— Ce timpenie, o să pășim pe pămîntul Rusiei cu hainele ude fleașcă.

Inconștient, ca de obicei, Floris subevalua primejdia de moarte în care se aflau. Ca un superb sicriu aurit, cu geamuri de cristal, caleașca cobora încetișor spre fundul rîului. În clipa în care atinse albia nisipoasă, vîrtejul de apă se potoli. Fără să-și piardă cumpătul, Adrien chibzuind rapid cum să iasă la suprafață. Îi făcu un semn lui Floris și, izbind amîndoi deodată cu picioarele într-una din portiere, izbutiră să-i spargă geamul. Apoi înotară spre Grotti care, pe jumătate asfixiat, se lăsase

moale și plutea cu burta în jos și cu brațele întinse în lături, între cele două banchete. Adrien îi făcu vînt cu putere în afară lui Floris, care lopătă energic din picioare spre suprafață, ținîndu-l în brațe pe după umeri pe Trotti, în timp ce Adrien îl împingea pe marchiz de picioare. Urcușul durà o veșnicie. Cel puțin așa li se păru lor. Floris își simțea urechile vîjîind, iar inima îi bătea ca un ciocan în pieptul devenit dintr-o dată prea strîmt. Colac peste pupăză, gheruțele lui Georges-Albert îi lacerau pielea, făcîndu-i-o fîșii-fîșii. Deodată Floris zvîcni deasupra apei. Respiră lacom aerul proaspăt, fericit că scăpaseră cu viață. La suprafață, Daina era presărată cu marinari, soldați și mujici dintre care prea puțini știau să înoate. Cîteva clipe Floris făcu pluta pe spate pentru a-i permite lui Georges-Albert să tragă o gură de aer și pentru a-l ține și pe Trotti cu capul deasupra valurilor. Dînd de atmosferă, marchizul își veni în fire atît cît să înceapă să se zbată ca un apucat. Se agita în așa hal încît risca să-l dea din nou la fund pe bietul Floris. Fără să mai stea pe gînduri, acesta îi expedie din nou în lumea viselor cu un pumn năpraznic, nu înainte însă de a-i murmura politicos :

— Mii de scuze marchize !.

Ajuns și el la suprafață, Adrien îi strigă :

— Ține-te bine, frățioare, sosesc !

— Eu mă descurc, tu vezi de ceilalți ! îi răspunse Floris gîfîind. O clipă mai tîrziu, chipul i se destinse într-un zîmbet larg .

Pe deasupra mugetului stihinic al apelor, auzul lui fin percepuse glasurile celor doi credincioși slujitori :

— Floare de Mai, boiernașule, iată-ne !

Cîtuși de puțin mirat să-i vadă acolo, Floris îl lăsă în mîna lor pe Georges-Albert și pe Trotti, ambii căzuți în nesimțire și, refuzînd să se lase ajutat de Feodor ori de Li Kang, le porunci între două braseuri :

— Duceți-i repede la bărci ! Priviți, se apropie !

Și luptînd din greu cu vîrtejurile furioase ale Dainei, porniră înapoi înot spre ceilalți nenorociți pe cale să se înece. Adrien îl pescuise de-acum pe Clement. Îngreunată de apă, mantaua bietului vizitiu amenința să-i devină linţoliu. Despicînd energic undele spumegînde, Floris înșfăcă de plete un mujic. Ceva mai încolo, o mînă întinsă spre cer, într-un gest de ultimă implorare,

tocmai se cufunda; se repezi într-acolo și se reîntoarse spre bărci susținînd doi bărbați care se zmuceau cu atîta violență, încît fu nevoit să le aplice același tratament ca și lui Trotti. Soldații din bărci îi preluară pe cei doi amărîți și vrură să-l ajute și pe Floris să se suie. Incapabil să mai articuleze, acesta făcu un gest imperios de împotrivire și porni înapoi să salveze alți înecați, în timp ce Adrien sosea și el trăgînd după sine mujici leșinați.

Pe țărm, generalul de Bismark se enerva :

— Cine-or fi turbații ăia? mormăi el furios. Ce se bagă ei unde nu le fierbe oala? Salvează mujicii! Aaach! mein Gott, asta nu-mi place deloc!

Pe deplin calmat, Grégoire le explica cu gesturi largi rușilor adunați ciopor împrejurul lui că cei doi tineri erau stăpînii săi, că el îi crescuse și că erau pe cît de inteligenți și de bravi, pe atît de buni la suflet. Evident, soldații ruși nu pricepeau o iotă din cele povestite cu atîta mîndrie de simpaticul bătrîn, dar asta nu-i împiedica să-l asculte cu toată atenția, încuviințînd admirativ din cap. Deși petrecuse atîția ani în Rusia, Grégoire nu izbutise să-nvețe nici un singur cuvințel pe rusește, ceea ce poate că, din punctul de vedere al tainicei misiuni a francezilor, reprezenta un avantaj.

Floris și Adrien nu acceptară să se urce în bărci decît după ce ultimul dintre naufragiați se văzu salvat. Dîrdîind de frig, epuizați de supraomenescul efort depus, se prăbușiră pe fundul mahunei.

— Fie-mi îngăduit, Înălțimea Voastră, i se adresă unul dintre soldați lui Floris, strecurîndu-i cu de-a sila între buzele învinețite gîtul unei sticle cu vodcă. Floris înghiți lichidul cu senzația că se adapă cu apă vie. Sîngele i se încălzi în vine. Îi mulțumi cu o mișcare scurtă din cap bărbatului care aplică același tratament lui Adrien. Între timp ajunseseră la țărm. Floris și Adrien coborîră din barcă cu pași nesiguri, în uralele entuziaste ale soldaților și mujicilor de pe mal :

— Trăiască tinerii boieri! Slavă lor! Au mîntuit de la pieire atîtea suflete de ruși!

Bărbații își zvîrleau spre cer căciulile și cîntau. Apoi îi ridicară pe brațe pe Floris și pe Adrien, purtîndu-i în triumf. Privirile celor doi se întîlniră.

„Petruşka, oare destinele noastre stau sub acelaşi semn ?" — murmură Floris, amintindu-şi de moartea ţarului, survenită în împrejurări similare.

La rîndul lui, Adrien se simţea o dată mai mult tulburat de frapanta asemănare fizică dintre fratele său şi Petru cel Mare. Ceilalţi nu păreau să-şi dea seama, deşi poate că în mod inconştient aici se afla cheia entuziasmului şi uralelor adresate în mod evident în primul rînd lui Floris. Sufletul nobil şi adoraţia nutrită de Adrien pentru mezinul lui nu-i îngăduiau să fie pizmaş. Dimpotrivă, se bucura din toată inima pentru Floris, îngrijorat doar de surprizele pe care această asemănare i le-ar fi putut rezerva în viitor.

Alaiul entuziast îi depuse pe cei doi fraţi în faţa generalului de Bismarck. Stăpînindu-şi cu greu enervarea, potentatul schiţă un zîmbet ce aducea mai curînd a rînjet. În aceeaşi clipă, Trotti şi Georges-Albert deschideau ochii în braţele lui Li Kang.

— În sfîrşit, Vorbă Aurită şi Maimuţă Veselă, tare rău ne-aţi mai speriat !

Marchizul se smulse din strînsoarea chinezului, oarecum agasat să se trezească la pieptul lui şi încă pe picior de egalitate cu Georges-Albert. Şiroind de apă dar păstrîndu-şi intactă obişnuita-i morgă, ambasadorul se înclină în faţa generalului, năucit să-l audă adresîndu-i-se pe tonul cel mai protocolar cu putinţă, de parcă s-ar fi aflat la curte, în ţinută de mare gală :

— Mulţumesc Excelenţei Voastre pentru a fi venit să întîmpine ambasada extraordinară a stăpînului meu, Majestatea Sa Regele Franţei, Ludovic al cincisprezecelea, şi îmi îngădui să vi-i prezint pe secretarii mei, domnul conte Adrien de Caramey şi domnul cavaler Floris de Caramey.

Generalul se înclină la rîndul său :

— Domnule Ambasador Extraordinar, sînt onorat să o primesc pe Excelenţa Voastră în numele Majestăţii Sale Imperiale Ţarul Ivan şi a augustei sale mame, Alteţa Sa Imperială Anna Leopoldnovna, regentă a tuturor Rusiilor.

Lui Floris i se părea că visează : muraţi pînă la piele, dîrdîind de le clănţăneau dinţii în bătaia vîntului glacial care îi şfichiuia nemilos, marchizul se fîrîiisea mai ceva ca ntr-un salon. Cu toată agasarea lor, cei doi ti-

neri nu puteau să nu-l admire pe Trotti. Cu hainele îmbibate de nămol, fără perucă și ud leoarcă, perfectul diplomat, proaspăt scăpat de la înec, se purta degajat și plin de vervă, deși ratase complet intrarea somptuoasă anume „spre a-i impresiona pe ruși".

— În afară de faptul că au salvat prețioasa Voastră persoană, continuă generalul, ținem să mulțumim domnului conte și domnului cavaler pentru minunatul curaj și devotament dovedite astăzi. Lor le datorează viața douăzeci de oameni de-ai noștri.

Floris și Adrien ar fi putut jura că în realitate generalul nu era cîtuși de puțin încîntat de fapta lor, dar le era prea frig și se simțeau prea osteniți ca să-și mai pună întrebări. Într-un tîrziu, după ce se terminară politețurile, fură invitați să-și schimbe straiele într-o căbănuță de pescari. O caleașcă rusească urma să ia locul celei afundate în adîncuri. Fericit la culme că nu-i rămăseseră și lui oasele acolo, marchizul urcă cu pas vioi în noul echipaj și de-abia după ce se văzu comod instalat pe perne se întoarse spre tovarășii săi de drum, catadicsind să le spună :

— Apropos, domnilor, am uitat să vă mulțumesc.

— Pumnul meu, domnule marchiz, vă stă oricînd la dispoziție pentru un croșeu de dreapta, răspunse Floris rîzînd.

— Ți-a cam plăcut, obraznicule, constată ambasadorul, masîndu-și bărbia învinețită.

Plini de voie bună, Floris și Adrien săriră sprinteni în caleașcă. Vodca își făcuse efectul. Soldații și mujicii strigară din nou cu glas tunător :

— Trăiască boiernașii ! Trăiască vitejii !

Floris scoase capul pe fereastră și le mulțumi, ceea ce avu darul să întețească uralele. Buclele negre i se uscaseră și ochii lui verzi îi scînteiau ca două smaralde. Și deodată, fără nici un fel de motivație logică, soldații și prostimea porniră să strige :

— Trăiască țarevna noastră Elisabeta !

— Trăiască tînărul boiernaș !

— Trăiască fiica țarului Petru cel Mare !

— Aach, mein Gott, nu-mi plac deloc acești Franzosen, ach ! ach ! mormăi printre dinți generalul de Bismarck.

— Dă-i bice, vizitiule, strigă Floris, beat de fericire. Spre Petersburg ! Spre Petersburg !

Capitolul IV

— Ulric-Anton, dumneata pricepi ceva din spusele consilierilor noștri ? îi șopti căscînd regenta Anna Leopoldovna soțului său, prințul de Brunswick. Acesta tresări și încercă să-și ia un aer inteligent, ceea ce, în ciuda impresionantei uniforme de generalissim pe care o arbora mîndru, îl cam depășea.

Îmbrăcată într-un négligé de dantelă și tolănită într-o rînă, regenta Anna își primea ca de obicei audiențele în dormitor. Miniștrii Ostermann și Münich se învîrteau în jurul patului ei ca doi cățeluși. Deși trecuți bine de cincizeci de ani, ca să-i facă pe plac suveranei lor, care se dădea în vînt după culorile „tinerești și pastelate", unul era îmbrăcat în roz bombon, iar celălalt în galben-auriu. Să mori de rîs, nu alta. Deodată, dintr-un ungher al încăperii se înălță o voce feminină, extrem de autoritară :

— Excelențele Lor spun Alteței Voastre să nu se încreadă în solia franceză. Vă sugerează să chemați imediat cameristele și să le porunciți să vă îmbrace ca să-i primiți chiar astăzi, cu toate onorurile pe acei nepoftiți și apoi să profitați de primul pretext plauzibil și să-i expediați înapoi, fără să ne certăm totuși cu Franța.

— Vai, draga mea, dar ce-mi spui tu pare îngrozitor de complicat, oftă regenta, întinzînd mîna favoritei sale, Julia de Mengen, o brunetă superbă, pe atît de energică și de plină de draci, pe cît de molatecă și de pasivă părea stăpîna ei. Regenta dădu să se ridice din pat cu un geamăt, dar se prăbuși înapoi între pernele de mătase, căscînd de-i trosneau fălcile.

Cei doi miniștri aruncară o privire de recunoștință Domnișoarei de Mengden, apoi rostiră într-un glas :

— Așa este, Alteță, am primit un mesaj alarmant din partea generalului de Bismarck. Situația e gravă. Soldații și mujicii care ar trebui să ne fie credincioși nouă au scandat numele țarevnei Elisabeta.

— De cum au dat cu ochii de francuji !

— Care o fi legătura, nimeni nu știe !

— Ba da, Münich, i-au salvat pe mujici de la înec.
— Ce-are a face asta cu țarevna ?
— Nimic.
— Ba da.
— Ba nu.

— În sfîrșit, reluă Münich, Alteța Voastră ar trebui să se descotorosească, o dată pentru totdeauna, de Prințesa Elisabeta.

— Ei asi ! poporul a uitat-o de mult.

— Da ? Aveți acum dovada că nu-i deloc așa. Numai tu ești de vină, Ostermann, pentru nimic în lume nu trebuia să fi încuviințat venirea acestei solii, profită Münich să-și înțepe colegul.

— Nu ți-e rușine ? De ce bagi pile ? se sufocă de indignare cancelarul, gata-gata să facă apoplexie. Doar împreună am convenit că Rusia trebuie să fie reprezentată la Paris. De comun acord l-am trimis acolo pe Prințul Dimitrie Cantemir, care a fost extrem de bine primit, bucurîndu-se de o vie și unanimă prețuire. Și-atunci, cum să refuzăm regelui Franței dreptul de a-și trimite la rîndul său un ambasador la Petersburg ? Franțujii trebuie tratați aici exact cu considerația pe care ei ne-o arată la ei acasă.

— Of ! Blestemații ăștia de franțuji or să-și vîre nasul peste tot, îi cunosc eu, sînt vicleni din cale-afară, trebuie să fim cu mare băgare de seamă. Superficiali, ușuratici, intriganți, ăștia-is franțujii ! Îi cunosc eu...

— Dar bine, bunul meu Münich, oftă regenta ronțăind prăjiturele, gata de orice concesie numai să scape de pisălogeala celor doi, și de tot acel balamuc, nu-nțeleg de ce te temi ? Doar sîntem legal investiți și tot legal deținem puterea. Atunci ?

Münich schiță un pas spre patul regentei, dar în aceeași secundă unul din cei cinci sau șase pechinezi care dormeau la picioarele acesteia se aruncă asupra lui cu un lătrat sălbatic, căutînd să-l înșface cu colții de picior.

— Taci, Mare Duce, taci, potolește-te ! Lasă-l pe ministrul nostru să spună tot ce are pe suflet, murmură plictisită regenta.

Stacojiu la față, Münich își tampona cu o batistă broboanele de transpirație ce-i năpădiseră fruntea și

trase adînc aer în piept. Conversațiile cu regenta îl epuizau.

— Alteța Voastră a dobîndit într-adevăr puterea prin mijloace legale, nimic de zis, numai că să-mi fie îngăduit să explic două sau trei mici detalii pe care, în ciuda remarcabilei sale agerimi de spirit, probabil că Alteța Voastră nu s-a preocupat să le sesizeze.

Nimeni din cei de față nu-și îngădui să zîmbească la auzul acelor complimente. Ministrul continuă :

— După moartea țarului Petru, căruia prostimea se încăpățînează să-i spună Cel Mare, împărăteasa Caterina, soția lui, s-a urcat pe tron preluînd conducerea țării împreună cu amantul său, Menșikov. Încă de pe atunci o parte din acei ruși trufași pe care am avea tot interesul să-i neutralizăm, au început să cîrtească pretinzînd că tronul s-ar fi cuvenit fie uneia din fiicele țarului, fie nepotului acestuia. Au pomenit chiar de existența unui pretins bastard de-al țarului, de urma căruia însă n-am reușit să dăm și deci nu ne mai interesează. Trei ani mai tîrziu, după decesul împărătesei Caterina, boierii l-au suit pe tron pe țarul Petru al II-lea, fiul lui Alexei, țareviciul asasinat... după cîte s-ar părea, de propriul său tată. Numai că acest nepot al prea-iubitului lor țar — ricană Münich trăgînd adînc în piept aerul încins al acelei camere supraîncălzite de dogoarea unei sobe uriașe cu cahle de faianță albă și azurie, acest tinerel deci a avut bunul simț să o șteargă pe lumea cealaltă, îmbolnăvindu-se foarte curînd și locul lui, Alteță, a fost luat de Augusta Voastră mătușă, ducesa de Courlanda, ajunsă pe tron în urma unei conspirații care i-a îndepărtat, în sfîrșit, de la coroana Rusiei pe acești ruși incapabili. Noua țarină, ducesa de Courlanda, iubea, cum bine știm, Prusia și Austria. În consecință, a măritat-o pe Alteța Voastră cu Prințul Ulric de Brunswick și fiul vostru în vîrstă de doi ani, Majestatea Sa Ivan al VI-lea, este astăzi Țarul tuturor Rusiilor. Alteța Voastră Imperială este de drept regentă a Rusiei pînă la majoratul Imperialei Voastre odrasle. Înțelegeți-mă bine, Alteță, doar cancelarul Ostermann și cu mine vă sîntem profund devotați, vă atrag respectuos atenția că nu e defel exclus ca rușii ăștia ignoranți să scornească cine știe ce legende sau miracole pe seama ultimei fiice a lui Petru cel Mare.

Epuizat de lungimea discursului său, Münich se prăbuși într-un fotoliu, fără a mai aștepta să fie invitat să o facă. De altfel, eticheta părea să fi fost demult alungată din acea stranie încăpere imperială. În timp ce cu o expresie tîmpă întipărită pe chip Prințul de Brunwick se juca cu cățeii, regenta mîngîia tandru obrazul favoritei sale. Era rîndul lui Ostermann să treacă la atac :

— Am comis o greșeală de neiertat lăsînd-o pe țarevnă să trăiască liniștită în palatul ei. Să mai așteptăm puțin și să-i găsim o mînăstire ca lumea unde s-o călugărim, s-o radem în cap și să avem grijă ca într-o bună zi să facă aprindere de plămîni ori să-și frîngă gîtul, căzînd de pe o scară... Cît despre franțujii ăștia afurisiți, n-avem încotro, trebuie negreșit să-i primim. Pe urmă... mai vedem noi. Și ca Alteța Voastră să nu se obosească, vom sta noi doi de vorbă cu ei, Excelența Sa Primul Ministru și umilul vostru servitor, modest și devotat vicecancelar...

Münich îl fulgeră, negru de furie. Deși se înțelegeau de minune, cînd era vorba să-și împartă puterea, cei doi înalți funcționari nu ratau absolut nici o ocazie de a se plînge de favorurile ori de rangul la care fusese înălțat celălalt. Oricum, Ostermann se ostenise inutil să bage un fitil : ostenită peste poate de interminabila lor controversă, regenta adormise cu capul pe umărul domnișoarei de Mengden, care o mîngîia blînd pe frunte, sub privirile abrutizate ale prințului.

*

* *

— Vai, ce uniforme frumoase !

— Trebuie să fie niscaiva străini !

— Iute, iute, vino să vezi, Igor Constantinovici !

— Lumea spune că sînt francezi, măicuță.

— Francezi, tăicuțule ? Cum arată ?

— Sînt frumoși, **dușenka** [1].

— Privește, Nina, tînărul boier mi-a trimis o sărutare din vîrful degetelor !

Cîteva slujnicuțe pufniră în rîs, cu mîna la gură.

Cu emoție și încîntare, Floris și Adrien descopereau Petersburgul.

---

[1] Sufletelule (în rusește, în original).

— Iată-ne ajunşi la Poarta Narva, domnule Ambasador Extraordinar, rînji generalul de Bismarck, enervat la culme de faptul că entuziasmul populaţiei creştea văzînd cu ochii. Adrien îl privi cu maliţie, conştient că era singurul în a intui ce se petrecea în sufletul neamţului: Floris era prea ocupat să trimită bezele fetelor adunate ciorchine la marginea drumului, iar marchizul nu prididea să azvîrle cu generozitate mulţimii de gură cască pumni întregi de monezi de aur, care înzeceau uralele. La rîndul lui, Georges-Albert prindea din zbor buchetele de flori, mulţumind cu plecăciuni adînci. Generalul se străduise să organizeze o primire onorabilă, dar în acelaşi timp cît mai discretă. Cel puţin aşa îşi închipuise el, uitînd că avea de-a face cu redutabilul Marchiz de la Chétardie. Acesta trimisese înaintea caleştii sale trase de şase armăsari un alai alcătuit din opt trompetişti si un toboşar, urmaţi de lachei îmbrăcaţi în livrele de gală din mătase azurie, brodată cu crinul regal şi bordată cu fir de aur. După ei veneau „haiducii" — slujitorii francezi îmbrăcaţi în straie ungureşti după ultima modă de la Versailles... Cortegiul se încheia cu pajii şi cu gonacii însărcinaţi să strige din răsputeri: „Faceţi loc Excelenţei Sale, Domnul Ambasador Extraordinar al Franţei". Ruşii nu pricepeau o boabă din răcnetele lor, dar auzind toată acea hărmălaie îşi părăseau în grabă izbele de lemn sau casele de cărămidă şi se buluceau să-şi bucure ochii cu acel neaşteptat spectacol oferit lor pe veresie.

Pus în faţa unei procesiuni atît de fastuoase, generalul nu-şi putea îngădui să rămînă mai prejos, drept care trebuise şi el să dispună alcătuirea unei escorte: o sută de gărzi imperiale călare, în uniforme verzi cu brandemburguri aurii, defilau două cîte două, urmate de un pluton compact de cincizeci de grenadieri din regimentul Preobrajenski. Între Riga şi Petersburg călătoria solilor căpătase o tot mai apăsată alură de marş triumfal. Floris scoase capul prin portieră ca să vadă canalul Fontanka şi mahalaua „micului oraş de sare". Regăsea cu emoţie locurile copilăriei şi fiece detaliu îi era familiar de parcă n-ar fi lipsit decît cîteva ceasuri.

„Traversăm bulevardul Înălţării", murmură el, mirat că memoria sa de copil putuse păstra cu atîta precizie totul, fără să-şi dea seama că datora aceasta mamei sa-

le. Parcă auzea vocea blîndă a Maximiliennei, vorbindu-le despre Rusia :

„Într-o bună zi, fiii mei, presimt că veți revedea cupolele Moscovei și Petersburgului, cu săgețile aurite ale clopotnițelor țîșnind spre înaltul cerului, cu palatele de marmură și turnurile lui de cărămidă. Veți respira din nou boarea sărată a vîntului încrețind dinspre apus undele Balticei. Da, Adrien, iubitule, da, Floris, dragostea mea, veți revedea lacul Ladoga și veți patina iarna pe gheața lui care în primăvară se topește vărsîndu-se în imensa Nevă. Amintiți-vă, dragii mei, de Dubino, de palatul nostru din marmură albă de la Moika și de nopțile albe de la Petersburg".

Ascultîndu-și mama, cei doi copii își simțeau inima cuprinsă de o neînțeleasă tristețe.

„Da, scumpă mamă, șopti pentru sine Floris — fiii tăi au ajuns din nou pe aceste meleaguri. Bucură-te ! Noi însă ne bucurăm doar cu jumătate de suflet, fiindcă ne întoarcem aici orfani".

Deodată, atenția lui Floris fu atrasă de o mulțime ce le bloca drumul. Uitînd de gîndurile sale îndurerate își dădu seama că intraseră pe lunga stradă Sadovaia și că acum se oprise în piața Fînului, unul din locurile cele mai aglomerate ale Petersburgului și, după spusele unora, cel mai rău famat. Generalul de Bismarck se rățoi pe rusește la vizitiul care-l înlocuise pe bietul Clement, încă suferind după ce-și umflase burdihanul cu apă din Daina :

— Hei, tu, intră cu caii peste adunătura asta de mujici, doar n-o să înnoptăm aici, durak[1] !

— Nu pot, Înălțimea Voastră, răspunse omul, aplecîndu-se spre el de pe capră, prea sînt mulți ; pare se că vor să ofere un pahar de vin Excelențelor Voastre.

Într-adevăr, unul din paharnicii primăriei se apropia urmat de o întreagă ceată veselă — oameni de rînd și cîțiva burghezi.

Văzînd că acea mulțime primitoare se îndrepta glonț spre caleașca lui, Trotti pricepu că i se oferea nesperata ocazie de a spori încă mai mult popularitatea Franței în ochii rușilor. Le făcu un semn discret aghiotanților lui și toți trei săriră jos din caleașcă.

---

[1] Prostule ! (în rusește, în original).

„Aach! aach! Mein Gott! Ce-or să mă beştelească Münich şi Ostermann cînd or să afle!", îşi spuse generalul, fără să se clintească de la locul lui, în semn de ostentativă dezaprobare faţă de iniţiativa oaspeţilor săi. Paharnicul, o namilă de voinic, purta o cămeşoaie de lînă albă cu arnici roşu, strînsă peste mijloc cu un chimir lat, de culoarea frunzei. Cu un surîs jovial le întinse francezilor cîte o cupă barosană de lemn sculptat. O fetiţă de-o şchioapă înmînă marchizului un imens buchet de flori, apoi o zbughi înapoi, ruşinată de-atîta îndrăzneală.

— Ce primire grozavă! Sînt absolut încîntat! exclamă Trotti, adăugînd în şoaptă: dragii mei, cred că misiunea noastră o să meargă ca-n brînză!

Floris zîmbi. Paharnicul ridică un ulcior pîntecos şi le turnă în cupe vin ucrainean, dulce şi gros, pe care îi sili să-l dea peste cap dintr-o suflare, spre încîntarea mulţimii. Ceremonios, ca de obicei în asemenea situaţii, Trotti îşi înălţă cupa în semn de salut către toţi cei prezenţi, obţinînd evident o salvă de aplauze şi de urale. Discret cum îi era felul, Adrien se mulţumi să se încline surîzător. În schimb, Floris, care trebuia întotdeauna să se distingă prin ceva de ceilalţi, se urcă dintr-un salt pe vîrful unei borne şi trîntind cupa de pămînt, după obiceiul locului, strigă: În sănătatea Rusiei! Înţelegîndu-i gestul, mulţimea îl ovaţionă:

— Trăiască tînărul boier!

Vexat că de el nu se ocupa nimeni, Georges-Albert părăsi şi el caleaşca şi, instalîndu-se pe umărul stăpînului său, începu să facă plecăciuni ostentative celor prezenţi ca să le atragă atenţia asupra lui. Înveselită, lumea izbucni în hohote de rîs. Bine dispus, Floris îşi plimbă ochii de jur-împrejur. Privirea i se opri asupra unei tinere care rîdea şi ea cu poftă... cu poftă... cu o poftă prea bine cunoscută de Floris... Era o fată din popor, îmbrăcată ca ţărăncile din vecinătatea Novgorodului. Floris o privi ţintă, spunîndu-şi neîncrezător:

„Nu, nu e cu putinţă, visez... să fie totuşi ea?... nu... şi totuşi da, este chiar ea!"

Întoarse capul spre fratele lui. Abandonîndu-şi pentru o dată obişnuitul aer flegmatic, Adrien o privea şi el, evident intrigat. Fata se desprinse din mulţime, trecu prin faţa paharnicului, înşfăcă dibaci o cupă cu vin şi

se apropie de Floris cu pași grațioși și repezi. Tînărul o putea admira acum în voie. De sub basmaua multicoloră două cosițe blonde și groase coborau pînă pe pieptul plin al frumoasei necunoscute. Năsucul ușor cîrnit în sus îi dădea un aer obraznic, iar ochii de un albastru intens aveau aceeași privire umedă, irezistibilă... pe scurt, semăna ca două picături de apă cu Belle-Rose, calica de pe Pont Neuf pe care Floris o iubise și la care nu se putea gîndi fără să-l treacă un fior.[1] Acum fata se afla la un pas de Floris. Băiatul închise ochii... De la această distanță asemănarea devenea încă mai uluitoare... Fără să vrea, murmură :

„Belle-Rose, tu ești, frumoasa mea".

Fără să înțeleagă ce-i spunea, fata întinse cupa lui Georges-Albert și i se adresă lui Floris pe limba mujicilor, cu o glumă din cale afară de deocheată :

— E al tău, boiernașule, animalul ăsta ? Pe la noi se spune că dacă inima stăpînului bea, și animalului din josul ei trebuie să-i dai de băut !

Făcînd pe niznaiul, Floris zîmbi politicos, ca un domn bine crescut care nu pricepe nimic. În schimb lumea se prăpădea de rîs, ațîțată de zicala deșucheată a fetei care, cu mîinile puse în șold, se făcea că-l admiră pe Georges-Albert, cînd, de fapt, îl cîntărea cu coada ochiului pe Floris. Acesta însă nu mai semăna nici pe departe cu adolescentul timid de pe Pont Neuf. Cît ai clipi, o prinse de mijloc :

— Asta, frumoaso, merită un sărut !

Și înainte ca fata să apuce să se ferească, o ridică în brațe și, ținînd-o strîns la piept, o sărută apăsat pe buze. Fata se zbătu preț de o secundă, cu ochii ei albaștri scînteind de mînie, apoi se lăsă în voia lui Floris, răspunzîndu-i la sărut. Cei din piață chiuiră, fericiți :

— Așa, așa, dă-i înainte, boiernașule, învaț-o minte pe drăcoaică !

Într-un tîrziu, Floris îi dădu drumul. Codana părea cam mirată, deși privirea îi rămăsese la fel de poznașă. Îi făcu semn cu mîna lui Georges-Albert și vru să se piardă în mulțime. Floris se luă după ea și o ajunse din urmă. Știa că face o mare prostie dar nu se putea stă-

---

[1] Vezi **Floris, dragostea mea.**

pini. Prea tare îi plăcuse fata. Apucînd-o de braț îi șopti la ureche, pe rusește :

— Unde pot să te revăd, frumoasa mea, spune-mi unde se află izba ta ?

Auzind că Floris se exprimă pe limba ei și că deci înțelesese întocmai sensul vulgar al glumei de adineaori, fata îl privi lung. O lucire nedefinită răzbea din ochii ei albaștri. Apoi, pufnind în rîs, îl înfruntă cu îndoită impertinență :

— Ai să mă revezi, frumosule boiernaș, ai să mă revezi, ți-o făgăduiesc.

Și fata o rupse la fugă înspre un bărbat de vreo cincizeci de ani, îmbrăcat în straie modeste, ce părea să o aștepte în umbra unei cocioabe...

Floris își trecu degetele peste buzele ce păstrau încă aroma amețitoare a sărutului ei și murmură înfiorat :

— Da, o să te revăd, chiar dacă pentru asta ar fi să te caut în iad, drăcoaico !

Capitolul V

— Înalta sa Excelență, domnul marchiz Joachim Trotti de la Chétardie, ambasadorrr extrrraorrdinarrr al Majestății Sale Rregele Frrranței și escorrrta sa, domnul conte Adrrrien de Carrramey și domnul cavalerrr Florrris de Carrramey — tună șambelanul, în limba franceză. Trotti intră cu pas hotărît în sala tronului, urmat de Floris și de Adrien. Avuseseră răgazul să treacă pe la ambasada situată la colțul dintre Fontanka și Moika, nu departe de palatul imperial, ca să își schimbe hainele. Toți trei arborau o ținută de mare gală : tunici de brocart, peruci cu „aripi de porumbel", săbiuțe de ceremonie prinse de șold, pantaloni scurți de satin, pantofi cu tocuri roșii și ciorapi albi trași pînă deasupra genunchiului Superb și disprețuitor, nerăbdător să ia ochii și să fie în centrul atenției generale, să intre în istorie cu fraze și gesturi memorabile, Trotti nu uitase să le reamintească tinerilor săi însoțitori că „afacerile futile trebuie tratate cu toată seriozitatea, iar cele serioase cu maximă dezinvoltură, numai așa se reușește pe lumea asta".

Adrien afișa o fizionomie zîmbitoare și decontractată, contrazisă de alura lui distantă care îi conferea o certă

și inconfundabilă distincție. Clocotitor și impulsiv, Floris mergea cu un pas înaintea celorlalți, incapabil să-și stăpînească bătaia năvalnică a inimii :

— Iată-mă în Palatul de Iarnă ! De-adevăratelea ! Nu visez ! Ca dovadă că nu visa, Floris putuse admira prin ferestrele înalte ale coridorului prin care tocmai trecuseră, insula Iepurilor și silueta fortăreței Petru și Pavel, de sinistră amintire pentru cei doi frați. Undele Nevei scînteiau în soare. De pe malurile ei înzăpezite se înălța zvon de clopoței de la săniile acoperite cu blănuri albe de urs polar.

Adunați în sala tronului, curtenii așteptau în tăcere sosirea francezilor. Intrarea lor declanșă un murmur admirativ. Ochii albaștri ai lui Adrien înregistrau tabloul pitoresc oferit de boieri și de soțiile acestora. Ca și în Polonia, mai toată lumea era îmbrăcată după moda franceză, cu excepția cîtorva recalcitranți care, nemaiavînd a se teme de mînia lui Petru Cel Mare, își păstrau bărbile și caftanele pînă-n pămînt. Marchizul se apropie respectuos de regenta Anna, care, revărsată pe tron, nu era nici măcar în stare să-și țină capul drept sub greutatea coroanei. Spre uluirea totală a fraților Caramey, căsca într-una, de parcă de-abia s-ar fi trezit din somn. Pătruns de importanța misiunii sale, Trotti se prefăcea că nu observă sau poate chiar nu observa nimic. Făcu o reverență adîncă și rămase cu capul plecat așteptînd din partea regentei încuviințarea de a-și rosti discursul de prezentare. Se lăsă o tăcere apăsătoare. Prelungirea ei risca să ia o întorsătură neplăcută. Cu ploapele pe jumătate închise, regenta zîmbea placid. Floris de-abea se abținea să nu pufnească în rîs cînd simți că Adrien îi face semn cu cotul. Ridicînd impercepitbil capul din plecăciunea ce părea să nu se mai sfîrșească niciodată, Floris tresări. Ascunzîndu-se pe după peruca unei boieroaice, un bărbat îl măsura cercetător. Floris își privi întrebător fratele. Să fi fost oare unul și același cu necunoscutul care o aștepta pe frumoasa țărăncuță din Piața Fînului ? Amintindu-și ultimele vorbe ale fetei, Floris roși pînă-n albul ochilor. Adrien oftă : nu încăpea îndoilaă, scumpul lui mezin avea ceva pe conștiință... dar ce anume ? Hotărît să amîne pentru mai tîrziu dezlegarea acelei enigme, Adrien se uită din nou în direcția necunoscutului, pentru a se convinge că nu se înșelase și că era într-adevăr vorba despre

una și aceeași persoană. Intre timp, bărbatul se făcuse nevăzut îndărătul unor draperii grele, de catifea.

„E imposibil să fie el. Ce să caute aici zdrențărosul ăla ! Mi-a luat mințile drăcoaica“, își spuse Floris ridicînd din umeri.

Între timp, Ostermann, îmbrăcat într-o redingotă bleu ciel, se hotărîse să salveze situația, declarînd cu glas sonor :

— In numele Majestății Sale Imperiale Țarul Ivan, Alteța Sa Imperială, Regenta tuturor Rusiilor, este fericită să-l primească pe Excelența sa Domnul Ambasador Extraordinar al „fratelui“ ei, Majestatea Sa Regele Franței

Fericiți că se puteau ridica din reverența care le înțepenise spinarea, Floris și Adrien erau numai ochi și urechi. Participau la o întrevedere istorică.

În schimb, Trotti, sensibil ca nimeni altul la nuanțe, păli. În vecii vecilor Ludovic al XV-lea n-ar fi admis să acorde regentei titulatura de „soră“, cum se obișnuia între membrii marilor case regale. Presimțind că aveau să asiste la un duel oratoricesc de zile mari, Adrien și Floris întoarseră capul spre Trotti, curioși să vadă cum va ieși din încurcătură.

— Mîndru de înalta misiune cu care am extrema onoare de a fi fost însărcinat, am venit să depun la picioarele Majestății Sale Imperiale Țarul Ivan scrisorile mele de acreditare dimpreună cu salutul și urările de prietenie pe care Majestatea Sa Regele Franței le trimite Alteței Voastre Imperiale, regentă a tuturor Rusiilor și augustului vostru consort, Alteța Sa Serenissimă, ducele de Brunswick, generalissim al armatelor imperiale.

Un zîmbet vag înflori pe chipul înfumurat al ducelui. Adrien își spuse că Trotti cîștigase manșa, substituind apelativului de „soră“ pretinsele urări adresate de rege regentei și soțului acesteia. Parcă auzea vocea ușor răgușită și distantă a Prea-Iubitului său rege, exclamînd amuzat în penumbra cabinetului secret de la Versailles :

„Te felicit, dragă Trotti, dar vreau să știu : cum au reacționat «persoanele» la stratagema ta verbală ?“

În sala tronului se așternu o nouă tăcere. Münich se aplecă spre urechea regentei și îi șopti ceva. Trezită din somn, grăsana tresări violent și făcu un gest cu mîna. Era greu de ghicit dacă îl îndemna pe Trotti să-și continue discursul, ori dimpotrivă intenționa să-i dea de în-

ţeles să audienţa se încheiase, dacă nu cumva voise pur şi simplu să alunge vreo muscă sîcîitoare. Marchizul preferă să-l interpreteze ca pe o încurajare de a-şi relua tirada :

— Renumele deosebitelor virtuţi ale Alteţei Voastre Imperiale ajungînd pînă la urechile Majestăţii Sale (aici Floris îşi spuse că Trotti exagera cam prea de tot cu complimentele), Regele Ludovic al XV-lea mi-a poruncit să înmînez Alteţei Voastre Imperiale un răvaş scris de propria sa mînă, un portret al Majestăţii Sale, precum şi un modest colier de diamante ce pălesc desigur în faţa nemaivăzutei frumuseţi a Alteţei Voastre Imperiale, încheie Trotti, respirînd uşurat.

La cuvîntul „colier", regenta se trezi ca prin farmec. Luă cu un aer absent scrisorile înmînate de Trotti, abia catadicsi să arunce o privire distrată înspre portretul oferit cu mult respect de Adrien, deşi pictura era încadrată de o preţioasă ramă bătută cu safire, şi le pasă imediat cu detaşare lui Münich. În schimb, înşfăcă cu mîini lacome colierul pe care i-l întindea Floris, care pusese un genunchi în pămînt şi-şi ţinea capul plecat, în semn de respect. Întorcîndu-se spre Domnişoara de Mengden, regenta o rugă să-i prindă la gît şiragul de nestemate.

„Biată Rusie, medită Floris, pe ce mîini ai încăput !" Fără să vrea, rămăsese cu privirea aţintită asupra Iuliei de Mengden. La rîndul ei, acesta îl observa pe sub genele-i lungi, cu o expresie atît de vicleană, încît Floris se simţi cotropit de o violentă antipatie din care însă, în mod ciudat, nu lipsea o anume atracţie fizică. Se înfioră, conştient că se afla în faţa unui adversar primejdios, ceea ce nu făcea decît să-i sporească aţiţarea.

Între timp, Münich rupsese sigiliile de pe scrisoarea regelui Franţei. Fără o vorbă, i-o întinse lui Ostermann şi amîndoi se posomorîtă. Trotti pricepu dintr-o ochire. Înfloriturile lui verbale nu puteau repara conţinutul textului scris. Iar scrisoarea începea astfel : „Doamnă, în speranţa că Alteţa Voastră Imperială..." Pentru o clipă marchizul îşi ieşi din fire, bodogănindu-şi regele : „Ah ! ce-l costa să fi scris acolo „draga mea soră", sau măcar „draga mea verişoară" ! Ar fi mers totul mult mai uşor". Brusc, Floris şi Adrien simţiră că atmosfera din jurul tronului devenise glacială. Cei doi consilieri se foiau în jurul regentei ; proptind-o fiecare din cîte o parte, şopocăiau furioşi pe nemţeşte. Frînturi de frază parveneau

din răstimp în răstimp pînă la Floris și Adrien care îl binecuvîntau o dată mai mult pe Li Kang, pentru a-i fi învățat toate graiurile pămîntului : „...scandal... pretention des französen... incorigibili... lăudăroși, vorbăreți... ascultați-ne pe noi... aach ! regele... lăsați-ne pe noi... Nici un fel de tratat... niciodată... niște mincinoși".

Într-un tîrziu, surîzînd mieros, Ostermann se întoarse spre Trotti și-i spuse :

— Alteța Sa Imperială Regenta mulțumește „fratelui ei" — aici Ostermann sublinie ostentativ cele două cuvinte —, Majestatea Sa Regele Franței, pentru toate aceste dovezi de prietenie și speră, domnule ambasador, că vă veți simți bine în Petersburgul nostru.

Audiența se încheiase. Floris văzu că Trotti strîngea nemulțumit din buze. Vice-cancelarul omisese anume epitetul „extraordinar". Imperturbabil, încălcînd la rîndul lui cu bună știință eticheta curții imperiale, marchizul îi replică prompt :

— Urările Alteței Sale Imperiale Regenta îmi copleșesc inima cu o nemărginită bucurie, de aceea îi cer îngăduința de a mă retrage spre a putea depune omagiile noastre la picioarele Alteței Sale Imperiale Țarevna Elisabeta, în apartamentele sale.

In culmea admirației pentru Trotti, Floris și Adrien schimbară o privire cu înțeles. Cu cît calm aruncase marchizul piatra în grădina celor doi consilieri ! Complet năuciți de viteza de reacție a lui Trotti, aceștia rămăseseră cu gurile larg căscate, neștiind cum să-i interzică accesul la fiica lui Petru cel Mare. Negri de furie, constatau că după toate-toate vorbele ambasadorului francez mai stîrniseră și un murmur aprobator în rîndurile unei mari părți a boierimii, o anumită parte, rămasă credincioasă dinastiei Romanovilor.

După saluturile de rigoare, marchizul, Floris și Adrien se retraseră din sala tronului pășind de-andaratelea, în semn de profund respect față de cei prezenți.

— Aach ! ipocriți și detestabili granzösen, izbucni Münich adresîndu-se lui Ostermann, o să ne plătească scump această insolență !

Auzind un foșnet în spatele lor, cei doi săriră ca arși. Domnișoara de Mengden se apropiase de ei pe furiș și trăgea cu urechea fără pic de sfială.

— Fräulein Julia dorește ceva ?

— Da : să vă ajute împotriva franțujilor — susură suav favorita, al cărei titlu și orgoliu îi îngăduiau să vorbească de la egal la egal cu miniștrii regentei. Trimiteți-l imediat pe Grauben, însoțit de zece oameni de ai lui, să păzească intrarea în apartamentul țarevnei. Să pretindă că Elisabeta e bolnavă și în consecință nu-i poate primi. Nimic mai simplu.

Sfatul Juliei era, într-adevăr, minunat. Departe de a se simți jigniți pentru că nu le venise lor ideea, cei doi se precipitară spre o ușiță secretă îndărătul căreia aștepta numitul Grauben, omul de încredere al Excelențelor Lor. Capabil de orice ticăloșie, acest personaj straniu, tăcut și neobișnuit de agil, în ciuda făpturii sale mătăhăloase, nu se dădea înapoi de la nimic cînd era vorba să-și satisfacă ambiția și cruzimea. Inamic redutabil, își eliminase majoritatea adversarilor împlîntîndu-le un pumnal în inimă pe la spate, deși se bucura de faima de a se număra printre cei mai temuți spadasini ai Prusiei și ai Rusiei. După ce ascultă cu capul plecat ordinele miniștrilor săi, își ridică spre ei obrazul cu pomeți proeminenți și ochi cenușii ca oțelul, adînc înfundați în orbite, și mîrîi surd :

— Contați pe mine, Excelențele Voastre. Plec chiar acum într-acolo... dar vă rog nu uitați, mi-ați promis gradul de colonel...

Münich și Ostermann încuviințară scurt. Nu-i costa nimic să-l ducă cu vorba. La momentul potrivit aveau să se descotorească de el. Deocamdată însă dispuneau de prea puțini oameni devotați și, siliți de împrejurări, trebuiau să-l accepte așa cum era.

Între timp, marchizul, Floris și Adrien, înconjurați de o droaie de curteni încîntați că li se oferea pretextul de mult așteptat de a o vedea pe prințesă, se îndreptau spre apartamentele țarevnei, conduși cu pompă de mai mulți șambelani. Cei doi frați priveau chipurile dimprejurul lor sperînd să-l regăsească pe acela al dragului lor Romodanovski, dar oricît și ar fi dorit-o, nu zăreau nicăieri privirea credincioasă a celui care, în urmă cu zece ani, îi salvase de la pieire. De teamă să nu trezească suspiciuni, nu se încumetau încă să întrebe de soarta lui. Rînd pe rînd traversară coridoare, vestibule, anticamere, săli și saloane imperiale somptuos mobilate și plăcut încălzite de imense sobe de faianță. Floris nu se putu

împiedica să şi spună că n-ar fi stricat să ia ca amintire una sau două din ele spre a le duce la Versailles, unde iarna se cam dîrdîia de frig. La prima vedere aceasta părea să fi fost una din puţinele deosebiri vizibile dintre curtea din „această ţară"[1] şi cea de la Petersburg, unde mai toată lumea vorbea franţuzeşte, între palatul regilor Franţei şi cel construit de ţarul Petru după planurile Versailles-ului.

Şi totuşi, Floris simţea instinctiv că sub straiele lor occidentale, sufletul boierilor continua să rămînă eminamente rusesc.

Dintr-odată, marchizul şi aghiotanţii lui băgară de seamă că stilul decorării interioarelor se schimbase cu totul, devenind mult mai auster, aproape sărăcăcios. Se aflau în anticamera ţarevnei. Fără să observe, ieşiseră din palatul regentei şi intraseră într-un altul, construit tot de Petru cel Mare, pentru a-l extinde pe primul.

„Ei da, constată Floris cu inima strînsă, în aripa asta totul e mai puţin elegant, arată chiar meschin. Era limpede că numai regenta avea voie să trăiască într-o atmosferă de lux ostentativ, pe cînd ţarevna, deşi tratată pînă atunci cu anume decenţă, era ţinută departe de orice eveniment monden.

Uşa prinţesei era păzită de două namile de soldaţi din regimentul Preobrajenski, devotaţi pînă la moarte fiicei ţarului. Marchizul se apropie de ei cu intenţia de a cere să fie primit în audienţă de orfana imperială, dar în aceeaşi clipă uşa de la intrarea în anticameră se deschise cu zgomot şi Grauben, însoţit de zece gărzi ale regentei, năvăli înăutru cu un rînjet sinistru. Cît ai bate din palme, oamenii lui Grauben îi înconjurară pe soldaţii ţarevnei, separîndu-i unul de altul.

— Alteţa Sa Imperială este suferindă. Îi pare nespus de rău, dar nu se află în măsură se le primească pe Excelenţele Voastre, explică Grauben căznindu-se să-şi destindă rînjetul într-un zîmbet îndatoritor.

Floris simţi că se înăbuşă de furie. Puse mîna pe sabie, gata să sară în apărarea ţarevnei pe care o simţea ameninţată de prezenţa acelui ticălos, de o politeţe mieroasă mai mult decît suspectă. Gata să-şi potolească sau

[1] Denumire dată palatului de la Versailles de snobii acelor vremuri

să-și îmbărbăteze fratele, după cum ar fi fost cazul, Adrien schiță o imperceptibilă apropiere de el. Presimțind primejdia, Trotti se rățoi scurt la amîndoi : „Nebuni ce sînteți, îmi dați tot planul peste cap !“ și întorcîndu-se ceremonios spre Grauben, se înclină cu extremă politețe :

— În numele Majestății Sale Regele Franței, fie-mi îngăduit să adresez urările mele de grabnică însănătoșire Alteței Sale Imperiale. Îmi voi permite să mă informez zilnic asupra stării sănătății Sale prin intermediul atașaților mei de ambasadă, domnul conte Adrien de Caramey și domnul cavaler Floris de Caramey. Dar... domnule... hmm... aș putea ști și eu cu cine am avut onoarea să discut ?

— Herr Kapitan Grauben, la dispoziția Voastră, Excelență.

Cele două părți se salutară demn, apoi Grauben se retrase, nevenindu-i să creadă cît de simplu o scoase la capăt. „Franțujii ăștia sînt niște mîțe ! Cum au dat cu ochii de mine, au și făcut pe ei de frică ! Lașii ! Ha, ha, ha !“

Între timp, în anticameră, patru soldați de-ai regentei luau locul străjerilor țarevnei în fața ușii, zăvorită pe dinăuntru cu zgomot sec : țarevna se afla prizonieră în propriile-i apartamente. Consternați, curtenii rămași credincioși ei îi înconjurară pe cei trei francezi. Un boier bătrîn, cu părul și barba ca neaua, se apropie dintr-odată de Floris și începu să-l cerceteze cu luare aminte, măsurîndu-l din cap pînă-n picioare. Într-un tîrziu, murmură tulburat :

— Cavalerul acesta francez seamănă leit-poleit cu răposatul nostru țar, slăvită-i fie amintirea. Priviți, e un semn al cerului !

Adrien se înfioră. Pentru prima dată simți că se vîrîseră chiar în gura lupului. „Mamă, scumpa mea mamă, învață-mă ce să fac ! se rugă el fierbinte, în sinea lui. Dumnezeule, oare n-o fi greșit regele nostru, trimițîndu-ne aici ?“

Vorbele moșneagului dezlegară limbile tuturor :

— Buturlin are dreptate. Dumnezeu ne dă semn...

— Tînărul franțuz e înalt cît tătuca țarul !

— Are ochii lui !

— Ba și zîmbetul lui !

— A vrut s-o apere pe țarevna noastră !

— Rușine nouă, ruși netrebnici ce sîntem! Cît o să se mai lase batjocorită tagma noastră boierească de acești venetici neobrăzați?

— Ne-am făcut neamul de ocară!

Începea să miroase a lovitură de palat. Conduși de Grauben, cincizeci de soldați de-ai regentei se năpustiră în anticameră, zăngănindu-și amenințător armele. Cîntărind situația, Trotti estimă că în calitatea lui de ambasador nu se putea amesteca pe față în treburile interne ale altei țări. Le făcu un semn discret celor doi aghiotanți care îl urmară cu părere de rău. Palid și cu ochii scăpărînd de neputincioasă mînie, Floris protestă:

— Cum adică, să o abandonăm pe țarevnă în mîinile lor?

— Herr Kapitanul ăsta are o mutră de groază. Tare mi-ar mai place să-l strivesc sub călcîi ca pe un șarpe veninos.

Afară, în fața scării monumentale, din marmoră albă de Georgia, a palatului imperial, îi aștepta o caleașcă montată pe tălpici de sanie. Dînd bice cailor, vizitiul îi duse glonț la reședința ambasadei.

O săptămînă în cap, Floris și Adrien s-au dus zilnic la palat cu regularitate de metronom, spre a se interesa de sănătatea prințesei. Apartamentele acesteia rămîneau însă zăvorîte. Impacientat, marchizul aștepta să fie vizitat de aristocrația locală și tresărea ori de cîte ori auzea zvon de zurgălăi. Săniile treceau însă în trombă prin fața ambasadei, fără să se oprească. De teama represaliilor, nimeni nu se încumenta să le calce pragul. Toți îi ocoleau pe francezi de parcă ar fi fost ciumați.

— Dar ce sîntem noi, călugări? se indigna Trotti, plimbîndu-se de-a lungul și de-a latul saloanelor pustii. Singurătatea asta e și indecentă și obositoare! Vă întreb, domnilor, cît mai poate să dureze asta? Pe onoarea strămoșilor mei, acestui insuportabil război al nervilor îi prefer de o mie de ori o bătălie în cîmp deschis. Parcă văd că o să mă-ntrebați, prieteni, ce-i de făcut? Nimic, dragii mei, nimic. Trebuie să rezistăm, să nu ne pierdem cu firea. Regenta și ciracii ei sînt perfizi, vor să ne plictisim de Petersburg și să ne luăm singuri tălpășița! Ei bine, nu! n-o să le facem plăcerea asta. Ha, ha! Habar n-au ei ce ne poate pielea! Încă nu ne cunosc! Le arătăm noi! Vom rezista, domnilor, da, vom rezista!

In ciuda acestor cuvinte ce se voiau optimiste, toți trei țineau din ce în ce mai greu piept plictisului. Într-o după-amiază, copleșiți de atîta inactivitate forțată, Floris și Adrien ieșiră la o plimbare cu troika. Trecînd agale pe strada Gorokhovaia, priveau cu tristețe parcurile și grădinile din preajma somptuoaselor palate boierești, exasperant de inaccesibile lor. Nici una din porți nu li se deschidea. Îndărătul fațadelor zugrăvite în roșu se instalase teama. Cei doi tineri admirau melancolic, de la distanță, clădirile în stil baroc, atît de îndrăgit de ruși, casele cu ziduri verzi, rotunjite în partea de sus, după tipic olandez, palatele placate cu marmoră albă, ca la Versailles.

— Vai, Adrien, ce căutăm noi aici, unde nimeni nu ne vrea? gemu Floris. Mă gîndesc într-una la drăcușorul nostru de Baptistine. Tare îmi mai lipsește.

Străfulgerat de amintirea surioarei lor, Adrien vedea parcă aievea ochii de azur și pletele lungi, cîrlionțate, de culoarea mierii, ale mezinei. Da, și lui îi era dor de răsfățata familiei, chiar dacă între Baptistine și el nu exista complicitatea tandră stabilită între ea și Floris. Amuzați, frații comentară o clipă prima scrisoare primită de la ea. Baptistine începea prin a le eticheta pe bietele călugărițe de la pension drept niște „pisăloage bătrîne și știrbe“, știind că stilul ei ireverențios de exprimare îl încînta pe Floris.

— Hai, frățioare, hai pînă pe chei, la Moika.

Trecură prin fața palatului de marmoră albă, dăruit cîndva de țar mamei lor, fără a cuteza să se oprească, deși edificiul părea părăsit... Posomorîți și descurajați, traversară canalul pe un podeț de lemn și o porniră înspre Piața Fînului unde Floris încă mai nădăjduia s-o întîlnească pe frumoasa țărăncuță. Negăsind-o, se întoarseră mofluji la ambasadă, unde îi aștepta Trotti mai abătut ca niciodată și, pentru prima dată, fără perucă, semn că își epuizase pînă și ultimele resurse morale. De la palat nu sosise, desigur nici o invitație, deși la curte balurile și petrecerile se țineau lanț.

— Ăștia ne izolează, vor să ne umilească, ne țin în carantină! tună și fulgeră marchizul cu gîndul la zecile de sticle de vin trambalate inutil de-a lungul unei întregi Europe. Într-adevăr, din lipsă de oaspeți, mesele servite zilnic marchizului și celor doi aghiotanți ai săi

de către cei peste o sută de slujitori ai ambasadei începeau să dobîndească aerul unor lugubre ceremonii. Cu toate astea, dacă ar fi coborît în pivniță, Trotti ar fi avut surpriza să constate că bună parte din sticle dispăruseră deja, în chip misterios.

Floris izbucni :

— Dar bine, Trotti, noi ce așteptăm ? Pentru ce stăm cu mîinile în sin ? Hai să facem ceva, să ne luptăm, să luăm cu asalt Palatul de Iarnă !

— Așa, de unii singuri, nebunule ? Pentru așa ceva îți trebuie fie soldați, fie aur ca să ai cu ce-i năimi. Or noi nu avem nici soldați, nici aur. Nu avem nimic, așa că pentru moment nu ne rămîne decît să așteptăm. Să rezistăm. Să ne dăm la fund pînă s-o ivi prilejul potrivit. E imposibil să nu apară ceva neprevăzut. Și-apoi nu uitați că înainte de orice trebuie să luăm legătura cu țarevna, să-i cunoaștem intențile, gîndurile. Nu putem acționa în favoarea ei decît de comun acord cu ea.

Adrien tresări :

— Ia stai... Trotti, parcă voievodul îți spusese ceva despre un medic al țarevnei. Un oarecare domn... domnul de... ah, da. Domnul de Lestocq.

— Vino încoace să te îmbrățișez, fiule, dintre noi trei ești singurul cu capul pe umeri. Eu mă lăsam dărîmat de acest război rece, iar fratele tău nu visa decît răni și cucuie. Ai perfectă dreptate ! Aleargă degrabă la palat și cere să ne fie trimis acel doctor grozav despre care am aflat că ar fi singurul în stare să lecuiască fierbințelile rebele. Gata, m-am dus să mă bag în pat ! De altfel, oftă bietul marchiz, puțin lipsește să mă-nbolnăvesc de-a binelea !

Deodată, cu o mișcare bruscă, Adrien se ridică din fotoliul lui și ciuli urechea. Ducînd un deget la buze se apropie cu pași de lup de ușa salonului și, după o clipă de așteptare, o deschise brusc, izbind-o de perete. Dincolo de ea însă nu se afla decît coridorul întunecos și pustiu.

— Și totuși sînt absolut sigur că cineva ne spionează pînă și aici, în interiorul ambasadei, șopti Adrien ca răspuns la expresiile mirate ale lui Floris și ale marchizului. Am observat de pildă că mi au fost scotocite bagajele. Probabil că cineva din personalul ambasadei se află în solda regentei sau, mai degrabă, a celor doi ticăloși care o manevrează.

— Da, încuviinţă Floris, o fi vreunul din zbirii fiorosului ăla de Grauben.

Cei trei se priviră neliniştiţi, cu simţămîntul că se găseau prinşi într-un lanţ invizibil ce se strîngea încetişor dar sigur, fără a le lăsa putinţă de scăpare.

A doua zi în zori, răspunsul palatului sosi limpede şi sec. Domnul de Lestocq nu putea părăsi căpătîiul ţarevnei. În schimb, dacă domnul ambasador dorea, regenta i-l putea trimite, cu toată plăcerea, pe medicul ei personal.

La ambasada Franţei viaţa îşi relua cursul monoton. Plictisul stăpînilor se răsfrîngea asupra slugilor care îşi făceau serviciul alene, căscînd de zor. Feodor îşi ascuţea de o sută de ori pe zi sabia, bodogănind :

„Pe Ucraina mea, eu nu mai recunosc Rusia !".

Cu codiţa spînzurîndu-i trist pe spate, Li Kang îl aproba în timp ce se exersa la nesfîrşit în aruncarea pumnalului la ţintă. Cîteodată, cei doi prieteni se duceau să-şi înece amarul în cîte o tavernă.

— Am veşti proaspete, boiernaşilor ! tună vesel într-o seară Feodor, reîntors de la crîşmă cam pe două cărări.

— Ce e ? Spune, iute ! strigară într-un glas cei doi fraţi.

— Ei bine, ne-am întîlnit cu un fost cazac care ţine pe aici o cîrciumioară şi am aflat de la el că prinţul Romodanovski s-a prăpădit. La fel şi naşul domniei tale, boierule, hatmanul Saratov.

— Astea numeşti tu veşti proaspete, Feodor ? îl întrebă cătrănit Adrien. Şi nu văd de ce te bucuri că ni le aduci Nu înţelegi că asta înseamnă că singurele fiinţe pe care ne am fi putut bizui aici nu se mai află pe lumea asta ? Pleacă de aici, să nu te văd, Feodor, m-ai supărat.

— Lasă l, frăţioare, spuse Floris, adînc tulburat. Adevărul este că şi Romo şi Saratov aparţineau unui trecut mort şi îngropat pentru totdeauna. De aci înainte nu mai trebuie să contăm decît pe noi înşine.

Adrien îl privi cu inima strînsă, căindu se o dată mai mult pentru a fi acceptat să-şi angajeze mezinul într-o atît de primejdioasă aventură.

Din tot personalul ambasadei, doar două fiinţe erau fericite de acea inactivitate forţată : Grégoire, care se îngrăşa văzînd cu ochii din pricina traiului sedentar, şi

Georges-Albert care moțăia într-una, cu un surîs extatic pe buze. Dacă stăpînul lui ar fi fost mai puțin apăsat de gînduri negre, ar fi băgat de seamă că somnolența aceea avea o rațiune anume și că survenea întotdeauna după ce maimuțoiul se întorcea din pivniță, cu ochișorii sticlind... Vinul Majestății Sale Regele Franței nu făcuse de pomană atîta amar de drum. Cineva se bucura totuși de dulceața lui!

Cam asta era starea de spirit a celor din ambasadă cînd interveni, în fine, neprevăzutul așteptat de Trotti. Într-o bună zi, reîntorcîndu-se la căderea serii dintr-una din mohorîtele lor plimbări cu troika, Floris și Adrien găsiră în poarta ambasadei un cerșetor zdrențăros. Impresionat de aspectul lui mizerabil, Floris trase de hățuri, oprind caii, și se aplecă spre mujic să-i întindă zece copeici. Fără să ia banii, cerșetorul îi strecură în mînă o hîrtiuță și o rupse la fugă, topindu-se în bezna cheiului Fontanka. Floris sări din trăsură cu gîndul să-i ia urma.

— Stai, frățioare, stai locului, șopti neliniștit Adrien, s-ar putea să fie o cursă.

Intrînd în ambasadă, Floris despături nerăbdător bilețelul. Un zîmbet șăgalnic îi lumină chipul: o mînă nedeprinsă cu scrisul așternuse greoi pe hîrtie, cu slove rusești de-o șchioapă, următorul răvaș laconic: „Vino la miezul nopții, frumosule boier, pe Podul Sărutărilor".

Capitolul VI

— Vai de mine, am întîrziat, să ne grăbim!

Orologiul din clopotnița înaltă, de cărămidă, tocmai bătuse primul ceas după miezul nopții. Cei doi preoți care tocmai ieșiseră din biserica Sfîntului Isaac Dalmațianul grăbiră pasul și, înfruntînd urgia viscolului, se îndreptară spre amiralitate, traversară Moika și intrară pe Cîmpul lui Marte, slab luminat de pîlpîirea lămpilor cu ulei. Cel mai scund dintre ei întoarcea într-una capul înapoi, parcă nu atît să vadă dacă celălalt îl urmează îndeaproape, cît să se asigure că nu sînt urmăriți. Dacă vreun trecător întîrziat s-ar fi nimerit să treacă pe lîngă ei, nu mică i-ar fi fost mirarea auzindu-l pe cel mai înalt protestînd furios:

— Ei, drăcia dracului, stai afurisitule, unde mă duci?

— Grăbiți-vă, domnule, vă conjur, peste o clipă veți afla totul.

Intrară în Grădina de Vară care, sub mantaua grea de nea pogorîtă peste întreg orașul nu-și mai păstra decît numele. Oprindu-se în fața unui zid, preotul cel mărunțel își ridică poalele sutanei, scotoci în tivul ei și scoase de acolo o cheie barosană cu care deschise o ușiță mascată de o firidă. Îi făcu celuilalt semn să se frîngă de șale și pătrunseră de-a bușilea într-un tunel ce dădea spre o scară îngustă, în spirală.

— Nici acum n-ai de gînd să-mi spui unde ne aflăm? șopti indignat lunganul.

— Într-o aripă părăsită a Palatului de Iarnă.

Uluit de neașteptata precizare obținută, lunganul insistă:

— Cum adică? Și ea și dumneata lucrați aici, la palat?

— Da, da, ați ghicit, răspunse agasat celălalt, dar, vă implor, tăceți ori dăm de bucluc.

Lunganul se conformă.

Dacă cei doi preoți sau așa-zișii preoți ar fi avut precauția ca înainte de a se fi angajat în tunelul secret să privească în urma lor, se prea poate să nu se mai fi aventurat înăuntru la vederea celor trei sau patru umbre nelinișitotare care, tupilate pe după copaci, nu scăpau nici una din mișcările lor.

Docil și tăcut, lunganul își urma călăuza ce părea să se descurce cu ochii închiși în acel labirint de coridoare și scărițe în suiș și în coborîș. Pentru cine nu îl cunoștea, parcursul se dovedea fără sfrîșit. Într-un tîrziu se opriră în fața altui zid. Preotului cel înalt i se păru că mărunțelul manevrează un mecanism secret. Și, într-adevăr, după o clipă zidul luneca fără zgomot într-o parte și pătrunseră într-o încăpere cufundată în beznă. Dînd cu mîinile de ceva ce semăna a rochie de mătase, lunganul tresări.

— Așteptați mă aici. Nu vă mișcați și nu scoateți o vorbă. Ne-am înțeles? îi șopti mărunțelul și dispăru. O ușă se deschise apoi se reînchise, o cheie se răsuci într-o broască. Rămas singur, lunganul se grăbi să nu asculte povețele primite și porni să exploreze pe pipăite locul unde se afla. Spre uimirea lui, degetele nu-i întîlneau decît mătăsuri și dantele, corsaje, rochii, jupoane

și crinoline. Deodată se dumiri : se afla închis într-o garderobă. Îl pufni rîsul. De unde răzbătea un pârelnic firicel de lumină. Se îndreptă într-acolo și dădu cu nasul de o ușă dincolo de care se auzeau șoapte... Își lipi indiscret urechea de tăblia de lemn, încercînd să surprindă frînturi de conversație. Un bărbat și o femeie discutau pe rusește. El părea să o sfătuiască :

— E primejdios, nu știu dacă ne putem bizui pe el.

— Te-a urmat fără să crîcnească ?

— Ei ași ! M-a înnebunit cu întrebările. De altfel, mă recunoscuse încă din timpul audienței la regentă.

Apoi șoaptele se depărtară. După un răstimp care lunganului i se păru o veșnicie, ușa se deschise și recunoscu cu ușurare vocea politicoasă a călăuzei sale :

— Poftiți, domnule, sînteți așteptat.

Cît ai clipi, preotul cel înalt țîșni din ascunzătoare, dînd buzna într-un mic budoar mobilat extrem de simplu și luminat de numai trei lumînări. Îl întîmpină un hohot de rîs cristalin.

Frumoasa țărăncuță din Piața Fînului îl contempla înveselită pe tînărul în sutană.

— Te prinde de minune straiul ăsta, frumosule boiernaș !

Pe jumătate amuzat, pe jumătate vexat de ținuta lui caraghioasă, Floris își smulse barba, potcapul și peruca cu plete lungi pînă-n brîu. Nevenindu-i să-și creadă ochilor, se uita la acea superbă creatură îmbrăcată acum într-o rochie simplă de interior, din mătase aurie, drapată în falduri ample pe trupul ca un lujer. Chipul fetei își păstra uluitoarea asemănare cu Belle-Rose, în schimb Floris nu regăsea nici accentul de mahala și nici manierele vulgare ale diavoliței pe care o sărutase cu foc în Piața Fînului. Deși, înveșmîntată modest, chiar auster, tînăra din fața lui degaja prin fiece gest al ei o majestuoasă eleganță. Stupefiat, Floris nu mai înțelegea nimic. Tînără i se adresă cu blîndețe :

— Luați loc, domnule.

Împiedicîndu-se în poalele sutanei de împrumut, Floris se grăbi să-i dea ascultare. O clipă mai tîrziu, cu desăvîrșire năucit, o auzea adresîndu-i-se într-o franceză impecabilă, colorată doar de un imperceptibil accent :

— Bunul meu Lestocq, ce grozavă idee ai avut să vă travestiți amîndoi în preoți ! Ha, ha ! Ce caraghioși sînteți ! Într-o zi o să încerc și eu deghizamentul ăsta !

— Vai de mine, Alteța Voastră! protestă șocat mărunțelul, cum să vă puneți barbă și mustăți... deși, dacă mă gîndesc bine, ați fi mai greu de recunoscut decît în straie de țărăncuță.

La aceste ultime cuvinte, Floris sări în picioare ca ars. Acum știa cine erau și călăuza, și frumoasa drăcoaică. Nu mai încăpea îndoială: se afla în prezența țarevnei Elisabeta. Ea era, aevea, întocmai cum și-o închipuise în visele lui. Și totul i se părea foarte firesc. Chiar și prima lor întîlnire. Oare nu așa îl cunoscuse și pe regele său pe Pont Neuf? Floris își pipăi zîmbind talismanul de la gît, spunîndu-și, pentru a cîta oară, că se născuse sub o stea vrăjită ce-l menise unui destin ieșit din comun. Țarevna îl privea cu un zîmbet binevoitor. Făptura ei degaja un farmec amețitor. Fermecat, Floris se simțea gata să-și dea viața și să-și vîndă și sufletul de dragul ei. La rîndul său, țarevna simțea că locul rațiunii îl luau instinctele de femeie și, adînc tulburată, se întreba:

„Ce pornire să fie aceasta care mă împinge mai presus de voința mea înspre el? Aș spune că e fiorul dragostei și totuși inima mi-e cuprinsă de-o simțire mai blîndă și mai adîncă".

Punînd un genunchi în pămînt, Floris murmură:

— Mă va putea ierta vreodată, Alteța Voastră Imperială... Dispuneți, porunciți, Doamnă, spada și onoarea mea vă aparțin

Țarevna îl privi emoționată:

— Spusele Voastre, domnule, îmi merg drept la suflet. Înconjurată de iscoade, ținută departe de curte, neputîndu mă încrede decît în două-trei ființe de pe lumea asta, printre care bunul și dragul Domn de Lestocq, nu sînt deprinsă cu asemenea declarații... cred însă că vă datorez unele explicații. Vă rog, ridicați-vă!

Deodată, domnul de Lestocq duse un deget la buze:

— Tăcere, se schimbă garda.

Dinspre anticameră se auzea, într-adevăr, bocănit de cizme soldățești.

— Da, spuse cu glas coborît țarevna, Herr Grauben este foarte conștiincios. În fiece noapte vine să verifice zăvoarele apartamentelor mele. Nu și-a permis însă niciodată să intre... poate pentru că, spre norocul meu, e total lipsit de imaginație. Nici prin gînd nu i-ar da că dispun

de acest pasaj tainic, pe care tatăl meu mi l-a dezvăluit pe cînd nu eram decît o copiliță, prevăzînd cu durere că într-o zi s-ar putea să-mi fie de folos. Vino, cavalere, urmează-mă. Vreau să-ți arăt cum funcționează mecanismul secret...

Domnul de Lestocq nu-și putu stăpîni un gest de împotrivire. Clipind din ochi, încerca să-i atragă atenția ţarevnei că nu știau mai nimic despre acest tînăr în care prințesa se încredea cu prea multă ușurință. Floris îi interceptă mimica și un zîmbet larg îi descoperi dinții de lup tînăr :

— Eu v-am urmat cu ochii închiși, domnule, aveți bunătatea să-mi acordați același credit. Alteța Sa are tot temeiul să nu se teamă de mine întrucît mă aflu aici cu o solie confidențială din partea Regelui Franței. Dimpreună cu fratele meu și cu marchizul de La Chétardie, avem misiunea să o susținem pe ţarevnă împotriva regentei.

— Ai văzut, prietene, ai văzut ? Intuiția mea n-a dat niciodată greș ! exclamă triumfător ţarevna, radiind de bucurie. În ziua aceea, pierdută în mulțime și căutînd cu disperare mijlocul de a mă apropia de domniile voastre, n-am găsit altă cale decît să mă dau drept una din acele fete deocheate ale străzii.

— Vai de mine, Alteța Voastră, o mustă moale Lestocq.

Izbucnind în rîs, ţarevna continuă :

— Iar cînd, spre imensa mea surpriză, domnule, te-am auzit vorbindu-mi rusește, mi-am spus că trebuie neapărat să intru în legătură cu domnia ta.

„Cît de mult seamănă purtarea ei dezinvoltă și totuși majestuoasă cu felul de a fi al lui Petrușka", se gîndi Floris, fără voia lui, fiind cît pe ce să-i dezvăluie că ţarul îi crescuse, pe el și pe Adrien, aproape ca și pe proprii săi copii. Un al șaptelea simț îl îndemnă să-și țină limba-n frîu. N-avea rost să comită o nouă imprudență. Se mulțumi deci să remarce :

— Așadar, acel pasaj secret permite Alteței Voastre să părăsească nestingherită palatul ori de cîte ori vrea ?

— Da, domnule, numai că de fiecare dată trebuie să mă deghizez, altminteri m-ar recunaște soldații. De fapt, e un obicei de familie... și tatăl meu circula deseori în travesti. Numai că el o făcea din plăcere, pe cînd pentru mine straiele de împrumut sînt o necesitate vitală.

— Și cam imprudentă, o dojeni părintește Lestocq. Acolo, în Piața Fînului, mă luase groaza la gîndul că Generalul de Bismarck v-ar fi putut recunoaște.

— Ei, ași, prietene! Bosumflat că mujicii îi dăduseră peste cap planurile, stătea singur cuc în caleașca lui, refuzînd să se uite la prostime... Doar știi prea bine că priveliștea mulțumii îi face rău la ochi! Îi strică vederea!

Da, nu încăpea îndoială, fiica țarului își iubea norodul la fel de mult cum și-l iubise și tatăl ei. Amintindu-și de promisiunea făcută lui Floris, țarevna luă de pe una din măsuțe un sfeșnic cu o lumînare aprinsă și, apucîndu-l de braț pe tînărul francez, îl trase după ea în interiorul camerei garderobă.

— Uite, șopti ea, plimbă-ți degetele de-a lungul peretelui. Simți? Tencuiala e zgrunțuroasă. Ceva mai jos însă, aici, ai să găsești un locșor de mărimea unui zlot, cu suprafața netedă ca-n palmă. Ai dat de el? Bine... Atunci apasă, apasă cu nădejde...

Floris o ascultă întocmai și în fața lui peretele prinse a se roti fără zgomot, deschizînd o trecere îngustă și înaltă cît un stat de om, spre un coridor întunecat. Țarevna se rezemă de brațul lui Floris, care își simțea tîmplele zvîcnind. Pieptul prințesei îl atingea. Nu știa dacă era din întîmplare sau cu bună știință.

— Luînd-o la stînga, ajungi la portița prin care ai venit cu Lestocq. Luînd-o la dreapta, răzbești în celălalt palat, chiar în apartamentul regentei, adaugă Elisabeta privindu-l țintă. La flacăra lumînării frumusețea ei era mai ispititoare. Amețit, Floris închise o clipă ochii.

— Așadar, cavalere, continuă țarevna, ați venit din frumoasa și îndepărtata voastră țară, la care visez dintotdeauna, ca să o ajutați pe nefericita odraslă a țarului. Sînteți însă conștienți de ce ne așteaptă în cazul cînd am da greș?

— Da, doamnă, murmură Floris luîndu-i mîna și sărutîndu-i-o respectuos și tandru. Pe Alteța Voastră o așteaptă mînăstirea, iar pe noi, trasul pe roată. Dar ce contează, ne aflăm aici pentru o conspirație, deci haideți să conspirăm și, de dragul privirii voastre, doamnă, vă jur, vom izbîndi.

Pe neașteptate, Floris înșfăcă cu o mișcare bruscă sfeșnicul din mîna Elisabetei, suflă în lumînare și o trase

autoritar pe prințesă într-un colț, îndărătul unei rochii înfoiate. Ușa dintre budoar și garderobă se închise brusc. Înfiorată de impetuozitatea tînărului, țarevna vru să spună ceva, dar Floris îi astupă gura cu palma, șoptindu-i la ureche :

— Iertați-mă, Alteță, dar ne pîndește o mare primejdie.

Cu instinctul lui infailibil, Floris presimțise ceva. Nu se înșelase. O altă ușă se trînti cu zgomot și îl auziră pe Domnul de Lestocq rostind cît se poate de calm :

— Oh ! Herr Grauben, ce surpriză să vă văd aici la asemenea ceas tîrziu al nopții.

Urmă o lungă tăcere, apoi pași grăbiți dădură ocol camerei. Omul de încredere al celor doi miniștri cotrobăia probabil prin toate colțurile.

— Căutați ceva, Herr Grauben ?

— Oh, nu... dar țarevna unde se află, Herr Doktor de Lestocq ? întrebă Grauben.

Cu tot curajul ei, Elisabeta începu să tremure. Floris o trase protector spre pieptul lui, șoptindu-i :

— Nu vă fie teamă, Doamnă, ca să vă atingă, mișelul ăsta trebuie mai întîi să-mi ia mie viața.

Prințesa se lăsă moale în brațele lui, pradă unei fericiri nicicînd încercate.

„Ce straniu mi se pare să mă aflu în tovărășia acestui bărbat cu mult mai tînăr decît mine aceeași liniște și siguranță pe care mi-o insufla prezența tatălui meu", își spuse ea, suspinînd.

De cealaltă parte a ușii, Domnul de Lestocq răspundea liniștit :

— Cum unde e prințesa ? Unde să fie dacă nu în patul ei, Herr Grauben. La această oră tîrzie Alteța Sa doarme.

— Sper că visează frumos, rînjă ostașul.

— Oh, da, nu mă-ndoiesc, Alteța Sa are un somn de copil, cu atît mai mult cu cît se știe apărată de oamenii voștri, Herr Grauben, replică ironic medicul Elisabetei.

Rănit în amorul propriu, zbirul îi întoarse amenințător vorba :

— Păi tocmai că astă aseară oamenii mei au văzut intrînd și ieșind cam multă lume din Palatul de Iarnă. Nu ți se pare ciudat ?

— Nu văd de ce, Herr Grauben, Regenta primește într-una oaspeți.

— Ah, ah, nu, Herr Doktor, eu mă refer la persoane cărora nu le plac intrările principale şi le preferă pe cale dosnice. Pînă voi afla exact despre ce anume e vorba, am dat ordin să se pună străji la toate porţile, mari şi mici. Iar acum vreau să inspectez apartamentul ţarevnei. Încotro dă uşa asta ?

— Înspre garderobă, Herr Grauben. Nu-i nimeni acolo.

— Ah, da, îmi amintesc, n-are altă ieşire. Bun, în cazul ăsta nu mă interesează. Iar dormitorul ţarevnei nu răspunde nici el în afară, aşa că n-am de ce s-o mai trezesc. Vezi bine că nu sînt chiar aşa de cîinos la suflet cum mă crezi, Herr Doctor Lestocq, ha, ha, ha !

În tot timpul cît vorbise Grauben, Elisabeta îşi încleştase unghiile de mîna lui Floris. Acesta îi şopti :

— Gata, am scăpat !

— Ba nu, Floris, n-ai auzit ? Palatul este înconjurat de străjeri. Sîntem prinşi ca într-o capcană. Cum să ieşi de aici ?

— O să zbor peste crenele, Alteţă, ca păsările cerului.

Tînărul era ameţit de fericire. Prinţesa îi spusese pe nume. Prea înfierbîntat să mai stea să se întrebe de unde oare aflase cum îl chemă, nu mai ştia decît un singur lucru : prinţesa se afla în braţele lui. Tulburat la culme, se aplecă spre buzele ei... În clipa cînd tocmai dădea să o sărute, Elisabeta urlă, îngrozită. O formă neagră, prea bine cunscută de Floris, se prăbuşi pe umărul acestuia în timp ce alte trei umbre dădeau buzna în încăpere prin pasajul secret, uitat deschis de cei doi tineri. Floris oftă adînc. Lucrurile se complicau.

Auzind toată foială suspectă din garderobă, Herr Grauben care tocmai părăsea budoarul se opri în prag rînjind :

— Va să zică m-ai minţit, Herr Doktor ! Acolo e cineva !

— Da de unde, o fi vre-un şobolan.

— Ah, ah ! Huresohn[1]. Un şobolan care ţipă şi care bocăne cu cizmele pe parchet, las-că vedem noi acuşica.

Şi repezindu-se spre anticameră, strigă :

[1] Fecior de căţea (în germană, în original).

— Buzcv, Hermann, la mine!

La apelul căpeteniei lor, cei doi soldați sosiseră-n goană și se năspustiră pe urmele lui Grauben în încăperea cu rochii. Alb la față ca hîrtia, Doctorul de Lestocq avu prezența de spirit să dea fuga și să închidă în urma lor ușa dinspre anticameră, nădăjduind în sinea lui un miracol. Herr Grauben și oamenii săi se opriră interziși în pragul garderobei : cu o lumînare aprinsă în mînă, țarevna își examina tacticos toaletele. Neîncrezători, soldații făcură un pas spre ea, în timp ce Grauben rînjea :

— Ciudat fel de a dormi mai aveți, doamnă.

Nu apucă să spună mai mult și nici oștenii săi n-avură răgaz să-i completeze atît de spirituala remarcă. Fiecare din ei fu înșfăcat de beregată de cîte un braț de oțel, cît ai clipi gura le fu astupată cu un căluș de dantelă iar peste cap le fu tras un jupon. Cîteva secunde mai tîrziu zăceau nemișcați pe parchet, legați fedeleș cu șirete de corest, ca niște mumii. Venindu-și în fire, Domnul de Lestocq alergă să tragă cu urechea la ușa de la intrare.

— E-n ordine, șopti el. Ceilalți soldați n-au auzit nimic. Vor bănui că Grauben și camarazii lui rămîn pînă la ziua în interiorul apartamentului.

Țarevna răsuflă ușurată. Privind cele trei mumii încremenite, pufni în rîs.

— Să mai spună regenta că am prea multe rochii care nu-mi servesc la nimic!

Admirîndu-i curajul, Floris se înclină în fața ei :

— Fie-mi îngăduit, Alteță, să vi-l prezint pe fratele meu, contele Adrien de Caramey, însoțit de credincioșii noștri tovarăși de drum, cazacul Feodor Tartakovski și Li Kang, și de Georges-Albert pe care trebuie să-l iertați cu deosebire pentru a-și fi permis să atragă asupra mea atenția Alteței Voastre. Domnilor, vă aflați în prezența Alteței Sale Imperiale, țarevna Elisabeta.

Adrien făcu a plecăciune adîncă.

— Rog pe Alteța Voastră Imperială să nu ne ia în nume de rău intrarea intempestivă, dar eram neliniștiți pentru soarta fratelui meu. După ce l-am urmărit pînă la zidul palatului, am așteptat preț de un ceas, apoi am forțat ușița și Georges Albert ne-a condus pînă aici, el fiind singurul în stare să-l găsească pe Floris, în orice labirint.

— Sînteţi ca şi iertat, domnule conte, şi voi aşişderea, bravii mei, spuse Elisabeta, cu acea simplitate blîndă ce cîştiga inimile tuturor. Dar vă conjur, plecaţi cît mai iute de aici, nu vă riscaţi inutil vieţile pentru mine. Adineaori am dat dovadă de nesăbuinţă acceptînd propunerea domnului cavaler de a organiza o conspiraţie în favoarea mea. Acum, însă, am înţeles că aşa ceva este absolut cu neputinţă. E mult prea primejdios. Sîntem înconjuraţi de soldaţi. Peste cîteva ceasuri vor intra aici şi îi vor descoperi pe aceşti trei nemernici şi totul se va sfîrşi pentru mine. Nu vreau să vă fac părtaşi la dizgraţia mea. Vă conjur, plecaţi.

Floris făcu un pas înainte.

— Doamnă, vă vom debarasa de aceste pachete incomode, nu inainte însă de a vă jura credinţă. Prieteni, să jurăm prinţesei credinţă eternă.

Punînd un genunchi în pămînt, Floris şi Adrien rostiră într-un glas :

— Alteţă, jurăm, pe sufletul nostru, ori învingem ori murim.

Feodor îngenunche la rîndul lui :

— Măiculiţă, jur pe Sfînta Rusie să-i ajut pe tinerii mei boiernaşi să te aşeze pe tronul străbunilor tăi.

Cu mîinile împreunate şi capul plecat, Li Kang murmură :

— Orhideea în Flăcări este demna odraslă a Puterii Celeste, Budha ne va călăuzi paşii.

Georges-Albert căruia prietenul său, regele Franţei, izbutise să-i inculce de-a lungul interminabilelor lor conversaţii din cabinetul secret un oarecare pospai de maniere elegante, înşfăcă mîna prinţesei şi i-o sărută, ce-i drept cu un ţocăit cam prea sonor.

Copleşită de atîtea emoţii, Elisabeta începu să plîngă. Lacrimi grele se prelingeau pe obrazul ei delicat ca o petală de trandafir. Toţi cei de faţă se simţeau la fel de tulburaţi. Şi nu în mai mică măsură, îngrijoraţi. Domnul de Lestocq se repezi să le strîngă mîna tuturor acelor bărbaţi minunaţi.

Ca de obicei, Adrien îşi redobîndi cel dintîi stăpînirea de sine.

— Nu mi-o luaţi în nume de rău, Doamnă, dar timpul ne presează. O rog deci pe Alteţa Voastră să ia cunoştinţă de conţinutul acestei misive pe care o port la piept, de la Paris încoace. Dacă o vedeţi cam mototolită şi cu

cerneala cam ștearsă, de vină este plonjonul nostru forțat în apele Dainei.

Rupînd febril sigiliile, Elisabeta izbuti să citească, deși cerneala se diluase într-adevăr în bună parte :

„Prea scumpa mea soră, am aflat tristul impas al comerțului tău...“

— Ah, exclamă emoționată prințesa, e într-adevăr scrisul regelui. Îl cunosc. Va să zică e adevărat, se gîndește la soarta mea !

„...pot să-ți afirm că familia mea dorește să te ajute să preiei conducerea afacerii voastre. Tinerii mei prieteni îți stau pe de-a-ntregul la dispoziție spre a te asista în unele mici treburi menajere, absolut indispensabile, după cîte mi s-a spus, pentru a face o curățenie rapidă și temeinică, ajutați în cele de trebuință de sfaturile unui văr mai vîrstnic care poate să-ți fie și el de extremă utilitate. Nădăjduind, scumpa mea soră, să aud din partea ta numai vești bune, te rog să crezi în afecțiunea noastră devotată, Frérot[1]*“.*

Profund mișcată de cele citite, Elisabeta rămase o clipă cu privirea în gol. Apoi își ridică ochii, cu gîndul să le împărtășească și celor doi frați conținutul scrisorii.

— Au plecat să ducă cele trei pachete, Alteță, își desfăcu neputincios brațele Lestocq. Nu vă fie teamă, le-am dat tot ce le trebuia.

— Dumnezeule mare, murmură prințesa, n-au nici o șansă să iasă vii din Palatul de Iarnă.

Capitolul VII

— Mă iubești, frumoasa mea, nu-i așa ? Ah, comoara mea, mîngîie-mă, îți plac, nu-i așa ? Hai, spune.

Floris încearcă să-și găsească o poziție mai comodă. I se puseseră cîrcei la un braț. Reuși să și-l întindă, binișor și să se rezeme în celălalt cot. La rîndul său, Adrien își dezmorți picioarele. După cîte se părea, urmau să rămînă ascunși acolo mult și bine. Georges-Albert vru să protesteze împotriva acelei posturi incomode care îl enerva peste poate, dar Floris îi puse palma peste gură și apucîndu-l fără prea multe manejamente de cap, îl vîrî

---

[1] Porecla regelui Ludovic al XV-lea (n.t.).

cu de-a sila în sîn. Indignat că unui nobil animal ca el i se putea aplica un asemenea tratament, maimuțoiul oftă în sinea lui:

„Vai și amar de sufletul meu. Grégoire are dreptate. Trebuia să fi rămas la Versailles. Ce căutăm noi aici? Ne pierdem vremea cu prostii, tot alergînd după fuste..."

Mișcările recugetate ale celor trei imprimară un ușor balans stîlpilor de abanos sculptat ai baldachinului deasupra căruia se aflau cocoțați toți trei. Catifeau pîrîi scurt. Îngroziți, Floris și Adrien încremeniră.

În patul imperial, regenta, care tocmai se trezise din somn, torcea de plăcere în brațele domnișoarei de Mengden.

Nu trecuse nici un ceas de cînd cei doi o părăsiseră pe țarevnă, lăsînd-o cufundată în lectura scrisorii regale. Ajutați de doctorul de Lestocq, își schimbaseră rapid ținuta. Floris pasase sutana, potcapul, barba și peruca de popă lui Feodor. Mătăhălos cum era, acestuia oricum nu i s-ar fi potrivit nimic altceva. Li Kang își trăsese peste cap veșmîntul preoțesc folosit în urmă cu cîteva ore de credinciosul medic al țarevnei, iar cei doi frați se travestiseră în slujnicuțe, punîndu-și sarafane, bluze cu mîneci larg înfoiate și peruci cu cosițe împletite. Feodor înșfăcase de pe podea două din trupurile legate fedeleș, ca doi cîrnați, și și le aburcase în spinare cu un mîrîit disprețuitor. Floris și Adrien se repeziseră să-i dea o mînă de ajutor.

— Lăsați, boiernașilor, cîinii ăștia puturoși nu cîntăresc nici cît un sac cu r...

Fără o vorbă, porniseră în șir indian prin coridorul cel întunecos. Ajunși la bifurcație, după o clipă de ezitare, o luaseră totuși la stînga, sperînd să ajungă cu bine la portița secretă prin care pătrunseseră în palat. Se și vedeau scăpați cînd, deodată, dînd ultimul colț, Floris și Adrien se treziră nas în nas cu o patrulă de opt străjeri, condusă de un sergent. Feodor și Li Kang, care îi urmau la oarecare distanță, abia avuseseră vreme să se lipească de perete, într-un ungher.

— Hei, fetelor, stați așa! Încotro, dolofanelor? întrebă sergentul.

Cei doi frați respirară ușurați. Stratagema prinsese, mai bine chiar decît s-ar fi așteptat.

Soldații îl priveau admirativ pe Floris. Nu mai văzuseră în viața lor o femeie atît de înaltă și de frumoasă,

La lumina torţelor, chipul lui tînăr, desenat parcă cu penelul, dobîndea într-adevăr o gingăşie feciorelnică. Adrien începu să clipească şi el sfios.

— Ah, domnule ofiţer, spuse el cu glas subţirel, prietena mea nu se prea simte bine, de-abea aşteaptăm să ieşim afară, la aer curat.

— Da unde te trezeşti, la iarmaroc, să te plimbi în sus şi-n jos pe uliţi ? Nu ştii că palatul a fost pus sub strajă grea ?

— Că doar nu pe noi ne-or străjui. Noi nu sîntem decît două biete fetişcane, se miorlăi Floris, imitîndu-şi fratele.

— Aha, văd eu încotro baţi, şmecheriţo, zîmbi sergentul. Vă aştepată afară drăguţii, păi de ce nu spui aşa ?

— Vai de mine, domnule ofiţer, se alintă Adrien, noi sîntem fete cinstite.

— Cinstite ? Ha, ha, ha ! Ia spune, în slujba cui sînteţi ?

— În slujba Alteţei Sale Imperiale regenta, răspunse prompt Floris convins că numele acesteia le va deschide toate porţile.

Cînd colo, sergentul şi soldaţii se puseră şi mai dihai pe rîs, dîndu-şi coate şi făcîndu-şi unul altuia cu ochiul, ba chiar schiţînd gesturi obscene

— Ha, ha ! Fete cinstite, ai ? Las-că ştim noi ce-nseamnă asta, frumoaselor, nu-i aşa ? Hai, recunaoşteţi, că nu vă taie nimeni capul !

Miraţi de-a binelea, Floris şi Adrien se priveau năuci. Ce-i apucase pe nebunii ăia ?

— Hai, luaţi-o din loc, spuse într-un tîrziu sergentul. Înapoi ! Vă însoţim noi pînă la apartamentele regentei. Am primit ordin să nu lăsăm pe nimeni să umble brambura pe coridoare. Din palat nu iese în noaptea asta nici musca... Peste două ceasuri cînd ieşim din gardă, venim să vă luăm şi dacă o să fiţi drăgălaşe cu noi, nu-i aşa băieţi, atunci poate că o să vă lăsăm să treceţi !

Gîndindu-se cu groază la Feodor şi la Li Kang care se aflau la un pas în urma lor, Floris şi Adrien îşi frămîntau creierii întrebîndu-se cum să iasă din încurcătură. Cei opt soldaţi îi încercuiseră rîzînd aţîţat. Simţind că unul dintre ei îl ciupeşte de fesă, Floris se stăpîni cu greu să nu-i ardă un pumn nu tocmai feminin. Strîngînd din dinţi, se căzni să chicotească cu glas piţigăiat, imitîndu-le pe fetele voievodului polonez.

Impresionat de talia lui Floris, sergentul, un roșcovan mic de stat și rotofei, se tot înghesuia să-i șoptească ceva la ureche, dar chiar înălțîndu-se pe vîrfuri, de-abea dacă îi ajungea pînă la umăr.

— Mie îmi plac muierile înalte și solide ca tine. Ei haide, haide, nu te rușina. Pun prinsoare că la așternut nu ești la fel de sfioasă.

Exasperat, Floris oftă din rărunchi. Sergentul interpretă oftatul lui drept o încuviințare și, tremurînd de nerăbdare, se înghesui și mai abitir în fustele lui. Între timp, făcuseră cale întoarsă și tocmai dădeau colțul. Tinerii se rugau cerului ca Feodor și Li Kang să le sară în ajutor. Cazacul și chinezul se volatilizaseră de mult, cu pachetele lor cu tot. Ajunși în fața apartamentelor regentei, frații făcură o ultimă tentativă de a se descotorosi de nedorita escortă.

— Vă foarte mulțumim, domnule ofițer, susura Adrien, care se pricepea de minune să imite accentul mujicilor, am ajuns. Nu-i nevoie să ne însoțiți mai departe.

— Ha, ha! Ticăloasă mică, vrei să-mi scapi printre degete! Nu, nu, nu, o să vă păzim, o să stăm chiar cu ochii pe voi, ha, ha! V-am spus doar, peste două ceasuri venim să vă luăm. Ha, ha! Da', ia stai, nu mi-ați spus cum vă cheamă?

— Pe mine Philippa, se repezi Floris, cu gîndul la frumoasa odraslă a voievodului.

— Și pe mine Henrietta, adăugă Adrien, cu un surîs nostalgic.

Roșcovanul șopocăi ceva cu soldatul care păzea apartamentele regentei.

— Or fi nou-angajate, eu unul nu le cunosc, protestă morocănos străjerul.

— Stai nițel, să le întreb, replică sergentul. Ei, fetelor, o slujiți de multă vreme pe regentă?

— Oh, nu, domnule ofițer, zîmbi mieros Henrietta-Adrien, mirosind primejdia. Ne-a angajat de-abea de două zile, de asta ne-am și rătăcit.

Floris își privea inamicii pe sub genele lungi și negre, furios că nu încercaseră să le vină de hac în întunericul coridoarelor pustii.

„S-a zis cu noi, își spuse disperat. Cum să ne mai descotorosim acum de acești nouă haidamaci, fără să trezim întreg palatul?".

— Pe curînd, Philippa, pe curînd! Ah, ce şolduri minunate! De cînd sînt n-am văzut aşa ceva!

Ciupit din nou de degetele roşcovanului, Floris se întoarse spre el să-i zîmbească dulce. În aceeaşi clipă însă, Georges-Albert se mişcă şi îi alunecă din sîn, oprindu-se taman în dreptul pîntecului. Floris arăta acum ca o femeie însărcinată. Roşcovanul căscă ochii mari:

— Măiculiţa mea! Păi ce zice regenta şi mai ales stăpînul ei, domnişoara de Mengden?

— E-te-na! pufni Floris, vexat că din pricina zănatecului de Georges-Albert acum trebuia să mai facă şi pe gravida.

— Roşcovanul îi mîngîie rotunjimea proeminentă, adică spatele maimuţicii care se tot foia.

— Mă rog, pe mine, frumoaso, asta nu mă-ncurcă. De loazele altora puţin îmi pasă, ha, ha, ba chiar mă scutese pe mine de-o grijă...

Încîntat de gluma lui, sergentul o introduse în anticameră pe Philippa-Floris, în timp ce, prinzîndu-se în joc, Henrietta-Adrien trimetea bezele proaspetelor ei cuceriri: un lungan spălăcit, cu zîmbet tîmp şi un grăsan chelbos:

— Nu uitaţi că ne-aţi promis să vă întoarceţi peste două ceasuri. Vă aşteptăm. Mergem să bem şi să dănţuim.

— Da, da, dar în paturile voastre! rînjiră cei doi.

— Bine, bine, frumoşilor, se fandosi o ultimă dată Adrien.

În sfîrşit, uşa se închise în urma lor. Cei doi răsuflară uşuraţi, rămînînd o clipă nemişcaţi ca să-şi obişnuiască ochii cu întunericul din acea primă anticameră plină cu slujnice dormind claie peste grămadă, trîntite de-a dreptul pe parchet. Floris se împiedică de trupul uneia din ele.

— Ce faci? la seama, femeilor însărcinate nu le prind bine căzăturile, îi şopti malițios Adrien.

— Eşti deştept, da? îi replică furios Floris. Decît să faci glume tîmpite, mai bine ai născoci ceva, să ieşim odată din viesparul ăsta. Nu mai suport!

— Rabdă, îl calmă Adrien. N-avem încotro. Nu putem decît să-i aşteptăm pe soldaţi şi să mergem cu ei la o crîşmă. Acolo îi îmbătăm şi pe urmă o ştergem.

— Asta în cazul cînd nu ne pipăie mai îndeaproape și se trezesc cu o surpriză, pufni pe înfundate Floris. Pînă atunci însă mă întreb cum să dăm de urma lui Feodor și a lui Li Kang? Sînt neliniștit pentru ei.

— Și eu. Poate că totuși, șireți cum îi știm, s-au descurcat.

Tulburate în somnul lor chinuit de șușoteala celor doi, slujnicele începeau să se frăsuie.

— Ce-ar fi să profităm de răgazul ce ni se oferă ca să încercăm să găsim vreun document compromițător pentru miniștrii regentei, propuse Floris, sub impulsul unei inspirații de moment.

— Bună idee! Să căutăm să ajungem pînă în sala de consiliu.

Pornind la întîmplare, traversară tiptil saloane, budoare, coridoare, cu senzația că se află în palatul Frumoasei din Pădurea Adormită. Toate încăperile erau împînzite de soldați, dar toți sforăiau pe rupte. După ce scotociră peste tot, deschizînd și închizînd în urma lor cinci sau șase uși, intrau tocmai într-o nouă cameră cînd un lătrat furios îi încremeni în prag. Nimeriseră taman în dormitorul regentei. Potăile care moțăiau la picioarele ei ridicară capul, amenințător. Floris și Adrien ezitară o fracțiune de secundă. Dacă o luau la goană înapoi, soldații treziți de hărmălaia jigodiilor i-ar fi prins într-o clipită. Nu mai era timp de pierdut. Deja sub plapuma de mătase regenta și superba brună cu care aceasta împărțea așternutul începeau să se agite. În lucirea slabă a singurei lămpi cu ulei ce lumina încăperea, Floris o recunoscu de îndată pe Julia de Mengden. Între timp, Adrien cîntărise din ochi situația. Dulapuri nu existau, patul era prea jos ca să se poată pitula sub el și oricum acolo i-ar fi dat de gol cîinii; rămînea deci o singură soluție. Înțelegîndu-se din priviri, se repeziră la cîte una din coloanele baldachinului imperial și, dintr-un salt, fură deasupra lui.

Regenta tocmai ofta, trezindu-se din somn:

— Ce se întîmplă, Julia?

— Nimic, Anna, Marele Duce își zădărește puii.

— Ei drăcie, azvîrle-i afară!

Julia se ridică din pat bodogănind, înșfăcă potăile de ceafă și le zvîrli ca pe niște saci cu cartofi în camera vecină. Apoi se întoarse și se culcă la loc.

— Frumoasa mea, mă iubești, nu-i așa? se alintă regenta.

Floris și Adrien se priveau zăpăciți, înțelegînd de-abia acum aluziile și gesturile obscene ale soldaților. Viciile regentei erau așadar cunoscute tuturor, mînjind și reputația slujnicelor sale. Rușinați, cei doi frați închiseră ochii. În inocența lor nu-și imaginaseră niciodată că femeile erau capabile de asemenea perversități. În repetate rînduri îl auziseră pe Prea-Iubitul * tunînd și fulgerînd împotriva sodomiei de care acesta avea oroare, dar, neștiind despre ce anume era vorba, nu-l prea luaseră în seamă.

— Te iubesc, dar mă duc să dorm în altă cameră, replică sec Julia de Mengden.

— Nu, nu pleca, se smiorcăi regenta. Cere-mi orice, numai nu pleca.

— Știi bine ce vreau, Anna. Vreau titlul de mare ducesă și vreau să am întîietate asupra țarevnei.

— Ah, frumoasa mea, cît de mult mi-ar place să te pot mulțumi, gemu regenta, ce să mă fac însă cu nemernicii ăștia de ruși care ne terorizează pe mine și pe miniștrii mei și nu ne îngăduie nici o mișcare? Înțelege, scumpa mea, că dacă te-aș pune mai presus de adorata lor țarevnă, ar izbucni un scandal nemaivăzut.

— Da? Bine. În cazul ăsta am plecat.

— Nu, stai! Nu fii rea, Julia, o să-ți dau tot ce-mi ceri, numai învață-mă tu cum să procedez. Mai întîi spune-mi cum să scap de blestemații ăia de franțuji!

— Dacă vrei un sfat, atunci ascultă-mă bine, Anna. Am cîntărit situația și știu exact ce e de făcut. Numai că, pentru o dată trebuie să te arăți și tu energică. Miniștrii tăi au tot atîta imaginație cît două oale de noapte. Ca să-i compromitem definitiv pe franțuji, trebuie să montăm un complot și să-l asasinăm pe ambasadorul lor, în propria lui reședință, printr-un om de încredere de al nostru. Pe urmă îi drogam pe tinerii ăia doi, atașații lui și aruncăm crima în circa lor. Slujitorii francezi vor jura că i-au auzit mai întîi certîndu-se, apoi bătîndu-se că a urmat zăngănit năprasnic de săbii și că, în final, au răsunat două împușcături. După asta îi facem pe toți pachet și îi expediem regelui Franței. Să

* Apelativ utilizat de intimii regelui Ludovic al XV-lea (n.t.).

găsească el vinovații, să-i judece și să-i spînzure, treaba lui, în timp ce tu, demnă și mărinimoasă, te vei fi spălat pe mîini ca Pilat din Pont.

Înfiorați de cruzimea acelei femei, Floris și Adrien nu regretau că au prilejul să o asculte derulîndu-și pînă la capăt diabolicul plan :

— Europa întreagă va aplauda măreția gestului tău și-i va dispreţui pe acești francezi decăzuți care se ucid între ei. În contextul ăsta nimeni n-o să mai bage de seamă boala fulgerătoare și moartea pricăjitei ăsteia de țarevnă. Titlurile de noblețe și bijuteriile ei îmi vor reveni în sfîrșit mie, după cum mi-ai făgăduit de atîtea ori.

Regenta oftă.

— Doamne, cîte complicații... Adică nu, ai dreptate, sufletelule... numai că... n-ai putea să organizezi tu micul... micul necaz al ambasadorului Franței ?

— Contezaă pe mine, Anna, rînji Julia. O să se îngrijească de el, cum se cuvine, Grauben.

— Oh, nu mai pot... mi-e somn... am obosit, se smiorcăi regenta. Vreau să dorm. Poruncește să nu mă trezească nimeni pînă mîine seară.

— Prea bine, Alteță. Dormi liniștită, te veghez eu, șopti Julia, mîngîind-o drăgăstos.

În aceeași clipă, Georges-Albert isprăvi de ronțăit torsada aurie care cobora din plafon susținînd mijlocul baldachinului. Lipsite brusc de acel suport, coloanele de abanos se prăbușiră sub greutatea faldurilor de catifea și a celor doi ocupanți ai lor, plus maimuțoiul. Cu un zgomot înfundat, baldachinul se prăvăli cu totul peste regentă și peste domnișoara de Mengden. Sufocate și înspăimîntate, acestea începură să strige după ajutor. Eliberîndu-se cu greu din vălmășagul de catifele, Floris și Adrien se ridicară cei dintîi, cam năuciți de căzătură. Încîntat de pozna lui, Georges-Albert ronțăia tacticos bomboane dintr-o farfurioară de pe noptiera regentei. Izbutind să-și degajeze capul de sub baldachin, Julia de Mengden se uită o clipă aiurită la cele două slujnice picate din cer lîngă patul regentei. Apoi, străfulgerată de bănuiala unei tentative de asasinat, începu să geamă disperat :

— Nu, nu, fie-vă milă, nu ne ucideți, nu !

Palidă ca moartea, cu părul negru revărsat pe umeri, era ispititoare foc. Fără să se poată stăpîni, Floris puse un genunchi peste baldachin, ca favorita să n-aibă cum se mișca și, aplecîndu-se spre ea, îi șopti la ureche pe rusește :

— Viperă, într-o zi tot ai să fii a mea ! Prea ești frumoasă !

O sărută scurt dar pătimaș, rămînînd cu un gust de sînge pe buze. Furibundă, Julia îl mușcase fără milă. Adrien își trase fratele de braț, îl smulseră pe Georges-Albert de lîngă farfurioara cu bunătăți și o tuliră spre ușă. Deschizînd-o, încetiniră o clipă pasul. Străjerul se uită cu un aer complice la perucile lor ciufulite și la rochiile lor boțite ca vai de lume. În anticameră slujnicele începeau să șușotească. Oricît ar fi încercat Floris și Adrien să treacă neobservați, prezența celor două zdrahoance necunoscute nu putea să nu stîrnească comentarii mirate. Străbătuseră de-acum două dintre anticamere, cînd, la treizeci de metri în urma lor, ușa de la dormitorul regentei se deschise cu zgomot și domnișoara de Mengden, cu părul zburlit, desfigurată de furie și pe jumătate goală, începu să urle ca scoasă din minți :

— Opriți-le pe cele două femei ! Sînt bărbați !

Cu iuțeala fulgerului, Floris și Adrien își ridicară poalele și o tuliră la fugă de le sfîrîiau călcîiele. Georges-Albert, pe care stăpînul lui îl băgase iarăși în sîn, bodogăni exasperat :

— Iar începe balul ! Asta-i viață de om ?

— Ei, băieți, prindeți hoațele ! strigau în urma lor străjerii.

Fără să privească înapoi, Floris și Adrien săreau peste slujnicele care se ridicau nedumerite din somnul lor amărît. Prin ferestrele palatului începea să pătrundă lucirea mohorîtă a unor zori vineții. Cele două ciudate slujnice treceau ca niște năluci alergînd disperat spre ieșirea din apartamentele regentei. Cu ultimele puteri, îl îmbrînciră pe străjerul din fața ușii și se năpustiră afară.., unde îi aștepta, cu brațele deschise, sergentul cel roșcovan.

— Aha, frumoaselor, vă grăbeați, nu cumva să plecăm fără voi ! Păi cum să ratăm un asemenea prilej de distracție, hai ?

Soldații pufniră în rîs. Dindărătul ușilor se auziră strigăte : „Urmăriți-le !"

— Salvați-ne, vă implor! scînci Adrien cu glas tremurat, de fetișcană îngrozită. Pe prietena mea au apucat-o durerile facerii și regenta e furioasă. Musai să părăsim de îndată palatul!

Roșcovanul păli. Nu-i convenea să se pună rău cu suverana și nici nu mai avea nici un chef de lungana ce sta să lepede. Floris se apucă bruhsc de pîntece, gemînd:

— Văleu, Doamne Dumnezeule, o să nac. Aici, acum, văleu! Văleleu!

Soldații se traseră înapoi. Profitînd de ocazie, cei doi o zbughiră printre ei reluîndu-și cursa nebunească, spre stupefacția străjerilor care nu pricepeau cum de o muiere pe punctul de a plodi aleargă mai ceva ca o căprioară.

— Durak, v-au scăpat printre degete! urlă Julia de Mengden, ivindu-se în pragul ușilor masive, sinchisindu-se prea puțin că oferea soldaților zăpăciți de atîtea stranii întîmplări priveliștea trupului ei dezgolit. Favorita era urmată de un întreg alai de slujnice, valeți și străjeri încă buimaci de somn, care nu pricepeau nimic din răcnetele ei, bulucindu-se unii într-alții fără a ști prea bine dacă urmăreau două femei sau doi bărbați.

— Dacă nu mi-i prindeți pe spionii ăștia, vă așteaptă pe fiecare cîte o sută de bice. Regenta îi vrea vii!

Floris și Adrien erau pierduți. Traversară în trombă săli și saloane pustii. Ajunși în capul unei scări monumentale, se precipitară pe trepte în jos, cît pe ce să dea nas în nas cu un regiment ce tocmai suia. Făcură cale întoarsă urmăriți de noul val de inamici alertați de strigătele din palat și de înfățișarea suspectă a celor două muieruști.

— Ticăloasele aleargă, nu glumă! răcni roșcovanul, la capătul puterilor. Nu le mai putem ajunge din urmă... ba nu, aha, le-am prins, le-am prins! După mine, băieți!

În goana lor, Floris și Adrien pătrunseseră într-una din galeriile fără ieșire ale acelei aripi de nord a palatului, mărginită de două rînduri de ferestre înalte. Cei doi frați se opriră o clipă și priviră în urma lor. Soldații încă nu daseră colțul spre galeria unde tocmai se înfundaseră, dar pentru cei doi nu mai evista scăpare. Nu mai puteau nici înainta, nici da înapoi.

— S-a zis cu noi, frățioare! oftă Floris.

Deodată, o mînă misterioasă, ivită dindărătul unei draperii, deschise brusc una din ferestre, în timp ce o voce le șoptea imperios :

— Pe aici ! Iute ! Săriți !

Aruncîndu-se dintr-un salt pe prichiciul ferestrei, Floris și Adrien priviră o clipă în jos. Se aflau cam la douăzeci de picioare de sol, dar, printr-o minune cerească zăpada troienită din belșug chiar în locul acela, promitea să le amortizeze căderea. Fără să mai stea să se întrebe de unde provenea acel ajutor providențial, se aruncară în gol, pe cînd în urma lor fereastra se închidea fără zgomot.

Capitolul VIII

— Adică ce credeți voi : că ambasada mea e un cuib de tîlhari, o tainiță pentru hoți, o capcană ? răcnea marchizul, negru de furie, cu tichie pe cap și în cămașă de noapte. Adică ce, sîntem pe timpul Evului Mediu ? Auzi puțin : să răpești supuși de-ai regentei din propriul ei palat și să mi-i aduci aici, pe jumătate strangulați ! Frumos cadou, n-am ce zice ! Dar înainte de toate, vreau să-mi spuneți unde vă sînt stăpînii ?

Feodor și Li Kang se făcuseră mititei în veșmintele lor popești, îndurînd cu capul plecat potopul de reproșuri al marchizului.

— Rog pe Înălțimea Voastră să țină seama că n-am făcut decît să îndeplinim ordinele stăpînilor noștri, răspunse posomorît cazacul.

— Cum adică ? Ce ordine ? Pe strămoșii mei, domnii ăștia au declarat război Rusiei de capul lor ? Și voi, voi tot nu mi-ați răspuns la întrebare. Unde se află ei ?

Feodor și Li Kang se priviră încurcați.

— Vorbă Aurită nu trebuie să-și lase inima potopită de veninul mîniei.

— Aaah ! Scoteți-l de aici pe chinezul ăsta blestemat ori fac moarte de om ! Îl strîng de gît cu mîna mea ! Veninul mîniei... auzi la el. Ei bine, pe ciuma roșie vă întreb pentru ultima oară : unde sînt stăpînii voștri ?

— Păi, să vedeți, adică... mda... Înălțimea Voastră, aflați că i-am pierdut pe boiernași astă-noapte, își luă Feodor inima-n dinți, rușinat din cale afară.

— Cum adică... i-ați pierdut? Sînt prizonieri? Au murit sau ce, Doamne iartă-mă? Dacă li s-a întîmplat ceva, să știți că o să mi-o plătiți scump. Ocna vă mănîncă... adică nu, ștrengarul! se rățoi marchizul a cărui furie oarbă nu era decît reflexul neliniștii pentru soarta afurisiților lui de protejați.

— Adevărul este, Vorbă Aurită, că ne-am pierdut de ei pe cînd ne retrăgeam din palatul Scîrbavnicei Trîndave, recunoscu Li Kang.

— Și voi cum de-ați putut ieși de acolo, cu calabalîcul ăsta cu tot? întrebă marchizul uitîndu-se înspre Grauben și cei doi soldați ce continuau să zacă în nesimțire pe covorul gros, de lînă.

— Am pretextat că trebuie să îngropăm creștinește cadavrele unor bolnavi de vărsat negru, Înălțimea Voastră. Auzind așa ceva, pe străjeri i-a luat groaza și ne-au însoțit pe la porțile palatului, astupîndu-și nasul și gura cu mîneca de la uniformă.

— Vai, Doamne, ce-o fi cu ei? se lamentă Trotti. Să te ții acum scandal, dacă-i arestează în palat! Ce rușine pentru Franța! Diplomați prinși cu mîna-n sac! Parcă văd că vă trage regele pe roată fiindcă i-ați părăsit în gura lupului.

— Of, Înălțimea Voastră, cum să-i părăsim? mormăi jignit Feodor. Eu, care pentru viața lor mi-aș da și singurul ochi pe care-l mai am, iar Li Kang...

— Și-ar da coada, știu! îl întrerupse sec marchizul.

Pasionanta conversație a lui Trotti cu simpaticii săi interlocutori fu întreruptă de strigătele lui Grégoire:

— Încotro, nerușinatelor? zbiera, sufocat de indignare, intendentul, fugărind prin grădina ambasadei două fetișcane care dăduseră buzna pe poartă urmărite ca de diavol. V-arăt eu vouă, ticăloaselor!

Floris și Adrien se năpustiră prin fereastra deschisă direct în salon, unde, cu tot sîngele lui rece, Trotti tresări. Congestionați și asudați, cu perucile femeiești puse strîmb și cu fustele suflecate-n brîu, ca să nu le împiedice crosul prin nămeți, atașații lui gîfîiau mai-mai să-și spargă piepturile. Văzîndu-și stăpînii teferi și nevătămați, Feodor și Li Kang săriră în sus, cu exclamații de bucurie, în timp ce, rămas în pragul ușii, cu ochii holbați de mirare, Grégoire murmura oarecum șocat:

— Va de mine și de mine! Domnule conte, domnule

cavaler, domniile voastre în halul ăsta? N aş fi crezut! Ce-ar fi spus buna voastră mamă? Vai de mine şi de mine!

— Trotti, te rog să ne ierţi pentru această ţinută prea puţin demnă de rangul nostru diplomtic! se înclină Adrien în faţa marchizului.

— Am avut unele neplăceri, adăugă Floris.

— Aaah! urlă Trotti, repezindu-se să închidă fereastra. Vă interzic să-mi mai spuneţi pe nume! Sînt furios din cale afară pe voi. Şi cum văd că nici n-aţi murit şi nici n-aţi căzut prizonieri, vă poftesc să-mi daţi imediat raportul. Ce aveţi a-mi comunica, domnilor? Că sîntem încercuiţi de armata rusă şi că tunurile iau în clipa asta drept ţintă biroul meu?

— Nu, domnule Ambasador Extraordinar, spuse Floris aşezîndu se într un fotoliu, picior peste picior, cu un aer insolent. Vă anunţăm pur şi simplu că regenta este dispusă să vă asasineze şi că pentru această operaţiune ne va folosi pe mine şi pe fratele meu.

— Ce tot boscorodeşti acolo? întrebă Trotti, calmat ca prin farmec.

— Vă spune adevărul, Excelenţă, interveni Adrien, şi cei doi tineri povestiră cu de amănuntul aventurile lor nocturne. Ascultîndu-i, Trotti le observa chipurile, cu un amestec de spaimă şi de admiraţie pentru capacitatea lor de a înfrunta cele mai neînchipuite primejdii, unul cu dezinvoltură, celălalt cu superbă inconştienţă. Într-un tîrziu, Adrien se întoarse spre camarazii lor:

— Eram neliniştiţi de soarta voastră, prieteni. Sînt fericit că vă regăsesc aici, dimpreună cu cele trei pachete.

— Îmi pare bine, Bucurie a Zilei, numai că Vorbă Aurită n are de fel inima însorită, îi răspunse Li Kang, amărît.

— Păi sigur, replică marchizul. Asta-i culmea, domnilor! Intraţi fără încuviinţarea mea în legătură cu ţarevna, vă asumaţi riscuri înspăimîntătoare ca să descoperiţi un aşa-zis complot de alcov. Şi, colac peste pupăză, mă procopsiţi cu prizonierii ăştia incomozi. Ce să fac cu ei? Chiar, domnilor, ce facem cu ei?

— N-avem decît să aşteptăm pînă diseară şi după ce se întunecă le atîrnăm un pietroi de gît şi-i aruncăm în Bolşaia Neva *, Înălţimea Voastră, propuse suav Feodor.

* Neva cea mare (în limba rusă, în original, n.t.).

— Sau putem să le înțepăm gîtul cîinilor ăștia roșii, cu cuțitul meu uns cu o otravă din piatră de lună, care ia mințile, adăugă Li Kang, zîmbind dulce.

Scos din fire, marchizul se apucă cu mîinile de cap :

— Of, doamne, cum de m-ai lăsat singur, părăsit, la capătul lumii, printre aventurieri, asasini și cuțitari !?

Jigniți de moarte, Feodor și Li Kang tăcură mîlc.

Cel mai înțelept dintre toți, Georges-Albert, coborîse tacticos în pivniță, unde își alesese o sticlă baroсană și acum instalat confortabil într-unul din fotoliile de lîngă sobă, își sorbea tacticos vinul cu înghițituri mici, spunîndu-și pe bună dreptate : „Merit și eu să dau o dușcă, prea am tremurat de frig și de frică în noaptea asta ! Ah, ce bine era la Versailles ! Muzică, baluri, lume bună ! Eh, ce viață !“

Floris și Adrien se priveau ușor îngrijorați. In parte, reproșurile marchizului erau întemeiate. Situația se încîlcise al dracului și, ca să o descurce, trebuia mai întîi să se descotrosească de cei trei ticăloși. Dar cum ? În curînd dispariția lor avea să fie semnalată la palat, dacă nu cumva alerta era de-acuma dată. Dacă se făcea legătura între falșii preoți și spioanele cocoțate pe baldachinul regentei... lațul avea să se strîngă și mai rău în jurul țarevnei și al ambasadei. Tinerii începeau să se întrebe dacă nu cumva, în loc să o ajute pe prințesă, nu-i grăbiseră, dimpotrivă, sfîrșitul. Întorcîndu-și rușinați privirile dinspre marchiz în partea cealaltă a camerei, cei doi frați dădură cu ochii de Georges-Albert care, amețit de aburii alcoolului, începea să picotească.

— Oh ! exclamă Floris, nu ți-e rușine ?... Vinul regelui !...

N-apucă să-și termine bine fraza că, plesnindu-se peste frunte, Adrien țîșni din fotoliul său răcnind ca un nebun :

— Asta e... Vinul regelui. Sîntem salvați !

Marchizul, Feodor și Li Kang îl priviră stupefiați, întrebîndu-se dacă nu cumva încercările prin care tocmai trecuse bietul conte nu îi afectaseră rațiunea. Singur Floris prinse din zbor ideea fratelui său.

Ca-ntotdeauna, telepatia funcționa perfect între ei. Întorcîndu-se spre Grégoire, Floris îi porunci calm :

— Bunul meu Grégoire, du-te și adu-mi trei pîlnii și douăsprezece sticle din vinul cel mai bun.

— Sluga dumneavoastră, domnule cavaler, răspunse bătrînul servitor care încă nu se mișcase din prag, privind prostit la tinerii săi stăpîni, de nerecunoscut în acele straie de vagaboande scăpate de la ocnă.

— Păcatele mele, clătina el din cap în timp ce cobora spre pivniță, cu o lumînare în mînă. Toate astea nu-mi miros a bine! O să dăm de bucluc, o să dăm iar de bucluc, simt eu asta, o să pățim iar ce-am pățit odinioară cu doamna contesă, Dumnezeu să o ierte...

Trotti ghicise și el planul lui Adrien. Întrucîtva mai liniștit, încuviință rîzînd.

— Adrien, dragul meu, ideea ta nu-mi displace.. și acum, ascultați-mă toți cu multă atenție...

Țîșnind ca o felină din locul lui, Floris se repezi la ușă și o deschise brusc, apucînd să zărească o umbră ce se depărta în goană. O urmări de-a lungul coridorului dar, după ce dădu colțul, n-o mai văzu. Parcă o înghițise pămîntul.

— Ai avut dreptate, frățioare, îi spuse el lui Adrien revenind în salon. Printre noi se află un trădător! O iscoadă!

— Cu atît mai mult trebuie să ne grăbim, replică marchizul în șoaptă.

Floris vroi să-l întrerupă.

— Taci din gură, obraznicule, și pentru o dată în viața ta ascultă-i pe cei mai bătrîni decît tine. Iată cum voi proceda ca să-l returnez pe Grauben, să provoc un scandal răsunător și să șterg urmele. Domnilor, în diplomație, dac-ai fost prins pe picior greșit, ataci tu primul și strigi mai tare decît toți că tu ești păgubașul.

Izbucnind în rîs, ambasadorul își frecă încîntat mîinile și își privi triumfător colaboratorii.

— Ei hai, că pînă la urmă tu ai avut dreptate, nebunule. Fără tine așteptam noi încă mult și bine să se întîmple ceva. Vă felicit și pe voi doi, tîlhari și asasini ce sîneți. De fapt, ați izbutit o răpire de toată frumusețea! Ha, ha! Acum să vedeți, domnilor, ce-o să le mai dăm de furcă teutonilor ăștia!

Un soare palid se înălța deasupra Petersburgului. Vîntul Balticei limpezise cerul, măturînd norii spre Oranienbaum. Bubuitul surd al tunurilor din Kronștadt vestea redeschiderea portului pentru corăbiile din larg. Pînzele lor multicolore punctau pînă hăt departe oglinda

cenușie a mării. Pe canalele izbăvite de gheţuri circulau în sus și-n jos puzderie de ambarcaţiuni micuţe. Proprietarii lor se strigau unii pe alţii :

— Ehei, Ivan Davîdovici !

— Salutare, nepoate !

— Zi bună, tăicuţule !

— Mai trăiești, Vasili Densovici ?

— Puţin, bătu-te-ar dracii, Gavriil Matveici, că doar ești mai bătrîn ca mine !

Clopotele Lavrei Alexandru Nevski băteau de utrenie răspunzînd celor de la biserica Sfintei Treimi. Cu căciulile lor din blană de iepure înfundate pe ochi, mujicii îmbrăcaţi în sumane lungi pînă la glezne, deszăpezeau străzile. Mîinile lor bătătorite, apărate de mușcătura gerului de mănuși cu un singur deget, mînuiau viguros lopeţile, zvîrlind cînd și cînd într-o căruţă trupurile degerate ale amărîţilor morţi de frig peste noapte. Cei pe care-i prindea gerul fără un acoperiș deasupra capului nu aveau scăpare.

Pe porţile orașului începeau să pătrundă troicile arendașilor și săniile mujicilor care aduceau la vînzare ouăle, laptele și furajele de pe moșiile învecinate. Pe cheiuri, muieri încotoșmănate trăgeau cu căngile la mal blocuri imense de gheaţă, le aburcau pe chei, le încălzeau cîteva clipe în faţa unui foc și le spărgeau în bucăţi mai mici, pe care apoi le depozitau în gheţării adînc săpate sub pămînt. La vară, în toiul caniculei, gheaţa avea să fie vîndută, la un preţ bun, boierilor. Ca să-și răcorească băuturile ori să-și păstreze alimentele perisabile.

În curţile palatelor rîndașii lustruiau de zor atelajele. Clinchetul vesel al zurgălăilor săgeta aerul proaspăt al dimineţii. Cu braţele leneș întinse printre insulele mlăștinoase și puzderia de canale din delta Nevei, orașul se trezea alene din somn. În faţa unui palat luxos, două matrioști dolofane sporovăiau cu mîinile în șolduri. Purtau tradiţionalul sarafan și un „kokoșnic“ brodat pe cap. Trupește, frumoase cozi, cu sîni uriași, pietroși, plesnind sub apăsarea laptelui, ţi-era mai mare dragul să le privești.

— Ia te uită la ăștia — exclamă una din ele, arătînd cu capul înspre trei găligani beţi turtă care se bălăngăneau de la un trotuar la celălalt, cîntînd cît îi ţinea

gura. Bulevardul Nevki e prea îngust pentru ei, soro! Ptiu, bătu-iar Cel de Sus!

Rîndașii pufniră în rîs.

— Că bine zici, Maria Ivanovna. Au avut o noapte grea, nu glumă!

— Străini afurisiți! Nu rezistați la vodca noastră, hai? scuipă disprețuitor un soldat bătrîn. Sta-v-ar în gît!

— Ai înnebunit, tătucule? șopti un vizitiu. Pe ăștia nu-i bine să-i critici cu glas tare. Acușica te saltă gărzile regentei.

— Un moșneag ca mine n-are de ce să se mai teamă. Ce-or să-mi facă, ai? Să-mi ia praful de pe tobă? Mie unul nu mi-e frică de nimic. Prea am trecut prin multe la viața mea.

Cei trei cheflii se împleticeau și chiuiau fericiți, spre hazul general al populației care îi petrecea apostrofîndu-i răutăcios. De-abia ținîndu-se pe picioare, bețivanii cîntau cu glas dogit:

„Să curgă cvasul în beregata-mi însetată...", deși se vedea de la o poștă că în timpul nopții beregatele lor fuseseră stropite din belșug, ce-i drept nu cu cvas, ci cu niscaiva tărie. Cei trei erau urmăriți de la oarecare distanță de o caleașcă montată pe tălpici de sanie. La o privire mai aentă, trecătorii ar fi putut desluși pe portierele ei blazonul cu crini al regelui Franței. Îndărătul geamurilor de cristal gros se ghicea profilul semeț al ambasadorului acelei țări. Caleașca era încadrată de douăzeci de gărzi franceze călare, conduse la pas de Floris și Adrien. Pe chipurile atașaților de ambasadă se citea reprobare și un adînc dispreț pentru starea jalnică a celor trei indivizi care îi precedau răcnind tot mai asurzitor. Sub morga lor aparentă, cei doi frați aveau inima cît un purice, întrebîndu-se ce i se va fi întîmplat țarevnei. Din cînd în cînd se priveau, exasperați de lentoarea cu care erau nevoiți să înainteze. Surprinzînd expresia voluntară și pătimașă întipărită pe chipul lui Floris, Adrien simți că i se strînge inima:

— Sînt un laș! Cînd o să mă hotărăsc să-i spun, în sfîrșit, adevărul?

Din fericire, atenția îi fu atrasă de unul din bețivani care, prăbușit pe un morman de zăpadă, dădea la rațe, mai-mai să-și verse și mațele din el, în timp ce

ciracii lui rîdeau cu lacrimi, plesnindu-și șoldurile cu palmele. La un semn al lui Adrien, doi soldați francezi descălecară și-l ajutară pe nenorocit să se pună pe picioare. Floris se aplecă spre fratele său și-i șopti amuzat :

— Mor de plăcere să-l văd în halul ăsta pe Herr Grauben. Asta zic și eu răzbunare !

— Așteaptă numai să-și vină în fire și vom avea în el cel mai neîmpăcat adversar. Orgolios cum îl știu, n-o să ne ierte niciodată farsa pe care i-am jucat-o. Mă întreb chiar dacă n-ar fi fost mai bine să urmăm sfatul lui Feodor și să ne descotorosim de el o dată pentru totdeauna...

— Ei, haide, Adrien, știi că nu-mi place să te aud vorbind astfel. Domnul Grauben n-are decît să vină la mine. Mie nu mi-e teamă de sabia lui.

Adrien zîmbi. Se temuse vreodată Floris de ceva ? Straniul cortegiu își urmă drumul. Urcă pe Prospectul Nevski pînă în dreptul Amiralității, apoi coti la dreapta spre Palatul de Iarnă. Cei trei zurbagii cîntau cu tot mai mult entuziasm :

„Regi-ina din Sa-ba-ba, urcatu-s-a pe un măgar..."

Recunoscîndu-i cu mirare pe scandalagii, sentinelele din fața porților aurite, care aveau ordin să nu lase să intre și să iasă musca, se priveau încurcate, neștiind ce să facă. Pînă la urmă, un caporal o rupse la fugă spre palat, în timp ce un sergent se apropia de cei trei :

— Herr Kapitan Grauben, vă rog, veniți-vă în fire ! Vă faceți de basm în fața franțujilor care vin în urma voastră.

— Ah, tu erai ? Salut, bătrîne ! sughiță omul de încredere al miniștrilor. Hai, cîntă și tu cu noi ! articulă el cu greu, împleticindu-și limba. Hai, cîntă :

„Regi-i-na din Sa-ba-ba, e-o-scroafă-înfierbînta-a-tă.
Ca grasa de regentă a ta, ha, ha !
Păi nu-i așa ? Ba-i chiar așa !"

Marchizul își frecă încîntat mîinile. Situația se prezenta cum nu se putea mai în avantajul său. Rezultatul stratagemei lor depășea cu mult așteptările. Floris și Adrien dădură pinteni cailor și se apropiară de caleașcă. Trotti coborî geamul de la portieră.

— Vinul regelui e într-adevăr grozav, îi murmură Floris.

Adrien își duse un deget la buze. Tocmai se apropia de ei un ofițer din garda palatului. Părea ușor năuc. Marchizul își scoase pe fereastră capul împodobit cu o superbă perucă, impecabil buclată, și i se adresă pe un ton ce nu admitea replică :

— În numele Majestății Sale, stăpînul meu, Ludovic al XV-lea, solicit să fiu primit în audiență de Excelența Sa Primul Ministru pentru a depune o gravă plîngere împotriva acestor ostași care îi aparțin și pe care vi i-am adus să vi-i predăm.

Ofițerul ezită o clipă, apoi se înclină și făcu semn sentinelelor să deschidă porțile. Cîțiva soldați se repeziră cu intenția de a-l trage discret pe Grauben și pe acoliții lui spre o intrare lăturalnică, în timp ce aceștia, cuprinși de o veritabilă frenezie verbală, proferau în cascadă obscenități cu referiri precise la farmecele ascunse ale regentei.

În sala de consiliu unde Münich și Ostermann își reveneau cu greu din consternare, domnișoara de Mengden stabilea ultimele detalii ale unui imbatabil contraatac, imaginat, nici nu se putea altfel, de mintea diabolică a favoritei Ignorînd acele sumbre preparative, Floris și Adrien, ce-i drept destul de mirați de neașteptat de facila reușită a mașinației lor, traversau pentru a doua oară, în răstimp de numai cîteva ceasuri, saloanele și coridoarele pe unde n-ar fi bănuit că vor mai pune vreodată piciorul.

— Înălțimea Sa, Primul Ministru, îl va primi de îndată pe Excelența Sa domnul ambasador, anunță șambelanul, cu o plecăciune adîncă.

Cîteva clipe mai tîrziu, cele două canaturi ale ușii de la sala consiliului se dădeau în lături dinaintea diplomaților care intrau cu pas marțial. Münich le ieși în întîmpinare cu brațele larg deschise și cu buzele crispate într-un zîmbet mieros...

— Vai de mine, vai de mine, domnule ambasador! Dar ce s-a întîmplat? Nu cumva Majestatea Sa Regele a pățit ceva?

— Nu și vă asigur că nu e cazul să-i purtați de grijă, răspunse glacial Trotti. După cîte m-a informat ultimul nostru emisar, Majestatea Sa este perfect sănătoasă. În schimb, noi, ambasadorul său și domnii de Caramey, aici de față, am fost asaltați pe „teritoriul

francez" — sublinie amenințător marchizul, al ambasadei mele, de trei indivizi aflați sub influența alcoolului și care pretind a se afla în slujba Excelenței Voastre.

Oripilat, Münich se scutură ca luat de friguri, spre hazul lui Floris.

— Apoi, continuă imperturbabil marchizul, dezarmați de către acești doi domni aici de față, au făcut mărturisiri complete, ceea ce ne-a permis să aflăm lucruri surprinzătoare în legătură cu Excelența Voastră și cu onoarea Alteței Sale Imperiale regenta, rezultînd că se premedita un mîrșav asasinat al meu, reprezentantul legal al regelui meu și că această crimă, pusă la cale, nici mai mult nici mai puțin decît în alcovul imperial, urma să fie atribuită domnilor de Caramey. De bună seamă, se grăbi Trotti să precizeze, n-am crezut o iotă din toate acele grozăvii, dar vin să cer Excelenței Voastre să ne fie acordată satisfacție. Mă aflu aici ca să mă informez dacă Excelența Voastră îi susține pe acești derbedei pe care, chipurile, i-ar fi însărcinat să mă omoare, sau dacă îi va pedepsi așa cum se cuvine unor nemernici în stare să declanșeze un asemenea scandal diplomatic încît orice alianță și orice relații între țările noastre să fie pe vecie rupte.

Muți de admirație, Floris și Adrien ascultau cu gura căscată cum Trotti își potopea ca de obicei adversarul cu vorbe, cu o peltea de amabilități și politețuri presărate cu sîmburii amari ai unor grosolănii fin calculate. Münich asuda neliniștit. Cîntărise cu de-amănuntul fizionomiile indignate ale ambasadorului și ale tinerilor săi atașați, spunîndu-și în sinea lui :

„Haida-de, domnilor, după ce că mințiți cu nerușinare, ați mai vrea să vă mai și credem pe cuvînt, de parcă nu voi, ipocriților, l-ați răpit de bună seamă pe Grauben. Numai că cine rîde la urmă, rîde mai bine. Să-mi dea Fräulein Julia semnalul așteptat și văd eu dac-o să mai îndrăzniți să faceți pe nebunii !"

Floris și Adrien îl priveau și ei întrebîndu-se ce urzea broscoiul. Münich își trosni degetele, se apropie de fereastra cu geamuri înalte, cuprinse de luxurianta încremenită a florilor de gheață, își țuguie buzele și începu să dezghețe geamul cu răsuflarea lui fierbinte pînă ce în stratul de chiciură groasă se ivi un ochi rotund ca o

monedă. Privi pe acolo în curtea interioară a palatului, de parcă ar fi așteptat ceva, apoi se reîntoarse spre grupul de francezi, străduindu-se să le zîmbească sincer și amabil. Se vedea însă cît de colo că ceva anume îl contraria.

— Ah, domnule Ambasador Extraordinar, Alteța Sa Imperială va fi peste măsură de indignată cînd va afla de acest cumplit scandal și îndrăznesc să sper că n-o să puneți la suflet comportarea celor trei nebuni care vor primi cîte o sută de lovituri de cnut fiecare, pedeapsă binemeritată, pe care nu mă îndoiesc că ar fi aplicat-o și Excelența Voastră slujbașilor săi în cazul nefericit în care aceștia ar fi pătruns... în apartamentele Alteței Sale Imperiale regenta...

Fără să clipească, Trotti trecu la atac :

— Nu înțeleg, la ce anume se referă Excelența Voastră ?

— Oh, la nimic, dădeam și eu așa un exemplu... în general ! se grăbi să bată în retragere Münich.

„Cu siguranță că ăsta pune ceva la cale, prea se uită într-una pe geam, dar ce anume ?“ se întrebă Floris. Și încălcînd orice reguli de etichetă, se apropie și el de fereastră, prefăcîndu-se a admira florile de gheață.

În aceeași secundă, de afară se auzi clinchet de zurgălăi și fîșîit de sanie. Cu tot stratul de chiciură, Floris izbuti să vadă cum din curtea palatului ieșea în trombă o sanie cu coviltirul lăsat, însoțită de cîțiva oșteni călare. Încîntat, Münich își frecă mîinile. Cuprins de o nelămu-

în celula ei, văleu, văleu, scapă-ne Maică Precistă de necuratul, văleu, văleleu, cu ce-am pătimit noi să trebuiască s-o păzim pe vrăjitoare, văleu, văleleu...

O a doua bară se frînse ca un pai. Rezemîndu-se de umerii lui Trotti, Floris sări în interiorul temniței.

— Ah, Floris, fiule și tu Adrien, copilule, șopti marchizul tulburat, veniți să vă îmbrățișez.

Strîngîndu-i părintește la piept, Trotti îi trase într-un colț și nu se putut stăpîni să nu-i întrebe :

— Dragii mei, știu că nu prea e vreme pentru întrebări ; totuși, lămuriți-mă și pe mine, ...ce anume spune Alteța Sa Imperială ?

Cu toată oboseala lor, cei doi frați pufniră în rîs. Curiozitatea marchizului nu se dezicea nici măcar în asemenea momente.

— Îl chemă pe diavol în ajutorul nostru, replicară ei, în treacăt.

— Nu se poate, tresări marchizul șocat, o prințesă de sînge...?

Adrien scoase de sub șuba lui un rînd de haine bărbătești și le întinse fără un cuvînt țarevnei. Fără să-și întrerupă incantațiile, aceasta îi făcu semn lui Lestocq să o ajute să se schimbe. Lepădîndu-și capa, își scoase într-o clipită și rochia. Întorcîndu-se cu fața spre perete, aidoma celorlalți bărbați din celulă, Floris apucă să vadă ca într-o străfulgerare pielea orbitor de albă a prințesei. Amețit, simți că i se urcă sîngele în obraji și că prin fața ochilor încep să-i joace steluțe multicolore. Se vede treaba că ascensiunea prea bruscă spre înălțimile donjonului își spunea cuvîntul. Cîteva secunde mai tîrziu, țarevna era gata. Lui Floris mai că nu-i venea să creadă că ea este acel cavaler chipeș, cu picioare lungi și zvelte care îi privea zîmbind poznaș. Curajoasă cum era, se apropie de fereastră și privi în jos, fără să-și poată stăpîni un țipăt de spaimă la vederea frînghiei spînzurate deasupra hăului bîntuit de viscol.

— Floris, mai întîi cobori tu și cu prințesa. Dacă auziți vre-un zgomot suspect, o luați la fugă fără să ne mai așteptați, ordonă Adrien.

Recunoscîndu-i superioritatea absolută în materie de „tactică", uneori Floris se îndura să-i dea ascultare fratelui său mai mare. Ceea ce făcu și acum. Sări pe marginea ferestruicii și se agăță de frînghie.

— Coborîți încetișor, Alteță, fără să priviți în jos. Și Floris făcu un semn lui Adrien. Acesta o ridică în brațe pe Elisabeta și o coborî binișor în golul dintre frînghie și Floris. Simțind sub tălpi cizmele lui Floris, Elisabeta respiră ușurată și se agăță strîns de trupul lui.

— Așa, spuse el cu voce calmă, petreceți-vă brațele mai sus, pe după gîtul meu, și țineți-vă fără teamă

Elisabeta închise ochii și-și rezemă fruntea de umărul tînărului. Începea coborîrea.

În ciuda greutății celor două trupuri, viscolul balansa primejdios frînghia. Floris se lăsă să lunece în jos, ținînd frînghia între picioare de vîrful cărora se sprijinea tălpile prințesei. Cîte un vîrtej îi răsucea în aer și-i izbea de peretele de piatră al turnului. Floris încerca să preia el șocul cu spinarea, ca să-și ferească de lovitură prețioasa povară. Funia înghețată îi zdrelea palmele pînă la sînge. Ajuns la jumătatea drumului, Floris se opri o clipă să-și tragă sufletul. Elisabeta își ridică ochii spre el, încolăcindu-și și mai strîns brațele pe după gîtul lui. În ciuda situației precare în care se aflau, mai aerieni ca niciodată, Floris simți că-l năpădeste dorința. Privirile celor doi tineri se întîlniseră.

— Oh, Floris, Floris, șopti țarevna.

Amețit de înălțimi, dar și de farmecul prințesei, Floris o strînse năvalnic la piept și îndrăzni să-și lipească buzele de obrazul ei.

Aplecați peste marginea ferestrei, Adrien și Trotti nu pricepeau de ce, acolo jos, în întuneric, cei doi înțepeniseră.

— Ce Dumnezeu fac acolo? se neliniști Trotti. Or fi dat peste vre-o patrulă?

Exasperat, Adrien ridică ochii spre cer. Își cunoștea prea bine fratele așa că zgîlții cu putere frînghia ca să-l trezească la realitate. O clipă mai tîrziu, cei doi își reluau coborîrea. Ajunși la capătul frînghiei, le mai rămîneau cîțiva metri buni pînă la sol. Floris sări în gol, rostogolindu-se în zăpadă cu tînăra femei în brațe. Înfrînîndu-și cu un efort supraomenesc impulsul de a nu-i mai da drumul, o ajută să se ridice de jos, teafără și nevătămată.

Floris trase de frînghie ca Adrien și ceilalți să coboare la rîndul lor. Deodată, țarevna se apleacă și ridică ceva din zăpadă.

— Ia te uită, ce-o mai fi și asta ?

Ținînd cu o mînă frînghia, Floris își pipăi cu cealaltă gîtul.

— Ah, e talismanul meu, Alteță, mi-a căzut adineaori, vă mulțumesc că îmi redați norocul.

— Doar n-ai să spui că tinicheaua asta...

Într-o fracțiune de secundă Floris își aminti cum Pauline, prima lui iubire, amuzată de inscripțiile cabalistice de pe medalionul rudimentar găsit de Georges-Albert într-un colț de hambar, i-l agățase de gît. Și nu putea să nu i se pară ciudat că din nou o femeie îi petrecea pe după gît acea stranie bucată de tinichea. Se înfioră de atingerea metalului înghețat și a degetelor prințesei care întîrziau să se desprindă de ceafa lui fierbinte. Ce-i spusese cîndva Pauline, pe cînd făcea același gest ? Ah, da, îi șoptise tandru „Te numesc cavaler al dragostei, Floris. Jură pe sufletul meu că nu te vei despărți niciodată de acest medalion, jură... jură Floris, dragostea mea".

— Floris, ești cavalerul meu... murmură prințesa, înălțîndu-și obrazul spre el. Tînărul simți că i se oprește inima.

— Pe Dumnezeul meu, parcă tot scările de la Versailles sînt mai comode, blestemă Trotti, căzînd din cer peste ei și trîntindu-i înapoi în zăpadă.

Floris sări primul în picioare, o ajută pe prințesă să se ridice, apoi adună din nămeți peruca și pălăria marchizului care, dezinvolt, își păstra siguranța de sine, de parcă toată viața lui n-ar fi făcut altceva decît să coboare pe funie. Lestocq ateriză și el, urmat de Georges-Albert, sprinten și vioi. De fapt dintre toți era singurul în elementul lui. În sfîrșit se ivi și Adrien, cărîndu-l în brațe pe Clément, cum o cărase Floris pe țarevnă, dar se vedea cît de colo că misiunea lui era infinit mai puțin plăcută. Clănțănind din dinți de frig și de spaimă, nenorocitul vizitiu se lăsă moale în zăpadă :

— Păi ce spuneam eu, sfîntă Eulalia, a dracului țară e asta !

— Domnule Clément, nu de văicăreli ne arde nouă acum, replică sec Adrien. Ce-a fost pînă acum e floare la ureche față de ce ne așteaptă.

— Grozav fel de a-mi ridica moralul, domnule conte, n-am ce zice, oftă bietul om.

Fugarii și salvatorii lor porniră înspre tufișurile unde îi aștepta Feodor. Trecînd pe lîngă ghereta santinelelor, îl auziră pe unul dintre soldați mormăind :

— Hei, Igor, ia vezi tu ce fac polonezii ăia, mai vin odată cu peștele tău nemaipomenit, sau nu ?

— Bine, mă duc după ei pînă la lac să le ard o cizmă în turul pantalonilor, mama lor de puturoși mincinoși !

Floris și Adrien încremeniră. Dacă santinela descoperea muschetele lui Feodor și dădea alarma ? Se mai liniștiră la gîndul că Feodor nu era omul să se lase prins cu mîța în sac.

Soldatul mergea în fața lor, fluierînd. Culcați pe burtă în zăpadă, fugarii nu îndrăzneau să se miște. Totuși, Floris apucă blînd mîna înghețată a prințesei și o duse la buze să o încălzească cu răsuflarea lui. Adrien își privi neliniștit fratele spunîndu-și :

„N-am făcut bine că nu i-am spus tot adevărul. Trebuie să-i vorbesc neîntîrziat. Cu cît mai repede, cu atît mai bine pentru toată lumea."

Dintr-odată nu se mai auzi decît șuieratul vîntului. Floris și Adrien răsuflară ușurați. Feodor nu-și ieșise din mînă. Cîteva clipe mai tîrziu erau lîngă el. Soldatul cel lacom își dormea somnul de veci cu capul înfundat în zăpadă. Adrien se uită cu reproș înspre cazac. Acesta protestă :

— Pe cinstea mea, boierule, de-abia dacă l-am atins. Dar era tare sărac de înger, deh, ce să-i faci ? Așa-s unii, slăbuți. Nu avea ce să caute în armată, asta e !

Fugarii ciuliră o clipă urechea. Dinspre fortăreață nu se auzea nimic. Încă nu li se descoperise evadarea. Floris ridică ochii spre cer :

— Ah, blestemată vreme !

Ninsoarea se oprise din nou. Sub palidul clar de lună silueta fortăreței se profila amenințător. În umbra ei, siluetele fugarilor păreau niște purici pe întinderea nesfîrșită a mării de gheață.

— Nu avem încotro, trebuie să așteptăm pînă intră iarăși luna în nori, apoi traversăm lacul în goană. Avem de parcurs în fugă cam o verstă, o verstă și ceva, fără să ne oprim. E singura noastră șansă. Dacă iese luna cînd sîntem la jumătatea drumului, riscăm să fim văzuți din turn...

Trotti și Lestocq se priviră îngroziți.

— Pregătiți-vă, ordonă Adrien. Tu, Feodor, ia muschetele.

— Am înțeles, boierule.

— Eu mă ocup de Clément, continuă Adrien.

În fața acestei perspective, vizitiul păru să nu știe prea bine dacă să se bucure ori să se sperie.

— Aoleu, măiculița mea, în ce-am intrat! A dracului țară! se văicări el, adresîndu-se prințesei

— Acum! Haideți! șopti Floris.

Georges-Albert, care să găsea din nou la căldurică sub pieptarul stăpînului său, își iți botișorul, apoi și-l retrase precipitat:

— Brrr, prefer să nu văd ce urmează!

Un nor imens ajunsese în dreptul lunii. Schlüsselburgul se cufundă în beznă. Floris o apucă de mînă pe țarevnă, Adrien îl înșfăcă de un braț pe Clément, Feodor, cu cîte o muschetă în fiecare mînă, le făcu semn lui Lestocq și lui Trotti, zdrobiți de oboseală și de emoțiile recentei lor coborîri pe frînghie, să-l urmeze.

Alergau cu toții cît îi țineau puterile poticnindu-se în întunericul nopții și lunecînd la tot pasul pe gheața vălurită a lacului, presărată ici-colo cu mormane de zăpadă troienite de vînt. Cădeau, se ridicau ajutați de ceilalți și continuau să alerge, goniți din urmă de spaima morții. Singurii Floris și Adrien își păstrau sîngele rece, obișnuiți din copilărie să nu se piardă cu firea în clipele de cumpănă. Își călăuzeau tovarășii de restriște orientîndu-se precis și rapid, de parcă vedeau prin beznă, ca pisicile.

— Mai repede, mai repede! strigă Adrien, întorcînd capul spre ceilalți, pe care puterile începeau să-i lase. Mai repede, pentru numele lui Dumnezeu, acu-acu iese luna!

Mînat de vîntul Finlandei, norul salvator începea să se destrame. În curînd siluetele fugarilor aveau să se decupeze cu precizie pe oglinda de gheață. Disperați încercară să grăbească pasul, deși Trotti, Lestocq și Clément, prea puțin antrenați, simțeau că le plesnesc plămînii. După încă o sută de picioare, razele lunii îi săgetară răutăcios.

— Ah, Dumnezeule!

Prințesa se împiedicase de un sloi. Cu toate că Floris o prinsese la vreme de brațe, era mai mult decît posibil că își scrîntise o gleznă. Nu putea pune piciorul în pămînt. Lăsîndu-se în genunchi, Elisabeta șopti:

— Fugiți, Floris, du-te cu ceilalți, lăsați-mă pe mine, n-are rost să pieriți cu toții din pricina mea.

La poalele Schlüsselburgului se zăreau torțe mișunînd zănatec. Probabil că soldații alergau zăpăciți de colo-colo, în căutarea fugarilor. Cu energia disperării Floris o ridică în brațe pe prințesă și o luă iar la goană. Pierduseră însă cîteva clipe prețioase. În urma lor răsunară focuri de muschetă. Feodor întoarse capul spre fortăreață și le arătă celor de acolo pumnul :

— Cîini blestemați, degeaba vă risipiți muniția. Gloanțele voastre nu ne mai pot atinge.

Se pare că și cei din fortăreață pricepuseră acest lucru. Cu un vîjîit năprasnic o ghiulea zbură peste capetele fugarilor. Floris și Adrien săriră înapoi, uluiți. La picioarele lor se căscase o copcă imensă. Cei din fortăreață trăgeau cu tunul ca să spargă gheața și să-i împiedice astfel să ajungă la țărmul de apus al Nevei.

— Ha, ha, rînjea Herr Grauben, nu-i așa că nu vă așteptați la așa ceva mititeilor ? Credeți că vă puteți bate joc la nesfîrșit de mine ? Ei, lasă, că vă arăt eu vouă ! Buzov, deschide porțile. Mai repede ! Grenadieri, după mine ! o să-i prindem ca pe niște șoareci ! Ha, ha, în șa, băieți, ha, ha ! Unealta Juliei de Mengden își freca jovial mîinile, savurîndu-și răzbunarea.

Pe lac, fugarii alergau încoace și-ncolo, căutînd să treacă de bariera de apă și sloiuri sfărîmate create metodic, între ei și celălalt mal, de tunurile lui Grauben.

Deodată se auzi un tropot de cai.

— Floare de Mai, Bucurie a Zilei, sosesc ca șarpele înaripat, le strigă Li Kang Yuin, galopînd din răsputeri, cu codița în vînt, aidoma dragonului răzbunător, zeitatea lui preferată, îndemnîndu-și caii cu țipete ascuțite, ca să-i facă să uite de spaima produsă de bubuitul tunurilor, de șuieratul ghiulelelor și de înțepăturile bucăților de gheață care zburau în toate direcțiile.

Floris și Adrien răsuflară ușurați. Erau salvați. Se pregăteau să ocolească breșa, trăgîndu-i și pe ceilalți după ei, cînd două ghiulele, trase simultan, izbiră caii, azvîrlindu-i în apă. Dezechilibrat, Li Kang se prăbuși și el în copcă. Înotînd din răsputeri, izbuti să rămînă la suprafața apei glaciale. Adrien și Feodor se repeziră să-i întindă mîna și să-l scoată afară. Puțin lipsise ca baia aceea forțată să fie și ultima din viața lui.

— Îţi mulţumesc, bunule Li Kang, ai avut o idee grozavă şi cu un pic de noroc ai fi izbutit chiar să ne salvezi, îi spuse Adrien, ca să-l consoleze pe micuţul chinez.

— Şerpii înaripaţi zboară cam jos astăzi, mormăi Feodor care nu rata niciodată ocazia de a-şi ironiza prietenul. Li Kang îşi scutură codiţa înţepenită de ger şi decretă pe un ton sentenţios :

— Oh, Lamă Ascuţită, vulpea nu-şi murdăreşte coada ! Cu ajutorul lui Budha, data viitoare Li Kang o să izbîndească.

— Dacă va mai exista o dată viitoare, replică lucid Adrien, privind neliniştit spre Schlüsselburg.

Începea să se lumineze de ziuă. Bombardamentul încetase brusc. Patruzeci de grenadieri călare se apropiau în galop... Sub copitele cailor lor, gheaţa se fărîma în mii de aşchii scînteietoare. Călăreţii erau conduşi de Grauben. Floris o strînse la piept pe ţarevnă şi-i răcni lui Feodor :

— Pregăteşte muschetele !

— Degeaba, boiernaşule, ni s-a udat toată pulberea, îi răspunse acesta posomorît.

Floris şi Adrien se priviră disperaţi. Ceilalţi erau albi ca varul. Cum să se împotrivească cu pumnalele unei întregi oştiri, cum era aceea din fortăreaţă ?

— Doamne, Dumnezeule, murmură Floris printre dinţi. Nu se poate să fi pierdut. Nu ne lăsa, Doamne !

Capitolul XVI

— Pregătiţi muschetele, grenadieri, şi ochiţi femeia drept în inimă, răcni Grauben pe ruseşte. Apoi, adresîndu-se fugarilor le spuse în franţuzeşte :

— Sînteţi încercuiţi, predaţi-vă, ori o ucidem pe ţarevna !

Adrien îl linişti cu un gest scurt pe Floris care îşi scosese sabia din teacă şi-l aţîţa pe Grauben cu mulinete ameninţătoare. Priveliştea tovarăşilor lui de drum era lamentabilă. Li Kang Yuin arăta ca statuia lui Loth. Mustăţile i se prefăcuseră în două jalnice stalactite. Ţeapăn şi verde la faţă ca mînerul de jad al stiletului pe care n-apucase să-l tragă cu totul afară din teacă, chinezul părea un mort viu. Doar ochii migdalaţi, fulgerînd de ură

neputincioasă, dovedeau că trăiește. Doctorul de Lestocq, cu desăvîrșire epuizat de cursa lor contra cronometru, tușea de mai mare mila, cu ochii injectați și obrajii stacojii, la un pas de apoplexie. Culcat într-o rînă, Clément își freca de zor posteriorul rănit de o așchie de gheață împlîntată în turul pantalonilor săi în timpul ploii de ghiulele.

— Măicuță dragă, m-am ars, asta-mi mai lipsea, un vizitiu care să nu se poată așeza, cine a mai văzut așa ceva ? A dracului țară, a dracului ți-am spus eu ! se văicărea el țarevnei.

— N-ai dreptate, domnule Clément, tocmai destinul ți-a fost de ajutor. Primejdia o înfrunți întotdeauna în picioare ! declară marchizul cu imbatabila lui morgă aristocratică.

— Păi cum să mă ridic, domnule Extraordinar, gemu nenorocitul vizitiu, cum să mă ridic în picioare cînd am rămas fără tur la nădragi ? Cum să mă arăt așa ? se lamentă el, chinuindu-se să-și ascundă anatomia sub fîșiile zdrențuite ale fostului său pantalon.

Întorcînd capul, Floris întîlni privirea de oțel a lui Grauben. În ochii lui cenușii se citea o implacabilă ură. Pentru prima dată tînărul regretă că nu-i făcuse de petrecanie cînd îl avusese la mînă.

— Hotărît lucru, Adrien a avut dreptate, l-am subestimat pe acest ticălos. Cercul soldaților călare se strîngea în jurul lor. Floris îi privi cu atenție, dar chipurile lor nu exprimau decît deprindere pasivă de a executa orbește ordinele primite de la superiori.

— În numele Majestății Sale Ludovic al XV-lea, protestez ! Cer să mi se acorde imunitatea diplomatică cuvenită și reclam pentru Alteța Sa Imperială un tratament pe potriva rangului Său ! strigă Trotti.

— Ha, ha ! aici, pe lacul Ladoga, nu are cine să te audă și să te asculte, „musiu“ ambasador extraordinar. Uită-te la soldații mei. Niște tineri bravi și dobitoci. Niște mujici cu capete pătrate care nu știu decît rusește, așa că poți să protestezi cît vrei, pînă ți s-o usca și limba-n gură. Tot degeaba ! Cît despre scumpa voastră prințesă, ha, ha, ha, ei știu că e o nebună primejdioasă care a vrut să o asasineze pe țarevnă și pe care acum, mulțumită vouă, putem să o acuzăm și să o judecăm pentru vrăjitorie ! Ha, ha, domnilor Französen, ați vrut să vă bateți

iarăşi joc de mine; aţi crezut că vă merge la nesfîrşit? Ha? Spioni nenorociţi ce sînteţi! Las' că vă arăt eu vouă! O să aflaţi voi dacă Grauben ştie să se răzbune sau ba!

Floris ridică nepăsător din umeri. Într-adevăr acel Grauben era pe cît de respingător la mutră, pe atît de tîmpit şi de cîinos la suflet. Adrien se întreba ce urmăreşte Floris. S-ar fi spus că făcea totul spre a-şi scoate din minţi învingătorul. Cu un rînjet sardonic, Grauben ordonă unuia dintre soldaţi să descalece şi să-i lege pe prizonieri. Soldatul, un bărbat între două vîrste, cu înfăţişarea de om blajin, se apropie mai întîi de ţarevnă şi de Floris. Acesta o lăsase jos din braţe, dar continua să o rezeme de umărul lui, ţinînd-o strîns pe după mijloc. Bărbatul ezită o fracţiune de secundă. Poate se întreba cum să-i lege mai bine, ori poate îi era teamă de faima de vrăjitoare a evadatei, dacă nu cumva îl înduioşa priveliştea încîntătoare a acelei tinere şi fermecătoare perechi? Fără să mai stea pe gînduri, ascultîd ca întotdeauna de o inspiraţie de moment, Floris îi şopti pe ruseşte:

— Nu ţi-e ruşine, tăicuţule, să o pui în lanţuri pe ţarevna ta?

Grenadierul tresări. Cine mai era şi „spionul" ăsta străin, francez, sau polonez, cine să mai ştie, care i se adresa pe limba lui, fără urmă de accent, ca un adevărat rus?

Grauben intui ezitarea grenadierului şi dînd pinteni calului său se apropie de Floris care îl înfruntă cu insolenţă:

— Vai de mine, Herr Grauben, ce onoare! Mă simt de-a-dreptul emoţionat de atîta atenţie din partea voastră! Cărui fapt se datorează această cinste?

Grauben se apleacă înspre el rînjind fioros:

— O să te căieşti amarnic pentru obrăznicia asta, vierme nenorocit!

Floris privi înapoi, peste umăr. În spatele lor, breşa deschisă în gheaţa lacului se lărgise considerabil, măsurînd acum vreo cincizeci de picioare. Grauben îşi mîna calul spre el, obligîndu-l să dea înapoi. Lui Floris asta nu-i plăcea deloc.

— Aoleu! Stai! Ce faci? Ai înnebunit? Stai? Aoleu! se prefăcu el că este înnebunit de spaimă, în timp ce cu

o mişcare imperceptibilă îşi trăgea braţul de după mijlocul prinţesei. În secunda următoare, iute ca fulgerul, se aruncă asupra lui Grauben. Luat pe neaşteptate acesta se dezechilibră. Floris îl trînti pe spate şi, scoţîndu-şi de la brîu pumnalul, rînji :

— Uite unde era vînatul pentru vînătoarea noastră siberiană !

Grenadierii dădură să descalece spre a sări în ajutorul căpeteniei lor.

— Nu vă apropiaţi, prieteni, le strigă Floris pe ruseşte, ori jur pe sfînta Rusie că-i tai gîtul ca unui cîine turbat.

Punctînd aceste cuvinte ameninţătoare, Georges-Albert se ivi de sub haina stăpînului său, sări în capul lui Herr Grauben şi îşi privi triumfător adversarii, dezvelindu-şi buza de sus într-un rictus feroce.

— Aah, horcăi Grauben, va să zică eşti rusnac, mizerabile, las-că-ţi fac eu de petrecanie !

— Stai uşor, Herr Grauben, în locul dumitale m-aş gîndi înainte să vorbesc aşa. Deocamdată te afli în puterea mea.

Profitînd de uluirea generală, Feodor se smuci din strînsoarea soldaţilor care îl încadrau şi ţîşni spre Floris.

— Lasă-l pe mîna mea, boiernaşule, spuse el încreţindu-şi unicul ochi şi proptindu-şi vîrful săbiei în beregata lui Grauben, n-o să mai facă o mişcare, dihorul.

— Ce se amestecă şi Feodor ăsta, parcă nu-i de ajuns că am băgat eu spaimă în Grauben, îşi spuse enervat Georges-Albert. Nu mai ştiu ce să inventeze fiecare ca să-şi dea importanţă. Eh, treaba lor. Oricum, fără mine nu se descurcă, bieţii de ei...

Li Kang ar fi vrut şi el să-i vină în ajutor lui Feodor dar, asemeni unui arbore acoperit de chiciură, părea să fi prins rădăcini. Floris întoarse capul să vadă ce fac grenadierii, se sculă de jos şi dintr-un salt se azvîrli în şeaua calului părăsit cam brusc de Grauben.

— Soldaţi, strigă el înălţîndu-se în scări, iat-o pe ţarevna voastră iubită ! Priviţi-o, se află în faţa voastră ! Nu daţi crezare minciunilor cu care vă adapă aceşti străini. Nu e nici nebună şi nici vrăjitoare ! E prinţesa voastră, chinuită şi batjocorită de duşmanii ei setoşi de putere ! Soarta ei stă în mîinile voastre. Ajutaţi-o să do-

bîndească tronul părintelui său, Petru cel Mare, și o ța-rină de același sînge cu voi vă va fi măicuță tuturor.

Cu aceste ultime cuvinte Floris se apleacă, o ridică de jos pe prințesă și o așeză dinaintea lui pe cal, ținînd-o pe după umeri, cu o atitudine de tandră protecție. Soldații îi priveau cu gura căscată, pe jumătate convinși, pe jumătate neîncrezători, oricum fascinați de priveliștea acelei tinere perechi nimbate de primele raze ale unui palid răsărit de iarnă. În lumina delicată a dimineții, buclele de abanos ale lui Floris și ochii de peruzea ai prințesei luceau angelic. Din pieptul oștenilor urcă un murmur admirativ :

— N-o fi el îngerul mîntuitor de care pomenește Sfînta Scriptură ?

— Tînărul boier e un adevărat fiu al Rusiei. E de-al nostru, declară soldatul căruia Floris i se adresase cel dintîi.

— Da, se auzi un alt glas. Știe să ne vorbească. Să-l ascultăm, fraților !

— Nu are limbă de lemn ca Herr ăsta. Limba lui e mlădioasă, cuvintele lui ne merg drept la suflet, hotărî un bătrîn grenadier. Vorba dulce mult aduce, ascultați-l fraților !

— Nu-i dați crezare spionului ăsta, urlă deodată Grabuen, profitînd de neatenția lui Feodor care își ridicase o clipă vîrful sabiei din gîtul lui. E un mincinos, eliberați-mă din mîna lui...

Soldații șovăiau. Nu știau nici ei ce să facă. Era limpede că nu-l iubeau pe Grauben care trecea din an în paște pe la fortăreață, se purta urît cu ei, îl punea pe Buzov să-i biciuiască din te miri ce, și pe deasupra vorbea și prost rusește. Numai că disciplina era disciplină. Oftînd, se pregăteau să se supună ordinelor Herr Căpitanului lor, cînd deodată se priviră aiuriți : printr-o minune de neînțeles, la picioarele lor începuse să plouă cu aur. Îngroziți, nu îndrăzneau să descalece și să atingă monezile cu efigia țarului Petru.

După ce admirase îndrăzneala și eficacitatea fratelui său, Adrien își spusese că venise momentul să intre și el în scenă. Amintindu-și că are buzunarele pline cu rufi de-ai țarului, aruncă cîțiva pumni în direcția soldaților. Înțelept cum era, tînărul conte de Villeneuve-Caramey știa că omul este astfel croit, încît nu poate vedea un lu-

cru de preț fără să nu-și dorească să intre în posesia lui. Pe de altă parte însă, își dădea seama că era preferabil să ofere acelui instinct nu prea onorabil un alibi cît mai temeinic.

— Priviți monedele acelea, prieteni, strigă el. Vedeți ? Sînt bătute cu efigia marelui nostru țar. Unde mai găsești în ziua de astăzi așa ceva ?

Adrien îi făcu semn lui Floris care își goli de îndată buzunarele, strecurînd monezile în mîinile Elisabetei. Aceasta făcu ochii mari :

— De unde le aveți ? șopti ea uluită.

Fără să-i răspundă, Floris o îndemnă să arunce rufii în direcția soldaților.

— Iată, însăși țarevna voastră vă dăruiește acești galbeni, dorind să vă arate ce soartă veți avea de aci înainte, sub oblăduirea ei.

Floris își privi admirativ fratele. Adrien avea idei într-adevăr geniale.

— Numai împreună putem izbîndi, murmură el.

Cei doi frați se priviră zîmbind. Știau că asta era cheia. Nu puteau izbîndi decît sprijinindu-se reciproc. Țarevna le interceptă privirea. Rămase o clipă pe gînduri, apoi își întoarse ochii spre masa soldaților, care se înghesuiau care mai de care să adune din zăpadă prețioasa și neașteptata recoltă, pînă să nu prindă de veste camarazii lor din fortăreață. Cu țipete de bucurie, se înghionteau ca niște copii.

— Boierul are dreptate, sînt ruși adevărați !

Un soldat încercă o monedă între măsele :

— E aur curat ! N-am văzut așa ceva de cînd mama m-a făcut !

— Norocul tău, durak !

— Regenta nu mai e în stare să ne plătească nici cuvenita soldă...

— Banii ăștia sînt dreptul nostru, sînt de la tătuca țarul.

— Priviți, priviți chipul bunului nostru țar, odihnească-i Dumnezeu sufletul în pace !

— Tăicuțul nostru ne-a trimis-o pe odrasla lui, pe țarevnă !

— De ce nu vii, tu, Doamne, să vezi pe ce mîini a încăput biata noastră Rusie, se tînguiau unii, invocîndu-l pe Petru cel Mare.

Floris simți că era momentul să le întărească convingerea :

— Priviți, soldați, priviți-o pe Elisabeta Petrovna, prințesa voastră, singura voastră suverană legitimă.

— Dar, tu, boierule cu ochi ca frunza codrului, tu cine ești ? De unde vii ? întrebă cu glas tunător un bătrîn grenadier ce nu descălecase încă și care părea să se bucure de un anume ascendent asupra celorlalți. Semeni leit cu tătucul nostru țarul. Eu l-am cunoscut și l-am slujit cu credință. Să fie ăsta un semn al cerului ?

Soldații se apropiară cu sfială de Floris și de țarevnă, privindu-i cu admirație. Elisabeta ridică mîna. Gestul ei imperial îi impresionă pe grenadierii care îngenunchiară tăcuți în fața ei. O clipă pe deasupra lacului nu se mai auzi decît croncănitul unui corb rătăcit.

— Da, soldați, glăsui țarevna. Este un semn al Cerului. Acest tînăr și tovarășii lui au venit pînă aici, la capătul lumii, ca să o salveze pe prințesa voastră. Este cavalerul Apocalipsului... cavalerul de Petersburg ! Cine sînt eu ați aflat. Vă îndoiți să mă urmați, nu doar ca bravi soldați ce vă aflați, ci ca fii devotați ai mei ? Treziți-vă din somnul vostru ! Poporul geme sub jug străin. A sosit ceasul izbăvirii lui, ceasul izbăvirii noastre !

Desfăcîndu-și vesta bărbătească și dezgolindu-și fără să clipească pieptul, Elisabeta scoase dintre sîni o cruce mare bătută cu diamante și înălțînd-o deasupra capului, rosti solemn :

— Jur pe această sfîntă cruce să mor pentru voi ! Jurați să mă apărați ? întrebă ea cu glasul înecat de lacrimi.

— Jurăm, măicuță, jurăm să te urmăm pe tine și pe acest cavaler cu ochii ca frunza codrului. Arătați-ne calea, și te vom urca pe tronul părintelui tău.

Floris își spuse în sinea lui că Elisabeta îi pusese să jure pe ceva ce aducea mai degrabă a bijuterie decît a relicvă. Cum el însuși era destul de păgîn, își spuse că asemenea detalii nu contau. O admiră și mai mult pe prințesă pentru prezența ei de spirit. Ce mai calea-valea, o iubea. Se îndrăgostise nebunește de ea. Îi luă mîna și și-o apropie galant de buze. Elisabeta se fistici. Îngerul ăsta cu bucle negre degaja un magnetism irezistibil ! Interpretînd gestul lui Floris ca un gest de respectuoasă

supunere, soldații chiuiră bucuroși și se repeziră să sărute și ei vîrful degetelor imperiale. Entuziasmul lor nu cunoștea margini. Feodor striga mai tare decît toți, fără să tragă spuza pe turta lui :

— Trăiască țarevna, trăiască Ucraina și cazacii ! Cocoțat pe umărul lui, Georges-Albert aplauda din răsputeri, scoțînd mici țipăte ascuțite. Uitat de toată lumea în închisoarea lui de gheață, Li Kang ar fi vrut grozav să participe și el la euforia generală. Se căzni să articuleze ceva, dar nu-și putea mișca buzele, situație mai mult decît neplăcută pentru cineva atît de limbut ca el.

Deodată, se auzi tropot de copite. Profitînd de emoția celorlalți, îndeosebi de explozia de patriotism a lui Feodor, Grauben încălecase hoțește pe un cal și pornise ca o nălucă spre fortăreață.

— Ah, nemernicul, răcni Feodor, deopotrivă de rușinat și de vexat. Ca și lui Georges-Albert, îi venea să intre în pămînt de rușine sub privirea ironică a lui Li Kang.

— Mă întreb dacă cei din fortăreață rămîn de partea lui sau trec de partea noastră ! ? se adresă Floris lui Adrien.

— Uite răspunsul, îi replică acesta rîzînd, numai că de data asta țintese aiurea.

O ghiulea trecu vîjîind pe lîngă ei și se prăbuși hăt, departe, spre intrarea în estuar.

— Să ne adăpostim degrabă, pînă nu apucă să-și regleze tirul, le strigă Adrien fugarilor și grenadierilor.

Feodor îl băgă pe Georges-Albert într unul din buzunarele șubei lui și îl înșfăcă pe Li Kang de singura parte proeminentă a blocului de gheață înlăuntrul căruia se afla prizonier chinezul, adică de coadă. Adrien îl apucă pe Clement de restul lui de pantalon, Lestocq se trezi în spinarea unui grenadier, Trotti, pe crupa altuia și cu toții porniră în galop nebun spre pîlcul de arbori de pe țărmul de vest.

Deodată, văzduhul răsună de strigăte disperate de ajutor. Pe firul înghețat al Nevei urca o troikă. De jur împrejurul ei ploua cu ghiulele și caii se cabrau înspăimîntați. Vizitiul de abia dacă îi mai putea stăpîni.

Floris o depuse pe prințesă pe calul unui bătrîn grenadier și strigă :

— Adrien, haide să le dăm o mînă de ajutor bieților oameni!

Trotti protestă moale :

— Vă interzic categoric să vă depărtați !... Nebunilor! Ți-ai găsit cine să te asculte, mormăi el înciudat pentru că, fără să mai stea să-l asculte, cei doi dăduseră pinteni cailor pornind ca din pușcă spre lac. Tirul de ghiulele se întețise. Floris și Adrien își stăpîneau cu greu armăsarii, îmboldindu-i din genunchi să înainteze în zig-zag, ocolind sau sărind peste ochiurile de apă. În fața lor, stratul de gheață se subția văzînd cu ochii.

— Ajutor, domnule conte, vai, domnule cavaler, vai de mine, în ce iad am picat!

Cei doi frați zîmbiră pe sub mustață... Soarta le oferea prilejul să își ia o mică revanșă.

— Țin-te bine, Beaupéou, sosim!

Din goana calului, Floris sări direct pe capra saniei, smulse biciul din mîna agentului secret, pocni din el de cîteva ori învîrtindu-l pe deasupra capului și, ținînd strîns hățurile, încurajă caii înnebuniți de spaimă, fără să se uite la masa informă ascunsă sub prelata troikăi.

— Haide, dii haida diii, așa căluților, fără frică, diii!

Cu o mînă, Adrien apucă din mers frîiele armăsarului lui Flrois, în timp ce cu cealaltă prindea zăbala calului din fruntea atelajului.

— Stai ușor, bărtîne, așa...

Simțindu-se struniți, cum se cuvine, bidiviii porniră în galop întins, în vreme ce ghiulelele șuierau mai amenințător pe lîngă urechile lor. Floris se aplecă brusc înainte. Un proiectil trecu razant pe deasupra lui și se prăbuși în dreapta saniei, ridicînd o uriașă trombă de apă și de ace de gheață. Caii făcură un salt într-o parte, dezechilibrînd pentru o clipă atelajul. De sub prelată se auzi un chirăit ascuțit, ca de mîțe.

„Dumnezeule, ce caută muierile astea aici?“ se întrebă în sinea lui Floris.

Din fericire, greul trecuse. Se aflau în afara razei de acțiune a tunurilor.

— Ei bine, domnule conte și domnule cavaler, mi se pare că eram cît pe ce s-o pățesc. Am tras o sperietură, nu glumă. Pe onoarea mea, n-am să uit că mi-ați salvat viața

— Vezi, domnule Beaupéou, îi răspunse rîzînd Adrien, dumneata ne-ai deschis fereastra, noi te-am scăpat de înec. Sîntem chit. Rămîne de văzut cui o să revină manşa viitoare ?!

— Nouă ! se auziră glăscioare melodioase, în timp ce sub privirile aiurite ale lui Floris şi Adrien, de sub prelată se iţeau două adorabile mutriţe : fetele voievodului de Kovno !

— Domnilor, trebuie să le mulţumiţi acestor fermecătoare domnişoare care mi-au adus un mesaj de cea mai înaltă însemnătate din partea „fratelui meu" regele Ludovic al Franţei. Vărul nostru, Frederic al Prusiei, este gata să ne susţină împotriva clanului de Brunswick şi chiar a „surorii" sale Maria Theresa a Austriei, rosti Elisabeta pe un ton autoritar.

Escortaţi de grenadieri, fugarii galopaseră încă cîteva verste bune şi acum se opriseră să-şi tragă sufletul şi să ţină un mic consiliu de război, la adăpostul unei rîpe.

— Tii, da' multe rubedenii mai are şi duduca aiasta, domnule marchiz, observă admirativ Clement.

— Taci, prostule, cum îndrăzneşti să vorbeşti aşa despre Alteţa Sa Imperială şi despre Majestăţile Lor ! ? îl certă Trotti, indignat.

— Doar n-o să-mi spuneţi că mi-am petrecut noaptea cu o prinţesă ? Hi, hi, pe sfîntul Chrisostom, mi-a pus norocul mîna în cap ! chicoti Clement fericit din cale-afară.

„Ei drăcie, dacă dă cerul să mă-ntorc cu bine din misiunea asta năstruşnică, poate n-ar strica să-mi caut un alt vizitiu" îşi spuse exasperat Trotti.

Cel puţin la fel de uluiţi ca şi Clement, dar din motive total diferite, Floris şi Adrien se străduiau să-şi ascundă mirarea.

„Voievodul ne-a păcălit clasa întîi !" gîndi Adrien. Aşadar, vicleanul polonez se număra şi el printre agenţii lui Ludovic al XVI-lea. Mai mult încă, mesajele lui importante le transmitea prin intermediul „perlelor sale de Baltica". Ce-i drept, ideea nu era deloc rea. Cui i-ar fi dat prin minte să le suspecteze şi să le percheziţioneze pe zăpăcitele acelea ?

— Ah, Floris, Floris, dragostea mea, vezi că tot noi am dat de urma voastră ? şopti Philippa îmbujorată toa-

tă de emoție, dar și de spaima trasă cu cîteva clipe în urmă.

— Vai, Adrien, iubitule... hi, hi... nu-i așa că nu te așteptai la așa ceva? V-am oferit o surpriză grozavă, hai, recunoaște! pufni Henrietta.

Copleșiți de acele demonstrații de tandrețe, cei doi frați făceau fețe-fețe. Se vedea de la o poștă că se simțeau cu musca pe căciulă. Îndeosebi expresia încurcată a lui Floris dovedea că avea conștiința încărcată.

— Știți, domnule conte și domnule cavaler, aceste drăguțe domnișoare ne-au fost de foarte mare ajutor, răsări pe neașteptate Grégoire de sub crinolinele polonezelor unde vîrsta lui înaintată îi îngăduise să găsească o excelentă ascunzătoare. Datorită lor am putut ieși nestingheriți pe porțile Petersburgului și, adăugă intendentul cu glas ceva mai coborît, am adus și tot aurul, îl avem ascuns aici, sub podina troikăi...

Floris și Adrien pufniră în rîs. Dragul lor Grégoire, preschimbat în agent secret, colaborase cot la cot cu „falsul călugăr"!

Cu tot rangul ei princiar, Elisabeta rămînea înainte de toate femeie. Toată acea agitație din jurul saniei cu cele două fetișcane o agasa. Îi aruncă o privire severă lui Floris, ca un comandant care își cheamă la ordine locotenentul.

— Aveți dreptate, Doamnă, am pierdut minute prețioase. Trebuie să pornim neîntîrziat spre Petersburg.

— Nu cred că este prudent să îl lăsăm în urma noastră pe Grauben, protestă Adrien. Ar fi preferabil ca grenadierii și marchizul să îl aștepte aici și să-i taie calea pe neașteptate.

— Ei, asta-i! se indignă Trotti, care tocmai începuse să picotească cu capul pe umărul grenadierului care îl purta pe crupa calului său. S-ar întoarce în groapă strămoșii mei să vadă că eu, Joachim Trotti, al doisprezecelea marchiz de la Chetardie, mă port ca un tîlhar de drumul mare! Ca și cum nu ar fi de-ajuns că am devenit un proscris.

Prințesa căreia îi revenea ultimul cuvînt ezită o clipă. Își privi pe rînd prietenii, apoi surîse cu inimitabilul ei aer șăgalnic autoritar.

— Ei haideți, să n-o luăm în tragic. Nesuferitul Herr Grauben s-a ascuns ca un șobolan fricos într-un

cașcaval. Din Schlüsselburg nu-l putem oricum scoate. Să-l lăsăm deocamdată în plata Domnului.

— Prea bine, Alteță. Pornim în goana cailor spre Kronstadt, cumpărăm cu aurul nostru garnizoana de acolo, apoi ne îndreptăm cu toții spre cartierul general al regimentului Preobrajenski, care vă este devotat pînă la moarte ! spuse pe nerăsuflate Floris.

Lui Adrien acel plan i se părea cam temerar. Ar fi preferat o soluție mai cumpătată. Se uită la Floris și la țarevnă și pentru o fracțiune de secundă le invidie buna dispoziție și inconștiența.

„Nebuni cum sînt, s-ar putea chiar să izbîndească ! Fie ce-o fi".

Entuziasmul celor doi era contagios. Renunțînd pentru o dată să se mai lase călăuzit de prudență și de înțelepciune, Adrien exclamă voios :

— Poate că așa vrea Dumnezeu. La drum !

Dînd pinteni calului, Elisabeta îi strigă lui Floris :

— Condu-mă pe calea gloriei, cavalere de Petersburg !

Capitolul XVII

— Porumbița mea, stai jos, nu cîștigi nimic enervîndu-te.

Julia de Mengden aruncă o privire rea și disprețuitoare ragentei care clefăia de zor fructe zaharisite tăvălite în scorțișoară, ștergîndu-se la gură cu dantelele de la cearșaf.

— Ești o cretină, șuieră printre dinți favorita. Îi venea să o ia la palme și începea să regrete amarnic clipa cînd își legase destinul de acea grăsană tembelă. Furioasă, reîncepeu să măsoare în lung și în lat încăperea ca o panteră închisă în cușcă. Pricepînd în sfîrșit că se petrecuse ceva grav, ducele de Brunswick se opri din pieptănatul cățeilor.

— Münich, dă ordin să fie întărită straja palatului. Fii și tu mai energic măcar o dată în viața ta !

— Pe toți dracii, Ostermann, cum s-o întăresc ? Cu cine ? Știi bine că soldații nu ne mai ascultă !

— Ai dreptate. Ce ne facem ? Au început să ne părăsească și slugile...

— Mie-mi spui ? În anticamere nu mai e picior de şambelan.

Cei doi miniştri se priviră disperaţi, cît pe ce să-i umfle plînsul. În Palatul de Iarnă se aşternu o linişte apăsătoare, neliniştitoare. Julia de Mengden se înfioră. Pentru prima oară în viaţa ei simţea că o cuprinde frica.

„Ce s-o fi întîmplat oare cu Grauben ? De ce nu dă semn de viaţă ? Ce s-o fi petrecut la Schlüsselburg ? În mod normal ar fi trebuit să primim veşti de la el de cîteva ceasuri bune".

Firea aprigă a Juliei nu-i îngăduia totuşi să se dea bătută. Pocnind din palme, porunci cu glas sonor :

— Să vină o troikă la scară. Mă duc eu însămi pînă acolo, să aflu ce s-a întîmplat.

Numai că în anticameră nu se mai afla nimeni care să-i poată împlini ordinele. Apropiindu-se de o fereastră, Julia îşi lipi buzele de geamul îngheţat, pînă făcu un ochi prin care să poată privi în curtea interioară a palatului. Mujicii părăsiseră grajdurile luînd caii cu ei. Dinspre oraş se înălţa un murmur surd, ca şi cum o maree clipocindă ar fi înaintat de-a lungul canalelor, spre palat. În anticameră se auziră paşi grăbiţi. Julia de Mengden îngheţă. Soseau prieteni ori duşmani ? Uşa sări în lături şi în pragul ei se ivi gîfîind Grauben, urmat de Buzov şi Hermann. Chipurile lor purtau pecetea disperării.

— Cei doi demoni au eliberat-o pe ţarevnă... grenadierii au dezertat... am încercat să-i ţin în frîu pe cei de la Schlüsselburg, dar pînă la urmă s-au răzvrătit şi ei. Kronstadt-ul a trecut de partea lor. Şi toate celelalte regimente... Cu chiu cu vai am izbutit să fugim şi să ne strecurăm pînă aici...

Münich şi Ostermann se priviră fremurînd.

— Dum... Dumnezeule... lo... lovitură de s-s-stat, se bîlbîiră ei, albi ca varul la faţă.

— Ah, bunule şi credinciosule Grauben, n-ai să mă părăseşti, nu-i aşa ? Ajută-ne să fugim, trebuie să părăsim imediat palatul.

Grauben îi fulgeră cu ochii lui cenuşii şi reci, de broască.

— Staţi, nu vă grăbiţi, s-ar putea să mai avem încă o şansă. Am putea încă răsturna situaţia în favoarea

noastră. De asta mă şi aflu aici. Nu vă dezvălui însă planul meu pînă nu-mi acordaţi titlurile de Mare Duce şi de Prinţ Imperial.

Miniştrii oftară. Nu era momentul să i se refuze nimic. Julia de Mengden se repezi la Grauben :

— Şi eu am o idee, Grauben, şi citesc în ochii dumitale că ne gîndim la acelaşi lucru... ah, ah, îmi place grozav, oh, oh !

Cei doi complici îi traseră într-un colţ pe Münich şi pe Ostermann, fără măcar să se sinchisească de regentă şi de soţul acesteia... care adormiseră, ea în patul cu baldachin, el, pe covor, lîngă căţei.

— Norodul e imbecil şi fanatic... şuşoteau Grauben şi Julia. Dacă îi asasinăm pe desfrînata de prinţesă şi pe cei doi acoliţi ai ei...

Münich şi Ostermann încuviinţau fericiţi, simţind că le vine inima la loc.

— ...atunci mulţimea asta neghioabă o să se potolească. Or să se reîntoarcă în cocioabele lor şi totul va reintra în ordine.

— Lipsiţi de căpetenii, soldaţii or să ne dea iarăşi ascultare nouă.

— Ha, ha, să te ţii răzbunare, Grauben, ha, ha !

Ticălosul rînji satisfăcut.

— Aoleu, dar dacă după moartea ţarevnei ne asasinează şi pe noi ? gemu dintr-o dată disperat Ostermann, apucîndu-se cu amîndouă mîinile de burdihan.

— Atunci, pe Satana, vor fi dat ortul popii înaintea noastră, deci voi muri fericită ! Julia îşi sticli în penumbră dinţii mărunţi şi ascuţiţi, ca de lupoaică.

De spaimă, pe Ostermann îl apucă sughiţul. Oricum, altă soluţie nu aveau. Îşi ocupară fiecare locul stabilit în dormitorul imperial şi începură să aştepte.

*

— Da, cred că putem înainta, îi spuse Adrien fratelui său, izbind solul cu cizma. Un strat gros de zăpadă acoperea pămîntul, amortizînd zgomotele. Aveau norocul să intre în Petersburg fără să fie auziţi. Floris ridică mîna. Cîteva sute de grenadieri şi de soldaţi din diferite regimente ieşiră din umbra zidurilor şi se încolonară de-o parte şi de cealaltă a saniei în care se aflau instalaţi Elisabeta şi marchizul de la Chetardie. Floris o privi pe prinţesă cu ochi de îndrăgostit. „Doamne, fru-

moasă mai e în uniforma regimentului Preobrajenski". La rugămintea expresă a grenadierilor, cu aceeași uniformă se îmbrăcaseră și Floris și Adrien

— E-n regulă, frățioare, pornim! Privește, adăugă Floris, poporul ne sprijină și el în felul lui.

Într-adevăr, mujicii ieșeau din izbele lor și, lipindu-se de pereți, priveau cu respect defilarea acelei armate tăcute care îi impresiona de două ori mai mult decît dacă ar fi trecut zăngănindu-și armele și chiuind.

— Oh, să mă ierte Alteța Voastră, mi se pare că m-a cam furat somnul, tresări marchizul, căruia îi cădea din cînd în cînd capul pe umărul prințesei.

— E cu putință, domnule ambasador extraordinar, să dormi într-o asemenea noapte istorică!

— Istorică sau nu, își spuse Georges-Albert, strecurîndu-se în sanie, mie mi-e un somn de nu mai pot și nu pricep de ce stăpînul meu nu m-a trimis și pe mine la ambasadă, ca pe gîsculițele alea două... pe ele le-a pus la adăpost, în timp ce pe mine mă tratează ca pe un cîine.

Adevărul este că, neliniștiți de urmările sentimentelor furtunoase pe care, fără voia lor, le declanșaseră în sufletul polonezelor, Floris și Adrien îi porunciseră lui Grégoire să le ducă la ambasadă și să nu le îngăduie să mai iasă de acolo pentru nimic în lume. O nouă apariție inopinată a lor risca să compromită totul. Cît despre Clement, care, cu sau fără pantaloni, nu le era oricum de nici un ajutor, plecase și el cu fetele, povățuit fiind să-și cîrpească cît mai grabnic turul nădragilor, și să-și panseze posteriorul rănit.

„Pe strămoșii mei, mi-e un somn de nu mai pot, se gîndea Trotti. Trăzniții ăștia doi ne-au mînat de la spate cu toată viteza, fără o clipă de răgaz. Oare cîte garnizoane ruse sau germane am cucerit de partea noastră cu rugăminți, cu aurul țarului și cu binecuvîntarea lui Frederic al Prusiei? Ptiu, drace, n-am să uit cîte zile oi avea misiunea încredințată de regele meu! Din ce-or fi făcuți frații ăștia de Villeneuve? N-au coborît din șa de trei zile și trei nopți, și pe cinstea mea, nici că le pasă... Aah... căscă Trotti de-i trosniră fălcile, vai... să mă ierte Alteța Voastră Imperială, am uitat unde mă aflu, nu mai știu ce-i cu mine, sînt frînt de oboseală..."

Floris făcu semn soldaților să grăbească pasul. Beaupéou îl susținea pe domnul de Lestocq care părea că nu mai face față acelui ritm infernal. Cu degetul pe trăgaci, Adrien scurta încordat întunericul, pregătit să riposteze eventualelor ambuscade, în vreme ce Floris chibzuia pe ce drum să o apuce.

„Ca să ajungem de aici, de la periferia cazărmii Preobrajenski, pînă în centrul orașului, ar fi mai bine să o luăm în sus, pe prospectul Nevski, unde la ora asta nu-i țipenie de om".

Asigurînd ariergarda convoiului, Feodor și Li Kang aveau grijă să le explice situația tuturor celor ce li se alăturau pe parcurs.

— Dușmanului întîi îi faci de petrecanie și abia pe urmă stai să îl întrebi ce vroia de la tine, îi sfătuia Feodor.

— Budha îi întărește pe cei ce mînuiesc pumnalul în slujba unei cauze drepte, șoptea Li Kang, clătinîndu-și codița de șoricel. Of, exclamă el deodată, scărpinîndu-se enervat în ceafă, nu-mi miroase a bine, chiar deloc, a început să mă mănînce rău de tot codița.

— Aoleu, se neliniști Feodor. Atunci să fim cu ochii în patru. Semnele tale nu dau greș niciodată. Înseamnă că pe stăpînii noștri îi paște o nouă primejdie.

La un gest al Elisabetei, Floris și Adrien se îndreptară spre soldați și le șoptiră ceva. Cîteva umbre tăcute se desprinseră din pluton, îndreptîndu-se spre intrarea palatului prin dreptul căruia tocmai treceau. Aveau ordin să îi țină la respect pe proprietarii lui în care prințesa nu prea avea încredere și să-i escorteze pînă la Palatul de Iarnă în clipa cînd clopotul cel mare al bisericii Sfîntul Isaac Dalmațianul avea să anunțe izbînda loviturii de stat. Lista suspecților și planul izolării lor fuseseră întocmite în mare pripă, cu cîteva minute în urmă, în cazarma regimentului Preobrajenski. Îngrozit de stilul improvizat al întregii acțiuni, nenorocitul de Trotti preferă să închidă ochii și să adoarmă buștean, nu înainte de a-și spune cu resemnare că totul avea să eșueze lamentabil și că el, ambasadorul Franței, avea să fie prins în flagrant delict. „Oare cum mă va pedepsi regenta? Brr... O să ne pună în lanțuri și o să ne expedieze în Siberia. Adio Versailles..." Și marchizul se cufundă într-un somn fără vise.

— Nu se zărește țipenie de om, haideți, șopti Adrien.

— Alteță, cred că ar fi mai prudent să parcurgeți ultimii metri pe jos, ca nu cumva scîrțîitul omătului sub tălpicile saniei să dea de bănuit celor din palat.

— Iată-ne, deci, față în față cu ultima redută, murmură prințesa, privind silueta sumbră a Palatului de Iarnă. Sări jos din troikă. Glezna scrîntită o durea încă și cu toată buna ei voință nu putea ține pasul cu plutonul soldaților.

— Măiculiță, să-mi fie cu iertare, dar trebuie să vă grăbiți puțin, îi spuse respectuos Feodor.

Deși nu se plîngea, prințesa era evident epuizată. Floris se aplecă și o luă în brațe. Elisabeta își rezemă fruntea de pieptul lui puternic și îi sărută haina în dreptul inimii. Privirea atentă a lui Adrien îi surprinse gestul.

„Dumnezeule, trebuie să le spun cît mai repede adevărul...".

Floris înainta rapid, pășind cu pași elastici. Oamenii lui care îl urmau îndeaproape se împrăștiară cît ai clipi în curtea palatului. Floris pătrunse în clădirea corpului de gardă. Cîțiva soldați care jucau zaruri săriră în picioare, privindu-i zăpăciți.

— Ce preferați : să jurați credință țarevnei ori să pieriți de mîna mea ?

Floris se grăbea. Adrien începu să prefire între degete cîteva monede de aur. Soldații căzură în genunchi, sărutară poala rochiei Elisabetei și alergară să le deschidă porțile.

— Acum lasă-mă jos, cavalere, șopti Elisabeta, trebuie să intru în palat pe picioarele mele.

Prostimea umplea pe tăcute curțile și grădinile interioare. Floris și Adrien intrară în goană în palat, trăgînd-o după ei pe prințesă. Grenadierii îi urmau îndeaproape. Păreau că se află în Castelul Frumoasei din Pădurea Adormită. Domnea o pustietate absolută. Precauți, mirosind o capcană, Floris și Adrien își armară pistoalele și începură să urce cu băgare de seamă scările. Ajunși sus, o luară la goană pe culoarele pustii. Saloanele ofereau aceeași priveliște de abandon absolut.

— Au fugit, gemu Floris, dîndu-și seama de ridicolul situației.

Adrien adulmeca aerul. Tăcerea aceea desăvîrșită nu-i era a bună. Presimțea că ceva nu era în ordine.

— Rămîneți în urma noastră, Alteță, spuse Floris.

— Fii cu băgare de seamă, îl povățui Adrien.

Cei doi frați traversară nenumărate săli pe care le cunoșteau prea bine pentru a le fi străbătut nu de mult în sens invers, urmăriți de Domnișoara de Mengden și de toată servitorimea ei... Floris puse mîna pe clanța de argint a dormitorului imperial. Tremura de nerăbdare. După o secundă de așteptare, deschise ușa izbind-o cu talpa cizmei și se azvîrli într-o parte, protejînd-o pe prințesă cu propriul lui trup, în timp ce Adrien proceda aidoma.

— Intrați, domnilor de Caramey, doar nu vă veți fi temînd de două biete femei părăsite și de un prunc.

Julia de Mengden se afla în mijlocul încăperii ținîndu-l în brațe pe micuțul „țar" de doi ani, care dormea dus. Regenta părea bolnavă. Zăcea în pat și gemea. Floris înghiți în sec și își privi fratele ce părea tot atît de jenat ca și el de neașteptata situație cu care se vedeau confruntați. Rușinați, își coborîră țeava pistoalelor. Elisabeta îi dădu la o parte și pătrunse în încăpere:

— Nu vă fie frică, n-o să vă facem nici un rău, nici vouă nici acestui copil; răspund pentru voi cu propria mea viață.

— Ah, Doamnă, gemu Julia, prăbușindu-se la picioarele ei și trăgînd-o spre mijlocul camerei, știam că sînteți bună și generoasă, lăsați-mă să vă sărut mîinile și dați-ne măcar răgazul să ne îmbrăcăm.

Ceva suna fals în urechile lui Adrien, dar Floris și țarevna păreau mișcați de nenorocirea femeilor. Grenadierii care cotropiseră anticamera se simțeau și ei dezarmați în fața acelor nenorocite, care numai ticăloase și primejdioase nu păreau. Floris și Adrien pătrunseră și ei în cameră, făcînd semn lui Feodor și Li Kang să închidă ușile și să nu le permită celorlalți soldați să intre. Neîncrezător, Adrien își trase spada din teacă și începu să cerceteze încăperea, înțepînd ici și colo perdelele.

— Vai, domnule conte, oftă Julia, n-ai să găsești nimic, te asigur, nici chiar sub baldachin.

Sub privirea mirată și întrebătoare a țarevnei, Floris roși pînă în vîrful urechilor.

— Am să vă explic, șopti el.

Totul le ieșea pe dos. Rolurile se inversaseră. Din victime se trezeau în postură de vinovați. Julia așeză copilul pe pat și își trase peste cap o rochie, plasîndu-se în dreptul unui sfeșnic cu lumînări. Floris întoarse capul, jenat. Cămașa ei de borangic era transparentă. Julia se aplecă spre regentă, care începu să se smiorcăie :

— Nu, nu vreau să mă îmbrac, vreau să dorm. Oh, nu pricep nimic din toate astea !

Julia se întoarse spre Floris și oftă, ridicînd din umeri :

— Biata de ea, și-a pierdut de tot mințile. Cavalere, fii bun, rogu-te, ajută-mă și dă-mi haina aceea de blană din spatele dumitale.

Floris se îndreptă spre un colț întunecat al imensei încăperi. Se apropie de un scaun aurit lipit de o perdea bogată ca să ia de pe brațul lui haina cerută de Julia. Întinse mîna să o apuce.

— Așa, cavalere, dă-i drumul ! strigă dintr-o dată Julia.

Lui Adrien i se păru că pe buzele Domnișoarei Julia apăruse un surîs ironic. Nu apucă să se întrebe ce se întîmplă. Tapiseria se despică în două. Din faldurile ei se ivi ca un fulger Grauben, cu un pumnal în mînă. Floris se prăbuși spintecat, în timp ce Buzov și Hermann se aruncau asupra prințesei și a lui Adrien.

— AAH, urlă acesta cu glas de fiară înjunghiată, Floris ! L-a ucis !

Cu energia disperării, Adrien o apăra pe prințesă de asaltul celor doi sbiri.

— Boiernașule, am sosit, răcni Feodor, năpustindu-se ca un uragan în dormitorul imperial.

— Bucurie a Zilei, lasă-i pe mîna noastră !

Li Kang zvîrli din fugă pumnalul, care îl nimeri pe Hermann drept în frunte, despicîndu-i țeasta.

— Ține, trădătorule, plătește pentru viața fratelui meu, strigă Adrien, cu ochii ieșiți din orbite de furie, în timp ce reteza carotida lui Buzov dintr-o singură lovitură de sabie. Omul căzu la pămînt, horcăind.

— Of, nu-mi place deloc să rănesc femeile, mormăi Feodor, străpungînd-o cu sabia pe Julia de Mengden care, profitînd de situație, înșfăcase un pumnal și se repezea tocmai s-o lovească mișelește, pe la spate, pe ta-

revnă. Cu un urlet de durere, Julia se prăbuși într-un lac de sînge.

— Fiți blestemați, cîinilor..., mor... dar măcar m-am răzbunat, ticălosul ăla e mort, rînji ea înainte să-și piardă cunoștința.

Cu un gest de disperare, Adrien se aruncă asupra lui Grauben, care își ridică din nou pumnalul, dar Feodor și Li Kang îl apucară de brațe, dezarmîndu-l. În aceeași clipă, un hohot de rîs îi încremeni pe toți.

— Stai ușor, Herr Grauben, spuse Floris, ridicîndu-se de jos și frecîndu-și pieptul, ce maniere detestabile, pfui, zău că nu mă așteptam la așa ceva din partea dumitale !

Elisabeta și Adrien se uitau neîncrezători la Floris, temîndu-se că acesta le ascundea rana lui mortală. Grauben își privi năuc pumnalul pe al cărui vîrf îndoit nu se afla nici urmă de sînge.

— Aha, spion nenorocit, porți cămașă de zale pe dedesubt ! exclamă el, plin de obidă.

— Nu, domnule asasin, nu, zîmbi Floris, desfăcîndu-și brandemburgurile de la tunica militară și arătîndu-i pieptul fără nici o zgîrietură...

Închinîndu-se înfiorați, soldații, care dăduseră buzna în cameră, murmurară admirativ :

— Minune ! Minune ! L-a păzit Dumnezeu !

— Pumnalul tău, Grauben, s-a izbit de acest medalion pe care prințesa mi l-a agățat de gît în noaptea trecută. Iată minunea, credincioșii mei grenadieri. E semnul cerului că luptăm pentru o cauză dreaptă, strigă Floris, spre a se face auzit de toți. Și acum, prieteni, dați-i drumul, adăugă el, arătîndu-l pe Grauben. Noi nu sîntem niște asasini mîrșavi, ca dumneata, Herr Grauben, de aceea îți propun să ne batem într-un duel cinstit, de față cu toți acești ostași.

— Ai înnebunit, ce faci, nefericitule ? șopti îngrozită Elisabeta. Te pui cu cel mai bun duelist al Rusiei ?

— Alteță, trebuie să-i cucerim pînă la capăt pe soldați de partea noastră, îi murmură la ureche Floris.

„Și mai ales, imprudentul nostru, vexat că era cît pe ce s-o pățească, vrea să-și ia revanșa", oftă Adrien în sinea lui.

Grenadierii făcură cerc în jurul celor doi, cu un murmur aprobator. Rușilor le plac grozav minunile. Aveau

să asiste la un soi de judecată divină și sufletul lor slav avea să se supună învingătorului hotărît de ceruri. Elisabeta își apăsă pieptul cu amîndouă mîinile, ca să-și liniștească bătăile dezordonate ale inimii.

„Ce nebunie, își spuse ea. De ce avea nevoie de asta, doar totul era în mîinile noastre...".

Cei doi combatanți se îndreptară spre anticameră, salutați de soldații în delir. Floris își scoase sabia din teacă, îi sărută mînerul de aur și cele două diamante care scînteiau orbitor. Căutîndu-și din priviri fratele, murmură :

„Da, frățioare, întotdeauna uniți".

— Pe cinstea mea, e curajos nu glumă... regele avea dreptate, își spuse Beaupéou.

— Din cîte am auzit, Herr Capitan Grauben, se pare că vroiai grozav să mă vezi dansînt în vîrful sabiei dumitale, parcă așa îi spuneai domnișoarei Julia, într-o anumită capelă, sau nu-mi aduc eu bine aminte ? spuse suav Floris, pregătiudu-se pentru duel cu un calm exasperant pentru adversar. Își scoase tacticos haina cu brandemburguri și căciula cu pană, își suflecă mînecile cămășii și își deschise gulerul ca să se vadă mai bine strălucirea ciudatului medalion de metal.

— Șarpe mizerabil, de unde și cum ai aflat toate astea ?

— Ha, ha, pentru că vorbești prea mult și prea tare, Herr Grauben, îi răspunse batjocoritor Floris, și te faci auzit de la mare distanță.

La rîndul lui, Grauben își lua toate măsurile de precauție, ca un adevărat profesionist al duelului. Numără pașii pe care trebuia să îi facă fandînd și retrăgîndu-se, frecă cu talpa cizmei parchetul ca să-și dea seama cît de alunecos este.

Între timp, îngrijită de Lestocq, Julia de Mengden își revenise din leșin și cu brațul înfășurat într-un bandaj improvizat, recăpăta curaj la perspectiva uciderii lui Floris în acel nesperat duel.

„O să-l ciuruiască pe fanfaronul ăsta al vostru" rînji ea către Feodor, care o păzea de parcă ar fi ținut în brațe un șacal.

— Sluga voastră, Herr Capitan, declară Floris cu o plecăciune, și fiindcă am putut constata pe propria mea piele că vă plac cu deosebire pumnalele, vă propun să

complicăm puțin lucrurile. Acceptați un duel la care să ținem un pumnal în mîna stîngă ?

— Cum să nu ! Ah, ah, da' știi că-mi place ? Auzi, un puștulică, un țînc cu caș la gură ca tine, să mă provoace pe mine ! Ha, ha, nu că mor de rîs ! răspunse Grauben.

Oferite de diverși binevoitori, mai multe pumnale căzură la picioarele lor. Floris îl alese pe al lui Li Kang, convins că avea să îi poarte noroc. Adrien îi zîmbi prințesei. Văzînd unde bătea Floris, îi mai venise inima la loc. Se rugă însă la toți sfinții ca Grauben să nu fi întîlnit vreodată în viața lui un anume spadasin venețian !

— În gardă, domnule !

Atîta aștepta Grauben. Se năpusti asupra lui Floris cu siguranța omului stăpîn pe arta lui. Încrucișară săbiile. Grauben își „pipăia" adversarul. Făcu o fentă briantă și rapidă pe care Floris o pară în ultima clipă. Ticălosul surîse răutăcios. Sub sprîncenele lui stufoase ochii cenușii luceau sinistru. Floris făcu un pas înapoi. Duela cu finețe, lăsîndu-l pe Grauben să-și desfășoare întreaga forță. Acesta încercă să-i smulgă sabia din mînă cu o falconadă energică, în timp ce cu mîna stîngă se pregătea să-l lovească cu pumnalul. Floris îl respinse, dar bătu încă o dată în retragere. Grauben se înfierbîntă. bîntă.

— Aha, las-că te-nvăț eu minte, neobrăzatule !

Presimțea că Floris aplică o tactică anume, că îl obliga să atace constant, fără să-și depărteze nici o clipă spada de pumnal.

— Mi se pare mie, sau tot încerci să mă păcălești, Herr Grauben... Ia te uită, transpiri, asta e foarte rău, remarcă ironic Floris.

Nemernicul începea să se deconcentreze, devenind tot mai nervos. Hotărît să sfîrșească odată duelul acela, fandă și lovi năprasnic cu sabia de două ori consecutiv. Tăișul lamei trecu milimetric pe lîngă obrazul lui Floris. Prințesa scoase un țipăt de spaimă, Julia de Mengden, unul de bucurie. Grauben nu pricepea de unde izvora încrederea de sine a adversarului său. O neliniște ucigătoare începea să-i accelereze bătăile inimii. Floris pară o lovitură de dreapta și cu un joc abil de picioare eschivă un atac pe stînga, în timp ce pumnalul lui para sabia lui Grauben în „cruce înaltă". Duelul se apropia de

final. Floris se „descoperi" şi făcu o „invitaţie". Grauben fandă adînc, pentru a-l nimeri drept în inimă. Floris eschivă şi, în loc să riposteze cu mişcarea prevăzută de Grauben, se aruncă asupra lui ţinîndu-şi sabia şi pumnalul în cruce.

— Vi-l ofer, Doamnă! strigă el, înfigîndu-şi simultan sabia şi pumnalul în gîtul lui Grauben, care îl privi aiurit, horcăind :

— Lovitura secretă a...

Picioarele i se muiară şi se prăbuşi pe parchetul lucios într-o băltoacă de sînge.

Uluiţi, soldaţii făcură cerc în jurul leşului, nevenindu-le să creadă că vestitul Herr Grauben fusese învins. Deodată un grenadier strigă :

— Acuma ştiu ! E lovitura secretă a ţarului, l am văzut pe Tătucul la Poltava, doborînd întocmai aşa un suedez ! Uraa ! Trăiască tînărul boier care cunoaşte taina Tătucului !

— Da, da, uraa !

— Lovitura ţarului !

— Ochii lui...

— Chipul lui...

— Trăiască ţareviciul !

Soldaţii îl luară pe sus pe Floris, purtîndu-l în triumf pe umerii lor.

Adrien se uită la ţarevnă şi se nelinişti văzînd că aceasta îl privea pe Floris cu un soi de teamă mirată.

„Oh, Doamne, oftă el, sîntem nişte biete jucării în mîna destinului".

Evenimentele începeau să se desfăşoare cam prea rapid pentru ei.

— Nu, prieteni, ascultaţi-mă, eu sînt doar cavalerul prinţesei, lăsaţi-mă jos şi ascultaţi-mă ! Vreau să fiu primul care să îngenuncheze dinaintea ŢARINEI !

Floris avea un aer atît de măreţ în timp ce rostea acele cuvinte, încît, subjugaţi de puterea lui, soldaţii îi dădură ascultare. Floris descoperea cît de lesne pot fi manipulate mulţimile.

— Uraaa ! Trăiască Măiculiţa noastră !

— Trăiască ţarina şi cavalerul cu ochi verzi !

Floris îngenunche, imitat de grenadierii săi. Cămaşa îi era sfîşiată şi pătată de sîngele inamicului. Buclele negre îi încadrau îngereşte obrazul încă îmbujorat de luptă.

— Slăvit fie Dumnezeu, Rusia aparţine iarăşi ruşilor ! strigă el cu glas tunător.

Floris apucă mîna Elisabetei ca să o sărute respectuos. Degetele prinţesei tremurau. Încă nu-şi revenise din spaima afrontului de care o salvase Floris. Cercetîndu-l cu atenţie pe tînăr nu văzu în privirea lui limpede decît cinste şi devotament. Răsuflă uşurată, uitînd de toate, gata să-şi piardă capul pentru acest băiat la care se gîndea mai tot timpul de cînd îl văzuse... în Piaţa Fînului. Cîte se mai petrecuseră de atunci încoace datorită lui şi fratelui său ! Privi de jur-împrejur şi inima i se umplu de recunoştinţă. Îi surîse lui Floris, apoi se întoarse către soldaţi :

— Vă mulţumesc, bravi grenadieri, astăzi începe domnia Elisabetei Petrovna. Ne vom aminti că mîinile voastre credincioase mi-au dat coroana.

Din spatele ei se auzi un geamăt de furie. Julia de Mengden leşinase pentru a doua oară. Ceea ce se petrecea era peste puterile ei.

— Pe ei, fraţilor, să-i omorîm pînă la ultimul !

— Priveşte, Măiculiţă, ce am găsit ! strigară grenadierii, împingîndu-i pe miniştrii şi pe Brunswick dinaintea noii ţarine.

— Să-i hăcuim ! strigau soldaţii în cor.

— Nu, prieteni, spuse Elisabeta, potolindu-i cu un gest autoritar. Le-am dat cuvîntul meu de onoare că nu li se va întîmpla nimic. Îmi ţin promisiunea, chiar dacă ei au vrut să mă asasineze. Bunule Lestocq, ai grijă, rogu-te, de acest copilaş nevinovat şi veghează ca toţi aceşti prizonieri să fie trataţi cu omenie... Nu vreau să mai curgă nici o picătură de sînge.

Zece grenadieri îi scoaseră din încăpere pe prizonierii uluiţi de atîta mărinimie.

— Tii, e dată dracului ţarina asta tinerică, mormăi admirativ Beaupéou.

Floris întoarse capul ca să nu vadă lamentabilul cortegiu al clanului Brunswick şi mai cu seamă să nu o vadă pe Julia de Mengden al cărei păr negru mătăsos mătura pardoseala ca un somptuos veşmînt de doliu.

Lui Floris i se uscă brusc gîtlejul, dar nu avu vreme să se întrebe de ce. Spre cerul Moscovei se înălţa zvonul vesel al clopotelor :

— Poporul a năvălit în curtea palatului !

— Toți vor să te vadă, Măiculiță!

Urmă o îmbulzeală indescriptibilă de generali, preoți, mujici, boieri și soldați.

Floris și Adrien le făcură semn lui Feodor, Li Kang și Beaupéou, care așteptau ordinele lor. Cei doi frați vroiau să se depărteze discret. Rolul lor se încheiase.

— Rămîneți lîngă mine, ordonă Elisabeta, poate puțin rușinată de gîndul meschin de mai adineaori. Acesta este și triumful vostru, doar nu credeți că sînt atît de ingrată încît să mă bucur de una singură!?

Și, aplecîndu-se înspre Floris, îi șopti la ureche: „Am să-ți acord tot ce îmi vei cere. Nu trebuie decît să-mi spui ce anume îți dorești, frumosule cavaler...".

Ochii verzi ai lui Floris scăpărară șăgalnic:

— Ce anume îmi doresc... Păi... pe dumneavoastră, Doamnă!

Capitolul XVIII

— De unde să știu eu, dragă Bestușev, dacă mîine, la ceremonia de încoronare, Majestatea Sa va ține sau nu în mînă Pasok-ul? Întreabă-i pe Cavalerul și pe Contele de Caramey. Țarina e nedespărțită de ei... Sau... mai bine întreabă-l pe dracu', poate știe el mai multe decît mine care nu sînt decît un biet cancelar la curtea rusă. Mie nu-mi mai spune nimeni nimic...

— Sst, vorbește încet, să nu care cumva să te audă cineva, Voronțov! În ziua de astăzi la Kremlin poți avea surprize. Prefă-te că admirăm icoana Fecioarei din Vladimir și că ne rugăm la ea... Va să zică ești sigur de ce-mi spui... Mda, influența acestor Caramey începe să depășească măsura. E grav. E foarte grav.

— Așa e, cum îți spun, Bestușev. Chiar înainte de venirea țarevnei aici la Moscova au fost decorați, să nu-ți vină să crezi, cu Marele Ordin Imperial Crucea Sfîntului Andrei... Am scăpat de nemți și ne-am pomenit pe cap cu franțujii...

— Mai bine spune că am scăpat de dracul și am dat de tat-su!

— Și nu uita că n-a trecut decît o lună de cînd prințesa și-a dobîndit tronul de țarină. S-ar putea să le acorde încă și alte onoruri și atunci...

— Sst... Uite-i că vin escortați de gorilele lor...

„Ai văzut, frățioare“, tocmai îi spunea Floris lui Adrien, pe cînd pătrundeau în catedrala Uspenki, decorată cu sute de flamuri, „ai văzut ce lesne se dă o lovitură de stat ?“.

— Da, Floris, dar mă întreb dacă nu ne va fi fost mai ușor înainte, decît acuma, după victorie, îi răspunse Adrien printre dinți.

— Ce vrei să spui, nu te înțeleg ?

— Zîmbește și privește în direcția celor doi cancelari imperiali, proaspăt numiți de Elisabeta. Uite-i cum fac pe pioșii, bătînd mătănii la icoane. Aș putea să jur că tocmai vorbeau despre noi. Prea au tăcut brusc la vederea noastră și prea au aerul unor conspiratori prinși cu mîța în sac.

— Văleu ! Ce mă fac cu tine, frățioare, replică Floris, înclinîndu-se politicos înspre cei doi cancelari, prea pui totdeauna răul înainte și prea bănui pe toată lumea că ne poartă sîmbetele.

— Înălțimea Sa are dreptate, boiernașule, șopti Feodor. Bestușev și Vorontov ăștia au priviri viclene. Nici mie nu-mi miroase a bine.

— Păi sigur, tu îi cînți întotdeauna în strună lui Adrien, se enervă Floris.

— Floare de Mai, de unde își ia zborul corbul se așează șoimul, dar după plecarea șoimului corbul își reia locul, rosti sentențios Li Kang, îngenuchind în fața unei icoane bizantine a Sfîntului Gheorghe, atîrnată deasupra unui cavou cu osemintele a nouă mitropoliți.

— Ce faci, Li Kang ? De cînd ai trecut la ortodoxie ? Te rog să nu-ți bați joc de religia mea, îl apostrofă vexat Feodor.

— Spiritul lui Budha se află pretutindeni, Lamă Ascuțită, îi replică blînd micuțul chinez, ridicîndu-se de jos.

— Lăsați cearta și haideți să găsim un locșor unde să putem discuta fără să ne audă nimeni. Trebuie să-ți vorbesc, Floris, și la palat nu sîntem mai niciodată singuri. Ca să nu mai spun că zidurile au urechi.

Cei patru părăsiră catedrala urmăriți de privirea inchizitorială a cancelarilor.

— Ah, da, murmură Adrien, de cum se aflară sub cerul liber, acum îmi amintesc de unde-l știu pe Vorontov... Se afla printre patinatorii de la Dubino.

— Întocmai, boierule, l-am văzut și eu. Nu știa ce să mă facă, doar-doar o trage cu urechea la ce vorbeai cu Înălțimea Sa marchizul.

— Ei și ? Țarina ne este îndatorată și ne copleșește cu onoruri. Nu avem deci nici un motiv să ne temem, de nimeni și de nimic. Iar pe cancelarii ăștia constipați, îi pun eu la punct în doi timpi și trei mișcări, cum am făcut-o cu Münich și cu Ostermann, în ciuda profețiilor sumbre ale lui Li Kang. Uff ! Ce v-a apucat pe toți ? Nu pricep ! Pe cinstea mea, nu vă mai recunosc, cobiți ca niște bufnițe ! exclamă Floris impacientat la culme în vreme ce își desfăta ochii cu minunatul spectacol oferit privirilor sale.

Se aflau în imensa incintă a Kremlinului, împrejmuită de două verste de ziduri vegheate de douăzeci de turnuri fortificate. Floris uitase că în acel veritabil stat în stat existau atît de multe palate, biserici și clopotnițe. De zece ani și mai bine, locul părea mort și așa ar fi rămas pe mai departe de n-ar fi survenit ideea năstrușnică a tînărului francez :

„Încoronați-vă la Moscova, Doamnă, potrivit străvechii tradiții a țarilor și nimeni nu va mai putea îndrăzni vreodată să vă conteste tronul".

— Floris, ești un vrăjitor obraznic, ireverențios și... fermecător, îi răspunse zîmbind Elisabeta. De aceea îți voi urma sfatul. Voi porunci să pornim de îndată într-acolo".

Floris roșise. După preluarea puterii de către Elisabeta și după răspunsul lui impertinent, un mai avusese ocazia să rămînă cu ea între patru ochi. Din zi în zi se simțea tot mai îndrăgostit de ea, și ca un pui de fiară, de-abia aștepta momentul să-și înșface prada. La rîndul ei, Elisabeta, cum bine observase Vorontov, nu mai făcea un pas fără să ceară părerea celor doi frați, îndeosebi a lui Adrien, pe care îl prețuia pentru inteligența și cumpătarea lui.

Cu cîteva ceasuri în urmă, Floris se apropiase de Țarina înconjurată, ca de obicei, de un roi de babușce, de boieri și de șambelani.

— Ah, Cavalere de Caramey, spune-mi, rogu-te, ai pregătit totul pentru ziua de mîine ?

— Da, Doamnă, Majestatea Voastră va fi încoronată după vechea datină bizantină. Dar aș vrea să vorbim des-

pre asta mai pe îndelete, adăugă el cu voce scăzută. Mai sînt unele mici detalii de stabilit...

Pe lîngă ei tocmai trecea un cîrd de croitorese purtînd cu grijă pe brațe kokoșnic-ul brodat cu perle și nestemate pe care suverana urma să-l poarte la ceremonia de a doua zi. Elisabeta îi aruncase lui Floris o privire drăgăstoasă și murmură, cu un zîmbet șăgalnic :

— Țarina îți va acorda o audiență... la noapte.

Inima tînărului începuse să bată năvalnic. Așadar, Elisabeta îl iubea. Fremătînd de nerăbdare, abia aștepta să treacă ceasurile pînă la căderea serii.

Beat de fericire, Floris dădu capul pe spate ca să admire în voie clopotnița bisericii lui Ivan cel Groaznic. Apoi, întorcîndu-se cu spatele spre rîul Moscova, privi Palatul cu Muchii, unde știa că în clipa aceea Elisabeta își primea oaspeții în apartamentul auriu al țarinelor... Deocamdată la ea se aflau trimișii orașului Moscova, dar la noapte... La noapte, în chiar noaptea încoronării ei, Elisabeta avea să fie a lui. Simțind că i se taie picioarele de emoție, Floris respiră adînc și-și scutură buclele de culoarea abanosului.

Adrien îl apucă afectuos de braț și traversară împreună Piața Sobornaia unde în acel ceas festiv domnea o neobișnuită forfotă : chiote vesele, cavalcade, calești care intrau și ieșeau în galop nebun. De la boierul cel mai semeț la ultimul iobag, toată lumea se pregătea febril pentru festivitatea încoronării.

— Colaci, colaci proaspeți !

— Poftim la acadele, tăicuțule !

— Bea nițel hidromel să te-ncălzești !

— Luați cașă, cea mai gustoasă cașă din toată Moscova !

În Piața Roșie hărmălaia era de nedescris. Mujicii se înghesuiau care mai de care în jurul bisericii Vasili Blajenîi, străduindu-se să-și găsească un loc cît mai bun de unde să o poată vedea trecînd pe noua lor împărăteasă. Steagurile fluturau în vînt, tobele ritmau mărunt pasul de paradă al regimentelor. Pe Floris toată acea larmă îl amețea.

— Slăvite fie Înălțimile Voastre, se ploconeau pînă la pămînt mujicii la trecerea celor doi frați.

— Domnule Cavaler, Domnule Conte de Caramey, Alexander Iurevici vă salută.

Boierii se înclinau și ei în fața tinerilor favoriți ai zilei, deprinși a se pune bine cu cei din fruntea bucatelor.

— Tare mi-e mie teamă că azi nu încoronăm pe cine trebuie! murmură un boier bătrîn, cercetînd cu luare-aminte silueta înaltă a lui Floris care, escortat de nedespărțiții lui tovarăși, tocmai se îndrepta spre biserica Sfîntului Arhanghel Mihail.

— Ce tot spui acolo, Buturlin? îl întrebară cei din preajma lui.

— Păi, spun... iaca, spun și eu ce văd ochii mei. Priviți, cinstiți boieri, priviți-l pe cavalerul acela tînăr și frumos. Au oare sînteți orbi, surzi și muți? Doar se vede de la o poștă! Tînărul ăsta are țarskaia krovi [1]. La Petersburg l-am recunoscut de cum l-am văzut.

Tulburați, cei din preajma lui Buturlin începură să tremure, șoptind: „țarskaia krovi"!

Treptat, murmurul se amplifică, reluat din zeci de piepturi: țarskaia krovi!

„Îi auzi, Vorontov? mîrîi Bestușev în timp ce se reîntorcea la palat împreună cu celălalt cancelar. Ai dreptate. Primejdia se apropie, trebuie să acționăm".

Ignorînd fierberea declanșată de trecerea lor prin piață, Floris și Adrien pășeau cu reculegere prin fața mormintelor țarilor dinastiei Rurik [2]. Spre enervarea crescîndă a lui Feodor, Li Kang se înclina în fața fiecăruia dintre ele și, după ritualul budist, își ducea palmele împreunate la piept, scuturîndu-și codița, cu pătrunsă pioșenie. Deodată Floris se opri în fața măștii mortuare, turnate în aur, a țareviciului Dimitri.

— Oh, privește, Adrien, ce destin tragic, un copil atît de chipeș, dispărut sau asasinat!... Adevăratul ori poate falsul Dimitri.

— Da, frățioare, spuse Adrien, cu glasul voalat de o tainică emoție, da, era tînăr și frumos ca și tine și...

Un preot bătrîn se apropia, ducînd un mănunchi de lumînări aprinse în mînă. Îngenunche în fața dalei funerare și începu să le așeze pe lespedea de marmură.

— Haideți mai încolo, șopti Adrien, trăgîndu-și tovarășii înspre altarul în umbra căruia se aflau îngropați Ivan cel Groaznic și Țarul Feodor.

---

[1] Sînge de țar.

[2] Dinastia precedentă celei a Romanovilor.

— Oho, Lamă Ascuțită, nu știam că te cheamă la fel ca pe un Fiu al Cerului, exclamă admirativ Li Kang.

Feodor rînji cu modestie.

— Floris, începu Adrien, trăgînd adînc aer în piept, ca să-și dea curaj, te-am adus pînă aici, la adăpost de orice ureche indiscretă, pentru că în privința Dianei nu ți-am mărturisit tot adevărul. Ar fi trebuit să o fac de mult, dar am fost prinși într-un asemenea vîrtej nebun de întîmplări... Aurul țarului nu este singurul secret al cărui depozitar am rămas după moartea mamei noastre. Spune-mi, te rog, dar răspunde-mi sincer, după lovitura noastră de stat ai mai rămas vreodată singur, între patru ochi, cu Țarina Elisabeta ?

— Nu, dar de ce mă întrebi ? mîrîi furios Floris, profund nemulțumit de această intruziune fraternă în viața lui intimă și ferm decis să-i ascundă lui Adrien întîlnirea din acea noapte. „Mi se pare că e cam gelos pe mine“ își spuse el, cu tristețe

Adrien îl luă de mînă pe impulsivul său mezin cu sînge fierbinte, susceptibil și îndrăgostit de bucuriile vieții.

— Floris, dragul meu, Țarina nu poate avea pentru tine decît sentimente afectuoase și...

— Aha-ha, secretoșilor, v-am dat în sfîrșit de urmă !

— Cu-cu, Flori-is !

Adrien își încleștă pumnii, furios că fetele voievodului polonez îl întrerupseră tocmai acum. Regretă amarnic că nu le putuse expedia îndărăt în Polonia lor natală, dar ca răsplată pentru serviciile lor, Elisabeta le luase pe lîngă ea, numindu-le domnișoare de onoare. De altfel toată lumea le îndrăgise pentru drăgălășenia și amabilitatea lor.

— Dacă ați ști de cînd vă căutăm ! Țarina are grozavă nevoie de voi amîndoi.

Dîndu-și seama cît era de nedrept cu el, Adrien oftă, le oferi cîte un braț fiecăreia și ieși cu ele din biserică.

— Bine, frumoaselor, haidem la palat.

Se însera și clopotele din turla Porții Mîntuitorului băteau melodia imnului „Doamne Dumnezeul meu, apără-l pe țar“.

— Vai, ce frumos sună ! Nu-i așa, Philippa ?

— Da, Henriette, Papá a avut dreptate să ne trimită

aici unde ne distrăm de minune, deşi pe tine, Floris, nu te văd aproape niciodată !

— Inimioara mea, nu mi-e gîndul decît la tine, dar vezi şi tu cît sînt de ocupat acum cu treburile curţii...

— Camerele noastre sînt foarte uşor de găsit. Te aştept la noapte, Floris, îi şopti într-un suflet Philippa, vino...

Floris tuşi încurcat. Două întîlniri galante în acelaşi timp era cam mult pentru un singur om.

— Am să încerc să vin, scumpa mea, am să încerc.

— Vai, Philippa ! am uitat să le transmitem mesajul Împărătesei !

— Ah, da, ce caraghios mi se pare să-i spun „împărăteasă", pufni în rîs Philippa. E adevărat, Împărăteasa vrea ca Adrien să se ducă la mitropolit şi să se asigure că la el se află coroana lui Vladimir, adică ceva... cu fiul lui Iaroslavl... ăăă, cum îi spune, ăla... of, nu mai ştiu cum... Am uitat, na !

Adrien se încruntă sever :

— N-am priceput o iotă din aiurelile îndrugate de fermecătoarea ta guriţă. Va să zică, Majestatea Sa doreşte să-şi pună mîine coroana cea veche a lui Vladimir Monomahul, Prinţ al Kievului şi fiu al lui Iaroslav cel Înţelept.

— Da, da, întocmai, chicoti Henrietta admirativ. Oh, da' ce de lucruri ştii, domnule Adrien...

— Prea bine. Mă voi duce chiar acum la Palatul Mitropolitului. Dar Floris ce va face între timp ?

— El trebuie să vină cu noi pentru nu ştiu ce bulă şi un vas pe care el va trebui să le înmîneze Ţarinei în timpul încoronării. Elisabeta vrea să repete asta cu el, diseară.

— Vrei poate să spui globul de aur şi cristelniţa de aur ? Ţarina vrea ca Floris să fie acela care i le va oferi mîine, da ? murmură Adrien.

— Întocmai.

— Aha... Vezi tu, Floris, acesta este un prerogativ foarte important pentru care ar fi preferabil să-i mulţumeşti călduros Împărătesei, rugînd-o să-l lase în seama unui înalt boier rus.

Floris se încruntă. Hotărît lucru, fratele lui nu-i putea ierta trecerea de care se bucura pe lîngă Elisabeta. Simţi o împunsătură în inimă. Nu s-ar fi aşteptat ca

Adrien, omul pe care îl stima cel mai mult pe lumea asta, să fie totuși capabil de asemenea mărunte meschinării.

— Floris, ascultă-mă, te implor, frățioare, e mai înțelept să ne întîlnim amîndoi la Trotti, de cum mi-am împlinit cu misiunea primită. Marchizul s-a instalat în Palatul cel Mare unde își învață, în cel mai deplin secret, discursul pentru ceremonia de mîine.

Floris pufni în rîs. Ambasadorul pe care în noaptea conjurației îl uitaseră în sania unde fusese cît pe ce să moară degerat, dimpreună cu Georges-Albert, pregătea probabil o strălucită lovitură diplomatică, pentru a-și repara imaginea în ochii „rusnacilor". Cu inima bătînd să-i spargă pieptul, Floris le urmă pe Henrietta și Philippa. Fetele îl luară de cîte o mînă, în vreme ce el zîmbea, în al nouălea cer, cu cruzimea inconștientă a bărbaților care se joacă cu inima unei femei în timp ce gîndul le este la o alta... Visînd la Elisabeta, răspundea monosilabic celor două poloneze.

— Povestea asta cu bula de aur trebuie să fie ceva important, Floris dragă, perora cu inocență Philippa, pentru că Țarina ne-a atras insistent atenția să te aducem de îndată la Palatul Terems. Ne-a mai spus să urci pînă la etajul patru, pe scărița dinspre nord.

— Ba nu, Philippa, dinspre sud.

Floris clocotea de nerăbdare.

— Ei, hai, frumoaselor, amintiți-vă ce v-a spus Țarina, dinspre nord sau dinspre sud ?

— Stai să mă gîndesc... Ah, da, acuma știu, la scara dinspre nord, aceea cu cîini.

— Ba nu, ce tot spui acolo ? Nu cu cîini, ci cu lei. Scara cu lei, ai auzit, Floris ? Ajuns sus, un soldat din regimentul Preobrajenski te va conduce unde trebuie... dar, Floris... stai, Floris, așteaptă... nu mi-ai spus, vii diseară ?

Dar tînărul se afla de-acum departe, alergînd spre aleasa inimii lui. Cineva nefamiliarizat cu labirintul Kremlinului se orienta anevoie aici. Pe lîngă puzderia de porți, turnuri, biserici, mînăstiri și clopotnițe înghesuite unele într-altele, se mai aflau și o mulțime de palate. Pe Floris îl ghida însă inima și în urechi îi răsuna încă vocea Elisabetei, în caleașca trasă de opt bidivii albi, care îi purtau spre Moscova :

— Serbările de după încoronare se vor desfăşura în Palatul cel Mare şi în Palatul cu Muchii. În Palatul Terems, situat chiar în spatele celorlalte două, n-o să organizăm nimic. Pe vremuri acolo se aflau apartamentele rezervate nouă, pentru cînd veneam la Moscova. Mda... Totuşi pregătiţi-le pentru cazul cînd aş vroi să mă retrag acolo să mă odihnesc, adăugase suverana, în treacăt, adresîndu-se unui secretar care nota plin de zel într-un carnet toate dispoziţiile primite. I se păruse oare lui Floris, sau acele cuvinte îi erau adresate mai curînd lui decît secretarului ?

Dădu ocol palatului, şovăi o clipă, apoi începu să urce o scară vag luminată de cîteva torţe.

„Ia să vedem ce mi-a spus Philippa ? Etajul patru... mai bine zis al şaptelea cer...“

Urcă treptele în goană şi se ciocni piept în piept cu un uriaş din regimentele Preobrajenski.

— Rog pe Înălţimea Sa să binevoiască a mă urma, zise soldatul, cu o plecăciune adîncă, după ce, la lumina torţei pe care o ţinea în mînă, cercetă mai întîi chipul tînărului. Floris respiră uşurat : se afla pe drumul cel bun. Traversară mai multe anticamere de dimensiuni reduse, mobilate în stil baroc german, unde cîteva sipete de argint cizelat erau larg deschise lăsînd să se întrevadă mătăsuri scumpe şi vechi pergamente răvăşite de o mînă curioasă. În toate camerele plutea un iz pătrunzător de mucegai. Floris se simţi cuprins de emoţie. Dacă Petersburgul era mai occidentalizat, aici la Moscova simţeai bătînd încă pulsul vechii Rusii. Parcă-i vedea pe boierii cei bărboşi întîmpinîndu-l aici pe Ţar, în urmă cu douăzeci de ani... Soldatul deschise o ultimă uşă şi Floris rămase singur într-o încăpere spaţioasă şi confortabilă. În şemineu jăratecul pîlpîia mocnit. Pardoseala era acoperită cu blănuri de jivine. Mobilierul era alcătuit dintr-un pat de lemn cu tăblii meşteşugit sculptate, două fotolii tapisate cu piele de Cordoba prinsă în ţinte cu măciulii rotunde, o draperie din mătase chinezească şi o masă cu tacîmuri puse pentru două persoane. Într-un colţ se afla un mic altar cu icoane vechi. Floris deschise una din ferestrele ale cărei ochiuri din sticlă multicoloră, roşie, albastră şi verde, nu îngăduiau să vezi ce se află dincolo de ea. Spre surpriza lui, fereastra dădea spre o

terasă uriașă, dominată de un străvechi turn de veghe, acum părăsit. Lui Floris i se tăie respirația. La picioarele lui se întindea toată Moscova, scînteind feeric din miile de luminițe ale felinarelor de pe străzi, ale ferestrelor de la case și ale coșurilor prea încinse de flacăra sobelor și a căminelor. Ca mai totdeauna în acel oraș cu majoritatea locuințelor construite din lemn, în zare lucea para unui incendiu. Admirînd cu nesaț priveliștea, Floris rămăsese acolo, în ciuda frigului pătrunzător al nopții, uitînd de sine și de toate. De-odată, un al șaselea simț îl făcu să se întoarcă cu fața spre cameră. Ivită ca din pămînt, frumoasa din Piața Fînului îl privea cu tandrețe, de cine știe cîtă vreme.

— Ei bine, da, zîmbi ea, întinzîndu-i mîna, ca să poată părăsi netulburate palatul, spre a te întîlni, și Prințesa și Împărăteasa, bietele de ele, sînt nevoite să se deghizeze în țărăncuță.

În vocea ei se ghicea o undă de blîndă ironie. Floris pricepu pe dată și se simți cu atît mai tulburat de delicatețea cu care Elisabeta abolea bariera socială dintre ei. Se repezi să o ia în brațe și ridicînd-o de mijloc, o învîrti prin aer :

— Elisabeta ! Sufletul meu, viața mea !

— Floris ! În sfîrșit... dragostea mea !

Tînăra gemea sub sărutările pătimașe cu care o acoperea Floris, fericită să se vadă tratată ca orice muritoare de rînd.

— Ești fericit, Floris ?

— Ca un nebun ! Nu mă mai recunosc. Din prima zi de cînd te-am văzut nu m-am mai gîndit decît la tine, la frumusețea ta, la zîmbetul tău, la primejdiile care te pîndeau. Cînd te-am știut prizonieră în mîna dușmanilor tăi aș fi fost în stare să-i strîng de gît cu mîna mea, îngerul meu. Nici nu-mi închipuiam că te pot iubi atît de mult, murmură Floris.

Elisabeta îl privea emoționată. Niciodată, nimeni nu îi mai vorbise în acest fel, cu asemenea forță calmă, sigură pe sine. Tînărul o așeză cu băgare de seamă pe marginea patului. Îi sărută fruntea, apoi sări în picioare, victorios.

— O țin în brațe pe împărăteasa tuturor Rusiilor ! Dragostea mea, ce frumoasă, ce încîntătoare, ce fragilă și curată ești !

Cu cochetărie tipic feminină, Elisabeta se decise să prelungească acele atît dulci clipe ale așteptării. Înălțîndu-și obrazul spre el, îi spuse :

— Dragul meu, avem înaintea noastră toată noaptea și tocmai de asta trebuie să-ți fac o mărturisire cumplită...

— Floris păli, speriat.

— Ei bine, mi-e o foame de lup ! pufni în rîs Elisabeta.

Amîndoi erau deopotrivă de nerăbdători. Privirile li se întîlniră. Floris nu mai rezistă. Pentru prima dată buzele li se întîlniră într-o sărutare prelungă și pătimașă. Floris o simțea vibrînd, fierbinte, îndrăgostită, gata să-i cedeze. O dorea nebunește și puțin lipsi să n-o trateze ca pe o slujnică, ridicîndu-i fustele și procedînd soldățește. Poate că în subconștientul ei asta și dorea Elisabeta Dar Floris o respecta prea mult. Ca gaj suprem al iubirii sale, îi oferi răbdarea de a aștepta.

— Atunci, haide să cinăm, scumpa mea. Nu te las să mănînci decît ca după aceea să mă strîngi în brațe cu și mai multă putere.

Elisabeta închise o clipă ochii, amețită. „Totul la el e minunat. Îl ador". Ridicîndu-se la rîndul ei, îi răspunse cu un zîmbet :

— Am pus-o pe bătrîna mea Niania *, pe care am regăsit-o aici, să-mi gătească ce-mi plăcea mie mai mult și mai mult în copilărie : sci **, blinele cu icre negre și peltea de coacăze.

Amîndoi pufniră într-un hohot vesel, fără să știe nici ei prea bine de ce rîdeau, poate pentru simplul motiv că erau fericiți, tineri, frumoși și îndrăgostiți

Se așezară la masă.

— Ah, Elisabeta, ce frumoasă ești așa, cu părul nițeluș zburlit. La lumina lumînărilor obrajii tăi sînt ca două petale de trandafir și gurița ta fragedă cere să fie sărutată

Floris întinse mîna peste masă și-i mîngîie obrazul catifelat, apoi o apucă de mînă, îi sărută încheietura și începu să urce ușor în lungul brațului, pe firul albăstrui

---

* Dădacă.

** Borș de sfeclă.

al venelor, simțind cum, sub mîngîierea buzelor lui fierbinți, pulsul Elisabetei se accelera din ce în ce.

— În palatul ăsta tu trebuie să fi fost o fetiță tare neascultătoare, zîmbi el, ridicîndu-și privirea spre ea.

— Știi, dragule, răspunse Elisabeta, în timp ce îl servea cu blinele, acest bătrîn Kremlin era destul de sinistru. Uneori locuiam chiar aici, în aceste apartamente, cu mama și cu sora mea, înainte de căsătoria ei cu Ducele de Holstein. Din fericire, mai tîrziu curtea s-a stabilit definitiv la Petersburg. Așa hotărîse tatăl meu care ura Moscova și cu deosebire acest Palat Terem. Prea îi amintea de multe tragedii.

Floris o asculta fermecat povestindu-și viața, simplu și firesc, cum probabil că nu mai făcuse cu nimeni altcineva.

— Dar în astă seară, iubitul meu, poate fiindcă te afli tu aici, sînt nespus de fericită să revăd locurile primei mele copilării unde am fost atît de nefericită. Nu mă înțelegeam de fel cu mama... Singura ființă din familia mea căreia îi duc dorul este tata... un părinte nemaipomenit... deși era cel mai puternic dintre țari, a știut să rămînă om, să se comporte ca o persoană obișnuită. Odată cu dispariția lui am pierdut totul. A murit înaintea mamei mele și totuși, după ce el s-a dus, m-am simțit orfană și singură pe lume.

Floris fu cît pe ce să o întrerupă ca să-i spună, cum intenționase încă din prima seară cînd își vorbiseră ascunși în garderoba ei, că țarul, căruia el și Adrien îi spuneau Petrușka, îi crescuse și pe ei amîndoi, că îl iubiseră și îl admiraseră nespus și că moștenirea lăsată de el făcuse posibilă lovitura de stat organizată pentru salvarea ei, dar vorbele i se opriră în gît. Parcă nu-i venea să pomenească despre asta tocmai acum.

— Ce e ciudat, continuă Elisabeta, fără să pară a fi remarcat ușoara lui ezitare, este că și eu și grenadierii de la Schlüsselburg și de la Palatul de Iarnă am fost uimiți de asemănarea dintre tine și părintele meu. Poate din pricina curajului și impetuozității tale. Tu și cu mine aparținem aceluiași neam al neîmblînziților. Tata a fost singurul bărbat pe care l-am iubit vreodată și acum, Floris, te iubesc pe tine.

Tînărul își împinse farfuria într-o parte. Se priviră

emoționați, uitînd că le era foame. Floris o ridică gingaș în brațe, murmurînd :

— Vino, Elisabeta, scumpa mea, nu mai ești singură și orfană printre curtenii tăi, mai răi decît o haită de lupi turbați. De-acum înainte voi fi totdeauna lîngă tine, gata să te apăr, da, voi fi cavalerul tău și voi veghea asupra ta. Nimeni nu va ști că ne iubim și vom păstra această taină ca pe o nestemată închisă într-o cutiuță de catifea.

— Ai să-ți părăsești țara ca să rămîi alături de mine ?

— Da, iubirea mea, voi face tot ce-mi vei porunci.

Floris o culcă cu blîndețe în pat și se apleca deasupra ei, rezemîndu-se în coate. Elisabeta începu să se joace cu una din buclele lui care îi mîngîiau bărbia la fiece sărutare.

— Frumosule boier, ce chipeș erai acolo, în Piața Fînului. De cum te-am zărit m-a trecut un fior și inima mi-a spus că destinele noastre se vor lega pentru totdeauna. Dar știu atît de puține despre tine, iubirea mea. Nu mi-ai explicat niciodată de unde și cum ai învățat să vorbești rusește...

Floris izbucni în rîs.

— Așa e, nu ți-am spus. Vezi, comoara mea n-o să-ți vină să crezi, dar și eu mi-am petrecut copilăria în Rusia. Am plecat de aici cînd aveam opt ani.

— Părinții tăi erau diplomați ? Ce caraghios ! îți dai seama, iubitule, că poate ne-am întîlnit atunci, deși, nu, Caramey e un nume frumos de care mi-aș fi amintit.

— Nu e decît o parte a numelui meu, oftă Floris, dezgolind unul cîte unul umerii aurii ai tinerei femei care se înfioră la atingerea degetelor lui.

— Dacă tatăl meu ar fi trăit, continuă Elisabeta, fără să dea atenție vorbelor lui Floris, cu siguranță că m-ar fi hărăzit unui rege.

— Ai fi putut deveni cea mai minunată regină a Franței. Vezi, ne este scris să fie mereu așa, să rămîi deapururi suverana mea.

— Tare mă tem că l-aș fi înșelat pe Prea Iubitul cu tine, Floris... *moia liubovi* *.

Tînărul zîmbi triumfător.

— Frumoasa mea împărăteasă, regina mea, prințesa mea, vino, fii a mea...

---

* Dragostea mea.

Elisabeta oftă o ultimă dată înainte de a se lăsa în voia furtunii ce-i cutreiera ființa.

— Parcă mi-ai spus ceva despre un alt nume, Floris... spune-mi-l, să știu și eu pe mîna cui mă dau...

Floris închise ochii și îi murmură la ureche :

— Villeneuve, dragostea mea... Villeneuve-Caramey și cavaler de Petersburg, grație împărătesei tuturor Rusiilor pe care am onoarea să o țin acum în brațe... dar... ce-i cu tine... ce s-a întîmplat ?

Elisabeta se ridicase brusc în capul oaselor, cu obrajii palizi ca de ceară. Privindu-l cu ochi măriți de groază pe Floris, își ridică înapoi pe umeri rochia, cu un gest reflex și se trase înapoi, tremurînd ca varga. Floris îngăimă:

— Ți-e rău, draga mea, să-ți dau să bei ceva ?

Vru să sară din pat, dar ea îl prinse de braț cu degete dintr-odată reci ca gheața în timp ce șoptea ca pentru sine :

— Simt că-mi pierd mințile...

Își frecă o clipă fruntea cu palma, ca beată, cu privirile rătăcite și apoi aproape că urlă :

— Ce-ai spus ? Repetă ! Floris, repetă-ți numele !

Speriat, Floris nu-și putea lua ochii de la Elisabeta în timp ce, fără să știe nici el de ce, simțea că i se înnoadă stomacul. Se strădui să-i răspundă cît mai calm cu putință :

— Nu înțeleg de ce faci atîta caz de asta. E adevărat, ar fi trebuit poate să ți-o spun de la început. E foarte simplu, în Franța, adevăratul nostru nume de familie este Villeneuve. Villeneuve-Caramey...

— Și spui că ai plecat din Rusia cînd aveai opt ani...

— Da... întocmai, am plecat împreună cu Adrien.

Floris crezuse că menționînd numele fratelui său avea să calmeze ciudata agitație a Elisabetei. Numai că aceasta nu-l asculta, urmărind mai degrabă firul propriilor ei gînduri.

— Imediat după moartea țarului...

— Întocmai dar de unde știi ?

— Și ai fugit împreună cu mama ta, Contesa de Villeneuve ?

— Exact, am fugit de furia... și Floris își înghiți vorba, împietrit, tremurînd din toate mădularele, palid ca moartea. O sudoare rece îi năpădise fruntea.

Imagini disparate i se succedau fulgerător pe ecranul amintirii : comoara țarului, Adrien luîndu-l deoparte ca să-i spună ceva foarte important, grenadierii purtîndu-l în triumf la Daina, asemănarea lui cu Petru cel Mare. Cuvintele se îmbulzeau să-i iasă din gîtlej dar se loveau de buzele lui încleștate din care fugise parcă și ultima picătură de sînge. Da, fugiseră de furia împărătesei Caterina care, cum putuse fi atît de dobitoc și de nebun să nu-și dea seama, era mama Elisabetei !

Căzînd în genunchi, șopti disperat :

— Nu... nu Elisabeta... nu e cu putință... Dumnezeule...

Cu fruntea întoarsă spre perete și cu fruntea lipită de zid, tînăra femeie gemea printre lacrimi :

— Vai, ce blestem !... Sîntem blestemați... Villeneuve... Villeneuve... Ești fiul lui...

Din vestibul răzbătu zvon de glasuri agitate. Ușa sări în lături și în prag se ivi în trombă Adrien, măturîndu-l din calea lui pe soldatul care stătea de pază. Înțelegînd dintr-o ochire totul, rosti îndurerat, cu voce gravă :

— Da, Majestate, Floris este fratele Vostru.

Capitolul XIX

— IERTAȚI-MĂ, Doamnă, pentru a fi îndrăznit să dau buzna în felul acesta, dar... mă temeam să nu ajung prea tîrziu...

Adrien stropea cu apă tîmplele Elisabetei care își revenea încet-încet din leșin. Țarina privi de jur-împrejur, amețită. Dînd cu ochii de Floris, amîndoi întoarseră în același timp capul în direcție opusă, îngrozitor de rușinați și nefericiți.

— Oh, Doamne, ce oroare ! murmură Floris printre dinți. Adrien îl privi cu nespusă milă. Ce cumplită lovitură pentru el să afle adevărul în asemenea condiții. Preț de o clipă blestemă universul care se coalizase împotriva lor.

„Și greșeala părinților va cădea asupra copiilor pînă la a treia și a patra generație“, cită în sinea ei Elisabeta din Sfînta Scriptură, înăbușindu-și cu greu hohotul de plîns, în timp ce Floris își ascundea umilit obrazul în palme,

să nu i se vadă lacrimile țîșnite din ochii deveniți de un verde mai intens ca al smaraldului.

Adrien așteptă cîteva clipe, pînă ce simți că Elisabeta se afla în măsură să îl asculte.

— Ar fi trebuit să vă vorbesc despre asta încă mai de mult, Doamnă, dar pe de o parte împrejurările m-au împiedicat să o fac, iar pe de alta speram că veți sfîrși prin a descoperi singură adevărul.

— Asta s-a și întîmplat, deși poate cam tîrziu. Da, ați avut dreptate, domnule Adrien de Caramey, să ne lăsați să ghicim singuri adevărul, spuse Elisabeta, recăpătîndu-și stăpînirea de sine. Acum însă vă rog să binevoiți a-mi explica totul, pentru că din copilărie n-am păstrat decît cîteva amintiri fugare și nefericite. Parcă aud vocea mamei mele vociferînd împotriva Contesei de Villeneuve, amanta tatălui meu...

Adrien simțea că se inăbușă. Se apropie de una din ferestrele camerei și o deschise larg, aspirînd cu nesaț aerul proaspăt al nopții În drum spre fereastră, trecu pe lîngă fratele său, preschimbat în statuie a durerii. Adrien oftă. Ceea ce urma să spună avea să-l doară încă mai rău, dar nu exista altă soluție. Începu așadar să povestească :

— Venit în vizită oficială în Franța, Țarul Petru cel Mare a cunoscut-o, la Paris, pe Contesa de Villeneuve-Caramey, mama noastră. Eu sînt fiul Contelui de Villeneuve-Caramey, soțul ei pe care toată lumea îl credea mort. Între Împăratul Rusiei și mama noastră s-a înfiripat o mare iubire și ea l-a urmat în Rusia. Tu, Floris, ești fiul lor, născut la Baku. Împărăteasa Caterina, mama Alteței Voastre, Doamnă, o ura de moarte pe contesă, fără să știe că aceasta nu pretindea nimic altceva decît dragostea țarului. După ce Țarul s-a prăpădit, Împărăteasa și-a pus poterele pe urmele noastre, dar am izbutit să scăpăm cu viață și să ne reintoarcem în Franța. Iată, Doamnă, pe scurt, istoria înrudirii noastre

Elisabeta îl ascultase cu multă luare-aminte, pricepînd printre altele că, spre a nu-i leza sentimentele filiale, Adrien își îndulcise povestirea, eludînd crimele și trădările Caterinei.

— Nu mă îndoiesc că Regele Franței era la curent cu biografia voastră cînd s-a gîndit să vă trimită în ajutorul meu, spuse Elisabeta, gînditoare.

— Desigur, Doamnă, recunoscu Adrien. Înainte să

moară, mama noastră i-a trimis Majestății Sale Regele o scrisoare al cărei conținut nu îl cunosc, dar din spusele Regelui am dedus că i-ar fi mărturisit totul.

Elisabeta chibzui o vreme, apoi murmură :

— Poate că Regele vostru spera o lovitură de stat în favoarea lui Floris și nu a mea, cum de altfel puțin a lipsit să se mai întîmple.

Auzind-o, Floris sări ca ars, dovadă că urmărise și ascultase totul.

— Nu, Doamnă, ah, nu, eu sînt un BASTARD... un bastard... înțelegeți ce vrea să zică asta ? Sînt un copil nerecunoscut de tatăl lui, fie acesta și Țarul. Orice mărunt nobil de țară, orice funcționăraș și chiar orice țăran poate sta cu fruntea sus, mîndru că are de oferit un nume, acela al tatălui său. Ei bine, eu, eu unul nu dispun de acest umil drept. Fiți pe pace, Doamnă, Regele nostru respectă legalitatea și sîngele de viță regală ori imperială... Puțin îi pasă de sîngele bastarzilor care își datorează numele cine știe cărei minciuni cusute cu ață albă a mamei lor. În ce mă privește, Villeneuve-Caramey nu mai există, acum nu mai sînt decît Floris... un Floris fără nume.

— Devenit, prin propriile sale merite, Cavaler de Petersburg, îl completă încetișor Elisabeta.

La auzul acestui reproș voalat, Floris tresări, dar sufletul îi era mult prea plin de amărăciune, prea se simțea furios, gata-gata să explodeze. În acele clipe, sîngele clocotitor al Romanovilor intra în conflict cu obîrșia lui franceză. Își simțea sufletul sfîșiat de sentimente contradictorii.

— Ba nu, continuă el cu arțag, titlul acesta l-ați dat cuiva care nu mai există, cuiva care a murit aici, în această noapte. De-acum înainte prezența mea nu poate decît să vă inoportuneze. Vino, Adrien, vom părăsi Rusia pentru totdeauna, doar dacă nu cumva vrei să mă părăsești și tu, preferînd să rămîi aici. Eu unul mă voi duce să mă ascund undeva, într-un colț uitat de lume al Franței, cu cealaltă soră pe care o am acolo și cu care mă împac de minune. Și ea este tot o bastardă ca și mine. Copiii nelegitimi se înțeleg mai bine între ei. Îi leagă aceeași nefericire.

Elisabeta îl privi întrebător pe Adrien.

— Să înţeleg că după venirea pe lume a lui Floris, Ţarul şi mama voastră au mai avut şi o fiică ?

Adrien oftă, depăşit de evenimente. Ar fi dat orice să se poată opri aici cu revelaţiile. Şi-aşa, cuvintele amare şi disperate ale lui Floris dovedeau cît de adîncă îi era deznădejdea. Îl privi o clipă, palid şi neliniştit, neştiind dacă să-şi continue sau nu povestirea. Într-un tîrziu se hotărî : „Dacă tot am deschis abcesul, măcar să-l curăţăm pînă ca capăt“.

— Nu, Floris, interveni el, cu glas răspicat, Baptistine nu este sora ta, ci numai a mea. Voi doi nu aveţi nici o picătură de sînge în comun !

— Bine dar... îngăimă Floris, măcar tu, Adrien... tu mai eşti sau nu mai eşti fratele meu ?

— Sînt, sînt, frăţioare drag, linişteşte-te şi ascultă-mă cu atenţie.

Recomandarea lui Adrien era cu totul inutilă. Floris îi sorbea fiece cuvînt, presimţind că urmau revelaţii importante.

— Eu sînt fiul Contelui şi al Contesei de Villeneuve, reluă Adrien, iar tu eşti fiul Ţarului şi al contesei de Villeneuve, deci tu şi cu mine sîntem fraţi vitregi, după mamă. În ce-o priveşte pe Baptistine, ea este odrasla Contelui de Villeneuve şi a... unei tinere... hm... necunoscute.

— Ah, nu ! Vreau să ştiu cine era mama ei, Adrien, e dreptul meu să ştiu ! tună Floris, redobîndindu-şi dintr-odată aplombul.

— Era... era sora lui Cartouche !

— Cartouche... banditul !

— Întocmai... în sfîrşit, Floris, toate astea aparţin trecutului. Baptistine este deci sora mea vitregă, prin tatăl nostru comun, iar voi doi nu sînteţi înrudiţi în nici un fel. Nu vă leagă decît faptul că aţi crescut împreună, în sînul aceleiaşi familii.

— Nu mai înţeleg nimic... atunci de ce a recunoscut-o mama ca fiind copilul ei ?

— Pentru că, întorcîndu-ne din Rusia, mama a dat la Marsilia de soţul ei care tocmai părăsea Franţa, crezîndu-se urmărit de poliţie pentru că făcuse parte din banda lui Cartouche, sub un nume de împrumut. Vezi, Floris, şi eu am suferit cînd am aflat de acest secret ruşinos din biografia tatălui meu...

Floris îl strînse afectuos de braț.

— Te rog, spune mai departe...

— Contele de Villeneuve i-a cerut mamei noastre să jure că se va ocupa de Baptistine ca de propriul ei copil, propunîndu-i în schimb un testament fals în care să scrie că sîntem toți trei urmașii lui. Ca să poți avea și tu un titlu nobiliar, mama a acceptat... Iată, acum știi totul.

Floris se clătină pe picioare, ca un om beat.

„Nu se poate, visez urît, își spuse el, în curînd am să mă trezesc în brațele Elisabetei..."

Aceasta din urmă îl privea cu un amestec de duioșie și milă. Orgolios, Floris înălță fruntea. Nu-i trebuia mila nimănui și cu atît mai puțin a unei femei pentru care nutrise fără să vrea sentimente incestuoase. Mai curînd simțea nevoia să rănească pe cineva, să fie rău. Îl privi pe Adrien și rîcană batjocoritor :

— Oh, va trebui să mă obișnuiesc cu noua mea biografie. Va să zică mama mea a fost o fîșneață, tatăl tău, Adrien, un tîlhar de drumul mare, iar „sora" mea, Baptistine, e fiica unei golance. Așa că singura mea rubedenie onorabilă a rămas Alteța Voastră, Doamnă... cea mai frumoasă și mai puternică Împărăteasă a lumii... din păcate însă eu nu vreau să-mi fiți soră. Sper că sînteți mulțumită și că v-am liniștit cu această declarație. Distanța dintre noi e mult prea mare. Alteța Voastră se află mult prea sus, iar eu mult prea jos... cel mai jos... ca un bastard ce sînt, asta e.

Și Floris făcu, în bătaie de joc, o plecăciune adîncă.

— Încetează, Floris, se răsti la el Adrien, nu știi ce spui, uiți că ne aflăm în fața țarinei. Doamnă, vă rog să nu i-o luați în nume de rău.

Elisabeta schiță un gest vag.

— Nu, Adrien, vezi bine că nu mai avem ce căuta aici. Adio, Majestate ! Înclinîndu-se sever și glacial, Floris porni spre ușă.

Adrien se repezi după el.

— O clipă domnilor, îi țintui locului vocea autoritară a Elisabetei care își reluase aerul demn și majestuos de descendentă a Romanovilor. Veți părăsi această încăpere numai cînd vă vom îngădui noi să o faceți.

Cei doi tineri încremeniră. După ce preț de-cîteva clipe se lăsase pradă unei slăbiciuni de femeie descumpănită, Elisabeta reintra în rolul, temporar abandonat, de

împărăteasă. Se vede cît de colo că acea tînără şi fermecătoare ființă avea stofă de mare cîrmuitor.

— Există încă un detaliu pe care *dorim* să îl aflăm şi pe care nu ni l-ați explicat. De unde provenea aurul acela cu care ați cumpărat regimentele în favoarea noastră ? Ne îndoim că vi l-ar fi dat el... Aceia erau ducați cu efigia Țarului Petru... De ce tăceți ?... Răspundeți !

Adrien tuşi încurcat şi îl privi pe Floris cu gîndul să îl lase pe el să vorbească şi să facă astfel pace cu suverana.

— N-are nici o importanță, Doamnă, astea sînt fleacuri, mormăi Floris ținîndu-şi cu îndărătnicie privirea ațintită spre vîrful cizmelor.

— Asta *noi* hotărîm. Şi dacă fratele vostru se încăpățînează să nu vorbească, vă ordonăm să răspundeți voi în locul lui ! i se adresă Elisabeta, lui Adrien, pe un ton ce nu admitea împotrivire.

— Acel aur, Majestate, se afla ascuns în pivnițele de la Dubino. Țarul i-l lăsase moştenire lui Floris pentru a dispune de el cum va dori cînd... va atinge vîrsta cuvenită pentru a intra în posesia lui.

— Şi săbiile voastre cu mîner de aur, încrustat cu diamante, tot de la țar provin ?

— Da, Doamnă, răspunse Adrien, întinzîndu-i lama, cu amîndouă mîinile.

Elisabeta o cercetă atent.

— Numai împreună putem izbîndi... murmură ea visător.

O tăcere apăsătoare, ca un veşmînt de plumb, pogorî peste cei trei tineri. Elisabeta simți dintr-odată că o lasă puterile. Avea nevoie să rămînă singură şi să cîntărească în linişte toate cîte se petrecuseră.

— Prea bine, domnilor, vă puteți reîntoarce la palat. O să vă comunicăm mîine decizia noastră. Domnule Conte de Villeneuve-Caramey, vi-l încredințăm pe Cavalerul de Petersburg, adăugă ea pe un ton apăsat. Răspundeți cu capul pentru el !

— Prea bine, Majestate, aveți cuvîntul meu de gentilom că fratel meu şi cu mine vom asista mîine la ceremonia Încoronării.

Elisabeta întoarse capul spre Floris, dădu să mai adauge ceva... apoi se răzgîndi... nu, în noaptea aceea nu

mai era nimic de adăugat pentru pansarea rănilor sîngerînde din sufletele lor.

Se îndreptă cu pași obosiți înspre colțul cu icoane.

— Dorim să rămînem singură și să ne rugăm. Duceți-vă...

Țarina poruncise. Floris și Adrien se înclinară adînc și ieșiră de-a-ndaratelea.

Clopotele celor „patruzeci de ori patruzeci" de biserici ale Moscovei răsunau vesel. Înveșmîntați în straie rusești de sărbătoare, curtenii o așteptau pe Împărăteasă în imensa sală a Sfîntului Gheorghe, cu totul neîncăpătoare în acea dimineață, în ciuda lungimii ei de 300 de picioare. Tras la față și livid, Floris se rezema de una din cele optsprezece coloane de susținere a plafonului. Numai autoritatea lui Adrien și respectul pentru cuvîntul dat de fratele lui îl convinseseră să fie prezent la întîlnirea promisă. Zadarnic se căznea Georges-Albert să-și înveselească stăpînul cu mii de giumbușlucuri. Chipul lui Floris rămînea de piatră. Adrien îl privi neliniștit. Din ajun și pînă atunci, Floris nu scosese o vorbă, de parcă i s-ar fi încleștat definitiv fălcile.

— Floris, răule, n-ai venit azi-noapte ! Vai, dar ce bine te prinde costumul de boier rus, bătu din palme Philippa care se apropiase de ei cu pași tiptili.

— Țarina sosește acușica. Phii, s-o vedeți, strălucește ca ruptă din soare ! adăugă Henrietta.

— Nu mă îndoiesc, replică Floris glacial, cu o plecăciune scurtă.

— Dar ce-i cu tine, ai dormit cu fața-n jos ? Mai bine mi-ai spune cum îmi stă îmbrăcată așa ! se alintă Philippa.

— Costumul ăsta popular rusesc îți vine de minune, îi răspunse sincer Floris, și ție la fel, Henrietta.

Cele două fetișcane erau într-adevăr fermecătoare, cu părul împletit, după moda rusească, în două cozi lungi lăsate peste piept. Căciulița grea, cu calotă de brocart, le maturiza. Prin găurile de la urechi își petrecuseră cercei lungi care aproape că le atingeau umerii. Un sarafan roșu, pus peste un ferez * țesut cu fir de argint, le încingea pieptul.

---

* Ilic.

— Sluga Voastră, Domnișoarelor, rosti vesel Trotti, ivindu-se în urma lor. Marchizul purta haine occidentale, fiind aproape singurul, cu excepția a încă doi sau trei ambasadori străini, astfel îmbrăcat. Spuneți-mi, vă rog, nu cumva mi s-a strîmbat peruca ? Ah, cînd vă văd ce frumoși sînteți în straiele astea rusești, mă apucă invidia că nu m-am costumat și eu ca voi, dar aflîndu-mă în slujba regelui și a ambasadei, era de datoria mea să reprezint în ochii tuturor celor de aici moda de la Versailles. Vedeți voi, acest omagiu adus de Țarină Rusiei tradiționale mi se pare de bun augur și îl găsesc cu atît mai meritoriu cu cît vine din partea unei suverane lipsite de familie, orfane din fragedă copilărie, care n-a avut parte de sfaturile cuiva mai vîrstnic, nu tu mamă, nu tu tată... sau măcar un unchi acolo... ori un frate... Da' ce-i cu voi, ce-i cu mutrele astea lungi ? ați pățit ceva ? Nu vă mai recunosc ? !

„Îl ador pe Trotti, dar uneori trezește în mine instincte asasine“ își spuse Adrien mușcîndu-și nervos buzele.

— Supeul de aseară ne-a căzut cam greu, explică el cu voce tare.

— Aha, nici nu-i de mirare. Bucătăria rusească e și foarte grea și nici nu face doi bani pe lîngă a noastră. Oh, dar sînt grozav de mîndru să văd pe pieptul tău, dragă Adrien, panglica Ordinului Sfîntului Andrei! I-am și trimis un mesaj regelui în legătură cu aceste decorări. La ora asta Majestatea Sa a aflat de bună seamă totul despre izbînda conjurației noastre. Împărăteasa mi-a înmînat, în semn de supremă onoare, portretul ei încadrat de o ramă bătută cu diamante. Dar, Dumnezeule, Floris, tu nu ți-ai pus crucea Sfîntului Andrei ?

— Nu, am uitat-o pe undeva, ori am pierdut-o, răspunse sec Floris.

— Ah, pe strămoșii mei, una din cele mai importante decorații rusești... eu... cre... cred că o să leșin. Sprijiniți-mă, copii. Oh, oh, bine că mi-am revenit... Să-mi fie dat să aud una ca asta... De necrezut... Ah, ascultați puțin : „a uitat-o ori a pierdut-o“ ! Mai curînd mințile ți le-ai „pierdut“, cavalere ! Dar ce-are turbatul ăsta de frate al dumitale, domnule Conte ? Ce tăun l-a înțepat, sau poate l-a mușcat vreun dragon cu cinci labe, cum ar spune Li Kang al vostru... Ooh, respectele mele, domnule Conte Voronțov, bîigui Trotti, observînd că vice-cance-

Iarul se apropiase tiptil de ei părînd a trage cu urechea la conversația lor.

— Sluga domniei voastre, domnule Ambasador Extraordinar, vă rog să binevoiți a-mi ierta această intruziune, dar vin din partea Majestății Sale Imperiale cu poruncă să-i iau cu mine pe domnul Cavaler și pe domnul Conte de Caramey, care fac parte din cortegiu, după cum am repetat ieri, dacă nu cumva domnii au uitat de asta.

— Ah, nefericitule, ai văzut ? Cum o să te duci acum fără crucea ta ?

— Oh, dar mă îndoiesc că Majestatea Sa se poate supăra pe domnul de Caramey care, fiind străin, n-are de unde cunoaște uzanțele noastre.

La auzul acelui afront mascat, Floris păli de furie, dar Adrien nu-i lăsă timp să replice :

— Vă mulțumim pentru amabilitate și vă urmăm, domnule Conte Voronțov și domnule de Bestușev, adăugă el, salutîndu-l cu o plecăciune pe celălalt cancelar, rămas cîțiva pași mai în urmă.

Privindu-i cum se depărtau, Trotti murmură de unul singur : „Pare-mi-se mie că m-am înșelat... În Rusia nu se poate schimba nimic... Acești Voronțov și Bestușev îmi amintesc al dracului de Münich și Ostermann. Același bădie cu altă pălărie..."

Trotti nu s-ar fi mirat să afle că Li Kang și Feodor gîndeau întocmai la fel ca el. După noaptea de la Schlüsselburg, pe marchiz nu-l mai mira nimic.

— Haideți, frumoaselor, luați-mă de cîte un braț și veniți cu mine să privim procesiunea imperială.

Georges-Albert voi să se ia după ei, dar Feodor îi apucă la timp de coadă și-l trase înapoi. După cele pătite, nu mai avea încredere să-l lase de unul singur.

În fața mitropoliei, lumea se îmbulzea, ridicîndu-se pe vîrfuri ca să vadă celebra „scară roșie" din stînga Palatului cu Muchii. Deodată, din mii de piepturi izbucni un strigăt de admirație :

— Uite-o pe Măicuļița noastră !

Prostimea îngenunche, boierii se închinară cucernic. Elisabeta ieșise din „vestibulul sfințit" și se ivise în capul treptelor. Purta o rochie largă, în formă de clopot, țesută din fir de aur. Kokoșnicul în formă de diademă îi punea în valoare trăsăturile delicate. Fruntea îi era acoperită de o fină zăbrea de perle. Mînecile bufante ale rochiei se

terminau cu manșete înalte, brodate cu fir de aur și pietre prețioase. În acel veșmînt tradițional de țarină, Elisabeta părea o icoană bizantină. Mitropolitul pășea în rînd cu ea, purtînd într-o mînă faimosul *posok*. Escorta lor era alcătuită din feciori îmbrăcați în straie albe, care duceau pe umeri halebarde scurte. În urma lor veneau boierii de vază. Printre ei, se aflau și Floris și Adrien. Alb ca varul, Floris ținea în mîna dreaptă globul de aur masiv pe care trebuia să îl ofere împărătesei în clipa încoronării. Gîndul că era silit să facă ceva împotriva propriei sale voințe îl făcea să tremure de furie. Elisabeta nu le adresase, evident, nici un cuvînt. De altfel, nici n-ar fi avut cînd și cum.

„Oh, nu-mi doresc decît să fug și să mă ascund undeva într-o gaură de șarpe. Elisabeta mă păstrează lîngă ea numai din milă“ își spunea el scrîșnind din dinți.

Adrien se repezi înspre el :

— Ai grijă, Floris, era cît pe ce să-ți cadă globul de aur !

Cortegiul începea să pătrundă în catedrală. Floris purta un caftan strîmt, din brocart de argint, încins cu un brîu persan bătut cu nestemate și o căciulă de zibelină garnisită cu mătase. Cufundat în durerea lui, habar nu avea de agitația care cuprindea mulțimea la trecerea lui. Vorba aruncată cu o zi în urmă de bătrînul Buturlin era reluată acum în cor de mujicii îngenunchiați : „*Țarskaia krovi !*“

— Priviți-l pe tînărul boier, în vinele lui curge „țarskaia krovi !“

— E „trimisul“ care o apără pe măiculița noastră !

Pe meleagurile rusești legendele se împrăștiau cît ai clipi.

Porțile grele de la Uspenski Sobor se închiseră cu zgomot surd. Biserica era plină ochi.

— Doamne, apăr-o pe țarina noastră !

— Doamne, apără Rusia !

Patriarhul făcu un semn. Venise rîndul ca Floris să înmîneze țarinei globul de aur. Floris se apropie de tron. Avea impresia că visează. Dreaptă și nemișcată între cele două icoane din fața altarului, a Fecioarei Maria și a Mîntuitorului, Elisabeta părea o statuie. Floris îngenunche în fața ei, cum fusese învățat să facă, și, plecîndu-și capul, îi întinse globul cu amîndouă mîinile.

— Îți mulțumesc, Floris. Țarina rostise cu adevărat acele cuvinte sau i se păruse lui ? Tresări și își ridică privirile spre ea. Elisabeta semăna cu un idol de piatră. Cum ar fi putut vorbi, încărcată cum era de toate acele atribute imperiale : coroana lui Vladimir, pe care mitropolitul tocmai i-o așezase pe frunte, globul, sceptrul și vestitul colan de aur al țarilor ! Floris se reîntoarse la locul său, cu un nod în gît. Toate acele coruri rusești care făceau să vibreze cupola bisericii îi sfîșiau încă mai rău inima. Îi venea să plîngă. Îl apucă de braț pe Adrien.

— Iartă-mă, frățioare. Am fost un ticălos, ieri. Sufletul tău e infinit mai nobil decît al meu. Iartă-mă. Vă iubesc și pe tine, și pe Baptistine. Între noi nu s-a schimbat nimic.

— Și nimic nu se va schimba vreodată, îi răspunse Adrien, cu un surîs înduioșat.

Ceremonia încoronării dură o veșnicie. La încheierea ei, părăsiră catedrala laolaltă cu întreg alaiul de curteni, în uralele mulțimii, și se îndreptară spre Palatul cu Muchii unde Elisabeta urma să-și primească supușii, în sala tronului. Unul după altul, boierii se înfățișau dinaintea suveranei și i se închinau.

Se apropia rîndul lui Floris. Acesta ezita.

— Frățioare, n-ai încotro, trebuie să te duci și tu, îl îmboldi Adrien.

— O să ne ducem împreună, după Trotti.

Marchizul tocmai se îndrepta țanțoș spre tronul Împărătesei, privindu-i de sus pe Voronțov și Bestușev.

„Ha, ha, altă bădie sub altă pălărie ! Pagubă-n ciuperci ! Ca să semnez tratatul de prietenie cu Rusia nu cu ei o să am de-a face !“

— Ne pare bine, domnule marchiz de La Chétardie, să vă întîmpinăm la curtea noastră, spuse Elisabeta pe un ton apăsat, adăugînd pe șoptite : Ei, ce zici, parcă e mai bine aici decît în temniță, nu-i așa ?

Trotti se înclină adînc în fața Împărătesei, cu o expresie impenetrabilă, în timp ce-și spunea în sinea lui : „Țarina asta tînără e cam zurlie, parc-ar fi de-un sînge cu Floris... și a uitat să menționeze titlul de ambasador extraordinar...“

Ridicîndu-se cu eleganță din reverența lui, Trotti își începu discursul cu magnifică morgă :

— Mîndru de măreața misiune cu care am avut imensa onoare de a fi însărcinat, vin să depun la picioarele Majestății Voastre, Împărăteasă și autocrată a tuturor Rusiilor, a Moscovei, a Kievului, a Vladimirului, a Novgorodului...

— Să te ții acum, murmură Adrien cu un zîmbet imperceptibil, cînd își dă drumul Trotti, nimic nu-l mai oprește.

— O să se oprească doar ca să-și tragă sufletul și s-o pornească și mai dihai, pufni Floris.

... Țarină de Kazan, Țarină a Astrahanului, a Siberiei, a Kersonesului tauric, Doamnă de Plesceav și Mare Ducesă de Smolensk...

— Ce ți-am spus eu, franțujii ăștia profită de orice ocazie ca să tragă spuza pe turta lor, mîrîi Voronțov.

Bestușev îi făcu semn să tacă și să asculte urmarea.

— ... Doamnă a Estoniei, Lituaniei, Kareliei, Tverului, Iugriei, Premului, Viatkăi, Bolgariei...

— Oho, se vede că Vorbă Aurită a fost zămislit de Zîna Limbuției, șopti Li Kang care își găsise un locșor îndărătul unei coloane de marmură, împreună cu prietenii săi și cu Georges-Albert.

— ... Înaltă Doamnă și prea puternică Ducesă de Cernogovia, de Resan, de Oseia, Udria, Abdoria, Kondinia, Vilepsk, Mstislav...

— Numai lui Trotti îi putea veni o asemenea idee !

— Nimeni de-aici de la curte n-a știut vreodată pe dinafară toate titlurile țarilor...

— Uită-te la Împărăteasă, e în culmea încîntării !

Floris ridică ochii din pămînt și se uită la Elisabeta. Era mai mult decît evident că discursul lui Trotti o amuza. Deodată întoarse capul și își aținti ochii asupra lui Floris. Se priviră o clipă, dintr-odată singuri unul cu celălalt, în pofida curtenilor care îi înconjurau.

— ... Stăpînă peste întreaga coastă de nord, Doamnă de Iveria, Prințesă Moștenitoare și suverană a țarilor din Cartalinia, Georgia, Circazia și Gonsky...

Trotti făcu o nouă reverență și, trăgîndu-și sufletul, reluă :

— ... Îngăduiți-mi să vă înfățișez scrisorile mele de acreditare precum și salutul și urările de trainică prietenie dimpreună cu speranța semnării unui Tratat între Statele Majestății Sale Imperiale și cele ale „fratelui“

său, Majestatea Sa Ludovic al Cincisprezecelea, Rege al Franței și al Navarrei.

Boierii ruși erau stupefiați de limbuția lui Trotti.

— Mult prea bine învîrte cuvintele, e periculos, din cale afară de periculos, dragă Voronțov, șuieră printre dinți Bestușev.

— Vă mulțumesc, domnule Ambasador Extraordinar, pentru urările atît de instructive adresate suveranităților noastre. Transmiteți „prea scumpului meu frate și apropiat prieten", Majestății Sale Regele Franței, dorința noastră nestrămutată de a întreține relații frățești între curțile noastre.

Elisabeta își plecă fruntea. Audiența lui Trotti luase sfîrșit. Alți cîțiva ambasadori se perindară pe dinaintea tronului, în indiferența generală a celor prezenți, prea ocupați cu comentarea pe șoptite a discursului ținut de Trotti. Acesta se simțea în al nouălea cer, intuind că Tratatul era ca și semnat.

Floris și Adrien se apropiară la rîndul lor de tron. Floris mulțumea cerului că atenția curtenilor se concentrase asupra lui Trotti, ceea ce le îngăduia să suporte aproape neobservați acel supliciu. Făcură o scurtă plecăciune, cu intenția de a porni imediat de-a-ndărătelea spre locurile lor. Vocea Țarinei îi țintui dinaintea tronului.

— În virtutea imenselor servicii aduse coroanei, am hotărît, domnule Conte de Caramey, să vă acordăm titlul de Duce de Dubino, iar vouă, domnule Cavaler, cel de Duce de Petersburg cu gradul de colonel însărcinat cu comanda militară a orașului. Poftim, luați-vă brevetele, adăugă Elisabeta, întinzîndu-le pergamentele pregătite de bravul Lestocq.

În sala tronului se așternu o tăcere mormîntală. Încoronarea se lăsa cu neașteptate surprize. Încremenit, incapabil să facă gestul, firesc, de a se arunca la picioarele Elisabetei, Floris privi cu coada ochiului spre ușa ce da în anticameră, străfulgerat de gîndul de a o tuli pe acolo. Nu, nu-i trebuia nimic, nu vroia nimic... decît să fugă încotro vedea cu ochii. Elisabeta ghici ce se petrecea în mintea lui :

— Aha, orgoliosule, se vede că ești un Romanov, îi șopti ea, îți place să dai tot fără să primești nimic.

În noaptea precedentă, după plecarea lor Elisabeta înțelesese cît de dezinteresați și de generoși se arătaseră

față de ea Floris și Adrien. „Cum de-am putut să-i bănuiesc, fie și numai o singură clipă, se mustrase rușinată, de una singură, cînd de fapt lor le datorez absolut totul!"

— Majestate, sîntem nespus de onorați, dar... articulă, deabea auzit, Floris.

— Nu cred că sîntem vrednici de atîta cinste, continuă Adrien gîndul mezinului său.

— Prea iubite frate al meu, rosti Elisabeta cu glas atît de coborît încît tinerii deabea dacă îi distingeau cuvintele, primește... acest titlu din mîna... surorii tale...

Floris tresări din nou, ca ars cu fierul roșu, șovăi mai curînd pentru sine însuși :

— Prea bine... surioară.

— Fratele meu și cu mine mulțumim cu emoție Majestății Sale Imperiale cu nădejdea că o vom sluji cum se cuvine, rosti Adrien cu glas sonor.

Voronțov și Bestușev se priviră rînjind.

— Ei, ai văzut cum ne-au tras clapa ?

— Să fim cu ochii în patru. Acum sînt prea sus plasați ca să ne mai putem descotorosi de ei. Deocamdată. Vino să le prezentăm omagiile noastre proaspeților duci...

— Doar n-ai înnebunit, Voronțov !

— Cîtuși de puțin, dragă Bestușev, dar pînă cînd vîntul o să sufle iar pentru noi, umflîndu-ne pînzele de la corăbii, trebuie să zîmbim. Să zîmbim și să așteptăm. Vine el prilejul să ne răzbunăm ! Și dacă nu vine singur, atunci trebuiește căutat... De altfel cred că mi-a și venit o idee în sensul ăsta, mîrîi cancelarul printre dinți.

Floris se ridică în picioare și privi amețit în jur. Henrietta și Philippa aplaudau încîntate. Georges-Albert sări peste capul unui mitropolit și se azvîrli în brațele stăpînului său, copleșindu-l cu o ploaie de țocăituri zgomotoase. De uimire, Trotti amuțise, ceea ce, să fim drepți, i se întîmpla pentru prima oară în viață.

Feodor, Li Kang, Grégoire și Beaupéou dădeau frîu liber unei veselii zgomotoase pe care în zadar se căznea să o tempereze un șambelan cu figură austeră.

Elisabeta se retrase în apartamentele ei. Adrien îl strînse de mînă pe Floris :

— Ia privește...

O droaie de curteni se precipitau spre ei :

— Ah, Înălțimile Voastre, ne bucură, vă felicităm !

— Ce zi de neuitat pentru Înălțimile Voastre !

Floris înghiți nodul amar care i se pusese în gîtlej. Se simțea atît de singur în mijlocul acelei mulțimi lingușitoare și totuși, acolo, pe treptele acelui tron, un viitor princiar se deschidea în fața noului Duce de Petersburg...

Capitolul XX

— Ce căldură, oftă călugărul, oprindu-și măgărușul la umbra unui tei. Scotocind în buzunarul sutanei din pînză de sac, scoase o batistă fină de dantelă, cu monogramă brodată și își tamponă cu ea fruntea transpirată.

— Bine măcar c-am ajuns pînă aici, adăugă el pentru sine, ridicîndu-și privirea spre mînăstirea Mîntuitorului, ale cărei turle fortificate dominau zidul de incintă. Călugărul își imboldi măgarul, izbindu-l cu călcîiul în pîntec. Animalul se codea, dînd semne că ar fi vrut să se adape din apele spumegînde ale Volgăi și ale Kotorosului, pe lîngă care tocmai trecuseră.

— Haide, dii, pornește odată, catîr afurisit!

Traversară Posad-ul *, fără ca grăbitul călugăr să învrednicească măcar cu o privire tarabele artizanilor și negustorilor care la rîndul lor nu dădură nici o atenție sărmanului ecleziast știind că în punga lui sufla de bună seamă vîntul. Orologiul bisericii Dimitrie din Salonic sună de ora zece. Călugărul murmură :

— Hmm, aș mai avea încă vreme să mă răzgîndesc și să mă întorc din drum. Riscul e cam mare...

Șovăi o clipă, deși în adîncul sufletului său era ferm decis, de vreme ce dădu iarăși pinteni nefericitului animal, obligîndu-l să înainteze pe șoseaua pietruită. Odată ajuns în fața mînăstirii, descălecă și ciocăni energic în poartă. O călugăriță îmbujorată întredeschise vizorul :

— Ce dorește prea-bunul frate ?

— Să o vadă pe maica Elena Transfigurata și să-i aducă sprijinul sfintei biserici, spuse călugărul întinzîndu-i printre gratii un permis de liberă trecere.

Nițeluș încurcată, buna călugăriță clătină din cap :

— Doamne iartă-mă, păi eu nu știu să citesc, așteaptă puțin, prea-bunule frate, șopti ea, depărtîndu-se cu pași repezi.

---

* Cartier comercial.

Călugărul era pesemne foarte sigur de documentul înfățișat pentru că așteptă liniștit cîteva minute; apoi, ca să-și treacă vremea, începu să bată cu degetele în tăblia porții tactul unui marș.

— Poți intra, frate, dar înainte să te duc la maica Elena, stareța noastră ține neapărat să-ți vorbească.

Călugărița ridică un număr impresionant de gratii de oțel și îl primi în incinta mînăstirii. Călugărul își legă măgarul de un pom dintr-o curticică interioară umbrită și își urmă călăuza printr-un nesfîrșit labirint de coridoare și curți unde cuvioasele maici se rugau, brodau sau făceau grădinărie.

— Vino, frate, am ajuns, îi spuse călugărița, aducîndu-l la realitate pe călugărul care la adăpostul glugii sale rămăsese cu ochii pironiți la un grup de măicuțe tinere și frumoase coz.

Călugărița se lipi de perete, făcîndu-i loc să intre într-o încăpere rezervată rugăciunii unde îl aștepta maica superioară a acelui ordin religios, o femeie înaltă și solidă, cu privire ageră și pomeți proeminenți, ca de tătăroaică. Stătea așezată într-un fotoliu cu spătar drept, din lemn sculptat. În ciuda căldurii înăbușitoare, își rezema picioarele de o sobiță de teracotă. În mînă ținea permisul de liberă-trecere al călugărului.

— Soră Marie a Buneivestiri, lasă-ne, te rog, singuri și închide ușa după tine.

Stareța îl cercetă cu luare-aminte pe noul venit, părînd din cale afară de amuzată de aerul încurcat al acestuia.

— Vin, prea nobilă maică reverendă, pentru...

— Știu, știu, îi tăie ea scurt vorba, pentru mine ordinele venite de la Petersburg nu se discută. Acest răvaș sigilat îți dă dreptul să o vezi pe maica Elena, frate... ăă...

— Ah, da, sînt fratele Ivan al Bunei Odihne, prea nobilă reverendă.

Stareța zîmbi, flatată.

— Ei bine, frate Ivan, trebuie să-ți spun și poate că ai să fii bun să comunici aceasta, mai departe, celor suspuși, că lăcașul nostru este cea mai vestită mînăstire din tot Iaroslavul. Sub vechea cîrmuire era monedă curentă ca novicele trimise aici să aibă mai degrabă regim de prizoniere, dar vremurile s-au schimbat. Mi s-a spus că acum avem o împărăteasă tînără. Poate că n-ar strica să

dai de știre cui se cuvine că locul maicii Elena Transfigurata nu mai este cîtuși de puțin potrivit aici, ne stînjenește rugăciunile și ceasurile de reculegere pioasă.

— Mă voi ruga, prea nobilă reverendă, ca dorința să vi se împlinească și să scăpați de ea.

Stareța își împreună mîinile.

— Așa, frate Ivan al Bunei Odihne, roagă-te, roagă-te mult și postește și te căiește timp de nouă ori nouă luni.

Apoi stareța lovi un gong.

— Soră Maria, condu-l, te rog, pe fratele Ivan al Bunei Odihne la maica Elena.

În timp ce-l petrecea cu privirea, stareța își spunea în sinea ei : „Trebuie să fie vreun boier de neam mare, l-am mirosit eu, și maica Elena asta o fi amestecată în ceva important. Măcar de ne-ar lua-o mai repede de pe cap..."

— Apleacă-ți fruntea, frate Ivan, nu care cumva să te lovești de arcadă, îl preveni respectuos călugărița Maria.

Traversară alte trei curți și cîteva săli înainte de a începe să urce o scară spiralată, săpată în stîncă. De undeva de departe răzbăteau strigătele nedeslușite ale unei femei. Scara dădea înspre un coridor lung și strîmt, mărginit de o parte și de alta de cincizeci de uși.

— Aici sînt chiliile noastre, șopti măicuța.

— Idioat-o și dobitoac-o, nu-mi trebuie lăturile voastre spurcate. Mîncați-le și crăpați dracului, toate ! urla o voce de femeie.

— Ah, maica Elena ! exclamă călugărul, vizibil interesat.

— Ai ghicit, frate, spuse tremurînd sora Maria, așa e, chilia ei se află în fund, pe dreapta. Vai Doamne, păzește și apără Doamne...

Deodată răsună un plesnet de palme.

— Mizerabilo, șterge-o de aici ! Du-te să dai mîncarea asta stareței tale. Cară-te sau dai de dracul !

Cu obrajii în flăcări o tînără novice ieși în goană din chilia cu pricina.

— Doamne Dumnezeule, cum de-l rabzi pe Satana în lăcașul tău ?

Cele două maici își făcură grabnic semnul crucii, de mai multe ori la rînd.

— Am ajuns, frate, eu te las aici, spuse sora Maria, încîntată să nu fie obligată să meargă mai departe.

Călugărul se apropie de ușa rămasă întredeschisă.

— Păi bine, soră Elena, se poate să faci atîta tărăboi ? Halal prizonieră care-și terorizează gardienele !

— Și tu de unde-ai mai răsărit, popă blestemat, arză-te-ar iadul să te arză ! urlă călugărița dînd cu ochii de el și, înșfăcînd un blid de lemn, vru să-i azvîrle în ochi conținutul.

— Ei, ei, potolește-te, soră Elena, doar mă aflu aici ca să te ajut, spuse călugărul închizînd binișor ușa în urma lui și lăsîndu-și pe spate gluga.

— Tu ești, Vorontov, ce mama dra...

— Sst, draga mea Julia, mai încet cu înjurăturile. Mă întristează să observ că de cînd nu ne-am mai văzut, din acea frumoasă zi de la Dubino, nu ți-ai ameliorat defel vocabularul.

— Dacă ai bătut drumul pînă aici numai ca să mă ironizezi, te poftesc să-ți iei imediat tălpășița că de nu...

— Stai ușor, Julia, mă aflu aici adus de cele mai bune intenții și sentimente.

— Ia n-auzi, parcă nu te-aș cunoaște. Tu ai fi în stare s-o omori și pe maică-ta ca să...

— Nu văd de ce o amesteci pe mama în treburile noastre. Mai bine așază-te și lasă-mă să te privesc. Așa... pe onoarea mea, ești la fel de frumoasă ca mai înainte, chiar și în straiele astea grosolane din pînză de sac...

— Care mă zgîrîie și mă fac să mă scarpin într-una ca o maimuță, ca să nu-ți mai spun ce mi-au făcut soldații Preobrajenski, izbucni în plîns fosta favorită în timp ce își smulgea boneta ca să-i arate țeasta rasă chilug.

— Mare lucru ! De altfel, uite, a și început să-ți crească părul. Parcă ai fi un băiețel ! Să știi, nu-ți stă rău deloc, pe cinstea mea, te face chiar mai atrăgătoare !

— Vreau să nădăjduiesc că nu te-ai obosit să te deghizezi în călugăr și să bați tot drumul de la Petersburg pînă aici numai ca să-mi faci complimente, mîrîi Julia.

— De bună seamă că nu, draga mea, și înțeleg prea bine că ești nerăbdătoare să afli adevăratul motiv al vizitei mele, rînji Vorontov punîndu-și brusc mîna pe genunchiul Juliei. Aceasta sări într-o parte, ca arsă cu fierul roșu.

— Te urăsc, Vorontov, șuieră ea cu chipul schimonosit de furie, te urăsc pentru că ai știut să te pui bine cu regenta, și cu țarevna și scăldîndu-te între două ape, ai

reușit să te menții la suprafață, te urăsc pentru că ai dobîndit postul de cancelar al...

— Pe cinstea mea, să știi că îmi placi din ce în ce mai mult. Am oroare de femeile pasive și blegi, iar tu numai așa ceva nu ești.

— Spune mai repede ce cauți aici, broscoi murdar!

— Asta, draga mea, ai să afli după ce... șopti Voronțov mîngîind crupa Juliei, care se cambră imperceptibil... după ce ai să recunoști, draga mea, că și ție ți-a dat prin gînd același lucru ca și mie...

Julia se afla închisă acolo de mai multe luni. Încercase să se distreze cu surorile novice, dar tîmpitele se duseseră să raporteze totul stareței. Ultimul bărbat pe care îl dorise fusese Floris. Acel Floris pe care îl detesta mai mult decît pe oricine din lume, dar la care visa cu pervers rafinament. Petrecuse nopți întregi închipuindu-și torturile cele mai cumplite la care avea să-l supună, după ce, mai întîi, avea să-l țină în brațele ei. Parcă-l auzea strigînd: „A-a-au, iertare, fie-ți milă, iertare!", parcă-l vedea tîrîndu-se, gol-pușcă, la picioarele ei, cu trupul vîrstat de lovituri de bici.

Voronțov îi ridică brusc poalele tunicii de călugăriță și îi privi lacom picioarele. Julia îi observă cu ironie tulburarea. „La urma urmei, își spuse în sinea ei, nu e un bărbat urît și oricum am tot interesul să-mi fac din el un aliat."

Voronțov o apucă de mijloc și o obligă să i se așeze pe genunchi, mormăind:

— Ești rea și vicioasă, îmi semeni mie, sîntem făcuți din același aluat... sortiți să ne înțelegem...

Julia izbucni în rîs și-l mușcă sălbatec de ureche, în timp ce se lăsa moale în brațele lui. Voronțov își înfipse degetele în peria țepoasă și neagră a părului ei deabea crescut și-i dădu brutal capul pe spate:

— Știi ce le fac eu băiețandrilor care nu sînt cuminți? Julia se zbătu în mîna lui, încercînd să se elibereze. Conflictul lor fizic și verbal îi ațîța în egală măsură pe amîndoi numai că, spre deosebire de Voronțov, Julia își păstra luciditatea. De-acum știa că Voronțov se află în puterea ei. Cunoscîndu-i slăbiciunea, n-avea de ce să se mai teamă...

Filtrată de geamul lucarnei, lumina de amiază se desfăcea în fascicole multicolore pe zidul celulei. Pe de-

plin sigură de ea, Julia se așeză calmă pe salteaua de paie. Lucrurile serioase de-abea de-acum înainte urmau. Cei doi se priviră țintă. Care din ei avea să atace primul? Julia zîmbi suav. Voronțov se decise să intre direct în problemă.

— Draga mea, lăsînd de-o parte clipele agreabile pe care mi le-ai oferit adineauri, mă aflu aici în cea mai desăvîrșită taină, ca să întind o capcană unor persoane de care mă ciocnesc la tot pasul. Vreau să le discreditez cu orice preț în ochii țarinei și să obțin alungarea lor din Rusia.

— Foarte nostimă intenție, dar nu pricep de ce ai nevoie de mine pentru așa ceva. Ești destul de ticălos să te descurci și singur.

Voronțov ricană :

— Dumneata urmează să fii momeala.

— Foarte mulțumesc, dar nu sînt căprioară.

— Dacă te învoiești, capeți pe loc o sută de mii de ruble și un *podarojna* * pentru Polonia. În curînd voi fi îndeajuns de puternic ca să-ți asigur reîntoarcerea în Rusia... îmi placi, nerușinato... împreună am putea ajunge departe... foarte departe, adăugă Voronțov dîndu-i o palmă ușoară peste fese.

Goală pușcă, Julia cîntărea la rece propunerea. Cu totală impudoare îl privea gînditoare pe cancelar. Nimic nu-i putea garanta că acesta avea să se țină de cuvînt.

— Și pe cine ar urma să atrag în cursă, Voronțov ?

Cancelarul șovăi la rîndul său o clipă dacă să-i spună sau nu adevărul, apoi se decise să joace cu cărțile pe față :

— Pe frații de Caramey.

— Ha, ha ! sări în sus Julia, cu un strigăt de bucurie, în cazul acesta primesc, cum să nu ! Ah, dac-ai ști de cînd aștept să-mi iau revanșa ! Și de data asta, martor mi-e iadul, victoria va fi de partea mea !

— Perfect, draga mea, iată-ne deci asociați. Pentru început am să te scot de aici și am să te apropii de Petersburg, ca să putem comunica mai lesne unul cu celălalt. Pe urmă, iată cum vom proceda...

La Petersburg începuseră nopțile albe. Aerul serii era călduț. Alei mărginite cu răsaduri de flori străluceau

* Permis de drum cu liberă trecere.

sub lucirea felinarelor din parcul Palatului Moika. De-a lungul canalului, gondolele se legănau în acorduri de balalaică. Pe terasa palatului, Floris se grăbi să ascundă în buzunar bilețelul pe care tocmai începuse să-l citească. Țarina se apropia de el, făcînd semn celorlalți curteni să-i lase singuri.

— Ce citeai, Floris ?

— Oh, o scrisoare fără importanță, se grăbi să răspundă tînărul.

— Cu toate astea păreai foarte concentrat asupra ei.

— Vi s-a părut, Doamnă.

— Și... dacă aș vrea să o citesc și eu ?

— Să iau cuvintele Voastre drept o poruncă, Doamnă?

Elisabeta și Floris se înfruntară din priviri, cu egală trufie. Între ei se stabiliseră raporturi destul de stranii. Nici unul nici celălalt nu puteau uita noaptea lor de la Moscova. Lunile trecuseră, una după alta. La curte se țineau lanț, într-un vîrtej fără sfîrșit, vînătorile, mascaradele și balurile. În seara aceea, petrecerea era în toi în palatul construit odinioară de Petru cel Mare pentru Maximilienne și dăruit de țarină Ducelui de Petersburg. Copleșit de atîtea dovezi de generozitate, Floris se acuza în sinea lui de ingratitudine. În ciuda succeselor și a averilor acumulate de el și de fratele lui la curtea imperială rusă, își simțea inima înghețată și călcată în picioare, chiar dacă în Petersburg nu exista persoană de sex feminin capabilă să reziste farmecelor celor doi frați care treceau cu nonșalanță din patul unei contese în cel al unei baroane, uitînd cu totul de cele două micuțe poloneze care încă mai așteptau vizita lor. Toată acea intensă activitate amoroasă ar fi trebuit să-l însenineze pe Floris. Cînd colo însă, pe zi ce trecea, tînărul devenea tot mai morocănos și mai apatic, spre adînca îngrijorare a lui Adrien.

Elisabeta își măsura înduioșată fratele și zîmbi.

— Ei poftim, un ordin... nu mai fi așa de arțăgos, nici măcar acum cînd avem iluzia că sîntem în sfîrșit singuri unul cu altul, nu poți face efortul de a mă trata ca pe o soră ?

Șiragul unor perechi de cotillon șerpuia vesel printre boschete. Dînd cu ochii de împărăteasă, dansatorii răriră pasul. Femeile se cufundau într-o reverență adîncă iar bărbații își salutau suverana cu o plecăciune plină de

respect. Micuța contesă Kurubov, cucerirea de ultimă oră a lui Floris, îi făcu cochet cu ochiul. Tînărul îi răspunse printr-un gest agasat și se întoarse spre Elisabeta.

— Ba da, mă strădui din toate puterile bietei mele inimi, dar îmi este cu neputință, dragă soră, înconjurat de atîția curteni care îmi amintesc clipă de clipă cît sînt de mărunt pe lîngă Înălțimea Voastră.

— Tocmai despre asta vreau să-ți și vorbesc, Floris. Vino, dă-mi brațul și hai să facem împreună cîțiva pași pînă la Neva.

Georges-Albert, care ieșise și el să ia aer și se tolănise confortabil în lădița unui lămîi, sări pe umărul lui Floris și ținîndu-se cu o lăbuță de gîtul lui, cu cealaltă începu să se joace cu colierul de diamante de pe pieptul de o albeață marmoreeană al țarinei. Aceasta pufni în rîs. De la oarecare distanță, Voronțov observa scena prin ușile de cristal ale salonului unde mulțimea de curteni se înghesuia încă în jurul meselor încărcate cu bunătăți.

„Oare ce i-o spune ? mîrîi cancelarul printre dinți. Dacă îl întreabă cumva de scrisoare, ne-am ars !"

Dacă Voronțov ar fi auzit-o pe țarină ar fi fost încă și mai neliniștit.

Elisabeta se rezemă afectuos de umărul lui Floris.

— Cred că știi că am un nepot în Germania, ducele de Holstein. E singura rudă care mi-a mai rămas, în afară de tine, frățioare. Voronțov și Bestușev vor să-l aducă în Rusia și să-l numească Prinț Moștenitor. E un prostănac și jumătate, ciufut și urît ca moartea și oricum n-am nici un chef să le fac jocul.

— Dacă-i așa, nu înțeleg de ce nu-l lași acolo unde se află. Esti Împărăteasă, tu decizi. De ce să te supui ordinelor date de miniștrii tăi ? Nu înțeleg.

— Pentru că au dreptate, Floris. Știu că n-ai pic de simpatie pentru ei, dar țarina trebuie să aibă un moștenitor și să asigure succesiunea la tron.

— Nu văd unde e problema, murmură Floris stînjenit, ești tînără, surioară, o să te măriți și o să ai copii...

Elisabeta se întoarse spre el și îl privi drept în ochi.

— Nu, Floris, eu nu am să mă mărit niciodată. Nu e o decizie luată în pripă. Am chibzuit îndelung și am ajuns la această concluzie. Pe de altă parte însă țara are nevoie de un țarevici. Și acela esti tu. Tu esti prințul care mă va moșteni. Te vom însura cu o prințesă engleză

sau germană și dacă va fi ca eu să nu am viață lungă, la tron îmi vor urma copiii tăi. Ei, ce zici ?

Floris deschise gura să-i răspundă, dar nu izbuti să articuleze nici un sunet. Nu-și dădea prea bine seama dacă trăia un vis frumos sau un cumpli coșmar. Elisabeta vorbea despre viitorul lui de Prinț Moștenitor ca despre un fapt împlinit. Înțelegînd că stăpînul lui se află în încurcătură, Georges-Albert sări jos de pe umărul acestuia și o zbughi de-i sfîrîiau piciorușele, să-l caute pe Adrien. Îl găsi flirtînd la poalele unui salcîm.

— Dragă Henrietta, un destin potrivnic ne desparte ori de cîte ori pornim pe calea cea bună. Te părăsesc în grabă, întrucît se pare că Floris are urgentă nevoie de mine, dar îți promit să revin ca să-mi depun iubirea la picioarele tale, spuse Adrien ridicîndu-se în timp ce mîngîia cu o sărutare abia simțită umărul tinerei poloneze. Aceasta începu să se smiorcăie.

— Ah, Adrien, parcă e un făcut să fim mereu deranjați, cînd ne e lumea mai dragă !

— Asta-i viața, frumoaso, îi strigă tînărul depărtîndu-se.

— Ah, bunul meu prieten, sosești la țanc, zîmbi Împărăteasa întinzîndu-i mîna delicată, cu degete lungi și fragile. Pe unul din ele strălucea un imens smarald, înconjurat de nestemate, pe care era gravată deviza „*Bîti po semu*“ * menită să amintească celui care ar fi îndrăznit să uite că acea tînără și frumoasă femeie cu perucă albă, presărată cu steluțe de diamant și cu rochie de brocart din fir de aur și argint, pusă pe o imensă crinolină, era cea mai puternică împărăteasă din lume, avînd drept de viață și de moarte asupra supușilor săi. Te rog, ascultă cu atenție propunerea pe care i-am făcut-o fratelui *nostru*, continuă Elisabeta accentuînd anume acel pronume, pentru că el unul nu pare cîtuși de puțin interesat de ea.

Floris vru să protesteze, dar Elisabeta îi tăie vorba, dîndu-i ușor peste mînă.

— Adrien, tu ești cel mai înțelept dintre noi trei, vreau să-mi spui sincer părerea ta.

— Doamnă, dorințele voastre sînt lege pentru mine, răspunse Adrien înclinîndu-se.

---

* Rămîi credincios.

O ascultă fără să clipească repetîndu-i cele spuse lui Floris, egal de copleșit ca și mezinul său de povara acelei capcane aurite, deopotrivă de grandioasă și de primejdioasă. Floris țarevici... Cîndva și țarul dorise să-l numească moștenitorul lui. Nu-și dăduse el duhul șoptind „Dați-i totul lui F..." ?

Adrien invocă în tăcere spiritul mamei sale : „Buna mea măicuță, să fie oare asta dorința ta ? Să fie acesta destinul fratelui meu ? Prinț Imperial ?" Simți că îi era cu neputință să ia acolo, pe loc, o hotărîre. Încercă să mai cîștige un răgaz de reflecție.

— Doamnă, spuse el, înclinîndu-se, viețile noastre nu vor fi niciodată îndeajuns de lungi spre a vă mulțumi pentru binefacerile cu care ați binevoit a ne copleși. Dar Floris trebuie să-și scruteze sufletul și să afle dacă îi stă în puteri să-și asume un rang atît de înalt încît se înfioară numai cît cutează a se gîndi la el.

Țarina surîse melancolic.

— Dragă Adrien, tu ești acela care îl va sfătui. Spune-i să primească oferta mea. Poporul îl iubește și el îmi va da puterea să guvernez, să țin piept propriilor mei miniștri.

Deodată Floris înălță capul.

— Elisabeta, trebuie să te întreb ceva. Ai abolit cu adevărat pedeapsa capitală ?

Adrien și Țarina se priviră mirați.

— Bineînțeles, Floris, dar ce-ți veni să mă întrebi asta tocmai acum ?

— Și ești sigură, surioară, că nimeni nu va fi executat fără știrea și ordinul tău ?

— Aproape sigură.

— Nu, Doamnă, acesta nu este un răspuns.

— Adică ? îl întrebă scurt Țarina, jignită de replica disprețuitoare a lui Floris.

„Ei drăcie, ce năzbîtie mai pune la cale năzdrăvanul nostru ?" se întrebă Adrien scrutîndu-l cu atenție pe Floris ai cărui ochi verzi scăpărau semn că ceva nu era în regulă.

— Adică, Doamnă, explică cu blîndețe Floris, vorbindu-i ca unui copil, dacă, să luăm un exemplu, este arestat un rebel, ce se întîmplă cu el ?

— Ia te uită la el, da, știi că ești grozav ? Habar n-am ! Dacă este o persoană primejdioasă pentru siguranța im-

periului, atunci va fi executată. Dacă este primejdioasă numai pentru mine personal, va fi doar zvîrlită în temniță. Cum s-a întîmplat cu fosta regentă și cu complicii ei. Oh, poftim de ce-i arde lui! Noi îți oferim perspectiva ocupării tronului și tu ne răspunzi împuindu-ne capul cu prostii.

Floris o privi cercetător cîteva clipe, apoi își lăsă bărbia în piept.

— Într-adevăr, Doamnă, iertați-mă, sînt prostii.

Elisabeta îi întoarse spatele, iritată.

Adrien interveni ca să o îmbuneze.

— Fratele meu este atît de tulburat de propunerea pe care i-ați făcut-o Doamnă, încît nu mai știe nici el ce spune. Vă implor să nu i-o luați în nume de rău. Nu uitați că Floris este încă un supus al Regelui Franței. Nu crede Majestatea Voastră că ar trebui să meargă el însuși să ceară încuviințarea pentru...

— Vezi, am avut dreptate, Adrien, tu ești cel mai cu scaun la cap dintre noi trei. Bineînțeles că asta trebuie să facă. Ia să vedem, cît timp vă trebuie pînă la Paris și înapoi ?

Pe Adrien îl uluia întotdeauna rapiditatea raționamentelor Elisabetei. Ce mult semăna cu Floris !

— Știu și eu, Doamnă, cu cai buni de schimb și cu o berlină îndeajuns de ușoară, putem ajunge acolo cam în treizeci de zile. Mai avem nevoie de încă vreo zece ca să stabilim totul la Versailles, și de alte treizeci pentru întoarcere. Cam în două luni și jumătate am putea fi înapoi, o dată cu primii fulgi de zăpadă.

— Excelentă idee. Dar vă rog, nu suflați o vorbă miniștrilor mei. Au devenit la fel de bănuitori față de Franța ca predecesorii lor nemți. Vă voi încredința o scrisoare redactată de mine personal către regele vostru, un fel de proiect de alianță, întărit de personalitatea lui Floris. Dar nimeni nu trebuie să știe de călătoria voastră. Nici măcar propriul vostru ambasador. Nu mai am încredere în nimeni. La întoarcere o să vă fac o primire triumfală. Pentru moștenitorul meu o să organizez petreceri mai fastuoase chiar decît la încoronarea mea. Acum te-ai liniștit, frățioare ? zîmbi tandru Elisabeta rezemîndu-se din nou de brațul lui Floris și mîngîindu-i mîna.

Tînărul păli.

— Ai sînge și inimă de rus de-al nostru, Floris, gîndește-te la tot ceea ce ai putea face pentru această a doua patrie a ta. Sînt atît de fericită ! De-acum nu ne vom mai despărți și îți vei apăra pururi sora de dușmani.

Floris simțea că nu avea cum să dea înapoi. Pentru Elisabeta zarurile erau ca și aruncate. În ochii ei el era de-acum Prinț Imperial. Și totuși Floris ar fi vrut să protesteze. Privirea lui Adrien îi stopă net elanul.

— Bine, cred că e vremea să mă întorc la Palatul de Iarnă. Adrien ridică brațul. Gondolele traseră la mal. Curtenii se precipitară afară din palat. Zîmbind mieros, Vorontov se apropie de țarină încercînd să-și ascundă neliniștea. „Oare ce și-or fi spus atîta timp ? Nu cumva pun ceva la cale și eu nu știu nimic ?" se frămîntă el, căznindu-se să pară cît mai amabil.

— Vorontov, oferă-mi, te rog, brațul dumitale.

Cancelarul se ploconi, măgulit de această favoare.

— Majestate, în astă noapte frumusețea voastră o eclipsează pe aceea a bolții cerești.

Elisabeta zîmbi. Vorontov era întotdeauna extrem de galant, iar ei, ca oricărei femei, îi făceau mare plăcere complimentele.

— Sîntem foarte mulțumită de seara noastră, domnule Duce de Petersburg, și vă așteptăm mîine, împreună cu Ducele de Dubino, la Palat, spuse în treacăt țarina, în timp ce se îndrepta spre debarcader.

Tinerii făcură o plecăciune adîncă și o escortară pe Împărăteasă pînă la gondolă. Cîteva clipe mai tîrziu, marchizul de la Chétardie se îmbarca și el, bombănind :

— Vai, copii, se duce pe copcă eticheta ! Potrivit protocolului, nu contele Vorontov trebuia să-i ofere brațul Majestății Sale.

— Nu-nțeleg, Trotti, făcu pe prostul Adrien.

— E foarte simplu, domnule, la Palatul Moika Majestatea Sa s-a aflat în teritoriul francez, da domnule, a venit în vizită în Franța, în ciuda noilor voastre titluri rusești, în consecință Majestatea Sa ar fi trebuit să dea brațul Majestății Sale.

— Acum chiar că nu mai pricep nimic, pe-onoarea mea, se miră Adrien.

— Ei, dar e la mintea cocoșului ! Țarina ar fi trebuit să ofere brațul ei Regelui Ludovic al Cincisprezecelea.

— Am auzit, numai că... ce să-i faci, Trotti..., hmm... Regele e cam departe, cel puțin din cîte știu eu !

— Da, domnule, da, Majestatea Sa fiind absentă, era normal ca ambasadorul lui extraordinar să o conducă la gondolă pe Majestatea Sa Imperială... în sfîrșit, asta este prieteni... oricum serata voastră a fost, dincolo de acest mic detaliu foarte important, cum nu se poate mai reușită. Eh, ce să-i faci, se schimbă vremurile... da, da și bunele maniere se pierd. Eh, asta e ! Pe mîine, dragii mei, pe mîine !

Adrien își stăpîni cu greu zîmbetul gîndindu-se la ce-ar fi simțit Trotti aflînd că Floris...

Cei doi frați așteptară pe treptele debarcaderului pînă ce zvonul ultimelor balalaice se stinse în depărtarea nopții și abia apoi se reîntoarseră în tăcere spre palat. Urcînd scările peronului de la intrare, Floris se opri o clipă și își înălță privirea spre acoperișurile care scînteiau deja sub primele raze ale răsăritului de soare. Închizînd ochii își deschise larg brațele în lături sorbind aerul tare al dimineții. Dinspre oraș adia o boare încărcată de miresme de pîine caldă, abia scoasă din cuptor.

„Bun, va să zică o s-o aducem aici pe Baptistine și o facem din ea o mică prințesă rusoaică“ — murmură el.

Adrien îl privi atent, simțind că fratele lui îi ascunde ceva. Ridicînd din umeri strigă :

— Feodor, Li-Kang, prieteni, nu-l treziți pe Grégoire. Făceți-vă în mare taină bagajele. Mîine seară plecăm toți cinci la Paris.

Georges-Albert tuși discret, ca să-i aducă aminte că exista și el pe lumea asta.

— Vreau să spun toți șase. Cum credeai că nu te luăm cu noi, tîlharule ? zîmbi Adrien.

— Dar de întors... ne mai întoarcem, boierule ? întrebă neliniștit cazacul.

— Bineînțeles că da, cît s-o putea de repede.

Fără o vorbă, Floris le întoarse spatele și se îndreptă spre camera lui.

Li Kang îl urmări îngrijorat cu privirea :

— Floare de Mai e nervos ca un vultur imperial.

Floris zăvorî ușa în urma lui, scoase din buzunar bilețelul pe care o mînă misterioasă îl strecurase sub fa fuRia lui în timpul ospățului și pe care îl citise în grabă pe

terasă. Apropiindu-se de luminările unui sfeșnic, reciti la lumina lor tremurătoare slovele răvașului :

„Mă adresez inamicului meu cel mai loaial cerîndu-i ajutor. De luni de zile sînt tîrîtă dintr-o carceră în alta. Ultima etapă a calvarului meu este bastionul de la Oranienbaum, unde voi fi executată peste cîteva zile, din ordinul țarinei. Dacă am greșit, voi plăti pe lumea cealaltă, dar fie ca sîngele meu să cadă pe aceia ce nu-mi sînt judecători, ci asasini.

Maica Elena Transfigurata,
care a fost cîndva nefericita
Julia de Mengden

21 iulie curent."

Floris își înălță privirile și murmură cu un zîmbet ghiduș : „Nu panteră, ești prea frumoasă ca să mori."

Adrien îi bătu în ușă. Floris se grăbi să-i deschidă, nu înainte de a ascunde cu grijă bilețelul Juliei, deși își simțea sufletul cuprins de remușcare. Nu-i plăcea să aibă secrete față de fratele lui, dar știa că, rezonabil cum era, Adrien ar fi găsit o mie de motive ca să pornească la drum lăsînd-o în plata domnului pe Domnișoara de Mengden.

— Nu te simți bine, Floris ? îl întrebă îngrijorat Adrien.

— Ba da, ba da, spune-mi mai bine ce rută vom alege pentru călătoria noastră !

— Știu și eu, cred că aceeași pe care am folosit-o la venire. Peterhof, Oranienbaum...

Floris avu o ușoară tresărire care, pentru o dată îi scăpă lui Adrien, prea preocupat să refacă din memorie itinerariul.

— ... Pskov, Riga, frontiera de pe Daina, am putea să ne abatem și pe la Kovno, la prietenul nostru voievodul. Om vedea. Principalul e că la vremea asta drumurile sînt în bună stare, nu sînt desfundate de ploi, așa că totul o să meargă mult moi ușor. Acum însă ar fi bine să ne odihnim cîteva ceasuri.

— Stai o clipă, Adrien, murmură Floris, apucîndu-și fratele de mînecă, ce crezi despre toate astea cîte ni se întîmplă ? Crezi că voi fi într-adevăr țarevici ? .

Adrien își privi o clipă mezinul apoi îl bătu afectuos pe umăr.

— Nu știu, Floris. De-acum destinul tău se află în propriile tale mîini. Va fi așa cum vei voi tu...

Capitolul XXI

— Iute, omule, dă-ne cai odihniți! strigă Adrien arătîndu-i permisul de liberă trecere starostelui poștalionului de la Oranienbaum. Acesta cercetă cu privirea luxoasa berlină trasă de șase armăsari și se ploconi respectuos recunoscînd pecetea imperială de pe pergamentul din mîna lui Adrien.

— Dacă Înălțimile Voastre poftesc, se pot răcori în izba mea în timp ce mujicii or să deshame caii.

Îndreptîndu-se din șale, bărbatul se rățoi către rîndașii care căscau, toropiți de soare.

— Treziți-vă, puturoșilor, viermilor, broscoilor. Înălțimile Lor se grăbesc. O să vă ard cîte o sută de bice pe cocoașă dacă nu vă mișcați, dați-i zor...

Adrien zîmbi. Cunoștea pe dinafară limbajul nemilos cu care își tratau stăpînii slugile, numai că amenințările erau rareori puse în practică. Într-adevăr, de fel impresionați, mujicii de-abia dacă se mișcară. Era limpede că n-aveau nici un chef să muncească. Adrien se apropie de ei și le strecură în palmă cîteva copeici, socotind pe bună dreptate că acest limbaj le spunea mai mult decît celălalt. Ca prin farmec, rîndașii săriră în picioare și începură a se învîrti ca titirezii împrejurul berlinei. Mulțumit de ispravă, Adrien trecu pragul hanului, urmat de Feodor, Li Kang și Grégoire. Floris și Georges-Albert căscau încă gura pe afară. Floris așteptă ca tovarășii lui de drum să se instaleze la o masă, în jurul unui samovar, apoi fluierînd dezinvolt, se strecură în spatele berlinei și îl strigă pe unul din rîndași.

— Hei.. tu de colo... psst, psst... vrei să capeți un *na vodku* * suplimentar ?

Cel strigat, un georgian cu chip hîtru, dădu din cap în semn că s-ar învoi.

— Poți să te prefaci că berlina are nevoie de o reparație care să ne blocheze aici preț de cîteva ceasuri ?

---

* Bacșiș pentru o vodcă.

Mujicului îi sclipiră ochii sub sprîncenele negre și stufoase.

— Asta-i treabă de copil, boierule, mai întrebi ? răspunse el, cu o plecăciune adîncă.

— Atunci poftim cinci ruble și ai să capeţi încă pe atîta la plecarea noastră.

— N-o să-ţi pară rău de bani, boierule, și Dumnezeu să te binecuvînteze ! rosti în șoaptă georgianul înfundîndu-și șapca pe cap.

Georges-Albert se scărpină în vîrful capului. „Oare ce mai coace stăpînul meu ?"

Ca și cum i-ar fi ghicit gîndul, Floris îl bătu pe spate și intră la rîndul lui în han. Nevasta starostelui și o slujnică se foiau în jurul călătorilor umplînd masa cu plăcinte, pui fripţi, chefir și friptură de berbec. Georges-Albert înșfăcă din mers o cană cu cvas pe care o și dădu pe gît cît ai clipi. Era clar că ceaiul nu-i spunea nimic. Floris se așeză pe un scaun și începu să se legene în el cu un aer absent.

— Va să zică, tocmai spunea Adrien, am parcurs destul de rapid primele șaizeci de verste. Pînă la Pskov trebuie să mai schimbăm caii de două ori. Apucăm să ajungem acolo pînă-n seară, ce zici, Feodor ?

— Cred că da, boierule, caii sînt buni și, după cum vezi, nici eu nu mi-am pierdut mîna, răspunse mîndru Feodor, care mînase atelajul.

— Dacă Lamă Ascuţită simte că șarpele oboselii îi cuprinde braţul de aramă, asemeni unui inorog agil, Li Kang va sări alături de el și agăţat de coama nobilelor animale le va obliga să zboare precum zeul...

— Bătrîne, îi tăie vorba Feodor, 6 000 de verste amărîte nu sperie un cazac ucrainian și află de la mine că le poate parcurge în picioare, pe capră, fără să doarmă o clipă, treizeci de zile și treizeci de nopţi.

Grégoire oftă :

— Ba eu vreau să sper că o să ne mai și oprim din cînd în cînd, nu-i așa, domnule Conte ?

— Desigur, bunul meu Grégoire, nu-ţi face griji, o să facem o călătorie rapidă dar foarte bine organizată și calmă, fără incidente. Nici prin cap nu ne trece să te obosim. În noaptea asta, îţi promit că vom dormi la Pskov.

— Ah, ce fericit sînt că voi revedea Franţa. Dumneata nu te bucuri, domnule cavaler ?

Floris tres...

— Poftim ?... ah da... sigur, Grégoire... da, sigur.

Adrien îi azvîrli o privire piezișă. Nu mai încăpea nici o îndoială, de la o vreme Floris nu era în apele lui. Ceva nu era în ordine, dar nu izbutea încă să-și dea seama ce anume îl frămînta pe fratele lui.

Patroana se uita bănuitor la noii-veniți. Scoțîndu-și șorțul de la brîu, ieși în curte unde bărbatul ei îi supraveghea pe rîndașii care tocmai deshămau caii.

— Ei, mai încet, nătărăilor, ăștia sînt cai de rasă, nu gloabe de înhămat la plug !

— Ia ascultă, Iuri, îi șopti nevasta, ești sigur că ăștia sînt boieri cu adevărat și că or să ne plătească ?

— Mai întrebi, femeie nepricepută, cum de-ți dau prin gînd asemenea prostii ?

— Păi... uită-te și tu la ei cum se poartă. Văzut-ai tu vreodată boieri adevărați care să se așeze la aceeași masă cu slugile, vorbind și rîzînd cu ele, cînd pe rusește cînd în cine știe ce limbă păgînă de-a lor ? Nu ! Păi atunci ? Eu ți-o spun verde. Nu-mi place, Iuri. Ceva nu-mi miroase a bine. Tu ești stăpînul, faci cum vrei, dar măcar, te rog, fii cu băgare de seamă.

În aceeași clipă, georgianul se apropie de izbă și răcni cît îl țineau bojocii :

— S-au rupt două arcuri, Înălțimile Voastre ! Dacă nu le reparăm acum, n-o să ajungeți departe !

Adrien izbi cu pumnul în masă, înciudat :

— Ei, să fie ! O berlină nouă-nouță, mii de trăsnete ! Cît timp îți ia să o repari ?

— Dobitocii ăștia or să se grăbească dar cîteva ceasuri tot o să le ia, spuse starostele, scărpinîndu-se în ceafă.

Floris își opri brusc balansul.

— Ce-ar fi să profităm de ocazie și să ne odihnim nițel ? Aveți cumva cîteva paturi disponibile, Doamnă ?

— Desigur, Înălțimea Voastră, avem tot ce trebuie, se fandosi patroana, amețită de politețea și de aerul princiar al lui Floris. Cucerită de el, biata femeie lăsase deoparte orice bănuială.

„Of, ce ți-e și cu femeile astea ! mormăi patronul, ridicînd ochii spre cer. Toate-s la fel. N-au creier nici cît o găină !"

— Vă rog să ne treziți de cum ați isprăvit cu reparatul,

porunci Adrien, profund nemulțumit de înforsătura lucrurilor.

Cîteva clipe mai tîrziu, cei cinci bărbați se instalau în dormitorul comun rezervat călătorilor ocazionali, unde se mai aflau, neocupate, încă vreo zece paturi. Popasul de poștă de la Oranienburg slujea orașele Petersburg, Riga, Novgorod... și deseori călătorii osteniți rămîneau acolo peste noapte. Din fericire, în dimineața aceea hanul era gol, așa că puteau profita în voie de liniștea din dormitor. Saltelele de paie erau cam tari, dar, spre lauda patroanei, nu aveau nici ploșnițe și nici gîndaci. Cît ai bate din palme, Feodor și Grégoire începură să sforăie de se cutremurau pereții. Cu toate astea, Adrien adormi și el destul de repede. După ce așteptă încă cîteva minute, Floris se ridică binișor din pat, îl înșfăcă pe Georges-Albert, enervat la culme că fusese trezit din somnul dulce în care de-abea se cufundase și, sărind pe fereastră, ateriză ușor într-o ulicioară dosnică. O secundă ezită, gata să urce înapoi în cameră și să-și trezească tovarășii de drum ca să le spună totul. Dar în urechi i se păru că aude glasul înțelept al lui Adrien : „Cum ? Te duci să salvezi o femeie care a vrut să ne asasineze ?..."

Floris ridică din umeri. Prea era complicat să stea să le explice. Avea să acționeze de unul singur, de dragul ochilor frumoși ai... maicii Elena...

„Nu pot să mă duc pe jos, aș avea aerul unui dobitoc" își spuse Floris care ca orice adevărat călăreț nu se simțea bine decît în șaua unui cal.

Întorcîndu-se din drum, Floris intră cu un aer sigur de sine în curtea popasului de poștă unde mujicii își făceau de lucru în jurul berlinei.

— Hei, patroane, poruncește să mi se înșeueze un cal. Tovarășii mei de drum s-au culcat și eu mi-am adus aminte că am uitat ceva la vreo trei verste depărtare de aici

Starostele îl privi bănuitor.

„Stai ușor, frumosule, își spuse el, dacă ai de gînd s-o ștergi fără să plătești, cu Iuri Davidovici ți-ai găsit nașul!"

Floris intui neîncrederea omului și îi aruncă o pungă plină cu douăzeci de ducați imperiali de aur.

— Oh ! De-ndată, de îndată, Înălțimea Voastră la ordinele Voastre, Stăpîne.

— Ai grijă să nu-mi trezești prietenii. Lasă-i să doarmă pînă la întoarcerea mea, ne-am înțeles ?

— Desigur, Excelența Voastră, desigur, sluga Înălțimii Voastre...

Floris se aruncă în șa și părăsi fără zgomot curtea hanului.

— Oh, Iuri, ce domn frumos, bine crescut și politicos ! suspină nevasta starostelui, apropiindu-se de el și ce bine ne-a mai plătit !

— Tacă-ți gura, proasto, o repezi bărbatul, ne-ai ame-țit cu pălăvrăgeala ta idioată. Avem cu siguranță de-a face cu persoane sus-puse, dar afacerile lor nu sînt de nasul unor bieți *posadskie-liudi* *, ca noi. Pentru noi e mai înțelept să nu vedem și să nu auzim nimic.

Floris traversă în trap ușor orășelul Oranienburg și intră în piața lui centrală, care la acea oră oferea un spectacol nespus de viu și colorat.

— Nu vrei să cumperi verzele mele, conașule, altele mai fragede n-ai să găsești de-aici pîn-la Smolensk.

— Ouă, vînd ouă mai mari ca pietrele din Marea Baltică !

— Hei, lume, lume, veniți să-mi vedeți gîștele mai fragede și mai șmechere ca toate muierile voastre !

Floris schiță un zîmbet. De n-ar fi fost atît de grăbit, s-ar fi oprit să stea de vorbă cu țăranii al căror limbaj colorat îl încînta întotdeauna. Întoarse capul, căutînd din ochi ceva anume și dădu cu privirea de o altă marfă :

— Hai, tinere *gospodin* **, nu-ți face trebuință un io-bag, sau poate mai mulți ? Avem cîți poftești !

Floris aruncă o privire iobagului și oftă. N-avea să se poată obișnui niciodată cu obiceiul acesta al negoțului de oameni. „Orice ar spune alții, eu n-am nici în clin nici în mînecă cu sufletul slav, chiar dacă în venele mele curge și sînge rusesc, prea multe mă despart și prea puține mă apropie de acest popor."

— Să mergem, Georges-Albert, spuse Floris, dînd pin-teni calului său și înșfăcîndu-l de ceafă pe maimuțoiul rămas cu ochii pironiți la o palpitantă partidă de *lapta****. Floris zărise în sfîrșit ceea ce căuta. Se îndreptă glonț

---

* Hangii.

** Domn.

*** Un fel de oină.

spre spițerul pe taraba căruia se înșirau tot soiul de ierburi.

— Poftim, boierule, vino să-ți dau niște rădăcini medicinale. Faci din ele o fiertură și o bei pe stomacul gol să îți subțiezi sîngele și să-ți curețe pipota năclăită de umori! îi strigă „omul de știință".

Floris descălecă. Georges-Albert profită de ocazie să șterpelească cîteva frunze și să le bage lacom în gură. Se păcălise însă pentru că o clipă mai tîrziu le scuipă înciudat, strîmbîndu-se de parcă ar fi băut mătrăgună. Floris se aplecă să șoptească ceva la ureche spițerului. Acesta scutură din cap, în semn de refuz. Floris îi strecură în buzunar o pungă doldora de galbeni. Spițerul se lumină la față, își strînse cît ai clipi marfa, o încărcă într-un cărucior tras de un măgar, se sui în spinarea bietului animal și îmboldindu-l cu călcîiul în burtă porni spre ieșirea din oraș. Floris îl urmă la oarecare distanță. Odată ajuns în cîmpie, spițerul trase de hățuri, opri căruciorul, descălecă de pe măgar, se dezbrăcă de pelerina lungă și neagră, își scoase pălăria cu boruri verzi și le înmînă lui Floris.

— Dar să fim bine înțeleși, boierule, nu te cunosc și nu te-am văzut în viața mea. Dacă o fi să mă întrebe cineva de unde și cum ai făcut rost de căruciorul meu de spițer, o să spun că mi l-ai furat, pentru că nu vreau să fiu amestecat în treburile dumitale. Nu știu ce vrei să faci și nici nu mă interesează să aflu. N-am chef să dau de bucluc...

— Fii pe pace. Ai cuvîntul meu de gentilom că n-o să pomenesc nimănui de tîrgul nostru, îi spuse Floris, urcîndu-se în cărucior. Georges-Albert sări în șeaua calului și îi legă cu agilitate căpăstrul de osia cabrioletei. Spițerul le făcu un semn de rămas bun și porni înapoi spre oraș, pe jos. Floris privi de jur-împrejur spre a se asigura că nu-l spiona nici o privire indiscretă și abia după aceea își puse pelerina și pălăria de spițer. Plesni din bici și măgarul se urni alene în direcția unei coline înverzite, dominate de un castel în stil baroc a cărui fațadă, orientată spre mare, lăsa impresia unei clădiri părăsite. În schimb dependințele păreau perfect întreținute.

„Alt castel al lui Menșikov, își spuse Floris. După cum se vede vechiul nostru inamic nu-și refuza nici un capriciu. Înaintînd printre boschetele pitice din marginea drumului prăfos de țară zări deodată, deasupra unui mamelon,

silueta impunătoare a bastionului central. Puntea mobilă era coborîtă.

— Minunat, murmură Floris, înseamnă că nu bănuiesc nimic.

Șfichiuindu-și măgarul, începu să urce spre castel. Pe neașteptate însă Floris avu certitudinea că ceva nu era în ordine. Un al șaselea simț îl avertiza că îl paște o primejdie și că ar fi fost mai cuminte să facă degrabă cale întoarsă. Prea nu se zărea țipenie de om. Nici un soldat nu părea să păzească turnul cu crenele.

„Să nu fi înțeles eu bine scrisoarea? se întrebă tînărul. Poate că m-am pripit arzînd-o."

Șovăi o clipă, apoi se angajă pe pod. La capătul lui, sub bolta copleșită de viță sălbatică, un străjer se plimba în lung și în lat.

— Hei, tu de colo, încotro? Aici nu se intră cu una cu două, negustorule. Ce vînt te-aduce pe la noi?

Lui Floris îi veni inima la loc. Putea trece la acțiune.

— Sînt un spițer savant, bravule soldat, și am venit să ofer celor din garnizoana voastră macerațiile benefice ale ierburilor mele, leac minunat pentru toate bolile. Plantele mele alungă acizii din urină, scorbutul și alte expectorații. Am un zahăr anume pentru decolorarea excrementelor și o unsoare miraculoasă pentru stomacurile sensibile, picioarele umflate și ficații sleiți de băutură. Am purgative formidabile pentru evacuări delicate și decocții aduse tocmai din Urali pentru mațe. Vă pot vindeca de hidropică, de umori și de lingoare! Vă scap de postul negru și de lipitori, de prișnițe și de ghips!...

În vreme ce-și debita pe nerăsuflate discursul, Floris sărise din cabrioletă și, ajutat de Georges-Albert, ridica una după alta sticluțele spițerului, destupîndu-le și întinzîndu-le să le miroasă celor cîțiva soldați din garnizoană care ca să-și alunge plictisul coborîseră din donjon și îl înconjuraseră curioși pe noul venit.

— Veniți, veniți, vitejilor!

— Eu am o rană veche care nu-mi mai trece.

— Pe mine m-au apucat iarăși frigurile de mlaștină.

— Pe mine mă chinuie durerile la lingurică...

— Stați ușor, prieteni, nu știu dacă am ce-mi trebuie pentru atîta lume! strigă Floris.

— Păi, domnule savant, nu sîntem decît noi zece amărîți care păzim o prizonieră.

— Aha ! O femeie ! Poate că și ea are nevoie de știința mea...

— Ba nu, de ea nu se poate apropia nimeni. Așa e ordinul.

— Bine, prieteni, atunci o să mă ocup numai de voi. Priviți, beau în fața voastră această licoare fermecată care vă va dărui virilitate eternă, să le puteți da gata de trei ori pe zi pe babușcele voastre !

Bărbații izbucniră într-un hohot prelung de rîs, dîndu-și coate.

— Ia'n auzi ce șmecherii știe vraciul ăsta...

— Lasă că vedeți voi, o să mă pomeniți și pe lumea cealaltă. O să rămîneți cu gura căscată. Mi se pare mie, sau deja își face efectul poțiunea mea, ha-ha !

Într-adevăr, soldaților începeau de-acum să li se împleticească picioarele, trăzniți de puternicul narcotic luat de Floris de la spițer, și administrat lor, după ce în prealabil se prefăcuse a bea din el. Amuzat la culme, Floris întoarse capul spre Georges-Albert în clipa cînd acesta tocmai se pregătea să dea pe gît restul licorii din sticluța buclucașă. Mustrîndu-l din priviri, Floris își pipăi sub pelerină mînerul săbiei și pistoalele. Pentru mai multă siguranță, trase cocoșul acestora și pătrunse în bastionul pustiu. Urcînd scara de piatră, aruncă un ochi în curtea interioară și zîmbi la vederea soldaților care trăgeau la aghioase unii peste alții, sforăind de se cutremurau zidurile.

— Nu le strică un pui de somn. Se mai odihnesc și ei cîteva ceasuri. La urma urmei m-am purtat chiar prea blînd cu ei !

Georges-Albert pufni în rîs, apoi își bătu pe umăr stăpînul ca să-i atragă atenția asupra unei uși întredeschise. Tînărul se apropie cu pași de lup și lipindu-și spatele de perete, privi cu prudență înăuntru, unde o călugăriță stătea cu spatele spre el, contemplînd de la fereastră priveliștea orașului mijind în zare. În ciuda straielor monahale, o recunoscu de îndată pe Julia de Mengden, după ținuta ei trufașă, după talia înaltă și suplă, ca o liană... de fier. Încă bănuitor, Floris cercetă cu atenție încăperea spațioasă, mobilată simplu, dar confortabil. Se încruntă amintindu-și că biletul se referea la o carceră și din nou avu dezagreabila impresia de a fi fost tras pe

sfoară. Același sentiment îl încerca probabil și Georges-Albert care îl apucă pe Floris de o ureche încercînd să-l tragă înapoi. Dar stăpînul lui nu mai putea fi oprit. Tînăra femeie părea singură. Floris deschise ușa împingînd-o cu vîrful săbiei. Balamalele scîrțîiră prelung. Sora Elena întoarse capul și gemu :

— Ah ! Dumneata, dumneata, mulțumescu-ți Ție Doamne, Floris, salvatorule !

— Sst, Fräulein Julia, i-am adormit pe toți, dar nu strică să fim prudenți și, mai ales, să ne grăbim.

— Da... desigur, murmură ea, dar ce să fac, nu pot fugi de-aici în straiele astea de călugăriță ; aș fi imediat suspectată.

— Scoate-ți boneta și pune-ți pe umeri pelerina asta.

Julia de Mengden se lăsă să cadă pe un scaun.

— Vai, mi-este atît de frică, spuse ea tremurînd și frîngîndu-și mîinile, încît mi s-au tăiat picioarele. Nu cred să fiu în stare să merg.

Floris se apropie de ea.

— Ei asta e, doar te cunosc, nu ești dumneata femeia care să se lase doborîtă de emoții, fă un efort, ce Dumnezeu, trebuie să ne grăbim, nu dispun decît de cîteva minute.

— Da... da, ai dreptate, dar unde ai să mă duci ?

— Fratele meu și prietenii noștri ne așteaptă la popasul de poștă de unde o să pornim în goana cailor spre Polonia. Acolo vei fi în siguranță.

Frumoasa creatură își înălță fermecătorii ochi verzi-cenușii spre Floris și își încolăci brațele de după gîtul lui. Înfiorat, tînărul avu senzația neplăcută că un șarpe îl prinde în strînsoarea lui ca să-l amețească și să-l facă să piardă noțiunea timpului.

— Să ne grăbim, murmură el, incapabil să reziste puterii de seducție a acelui demon. Măcar spune-mi dacă mai sînt pe aici și alți străjeri cu care ne-am putea trezi pe cap.

Julia de Mengden surîse suav privind peste umărul tînărului.

— Bineînțeles că da, uite-i !

Floris făcu o săritură în lături, țintindu-și pistoalele spre ușă. Doisprezece bărbați mascați îl înconjurau, cu săbiile întinse spre beregata lui.

Capitolul XXII

— Nu trageţi, domnule, e inutil. N-aţi putea ucide decît doi dintre noi iar ceilalţi zece de-abia ar aştepta să vă facă sită. Sînteţi prins. Nu vă rămîne decît să vă predaţi, spuse ironic unul din bărbaţi, care părea a fi şeful celorlalţi. Floris îşi aruncă armele şi îşi încrucişă calm braţele :

— Vorbiţi ca din carte, domnule mascat, este o plăcere să vă ascult şi mă supun mai ales desăvîrşitei voastre politeţi. Pe cinstea mea, frumoasă doamnă, întîlnirilor noastre nu le-a lipsit niciodată neprevăzutul.

Georges-Albert mormăi ceva la urechea stăpînului său apoi, dintr-un salt se ascunse sub o mobilă. Unul din bărbaţi încercă să-l scoată de acolo cu latul săbiei. Georges-Albert începu să zbiere ca un disperat şi izbuti să-l muşte de deget pe agresor. Cu o înjurătură murdară, acesta îşi retrase mîna sîngerîndă.

— Destul, lasă naibii bestia, nu de ea ne arde nouă acum, porunci căpetenia mascaţilor. Avem treburi mai importante de rezolvat, adăugă el, întorcîndu-se spre Floris. Acesta tresări. Vocea bărbatului îi era cunoscută, deşi acesta se străduia să şi-o schimbe.

— Aha, frumosule, va să zică nu-ţi ascunzi numai drăgălaşa ta mutră, ci şi vocea ! Să înţeleg deci că ne cunoaştem ? Fii cu băgare de seamă, trădătorule, o să-ţi descopăr identitatea şi ai să plăteşti cu capul ! îl ameninţă Floris.

Bărbatul izbucni în rîs.

— Tare m-ar mai mira să poţi descoperi ceva vreodată... Oricum n-ar avea nici o importanţă. Ne-ai uşurat misiunea adormind garnizoana care ar fi putut eventul să ne dea de furcă cu comentariile ei stupide. Mulţumesc pentru ajutorul dat, domnule fanfaron ! Acum avem mînă liberă, ha, ha !

Floris strînse pumnii simţind că se sufocă de furie. Toate cuvintele din toate limbile ştiute de el nu i-ar fi de-ajuns pentru a-şi blestema propria prostie. Raţiona febril, căutînd o soluţie. Poate că Georges-Albert l-ar fi putut ajuta. Oricum era evident că agresorii lui nu intenţionau să-l omoare. Cel puţin nu imediat. Poate că era mai înţelept să nu-i provoace, să le cînte în strună, menajîndu-şi forţele pentru mai tîrziu.

— Hei, voi ceilalți, ordonă șeful, legați-l mai strîns, așa... legați-l de fotoliu... puneți-i acum călușul... perfect. Domnule, vă urez gînduri plăcute, îl salută în bătaie de jac mascatul, făcînd semn ciracilor lui să-l urmeze. Julia de Mengden se apropie de fotoliu și își aținti ochii asupra lui Floris care îi înfruntă dîrz privirea.

— Ai să te căiești și ai să tremuri de frică în fața mea. Așteaptă numai. Acum te afli în mîna mea.

Ochii de smarald ai lui Floris se îngustară într-un rîs insolent.

— Ha... am să-ți smulg dinții... șarpe, dar mai întîi ai să fii al meu într-o zi, căci prea ești frumos, tună ea, repetînd aproape cuvînt cu cuvînt declarația făcută de el în noaptea baldachinului. Floris respiră adînc. Femeia asta mirosea a pucioasă. O ura și o dorea cu aceeași patimă. Julia de Mengden își plimbă buzele pe călușul care strivea gura lui Floris. I se păru că simte prin ghemotocul de pînză para răsuflării lui. Chicoti nervos. Îl avea în sfîrșit la picioarele ei, cum își visase de atîtea ori. Coborîndu-și încetișor unghiile de-a-lungul pieptarului întredeschis al bărbatului, i le înfipse cu cruzime în carne, în timp ce-i pîndea ochii ca să-i surprindă reacția. Floris nici nu clipi.

— Ești puternic, șopti ea apucîndu-l cu dinții de lobul urechii și mușcîndu-l pînă la sînge. O picătură se prelinse de-a-lungul gîtului. Julia izbucni în rîs și o linse delicat, în timp ce chipul îi căpăta o expresie asasină...

— Hai, draga mea, ai fost divină, ca-ntotdeauna, dar acum n-are rost să mai întîrzii, te rog, urmează-mă, spuse căpetenia mascaților care se reîntorsese în încăpere și urmărise sfîrșitul scenei cu o privire glacială.

Floris rămase singur.

„Ce-o fi cu toate misterele astea? se întrebă el, încordîndu-și mușchii într-o încercare disperată de a lărgi frînghiile ce-l legau de fotoliu.

— Eeh... dez... ghă... mhă, mormăi el.

Georges-Albert sări pe speteaza fotoliului și încercă să taie frînghia călușului cu dinții. Dar cînepa era foarte tare și udă. Maimuțoiul asuda de zor, dar degeaba. Floris se enervă. Deodată ciuli urechea. Georges-Albert profită ca să facă o pauză și să se repeadă la ușă. Împinse fără zgomot un scaun pînă în dreptul broaștei și privi prin gaura cheii. Tresări, se frecă la ochi și sări pe ge-

nunchii lui Floris ca să-i explice că de partea cealaltă văzuse un imens ochi holbat.

— Vino, boiernașule, i-am văzut, sînt aici. Ușa se deschise brusc și Feodor și Adrien năvăliră înăuntru, înarmați pînă în dinți. Li Kang și Grégoire îi urmară. Floris, de ce să nu recunoaștem, oftă ușurat, așteptînd cu resemnare papara pe care urma să o încaseze de la Adrien. Cei patru îl înconjurară pe dată. Cam vexat că se speriase de ochiul lui Feodor, Georges-Albert se întinse în pat, cu lăbuțele încrucișate sub ceafă, observînd de la distanță derularea operațiunii de salvare. Feodor tăie rapid frînghiile călușului cu lama sabiei.

— Să știi, boierule, că tare ne-am mai temut pentru domnia ta.

— Dar cum de m-ați găsit ? șopti mirat Floris în timp ce Li Kang îngenunchia pentru a tăia cu pumnalul frînghia ce-i imobiliza brațele și picioarele.

— Prin cerșetorul care ne-a îndrumat într-aici, răspunse Adrien.

— Care cerșetor ? întrebă Floris, frecîndu-și încheieturile amorțite.

— Cum care ? Cel pe care l-ai trimis tu la noi după ajutor.

— Dar eu n-am trimis pe nimeni ! exclamă mirat Floris.

Adrien privi neliniștit în jur.

— Iute... e o capcană. Au vrut să ne atragă pe toți aici, șopti Floris sărind în picioare.

În aceeași clipă podeaua de sub picioarele lor se trase în lături și cei șase se prăbușiră în gol, însoțiți de ecoul unui sardonic hohot de rîs.

Floris își reveni în simțiri cu pieptul strivit de genunchiul elefantin al unei brute cu tors voluminos și păros ca de urangutan și cu capul acoperit de o cagulă neagră.

— Salut, prietene, încîntat de cunoștință, zîmbi Floris în ciuda răsuflării sale chinuite și a trupului în care îl durea fiește osișor.

— Hap... că... hău, grohăi bruta, așezîndu-se de-a-dreptul peste Floris.

„Călăul ăsta nu prea e vorbăreț, iar frumoasa Julia perseverează în răzbunare“ își spuse tînărul, căznindu-se să-l răstoarne pe individ.

— Hi... hi... hi... rînji bruta.

„Matahala asta începe să mă calce pe nervi și chiar nu văd deloc ce găsește el de rîs" se mînie Floris. De-abia în clipa aceea își dădu seama că brățele și picioarele îi erau prinse cu lanțuri de inelele de fier înfipte în dalele puțului unde fuseseră azvîrliți. Își ridică privirea și apucă să vadă cum, la vreo douăzeci de picioare deasupra brutei, trapa cu fotoliul capcană se închidea încetișor, acționată de un mecanism de o extraordinară precizie. Floris se înfioră. Căzuseră în mîna unor dușmani redutabili, care foloseau împotriva lor diabolicele instalații cu care Prințul Menșikov își împănase bastionul.

— Ku... gur... bu... mormăi satisfăcut bruta, după ce petrecu încă un lanț pe după gîtul lui Floris, imobilizîndu-l cu desăvîrșire.

— Mulțumesc oricum, fluturașule, încearcă să spună Floris ușurat oricum de a nu mai trebui să suporte pe piept cele două sute cincizeci de livre ale colosului. Întoarse capul spre stînga, aceasta fiind singura mișcare pe care o mai putea face. Spera ca fratele și tovarășii lui să nu-i fi împărtășit soarta. Se înșela. Adrien zăcea lîngă el, strivit de gabaritul altei namile.

— Rha... gro... bru!

— Vezi, frățioare, omul tău e mai deștept decît al meu!

— Da, drăguțul de el, și e bun ca pîinea caldă!

— Nu ți-ai rupt nimic? îl întrebă Floris.

— Nu, dar tu?

— Merge... și cu ceilalți ce s-a întîmplat? se interesă Floris, căznindu-se să-și sucească gîtul ca să poată privi în jur.

Mastodonții se ridicaseră în picioare și păreau să fi uitat de prezența prizonierilor. Dădeau din mîini, scoțînd sunete guturale.

— Sînt surdo-muți, mormăi Feodor. Nu știu să vorbească dar se pricep să facă de petrecanie.

— Grégoire e și el aici? se neliniști Floris.

— Da. Bătrîna Prudență a suportat de minune zborul lui planat.

— Asta s-o crezi tu, Li Kang! Vă rog să nu vă supărați, domnule cavaler, dar mie unul nu-mi miroase a bine.

— Bunule Grégoire, îți cer iertare, șopti Floris, toate astea se datorează numai și numai prostiei mele. Ah, cît aș vrea să mă aflu de unul singur aici și să nu vă fi tîrît și pe voi după mine. Dac-ați ști ce rușine mi-este...

— Ei, haide, frățioare... lasă... situația nu e prea strălucită, recunosc, dar cîtă vreme sîntem împreună și... dar, ia stai, Georges-Albert unde e?

— Era în pat, boiernașule.

— Înseamnă că a rămas acolo sus și atunci putem spera că... sst, vine cineva.

O poartă se deschise și în pragul ei se ivi căpetenia mascată, însoțită de doi zbiri și de „maica Elena".

„Nici prin gînd nu mi-ar fi trecut să mă gîndesc că ticăloasa asta are vre-un amestec. E infinit mai primejdioasă decît credeam", își spuse Adrien.

— Scotociți-i! porunci bărbatul cu mască.

Tînărul Duce de Dubino se felicită pentru a fi ascuns în berlină mesajul țarinei către regele Franței.

— N-am găsit nimic, Excelență, în afară de armele și de pungile cu galbeni confiscate de surdo-muți.

„Ia te uită, se miră Adrien, va să zică avem de-a face cu Excelențe! Interesant, foarte interesant!"

— Cum adică... nici un document compromițător? întrebă bărbatul. Nici un „cifru" care să ne dea cheia mesajelor trimise de ambasada Franței? Trebuia să-i prindem cu mîța în sac și să dovedim asta știi tu bine cui, se adresă Juliei, dezamăgit, înaltul personaj.

„Aha, deci asta era! pricepu Adrien. Acuma vin de acasă. Va să zică vroiau să ne compromită în ochii Elisabetei... Dar cine oare putea fi interesat de așa ce?"

— Ce stați dobitocilor! N-ați înțeles, cercetați-i cum se cuvine! tună apriga Mengden.

— Oh, blîndă creatură, zîmbi Floris, tu care păreai atît de drăgăstoasă pe gheața de la Dubino, ce crudă decepție!

— Spion nemernic, te demasc eu, n-ai grijă! șuieră Julia cu un surîs sardonic, repezindu-se la Floris și zmulgîndu-i pieptarul.

Floris își privi fratele cu aerul de a spune: „Vezi, n-am ce face, pentru ea orice pretext e bun."

Julia se ridică. Unul din zbirii ei, îmbrăcat în vizitiu de casă mare, cu o pălărie înaltă de catifea, împodobită

cu pene, tocmai intrase în goană. Își scoase în grabă podiovka * pusă peste uniforma de soldat și spuse gîfîind :

— E-n ordine, am adus berlina și cuferele lor, Excelență.

Adrien tresări.

— Prea bine, Vasili. Cei de la popasul de poștă n-au mirosit nimic ?

— Nu, tocmai isprăveau de reparat berlina. Le-am plătit gras și le-am spus că tinerii boieri se răzgîndiseră și că vroiau să-și continue călătoria călare, însărcinîndu-mă pe mine să mă ocup de trăsură și de bagaje. Starostele și nevasta lui mi-au mărturisit că nu se miră, pentru că tinerii li se păruseră cam ciudați. După spusele lor, boierul cel tînăr l-ar fi plătit pe unul din rîndași să spună că s-a rupt un arc.

Ca la un semn, Adrien, Feodor, Li K ng și Grégoire își întoarseră capul spre Floris și îl priviră cu reproș. Acesta își luă un aer angelic, de parcă nu despre el ar fi fost vorba.

— Vezi, draga mea, ce nebunii provoacă ochii tăi frumoși ? Poți fi mîndră de tine.

— Prea bine, Vasili, cercetează cu de-amănuntul totul. La nevoie sfîrtecă pernele berlinei, fă-o praf dacă trebuie, adăugă „Excelența", așezîndu-se calm pe un scăunel șchiop, ca să le demonstreze prizonierilor că dispune de suficient timp. În mînă ținea o cravașă cu care tamburina ritmul unui marș pe carîmbul cizmelor lui. Julia de Mengden se apropie de el și șușotiră ceva. Floris și Adrien se căzneau zadarnic să deslușească murmurul lor abia auzit. Nu înțeleseră decît ultimele două propoziții :

— Acționez spre binele ei, pentru a-i întări puterea, se dezvinovățea bărbatul.

— Nu ești decît un invidios meschin și ipocrit, îi rîse în nas Julia.

Vasili se reîntoarse în goană.

— N-am găsit decît asta, spuse zbirul întinzîndu-le o scrisoare sigilată.

— Oho ! exclamă șeful cu mirare, în timp ce se apropia de lumina unei torțe, sigiliul personal al țarinei, numai cîțiva îl cunoaștem...

* Livrea.

Adrien se căzni să se ridice dar căzu înapoi pe spate, sufocat de strînsoarea lanțului.

— Luați seama, domnule, de-acum cred că știu cine sînteți, vă aflați pe cale de a desconspira un secret de Stat și Împărăteasa nu vă va ierta niciodată pentru că veți fi îndrăznit să vă atingeți fie și de un fir de păr al Ducelui de Petersburg, strigă el.

Bărbatul era pe punctul de a rupe sigiliul de ceară. Se răzgîndi și păru să ezite.

— Nu-l asculta, urlă Julia, e un lăudăros... un...

— Calmează-te, draga mea, într-adevăr, sînteți foarte puternic, domnule Duce de Dubino, rosti apăsat bărbatul mascat și mă interesați grozav.

— Înaintea noastră au plecat mai mulți mesageri cu care urmează să ne întîlnim pe drum... ambasadorul Franței este de altfel la curent cu adevăratul motiv al expediției noastre, afirmă Adrien.

— E adevărat? își întrebă Julia complicele.

— Eu n-am cum să verific, draga mea, dar... continuați, continuați, domnule, sînt numai urechi...

Floris zîmbi. Dracul ăsta de Adrien avea să-și înece inamicii într-un val de minciuni.

— Dacă nu ajungem să înnoptăm astăzi la Pskov, conform planului, avangarda noastră va face cale-ntoarsă, îl va avertiza pe marchizul de La Chetardie, iar Împărăteasa va răscoli imperiul ca să dea de urma noastră.

— Atunci înseamnă că m-am înșelat, crudă decepție pentru tine, draga mea, acești domni aveau o cu totul altă misiune și nu s-au ocupat de tine decît... ca supliment... ca să spun așa...

— Aah... te lași tras pe sfoară! urlă Julia scoasă din minți și repezindu-se la el, îi smulse din mînă scrisoarea și rupse cu brutalitate sigiliile. Citind conținutul mesajului, scoase un geamăt de furie.

„Sîntem salvați" își spuse Floris.

— Sîntem pierduți, murmură Adrien.

— Poftim, citește, îi întinse ea scrisoarea bărbatului mascat, lividă la față.

— Aveți grijă, nu întindeți prea tare coarda, domnule conte VORONȚOV strigă Adrien. Ați mers și-așa prea departe. Sînteți pe cale de a comite un act de les-majestate.

Cancelarul tresări. Nu se așteptase să fie demascat de perspicacitatea tînărului francez. Își smulse masca și îl privi lung, frămîntat de sentimente contradictorii. Pînă la urmă se lăsă învins de curiozitate. Se apropie de flacăra torței și citi :

„Prea-iubitul meu Frérot,

Datorită dumitale, mica noastră prăvălie, curățată de șobolanii care mișunau, cunoaște o oarecare prosperitate. Din nefericire, o biată femeie singură n-are întotdeauna forța necesară pentru a mînui fărașul și mătura, nici pentru a se face ascultată de băcanii ei. Ești la curent că legăturile de sînge cele mai apropiate mă leagă de tînărul văr pe care ni l-ai trimis personal în misiune. Ne-am gîndit deci să-l numim patron și moștenitor al magazinului nostru. În felul acesta nu vom mai avea nevoie de serviciile subalternilor noștri care nu sînt mai breji decît ai voștri (între noi fie vorba). Marea prietenie pe care mi-ai arătat-o mă îndeamnă să te rog să-mi dai voie să-l legitimez pe acest tînăr care va întări între prăvălioarele noastre schimburile cele mai eficace și mai afectuoase.

Află, prea-iubitule Frérot și prea-scumpe prietene, că voi rămîne întotdeauna a ta fidelă și sinceră

Elisabeta"

— Foarte mulțumesc pentru „Subalterni", mormăi Voronțov.

— Ai citit ? rînji Julia... ha... vrea să-l ia de bărbat !

Floris izbucni într-un rîs dureros.

— Vai, Maică Elena, ce-ți dă prin gînd !

Voronțov se apropie de tînărul care îl sfida din priviri.

— Vai, draga mea, nu mă așteptam să fii atît de puțin perspicace, ca și mine de altfel. Privește... privește cu atenție... ochii ăștia verzi și buclele astea negre... le-am văzut în nenumărate portrete oficiale... ei ? Aha, ai priceput deci cheia misterului. Da, l-am arestat și l-am umilit chiar pe fratele Împărătesei. Mîine acest domn va fi Țarevici... și ne va tăia capetele.

— Trebuie să recunoști Voronțov că aș face-o cu cea mai mare plăcere, spuse insolent Floris, cel puțin în ce te

privește pe dumneata. Capul domnișoarei fiind prea frumos, pe cinstea mea, cred că o bătaie bună i-ar îmblînzi caracterul.

Adrien oftă. Ce diavol îl împingea pe mezinul lui să-și exaspereze astfel inamicii? Vorontov era pe punctul de a-i replica, cînd numitul Vasili apăru din nou și-i șopti ceva la ureche cancelarului, care se ridică, brusc grăbit.

— Vedeți, domnilor, spuse el dintr-o suflare, situația e foarte complicată. Îmi propusesem pur și simplu să determin izgonirea voastră din Rusia, numai că acum, această scrisoare schimbă totul.

Ieșind, o trase pe Julia după el, spunîndu-i cu ironie:

— Vino, draga mea, să chibzuim și să-i lăsăm pe acești domni să se odihnească.

Prizonierii rămaseră singuri cu cei cinci surdo-muți care nu primiseră nici o dispoziție în privința lor și în consecință nu le dădeau nici o atenție.

— Ah, boierule, ar fi trebuit să sucesc gîtul acestei Mengden, ca unui pui de găină, se căină Feodor, trăgînd de lanțuri în speranța zadarnică de a le sfărîma. În ciuda forței lui herculeene, ucrainianul nu reuși să clintească nici măcar un inel.

— Lamă Ascuțită, rîul nu se seacă cu lingurița, își șopti Li Kang, dar dacă prințul e departe, Budha se află acolo sus.

Cei patru îl cunoșteau prea bine pe Li Kang pentru a înțelege că vorbele lui ascundeau un mesaj precis și își ridicară privirile spre trapa de deasupra lor, pe unde începuse să se strecoare o firavă rază de soare. Cîteva pietricele căzură de sus și curînd în crăpătură se ivi mutrița lui Georges-Albert.

— Hei, domnule conte... domnule cavaler... mă auziți?

Floris și Adrien se priviră năuciți. De cînd începuse maimuțoiul lor să și vorbească?...

— Cum aș putea să vă scot de aici, ca să cîștig și manșa a treia...

— Ah, dumneata erai, Beaupéou, șopti Adrien.

— Păi cine altcineva, domnule Conte, spuse agentul secret, arătîndu-și o bucățică de chip prin trapa întredeschisă.

— Ești singur? întrebă Floris.

— Da, cu Georges-Albert.

— Teamă mi-e că sîntem prea înlănțuiți și prea bine păziți ca să poți încerca ceva, prietene, bombăni Feodor.

— Voronțov și Mengden ne-au arestat fără știrea nimănui. Pleacă în galop și previn-o pe țarină sau caută-l pe marchiz, e singura noastră șansă, șopti Adrien.

— Păi tocmai marchizul m-a trimis în căutarea voastră. S-a făcut foc și pară că ați plecat fără să-l anunțați și pe el.

— Al naibii Trotti ăsta ! zîmbi Floris. Și cum de ne-ai găsit ?

— Datorită lui Georges-Albert care cobora spre oraș.

— Nu te-a văzut nimeni apropiindu-te de bastion ? se neliniști Adrien, privind de jur-împrejur, deși surdo-muții nu le dădeau nici o atenție.

— Nu... nu, cu siguranță că nu.

— Bine, atunci du-te iute sau altfel s-a zis cu noi.

— Noroc, prietene, adăugă Floris.

Sus, raza de lumină dispăru. Prizonierii se priviră înviorați. Începeau să prindă curaj. Aveau oricum o speranță.

— Domnul Beaupéou ăsta e un tip pe cinste, spuse Grégoire într-un suflet.

— Coarnele bourului negru să-l apere pe mărinimosul nostru prieten, murmură Li Kang.

Deodată răsună o împușcătură, urmată de un răcnet victorios.

— Dumnezeule, dac-au pățit ceva n-am să mi-o iert cît voi trăi, șopti disperat Floris închizînd ochii.

— Ha, ha ! L-am atins drept în inimă ! tună glasul triumfător al Juliei de Mengden. Ce credeau ei, că pot să ne păcălească ? Ticăloșii ! Las'că le arăt eu...

De sus Beaupéou le strigă, cu ultimele puteri :

— Din... păcate... a treia manșă... am pierdut-o... domnule conte... ah, Sire, mi-am ratat... misi... iertare... Sire... vă... ah, și bietul agent își dădu duhul.

— Urmăriți animalul ăla blestemat, să nu care cumva să ne scape ! urlă Julia.

O ploaie de gloanțe se abătu asupra lui Georges-Albert care sări pe după ruinele unui zid și se ascunse într-o vizuină de vulpe, din fericire pustie la ora aceea, hotărît să aștept acolo căderea nopții.

— Asasini nemernici, îi înfruntă Floris disprețuitor pe Voronțov și pe Julia care intraseră în temniță cu pistoa-

lele încă fumegînde. În tunica ei de călugăriță, funesta creatură părea mai malefică decît oricînd. Văzînd zîmbetul ei satisfăcut, Floris pricepu că soarta le era pecetluită.

— Vai, se poate să vă enervați așa, domnule... fost Duce de Petersburg, rînji cancelarul. Fräulein Julia e cam nervoasă, asta-i tot. Și vă mulțumim tuturor pentru interesanta conversație avută cu nefericitul acela de spion cu zilele numărate.

Voronțov zîmbi Juliei cu gîndul la curtea unde Beaupéou zăcea cu ochii larg deschiși, părînd a privi corbii care începeau deja să zboare în cercuri din ce în ce mai strînse pe deasupra lui.

— Nici un mesager nu vă precede și nimeni nu știe unde vă aflați în clipa de față. Ați vrut să ne trageți pe sfoară, dar cu mine nu vă merge, șuieră Julia cu un zîmbet crud.

— Vă contrazic, domnule, i se adresă Adrien lui Voronțov, făcînd abstracție cu bună știință de diabolica femeie. Împărăteasa știe că aveam asupra noastră mesajul pe care ni l-ați furat și nu va accepta dispariția noastră.

Voronțov îl privi cu atenție și după o clipă de gîndire îl întrebă perfid :

— E adevărat... nu va accepta... dar cine vă spune că Majestatea Sa nu s-a răzgîndit... și nu m-a însărcinat pe mine să recuperez acea scrisoare primejdioasă, debarasîndu-se cu aceeași ocazie de o familie... cam nedorită... ?

Floris îl privi, palid ca un mort. Ochii verzi scăpărau năprasnic.

— Jură pe viața dumitale și pe onoarea dumitale de gentilom, că țarina ți-a poruncit să ne arestezi !

Voronțov nu șovăi :

— Da, domnule, aș fi preferat să nu aflați asta niciodată, dar jur pe capul meu, în fața lui Dumnezeu și a oamenilor, că nu fac decît să împlinesc porunca suveranei mele...

Julia de Mengden izbucni în rîs. Era prea frumos să fie adevărat.

— Ce să-i faci, tinere, așa-s femeile, schimbătoare, spuse ea, aplecîndu-se asupra lui Floris.

Floris își întoarse disprețuitor capul într-o parte.

— Atunci ce mai așteptați, isprăviți odată tot circul ăsta, împușcați-ne ca pe niște cîini, strigă Adrien, care se îndoia de adevărul spuselor lui Voronțov.

— Nu, domnule, orice ai crede dumneata despre mine, asasin nu sînt, protestă cancelarul. De ce să-mi încarc conştiinţa şi să-mi murdăresc mîinile cu sîngele vostru, domnilor ? Ei bine, nu. Veţi face pur şi simplu o mică plimbare... pe cheltuiala Majestăţii Sale... Împărăteasa Elisabeta.

Prizonierii se priviră miraţi, neînţelegînd unde vroia să ajungă cancelarul.

— Veţi porni pe un drum de unde nimeni nu mai vine înapoi... veţi deveni nişte simple cifre...

— Ha, ha, îl întrerupse Julia, vă expediem cu tot dragul... pe drumul... pe drumul fără întoarcere al... SIBERIEI !

— Dacă-mi vei pica vreodată în mînă, va fi vai şi amar de tine, năpîrcă veninoasă ! răcni Adrien.

Floris închise ochii murmurînd :

— Te răzbuni pe bastardul tău... RUSIE !

Partea a treia

FATALITATEA

Capitolul XXIII

— Domnule Feldjaeger, de la Kazan încoace convoiul nostru e urmărit de „Limbile roşii".

— Sînt mulţi ?

— Vreo treizeci.

— La ce distanţă se află de noi ?

— La vreo trei verste.

— Or fi niscaiva gunoieri care adună resturile de la masa noastră. Dă-le pace.

— Am înţeles, domnule Feldjaeger.

— Hei ! Să nu încetiniţi pasul, pînă-n seară vreau să ajungem la Perm.

Floris îşi lăsă capul în piept, ca nu cumva soldatul să bage de seamă că trăsese cu urechea la convorbirea lui. Îl aşteptă să se depărteze, apoi îl întrebă în şoaptă pe Adrien :

— Psst... frățioare, cine-or fi „limbile roșii“ ?
— Habar n-am.
Gardienii plesniră din bice.
— Mișcați-vă, trîntorilor. Mai repede ! Gura, viermi puturoși ce sînteți !
— Dă-i drumul, n-auzi, mele bătrîn !
Floris făcu un salt lateral, ca să primească el lovitura de gîrbaci în locul lui Grégoire. Se înfioră de durere, dar nu scoase un sunet, deși zdreanța care-i ținea loc de cămașă se înroși de sînge. Închise ochii o secundă și simți că i se umple pieptul de ură neputincioasă. O singură întrebare îi frămînta creierul, obsedîndu-l pînă la nebunie : Vroise cu adevărat Elisabeta să scape de el, sau era invenția lui Vorontov ? Otrava îndoielii îi măcina sufletul-și puterile. Nu visa decît planuri de evadare și de răzbunare în timp ce-și tîra picioarele prin noroiul gros, cot la cot cu tovarășii lui de nenorocire, sfîșiat de remușcare pentru moartea lui Beaupéou și neliniștit pentru soarta lui Georges-Albert. Lanțurile de la glezne erau grele și îl răneau. Ca toți ocnașii, Floris și le înfășurase în jurul mijlocului, ca să poată păși mai ușor.
— Ține pasul, dă-i drumul, mai iute, ticăloșilor.
La trecerea nefericiților proscriși, țăranii de pe ogoare dădeau drumul la coarnele plugului ca să-și facă în grabă semnul crucii apoi o tuleau de le sfîrîiau călcîiele.
Floris își alătură glasul melopeei îngînate de ocnași :

„Haai... hooo... pe malul mării... mi-am uitat desaga...
Colo-ntro izbă... și mi-a luat-o... Baba Jaga“*

Edecarii își răspundeau de pe cele două maluri ale Kamei, pe cînd trăgeau de zor, cu odgoane împletite care le zdrobeau bietele spinări, un șlep atît de încărcat cu bușteni încît amenința să se scufunde dintr-o clipă în alta. Floris trăgea de odgon mai tare ca toți ceilalți. Aproape că îi făcea plăcere să simtă cum cînepa, întărită ca fierul, îi crapă pielea. Durerea îl împiedica să gîndească, îl ajuta să nu-și piardă mințile de disperare. Ura adunată în suflet începea să-i întunece rațiunea.
— Julia de Mengden e Baba Jaga ! Am s-o caut și pe lumea ailaltă, mîrîi el, împiedicîndu-se la fiece pas, pentru că lanțurile grele i se încolăceau de glezne ca niște șerpi înghețați.

---
* Personaj malefic din basmele populare.

„În ea se află... toată libertatea mea...
Amarnic plînge și suspină... dar puterea...
Puterea-o am aici... cu mine... toată-ntreagă...
Și cît o am... viața-mi este... încă dragă...“

— Mai iute, cîinilor... trageți... mai iute... !

Ocnașii erau în așa hal de năuciți de chin, de foame și de frig, încît aproape că nu mai simțeau ploaia de lovituri și pierdeau noțiunea timpului, uitînd să mai numere zilele. Noaptea nenorociții se înghesuiau unii într-alții pe pămîntul gol care, spre ceasurile dimineții, începea să se întărească și să înghețe. Cîte un ocnaș nu se mai trezea la venirea zorilor. Era scos din lanțuri și părăsit în marginea drumului, pradă lupilor și corbilor.

— În curînd o să-mi vină și mie rîndul, le spunea melancolic Grégoire lui Feodor și Li Kang care-l duceau mai mult pe sus. Bravul bătrîn slăbea văzînd cu ochii. Pîntecele lui rotofei de venerabil notar și obrajii lui bucălați se topiseră de tot. Floris și Adrien erau disperați, întrebîndu-se dacă bunul lor prieten avea să reziste la un asemenea tratament neomenos și la soarta aspră care-i aștepta la capătul acelui periplu... Unul dintre tovarășii lor de lanțuri, fost popă, cel puțin așa pretindea el, deși nările lui crestate, ca cele ale condamnaților de drept comun îi cam puneau la îndoială spusele, le dezvăluise etapele călătoriei :

— Tu cine ești, prietene întru nefericire ? îl întrebase „preotul“ pe Floris, cînd fuseseră înlănțuiți laolaltă, la formarea convoiului de ocnași de la Rîbinsk.

Floris îl privise pe bărbatul căruia din pricina bărbii lungi și stufoase era imposibil să-i atribui o vîrstă anume. Avea ochi inteligenți și o expresie șireată, de om pus pe șotii.

— Crezi că mai știu cum mă cheamă, tăicuțule ? îi răspunse sincer Floris.

— Aha... mi se pare mie sau tu și tovarășii tăi sînteți... „politici“ ?

— Cam așa ceva.

— Vezi c-am ghicit ? Prea aveți pielea obrazului nebătută de soare și mîinile prea vă sînt albe. Te pomenești că îi fi vreun domnișor de neam mare, căzut în dizgrație, ai ? Eu nu sînt decît un sărman preot osîndit pe nedrept pentru că am îndrăznit să tai un copac din pădurea bo-

ierului meu. Ah, prinţul e departe şi Dumnezeu e acolo sus...

— Bietul de tine, murmură Floris, mişcat de atîta nedreptate şi sărăcie.

— Te-am văzut sosind cu prietenii tăi într-o caleaşcă închisă şi păzită cu străşnicie. I-am auzit pe soldaţii care v-au adus spunînd căpeteniei convoiului nostru : „Sînt nişte răsculaţi primejdioşi. Nu îngăduiţi nimănui să destăinuie aşa-zisele lor „revelaţii", sau de nu, plătiţi cu capul !"

Gîrbaciul temnicerului şfichiuise spinarea preotului. Floris protestase :

— Laşule, loveşte-mă pe mine, omoară-mă dacă vrei, dar lasă-l în pace pe amărîtul ăsta de popă !

— Aşa ? Atunci, na, poftim, mai na, dacă vrei cu tot dinadinsul...

Floris se prăvălise la pămînt, năucit de loviturile sălbatice ale brutei. Îl salvase un alt gardian care intervenise spunînd celuilalt :

— Hei, ajunge ! Nu uita că o să avem nevoie de braţe zdravene şi ăsta pare destul de bine clădit, deocamdată...

Adrien se repezise să-şi ajute fratele.

— Fii cu băgare de seamă, Floris, nu-i mai provoca.

— Dar asta şi vreau, frăţioare, să mă omoare, să scap odată... cu cît mai repede, cu atît mai bine.

— Of, boiernaşule, ascultă de Înălţimea Sa, rabdă, suflete, om ieşi noi la liman odată, mormăise Feodor fulgerîndu-l din unicul lui ochi pe gardian.

— Ai grijă, Floare de Mai, rugina mănîncă fierul... necazul frînge inima, şoptise Li Kang clătinîndu-şi codiţa.

— Vai, domnule Cavaler, în ce hal v-au adus, gemu bravul Grégoire văzînd obrazul însîngerat al stăpînului său, marcat pentru totdeauna de o cicatrice adîncă.

Floris îşi pipăi falca învineţită şi oftă :

— Dragii şi bunii mei prieteni, voi aţi trebui să mă rupeţi în bătăi pentru că v-am tîrît după mine în capcană şi cînd colo vă arătaţi în continuare buni şi devotaţi mie... Dac-aţi şti ce ruşine îmi este !

— Lasă, boiernaşule, ştii bine că te-am urma şi la capătul lumii de-ar fi cumva nevoie.

— Teamă mi-e că într-acolo ne şi ducem, bunul meu Feodor...

— Dragi frați de lanțuri, Zoloti Vorotov vă găsește tare simpatici, îi taie vorba preotul, făcînd o plecăciune adîncă, așa că îngăduiți-i să vă dea un sfat, fără de care nu veți rămîne nici unul în viață. Treceți cît mai neobservați, ca să nu pieriți uciși de knut. Odată ajunși în Siberia, e mai simplu de supraviețuit.

— S-ar zice că ai mai făcut odată drumul ăsta, părințele, observă Adrien.

— Păcatele mele, se poate, tinere cu limbă ascuțită, să spui așa ceva despre un biet slujitor al Domnului, pe nedrept osîndit pentru a fi împrumutat o iapă șchioapă de la un negutător din Novgorod ? Nu, ferita sfîntul, nu l-am mai făcut, dar mi s-au povestit și mie multe de-a-lungul vieții mele de duhovnic.

„Răspopitul ăsta a mai fost deportat o dată, își spuse Adrien. O fi fost condamnat pentru o tîlhărie măruntă, pe care o povestește de fiecare dată altfel, dar nu contează, „știința" lui ne poate fi de mult folos în călătoria noastră."

— Bine, părințele, rosti el cu glas tare, n-ai vrea să ne împărtășești și nouă ceva din cîte ți-au auzit urechile ?

— Cum să nu. Va să zică, mai întîi sîntem adunați cu toții aici, în tabăra de la Rîbinsk, de unde coborîm pe firul de sus al Volgăi, pe la Kostroma și Nijni-Novgorod. Pînă acolo nu e prea greu, pentru că ne poartă șuvoiul repede al Okăi care se varsă în Volga cea mare. De la Kazan însă, e nenorocire, fraților, pentru că trebuie să urcăm cursul Kamăi trăgînd după noi slepurile și acolo, luați seama, începe să ne dea tîrcoale moartea.

— Și pînă unde mergem de-a lungul apei ?

— Pînă la Perm, frate ucrainian. Acolo or să ne încarce în căruțe solide, cu zăbrele groase de lemn, cu care o să traversăm munții Urali. Pe urmă ajungem la fruntariile Siberiei. La Ekatereinburg, ochii voștri își pot lua adio de la tot ce au cunoscut pînă atunci. Vom fi tîrîți spre Tiumen, Tobolsk, Tomsk și în sfîrșit, ultima noastră destinație, Irkutk.

— Doamne Dumnezeule, v-am spus eu că toate astea se vor sfîrși prost. Oh, la, la, nu stăteam noi bine și liniștiți la Versailles ? Și... acest Irkuțk, domnule Conte, sau cum îi mai zice, unde se află ? Ce-o să ne facem noi acolo ? începu să se vaite Grégoire căruia stăpînul său îi tradusese între timp cele spuse de preot.

— Irkuţk se află la capătul lumii, o să muncim acolo în minele de aur de pe valea Amurului...

— Frumos nume pentru aşa un loc, n-am ce zice, gemu Grégoire din ce în ce mai disperat.

Floris şi Adrien îi priviseră întrebători pe Feodor şi pe Li Kang, cu aerul că în ei se afla întreaga lor speranţă.

— Găsim noi ocazia să o tulim în călătoria asta. Nu e dracul chiar aşa de negru. Pariez că o să evadăm înainte să ne îngroape ei în valea Amurului ! se îmbărbătă de unul singur Floris, văzînd că cei doi tăceau chitic.

Între timp ajunseseră la cîteva verste de Perm. Gardienii nu-i slăbiseră o clipă din ochi. Periplul se desfăşura întocmai după cum prevăzuse Zoloti Vorotov. Pe cei cinci începea să-i cuprindă disperarea... Cum să evadeze cu cîte o jumătate de pud de fierărie agăţată de picioare ! Feodor încercase să se pună bine cu gardienii, oferindu-se să repare cîrma avariată a şlepului. Trudise lungi ceasuri în şir, cu apa pînă la brîu. Odată reparaţia încheiată, primise mai întîi o vadră de bere, pentru buna lui purtare, şi apoi douăzeci de lovituri de knut, pentru că furase o pilă... Numai constituţia lui robustă de ucrainian şi o pomadă miraculoasă pe care Li Kang izbutise s-o ia cu el îl salvaseră de la o moarte sigură. Adrien poruncise ca nimeni să nu mai încerce asemenea experienţe. Era preferabil să aştepte cu toţii un moment propice... care însă nu se arăta de fel. Cu trupurile mîncate de viermi, cu feţele supte şi acoperite de bărbi hirsute, Floris şi tovarăşii lui erau la capătul puterilor.

„Haai... hoo..."

— Trageţi de odgoane... strîngeţi parîma... puturoşilor. Stop ! Facem popas. Rămînem aici peste noapte.

Ocnaşii prindeau din zbor codrii de pîine mucegăită distribuită la grămadă. Floris înghiţi pe nemestecate cîteva îmbucături din raţia lui şi bău, ca toată lumea, apă din fluviu, fără să mai aibă puterea de a se spăla pe mîini. Se prăbuşi pe spate, în iarba îngălbenită de toamnă. Feodor şi Li Kang se ocupau de Grégoire, masîndu-i gleznele şi reconfortîndu-l care mai de care.

Floris privi în amontele fluviului, unde se zăreau primele case de la marginea oraşului Perm, apoi ridică privirea spre cerul acoperit de nori negri şi foarte joşi. În depărtare, înroşiţi de razele apusului, se profilau Munţii Urali.

„Iată granița spre necunoscut, își spuse tînărul. După ce vom trece de munții aceia, nimic nu va mai fi ca înainte iar bastardul din mine va înceta să existe..."

Floris se înfioră înfrigurat. Nopțile erau din ce în ce mai răcoroase. Foarte curînd aveau să degere în timpul somnului. Își contemplă picioarele goale în niște cizme flendurite, își privi fratele și prietenii îmbrăcați în zdrențe. Își înăbuși cu greu un hohot de plîns. Pentru prima oară în viață îl copleșea disperarea.

„O să crăpăm cu toții, nu mai avem zile multe și totul e numai și numai din vina mea... bieții mei prieteni, i-am tras după mine... de ce să plătească ei și cu fratele meu pentru nesăbuința mea ?... Doamne, iartă-mă..."

Un somn de copil îl cuprinsese, scutindu-l pentru cîteva ceasuri de vîrtejul interior care amenința să-i zdruncine mintea. Adrien îl privi cu duioșie. „Așa, frățioare, dormi, dormi și uită de chinul care te roade..."

Cîteva minute mai tîrziu, adormiră cu toții. Grégoire sforăia între Feodor și Li Kang care îl încălzea cu trupurile lor. Floris și Adrien îl strîngeau între ei pe prietenul lor, preotul. Floris visa că... regele îi întindea mîna... auzea glasul răgușit al lui Ludovic al XV-lea. Floris îl atingea... regele rîdea. „Ah, Floris, prietene, cît mi-ai lipsit... și tu Adrien !" Împrejurul lor era lume multă, agitație. Totul se tulbură brusc. Floris se mișcă. Lanțurile zornăiră, fu cît pe ce să se trezească... dar Elisabeta se apropia de el... ba nu, pășea agitată de la un capăt la celălalt al camerei... plîngea. „Vai, dragă frate, unde ești, unde-ai dispărut ?" ... apoi chema un bărbat mascat și îi poruncea cu un glas aspru, de nerecunoscut, plin de ură : „Prindeți-l... arestați-l pe Floris !"... Tînărul se cutremură de durere, oftă și se întoarse pe partea cealaltă. Un înger trecu... surîse și respirația i se liniști... Baptistine îi întindea brațele : „Of, Floris, dragul meu, vino să mă iei de aici, te aștept..." Floris se simți cuprins de o stranie tulburare... O recunoștea pe Baptistine, ochii ei, zîmbetul ei... dar crescuse, era o adevărată domnișoară și îi simțea inimioara bătînd lîngă pieptul lui. Încercă să o păstreze încă o clipă lîngă el, o auzi chicotind... și imaginea se tulbură din nou... Julia de Mengden se arunca asupra lui, sugrumîndu-l. Floris se lupta cu ea cu bucurie lubrică. O apucă de gît și începu să i-l strîngă ca într-un clește...

— Hei, aoleu, ajutor, mă stringi de beregată pe mine, prietenul tău, Zoloti, săriţi, mă omoară !

Floris se trezi din vis, năuc. Acum era absolut convins că nu mai avea mult pînă să-şi piardă minţile. La oarecare depărtare de ei, soldaţii se ridicaseră în capul oaselor, gata să intervină cu gîrbacele lor... Floris scutură cu tristeţe din cap :

— Iartă-mă, părinţele Zoloti, am visat urît...

— Ei, da, tu ai visat şi eu eram să mă trezesc pe lumea ailaltă. Da' ştiu că ai putere, nu glumă, bodogăni preotul frecîndu-şi omuşorul.

Deodată Floris tresări : lîngă capul lui, un pacheţel învelit în cîrpe răspîndea o îmbietoare aromă de mîncare. Ducînd degetul la buze îi făcu semn preotului să tacă şi privi atent de jur-împrejur. Oare nu era vreo capcană a gardienilor, menită să-i supună cine ştie cărui nou supliciu ? Floris întinse cu precauţie mîna, apucă pachetul şi-l desfăcu cu mîinile tremurînd de emoţie. Înăuntru se aflau bucăţi de carne fiartă, cîteva cepe, nişte slănină şi un ulcior cu vodcă. Floris îl zgîlţîi de umăr pe Adrien care îi trezi la rîndul lui pe Feodor, Li Kang şi Grégoire. Toţi cinci împărţiră cu Zoloti cina picată din cer, hotărînd, de comun acord, să nu sufle o vorbă celorlalţi nenorociţi din convoi, de vreme ce oricum hrana n-ar fi ajuns pentru toţi. A doua zi în zori ocnaşii părăsiră şlepurile ajunse la destinaţie şi porniră înspre oraş. În drum, trecură pe lîngă nişte cariere de marmură şi nişte saline unde asudau din greu alţi condamnaţi la muncă silnică. Floris speră o clipă că se vor opri acolo şi îl privi întrebător pe Zoloti Vorotov.

— Ehei, ai vrea tu, frăţioare, dar nu, noi sîntem nişte ticăloşi primejdioşi, aici nu sînt lăsaţi decît ocnaşii cumsecade... cei ce n-au de ispăşit decît un an sau doi de condamnare, nu ca noi... of, amărîtul de mine, de trei ori blestemat... condamnat pe nedrept pentru că am îndrăznit să beau laptele covăsit al unei oi afurisite, fără să ştiu că e a patriarhului...

Adrien îi făcu cu ochiul mezinului său. Cunoşteau pe dinafară repertoriul preotului, singurul lor prilej de amuzament în toată grozăvia pe care o îndurau. Oricum, în dimineaţa aceea se simţeau ceva mai optimişti. O fiinţă umană se gîndea la ei şi le întinsese o mînă de ajutor.

Floris de-abia aștepta să se înnopteze iarăși. Îmbătat de speranță, aproape că nu mai simțea greutatea lanțurilor.

„Bieții nenorociți", îi compătimiră două gospodine privind procesiunea lentă a ocnașilor în fiare, însoțiți de zornăitul acela infernal.

„Vă mulțumesc pentru mila voastră, măicuțelor..." murmură Floris. Aproape că uitase că pe lumea asta mai existau și ființe libere și fericite și se uita cu mirare la orășenii care se interpelau vesel, scoteau apă din fîntîni ori își vedeau de treburi. Deodată își dădu seama că mare parte dintre bărbați purtau înscrisă pe chip marca infamiei, ca și prietenul lor preotul, avînd fie o nară, o ureche, o mînă, un picior ba chiar și nasul sau buzele, tăiate. Se aflau într-un oraș de foști ocnași... Floris se cutremură. Nu cumva îi aștepta și pe ei aceeași soartă? Nu cumva aveau să fie marcați, pe viață, în același fel? Ca pentru a-i confirma bănuielile, se văzură împinși de-a-valma într-o baracă de la marginea orașului. Aici alți ocnași îi tunseră chilug. Floris era încîntat. Prea îl mînca pielea capului. În schimb i se strînse inima la vederea buclelor aurii ale fratelui său, împrăștiate fără milă pe jos. Părul acela blond îi amintea de Baptistine... N-avea s-o mai revadă niciodată...

Fiecăruia dintre ocnași i se distribui o zeghe și o pereche de pîslari. Floris îi încălță fericit. Nu și-ar fi putut vreodată imagina că vor ajunge atît de rău și nu se putu împiedica să nu se gîndească la destinul care, la distanță de zece ani, se repeta în termeni aproape identici...* Hotărît lucru, Rusia nu le pria, n-aveau ce căuta acolo! Simțind că îl îneacă iarăși lacrimile, se așeză de-a dreptul pe pămînt așteptînd cu fatalism semnalul plecării. Adrien i se alătură. Se aplecară amîndoi și se priviră într-o băltoacă cu apă stătută. Cine ar fi putut recunoaște în acești bărbați cu chipuri aspre, marcate de suferință, pe frumoșii cavaleri care, pînă nu de mult, erau răsfățații saloanelor și ai frumoaselor doamne din Petersburg...

— Haideți porcilor, strigă Feldjaegerul, mai repede, adunarea, haideți, vă tratăm ca pe niște prinți, tîrîtoare ce sînteți, grăbiți-vă, nemernicilor, pui de cățele turbate...

Gardienii îi îmbarcară ca pe niște vite în căruțe zăbrelite. Cei cinci izbutiră să rămînă împreună, luîndu-l cu ei și pe Zoloti. Feodor privi încîntat gratiile.

* A se vedea **Floris, dragostea mea.**

— Pentru mine, e o joacă de copil să le scot din țițini, boierule, șopti el.

— Teamă mi-e că și-au dat și ei seama de asta, îi răspunse Adrien arătîndu-i gardienii care înfășurau fiece cușcă într-un veritabil brîu de lanțuri groase cît brațul de om.

— Nici păsărică nu mai scapă de aici, se posomorî Feodor.

— În schimb condorul înfometat sfărîmă lanțul întărit de zeul Fou Hi, al cărui trup de șarpe... începu Li Kang, mîngîindu-și codița pe care și-o putuse salva de tunsoare numai datorită lui Feodor care îl ascunsese în spatele lui.

— Ascultă, bătrîne, izbucni Feodor, dintr-odată supărat pe întreg universul, dacă nu isprăvești cu zeii tăi, să știi că coada aia de șoarece eu cu mîna mea ți-o retez, m-ai înțeles ?

— Vai, Lamă Ascuțită... doar atît izbuti să îngaime Li Kang cu lacrimi în glas... De douăzeci de ani de cînd se cunoșteau, nicicînd nu-și insultase Feodor așa de rău, prietenul chinez...

— Isprăviți odată, se rățoi la amîndoi Adrien. Ați și găsit momentul să vă ciondăniți, bodogăni el înfuriat.

Gardienii dădură bice cailor și lungul convoi de căruțe se puse în mișcare, străbătînd cîmpia în direcția defileului ce străbătea Munții Urali. La început, fericiți de a fi scăpat de marșul lor infernal, ocnașii nu întîrziară în a-l regreta. Fuseseră înghesuiți cîte zece într-o cușcă concepută să cuprindă doar cinci. Nu li se îngăduia să coboare ca să-și facă nevoile și curînd duhoarea deveni insuportabilă. Pe neașteptate, în cușca ocupată de Floris și de prietenii săi, se ivi o anume animozitate. Ceilalți ocnași îi invidiau pe cei șase pentru solidaritatea lor. Unul dintre ei se strîmbă :

— N-am loc să-mi întind picioarele, fă-mi loc mormolocule, spuse el lovindu-l în burtă pe Grégoire care urlă de durere. Floris se aruncă asupra individului care mirosea de-ți rupea nasul :

— Cîine imund ! răcni tînărul, cuprins de o furie demențială împotriva acelei brute. Simțea o dorință imperioasă să-l ucidă. Celălalt dădea în el cu pumnii ca într-un sac. Floris, mînat de acel acces nebun de ură, izbuti să-i răsucească brațul la spate, strîngîndu-l de gît cu cotul îndoit. Ocnașul horcăi și începu să dea ochii peste cap.

— Spurcăciune, te-am prins, atît ți-a fost ! ricană Floris care-i strîngea în acea clipă de beregată pe Julia, pe Vorontov, pe Elisabeta...

Îngroziți, ceilalți ocnași se traseră într-o parte. Adrien își apucă fratele de umăr, oprindu-i gestul ucigaș.

— Ajunge, frate, ajunge.

Floris se ridică în picioare urlînd :

— Să nu mai îndrăznești să te atingi de unul din ei ori îți crăp capul !

Floris începea să folosească vocabularul ocnașilor... Celălalt îl privi cu ochi mici încărcați de ură. În timp ce-și freca gîtul amorțit, șuieră printre dinți :

— Data viitoare, unul din noi doi nu se mai ridică, de jos.

O lovitură de bici îi șfichiui, printre zăbrele :

— V-ați luat la bătaie, mortăciunilor, vă arătăm noi ! se bulucirä gardienii călare împrejurul căruței lor. Ocnașii mormăiră ceva nedeslușit. Fiecare își găsi un locșor și totul reintră în ordine. Foamea îi abrutiza, așa că ziua trecu fără alte incidente. La căderea nopții convoiul se opri. Caii trebuiau să se odihnească. Soldații le dădură cîteva rații bune de ovăz. Ocnașii întindeau și ei mîinile printre gratii. Li se azvîrliră cîteva pîini mucegăite. Animalele erau mai de preț decît oamenii. Cineva imploră : „Lăsați-ne să ieșim, măcar pe timpul nopții". Drept răspuns se auzi un plesnet de bici.

Din lene, gardienii preferau să-i lase pe ocnași în cuștile lor. Le era mai simplu să-i păzească așa.

— Crezi că o să mai vină misteriosul nostru vizitator și-n noaptea asta ? întrebă în șoaptă Floris, după ce se convinse că ceilalți ocnași adormiseră.

— Să veghem, să pîndim și vom afla, răspunse Adrien care nu se atinsese de porcăria de hrană distribuită de temnicerii lor.

— Ba eu, frate, zic mai bine să dormim. Mila Domnului e mare. De ce să vrei să știi cui datorezi această bucurie cîtă vreme nenorocirea n-are nume, ca pentru mine, de-o pildă, pe nedrept condamnat...

— Ascultă, vorbărețule, îi tăie vorba, Feodor, noi vrem să știm cine ne ajută pentru că, află de la mine, nici prin gînd nu ne trece să rămînem închiși aici, să respirăm mirosul tău de țap bătrîn...

— Potolește-te, Feodor, șopti Adrien.

— Lamă Ascuțită are dreptate, moțăi din cap Li Kang, motanul care scurmă, scurmă pentru el. Era evident că micuțul chinez cînta în strună ucraineanului, doar-doar s-ar împăca cu el.

Grégoire își împreună mîinile. Își făcea rugăciunea, nesimțit, ca în fiece seară.

Împrejurul lor, ceilalți ocnași începeau să se foiască. Tăcură brusc. Așteptară toată noaptea, pînă cînd, epuizați de atîtea emoții, sfîrșiră prin a asculta de sfatul lui Zoloti, adormind buștean.

Floris se trezi, mîngîiat pe frunte. Deschise ochii. Misteriosul vizitator venise din nou pe furiș, așezînd pe genunchii lui un nou pachețel cu de-ale gurii.

— Ce mai e și misterul ăsta ? își spuse Floris, încercînd să scruteze întunericul.

Adrien îi puse mîna pe umăr :

— Ai apucat să vezi ceva, frățioare ?

— Nu, e cu neputință... ori am visat, ori mi s-a părut că zăresc o siluetă de femeie, murmură Floris, brusc tulburat.

Capitolul XXIV

— STOP ! Coborîrea !

Caii nu mai făceau față urcușului pieptiș, de munte.

— Dă-i jos din căruțe pe porcii ăia. Trebuie să ieșim din taiga înainte de căderea nopții ! răcni Feldjaegerul, plesnind o tuie cu gîrbaciul.

Floris și Adrien suspinară fericiți. În privata aceea pe roți simțeau că se îndobitocesc. Convoiul se opri. Animalele își înfundau copitele în solul spongios, nechezînd enervat. De ore și ore, o ploaie măruntă și rece, care te pătrundea pînă la piele, preschimbase pădurea într-o nesfîrșită turbărie. Gardienii dezlegară lanțurile și deschiseră cuștile bodogănind :

— Blestemată călătorie !

— Nu mai ajungem odată la Ekaterinenburg !

— Nu tu femei, nu tu vodcă, ptiu, asta nu-i viață !

— Nu văd mare deosebire între ocnași și noi, pe cinstea mea.

Lui Floris îi veni să rîdă :

— Îi auzi ? S-ar zice că ei sînt condamnați pe viață și nu noi, îi șopti el lui Adrien pe cînd cobora din căruță.

După atîtea zile de nemișcare petrecute în acel dezgustător furgon, picioarele refuzau să-i mai asculte și se clătinau ca beți. Traversarea Uralilor li se păruse nesfîrșit de lungă, mai scurtă totuși decît acest marș forțat prin taiga. În alte condiții, Floris ar fi admirat splendoarea vegetației. Arbori seculari își împleteau crengile la înălțimi nemaivăzute. Brazi, cedri, pini, aluni, mesteceni și stejari străjuiau o potecă șerpuitoare tăiată de mîna omului în desișul de nepătruns. De-a lungul ei, convoiul înainta cu greu.

— Mișcați-vă, animalelor, ori ne prinde zăpada pe drum. Atunci să vezi distracție, tună amenințător glasul Feldjaeger-ului.

Floris respiră adînc. Se urni din loc cu pași șovăielnici și întoarse o clipă capul să-și privească prietenii, comparînd înfățișarea lor cu a celorlalți deținuți. Zîmbi fericit. Toți șase arătau infinit mai bine. Adevărul este că erau pe cale să-și recupereze condiția fizică pentru că, în fiece noapte, fără să poată descoperi de unde proveneau alimentele care le întăriseră puterile, miracolul pachețelului cu hrană se repetase. În seara aceea Floris își pusese în gînd să nu se mai lase pradă somnului, ca să afle identitatea miteriosului lor salvator.

Cu o zi în urmă, unul dintre ocnașii din furgonul lor se stinsese de frig, de oboseală și, probabil, de foame.

— Atîta pagubă ! mîrîise inamicul lui Floris. Crăpind, ne-a făcut un bine. O să avem mai mult loc să ne întindem țurloaiele !

Floris se căi o clipă pentru a nu fi împărtit cu acel nenorocit nesperata rație picată din cer, apoi privi într-altă parte. Înțelegea cît de mult decăzuse din faptul că moartea necunoscutului îl lăsa nepăsător și că prima lui reacție nu se deosebise prea mult de a brutei de lîngă el. Își trecu degetele peste țeasta rasă chilug, cu gestul mașinal cu care odinioară își dădea peste cap buclele ca abanosul, și porni împleticindu-se după furgonul ce suia din greu o colină argiloasă.

— Hei, prințule, geaba te ții cu nasu' pe sus, puți ca și mine, ocna te-o făcut de-o samă cu noi, hă, hă ! rînji cu răutate unul din prizonieri.

Floris dădu să-l înjure, apoi se răzgîndi : la urma urmei, mizerabilul avea dreptate. Acum nu mai era decît o simplă cifră. Cifra 108. Celălalt luă tăcerea lui ca o dovadă de lașitate și, ajungîndu-l din urmă, îi zvîrli cu răutate în burtă lanțurile lui, făcute ghem :

— Ține, cară-mi-le, tu, prințule, ha, ha !

Sub șocul surprizei și al durerii, Floris se prăvăli în noroi. Soldații care mînau caii furgonului biciuiau animalele pentru a le obliga să înainteze. Caii se ridicară în două picioare și căruța alunecă, pornind de-a-n-dărătelea. Într-o frîntură de secundă, Floris văzu roțile apropiindu-se fulgerător de capul lui. Cu un efort disperat, izbuti să se ghemuiască și să se rostogolească într-o parte, mirat el însuși că în ființa lui supraviețuia intactă dorința de a trăi. În aceeași clipă Feodor pricepu primejdia de moarte care îl amenința pe tînărul său stăpîn. Se aruncă în calea furgonului și, încordîndu-și spinarea, ca un Hercule, îl opri în loc de unul singur. Rămași în urma lui, Adrien și Li Kang dădură fuga să-i vină în ajutor. Sub povara aceea uriașă cazacul se făcuse stacojiu la față. Vinele de la tîmple i se umflaseră, mai-mai să-i plesnească. Roata căruței se opri la un deget de capul lui Floris. Acesta se ridică de jos strîmbîndu-se de durere, dar teafăr. Cu pași hotărîți se îndreptă spre ticălos :

— Chestia asta, sufletelule, ai să mi-o plătești.

Sub privirea lui fioroasă, ocnașul păli. Dădu să fugă dar de el se apropia Feodor, Li Kang și Adrien, ținîndu-și lanțuile în mîini, cu un aer amenințător. Mirosea a încăierare. Soldații din urma convoiului se repeziră, pocnind din bice.

— Dați-i drumul înainte, împingeți furgonul, leneșilor !

— Ai răbdare, tot îți pică el în mînă, șopti împăciuitor Adrien.

Călăreții se depărtară, îndreptîndu-se spre furgonul dinaintea lor. Preț de jumătate de minut, ocnașii rămăseseră fără pază. Feodor le făcu semn cu cotul stăpînilor săi :

— Iute, să profităm de ocazie, boiernașilor !

Floris și Adrien ezitară o fracțiune de secundă, privindu-se întrebător.

— Nu, Feodor, șopti Adrien, lanțurile nu ne-ar lăsa să ne depărtăm decît cîțiva pași.

Auzind o zornăială suspectă în urma lor, întoarseră capul. Bruta o tulise la goană, împreună cu alți doi ocnași din căruța lor. Cei doi frați și tovarășii lor continuară să împingă povara lor ca și cum nu ar fi observat nimic, fără să sufle o vorbă, așteptînd să vadă urmarea evenimentelor. Care nu se lăsă așteptată. Un tropot grăbit de copite și focuri de muschetă îi anunțară pe fugari că lipsa lor fusese descoperită. Zadarnic încercară să alerge în zig-zag printre copaci. Cît ai clipi fură prinși și aduși înapoi.

— Cincizeci de lovituri de knut pentru ticăloșii ăștia trei și alte cîte zece celor care nu i-au denunțat ! urlă Feldjaeger-ul apropiindu-se în galop de furgonul indisciplinaților. Înălțîndu-se în scări, continuă fioros, la adresa tuturor ocnașilor :

— Asta să vă slujească de lecție la toți ; nu există evadare posibilă din convoiul „meu", și nici din Siberia, nemernicilor ! Asta e răsplata pentru că ne-am purtat omenește, prea omenește cu voi, pînă acum ? Las'că schimbăm noi foaia. Dați-i drumul, soldați, biciuiți-i la sînge pe porcii ăștia !

Omenește, auzi la el, bombăni Floris în timp ce soldații îl tîrau spre un copac pregătindu-și funiile să-l lege de el. Impulsiv ca totdeauna, Floris răcni pe neașteptate :

— Feljaeger, bătrînul a vrut să dea alarma, dar noi nu l-am lăsat.

Ofițerul schiță un gest. Soldații îl eliberară pe Grégoire care murmură, cu lacrimi în ochi :

— Puiule drag... nu trebuia... puiule...

— Iertare, prințule, tăinuiși fuga... ești de-al nost...

— Ehei, bietule oc...

Floris nu mai apucă să-și termine fraza. O durere sfichiuitoare îi arse spinarea... doi... trei... patru. Foarte curînd Floris pierdu socoteala loviturilor. Umerii îi erau carne vie. Soldații îl dezlegară și îl zvîrliră în căruță, unde îl urmară, în aceeași stare lamentabilă, Adrien și ceilalți prieteni ai lor. Grégoire se apucă să-i oblojească cu unsoarea lui Li Kang. Acesta gemea de credeai că i-a sosit ceasul. Floris încercă să se ridice într-un cot :

— Bătrînul meu Li Kang, pe tine te-au biciuit cel mai sălbatic !

— Oh nu, Floare de Mai, nu m-au biciuit, nu, îhî, îhî, nu, mi-au descoperit codița și mi-au tăiat-o, rîzîndu-și de

mine... îhî, îhî, nefericitul de mine, cum o să mai vină Budha să mă ia la el în ceasul morții ? suspina Li Kang agitîndu-și moțul negru caraghios care i se ițea în vîrful capului.

Soldații aruncară claie peste grămadă și trupurile însîngerate ale celor trei fugari. Floris și Adrien încercară să le vină în ajutor, dar era inutil. Nu mai aveau mult de trăit. Unul dintre ei scuipa sînge. După cîteva clipe își dădu duhul.

„De profundis clamavi ad te Domine. Per mortem et sepulturam tuam“ * mormăi preotul Zoloti împreunîndu-și mîinile cu o strîmbătură de durere.

— Nu știam, părințele, că știi și latinește, se miră Adrien.

Convoiul se urni iar din loc.

— Da, boierule și mai știu și multe alte lucruri, grăi cu șiretenie răspopitul. De pildă că putem să ne rugăm Cerului și să-i mulțumim bunului Dumnezeu care în mila lui nemărginită a chemat la dînsul pre acești păcătoși a căror prezență ne incomoda din cale afară, mai ales acum, cînd se petrec asemenea ciudățenii în pădure...

Într-adevăr, o formă colorată păruse că se mișcă printre copaci. Floris și Adrien își ațintiră privirile într-acolo, dar nu putură desluși nimic prin perdeaua deasă de verdeață și crengi. O cioară trecu pe deasupra lor croncănind. Pe loc proscrișii uitară și de durere și de toate, cu cele cinci simțuri la pîndă. Croncănitul se repetă.

— Asta nu e glas de pasăre, ci de om, boiernașule, șopti Feodor cu ochii sticlind de bucurie.

Cîțiva soldați călări se apropiaseră de furgon. Prizonierii tăcură mîlc. Spre seară, un alt ocnaș porni spre lumea cealaltă.

— Mulțumescu-ți, Ție, Doamne, pentru milostiva Ta bunătate și nu uita, rogu-te, să-l chemi la tine și pe acest al treilea nefericit care imploră clemența ta. Îndură-te și pentru toate cîte a îndurat, deschide-i o portiță în paradisul tău, se ruga încetișor Zoloti, privindu-l țintă pe muribund. Acesta horcăi o ultimă dată și se stinse.

„Reguiem aeternam dona eis Domine ; et lux perpe-

* Din adîncuri am strigat către tine, Doamne. Pentru moartea și mormîntul tău.

tua lucas eis" *. Vă jur că amărîții ăștia trei au avut noroc, bunul Dumnezeu îmi dă adesea ascultare. Acum toate s-au aranjat, pentru toată lumea și iată-ne, în sfîrșit, singuri, adăugă Zoloti cu glas tare, plesnindu-se peste coapse.

— În orice caz, să nu-i prevenim pe soldați, ca să nu ne aducă pe cap alți ocnași, spuse Adrien, deși tovărășia cadavrelor care se tot prăvăleau peste ei, la cel mai mic hop, nu-i făcea nici o plăcere.

Întunericul devenise de nepătruns. Convoiul făcu popas într-o poiană. Soldații își montară corturile și izbutiră să aprindă un foc de vreascuri. Unul dintre ei începu să cînte, acompaniindu-se la balalaică. Avea un glas nespus de frumos, adînc și plin de alean. Ceilalți paznici se adunară în jurul lui, după ce mai întîi zvîrliră printre gratii condamnaților, mizerul lor codru de pîine mucegăită. Cei șase prieteni pierduseră noțiunea timpului pentru că cerul era acoperit și nu se vedea luna. Tocmai începeau să-și piardă speranța și să creadă că cele petrecute în nopțile precedente fusese un vis, cînd deodată Floris sări în sus :

— Se aude un zgrepțănat sub căruță...

Un bulgăre negru îi sări în brațe.

— De data asta chiar cred că mi-am pierdut mințile... de unde răsari aici... doar te-am lăsat la două mii de verste depărtare... visez... nu e cu putință... nu ești tu...

— Georges-Albert ? murmură neîncrezător Adrien.

Maimuțica îi privea, grozav de încîntată de propria-i persoană. Plescăi scurt și le întinse o pilă și mai multe chei. Floris și Adrien se așternură imediat pe treabă. Curînd inelele de la lanțuri cedară și cheile minune deschiseră lacătele ce ferecau lanțurile cu care era încins furgonul. Feodor înșfăcă două zăbrele și le îndoi cu un rînjet de satisfacție. De cînd aștepta clipa aceea ! Li Kang și Zoloti piliră alte zăbrele, ajutați de Floris și Adrien. Pentru orice eventualitate, Grégoire căzu în genunchi și începu să se roage... Două lanțuri fură îndepărtate. Era îndeajuns. Deschizătura era destul de mare. Își ținură răsuflarea și își ascuțiră urechea. În tabără domnea o liniște absolută.

---

* Dă-i pace veșnică, Doamne ; și ochii lui să vadă eternă lumină.

— Dă-i drumul, Georges-Albert, sîntem gata, șopti Floris.

Unul cîte unul se strecurară afară din furgon și începură să se tîrască pe burtă, luîndu-se după maimuțoi, care le arăta calea. Deodată se auzi un foc de armă. Lui Floris îi înghețã sîngele în vine.

— Ei, ce e, ce te-a apucat ? se auzi o voce somnoroasă.

— Nimic, domnule Feldjaeger, mi s-a părut că iar ne dau tîrcoale blestematele alea de „limbi roșii". Poate că nu era decît un lup.

Fugarii se făcură una cu pămîntul.

— Ah, Doamne, ce căutăm noi aici unde și-a înțărcat dracul copiii, gemu Grégoire cu obrazul înfundat în noroi. Floris îi opri lamentările, bătîndu-l afectuos pe umăr. Adrien înălță mîna. În tabără se reinstalase calmul și cei șase tovarăși o porniră din nou tîrîș spre pădure. Georges-Albert întorcea într-una capul să se asigure că se țin după el și le indica cu lăbuța încotro s-o apuce. Floris și Adrien evaluară distanța parcursă. Se aflau la mai bine de trei sute de picioare de convoi. Nu mai riscau să fie văzuți. Ridicîndu-se în picioare o luară la fugă, urmați de ceilalți. Nu erau prea siguri pe picioarele lor, dar speranța le dădea aripi. După ce străbăură vre-o două verste, se prăbușiră la pămînt, gîfîind să le iasă sufletul. Georges-Albert țopăia în jurul lor ca să le dea curaj și să-i îndemne să-și reia marșul.

— Minunatul meu Georges-Albert, va să zică tu ne-ai hrănit, îl mîngîie Floris.

Maimuțoiul dădu din cap bătîndu-se mîndru cu lăbuțele în piept.

— Ascultă, Feodor, întrebă Adrien, gîfîind știi să-mi spui cine sînt „limbile roșii" ?

— Păi... ei, boierule, șopti Feodor arătînd înspre umbrele care îi înconjuraseră pe neauzite...

—

Capitolul XXV

— FII binevenit, gagiule, spuse într-o rusă stricată bărbatul așezat turcește în fața focului, în timp ce cu gesturi delicate își aprindea o pipă lungă. Floris cercetă din priviri interiorul grotei în care tocmai intraseră.

Intr-un colţ, pe o saltea groasă acoperită de ţoale multicolore, dormeau cîteva femei înconjurate de o droaie de copii. În acel adăpost natural se aflau mai bine de ttreizeci de suflete, plus cai, cîini, pisici şi capre. Bărbaţii şi muierile lor aveau pielea tăbăcită de soare şi de vînt, dovadă că-şi petreceau mai toată viaţa sub cerul liber. În urechi purtau cercei de aur şi salbe din acelaşi metal le înconjurau gîtul.

„Aşa, va să zică, misterioasele „limbi roşii", sînt ţiganii" * îşi spuse Floris.

— Eu sînt Vajda Tamără... Căpetenia triburilor de romi. E-n regulă, fiii mei mi te-au adus teafăr. Ai scăpat din taiga. Aşază-te, gagiule, continuă bărbatul cu pipă.

Floris îi dădu ascultare şi îşi apropie mîinile de căldura focului.

— Dar oamenii ăştia din spatele tău, cine sînt, gagiule ? întrebă căpetenia ţiganilor.

— Cine să fie, decît fratele şi prietenii mei, răspunse Floris, destul de mirat că şeful i se adresa numai lui.

— Aha ! Noi nu te aşteptam decît pe tine, dar nu-i nimic, dacă tot au ajuns n-au decît să rămînă... mormăi bulibaşa molfăind între dinţi ciotul de pipă. După cîteva clipe îl scoase din gură şi scuipă cu dexteritate o zeamă negricioasă, drept peste pălălaia focului.

— Soldaţii sînt pe urmele noastre, remarcă sec Adrien. Îţi sîntem recunoscători, Vajda Tamără pentru generoasa ospitalitate oferită, dar trebuie să plecăm.

Floris sări în picioare.

— Ai dreptate, haideţi, prieteni !

Feodor şi Li Kang înghiţiră în sec, cu ochii la ceaunul de ciorbă de pe foc. Se ridicară cu vădit regret, trăgîndu-i după ei pe Grégoire şi pe Zoloti.

— Una ca asta nu s-ar fi întîmplat în Ucraina, mormăi dezamăgit cazacul.

— Şi nici în cea mai mare şi mai puternică ţară din lume, susură Li Kang.

— Serios, domnule ? tare mi-ar place şi mie să ştiu care o fi ţara aia, îl repezi Feodor, mai prost dispus ca niciodată. Îi ghiorăiau maţele de foame şi nu-i ardea de

---

* Limbi roşii, Romi, Kälosi, Zingari, Bumieni, Caraci, Boemi, Rabuini, Egipteni, etc. sînt diferitele denumiri date în diferite ţări ţiganilor.

lăudăroșeniile chinezului. Înțepat, acesta deschise gura să-i răspundă că, de bună seamă, țara cea mai frumoasă, și mai ospitalieră din lume era Imperiul Celest, dar bulibașa Tamără care îi lăsase pe fugari să facă stînga împrejur, strigă după ei :

— Ei, gagiule, stai, așteaptă !

Floris întoarse capul peste umăr și îl privi.

— Te-ai supărat pentru că am vorbit așa despre prietenii tăi... citesc asta în ochii ăi care fulgeră de mînie... Fie, rămîneți cu toții. Cînd un Kälo s-a apucat de o treabă, o duce la bun sfîrșit. Așezați-vă și ospătați-vă din mîncarea noastră. Nu care cumva să refuzați, ar însemna să jigniți de moarte tribul Romilor, adăugă bulibașa, arătîndu-le imensul ceaun din care se înălțau aburi plăcut mirositori.

Feodor și Li Kang îi aruncară o privire întrebătoare lui Adrien. Acesta le făcu semn să primească invitația și cu toții se așezară în fața bulibașii și a unor străchini de lemn umplute cu o ciorbă nemaipomenită în care pluteau arici împănați cu usturoi. Li Kang zîmbi și sugînd cu delicatețe osișoarele îi dădu un cot lui Feodor care scuipa, se îneca și împroșca de jur-împrejur resturi alimentare. Neobișnuit cu acel tip de bucătărie, lui Grégoire îi rămase în gît un ac de arici. Zoloti îl ajută frățește vîrîndu-i în beregată trei degete murdare și scoțîndu-i acul înfipt într-o amigdală. Georges-Albert lăpăia ciorba cu un zgomot infernal. Adrien aruncă o privire severă tovarășilor săi și se adresă politicos căpeteniei țiganilor :

— Îți mulțumim, Vajda, pentru ospitalitatea și mîncarea asta minunată care ne redă puteri.

— Ha, ha, astea's bucate de-ale noastre, cum numai cei din tribul Kälo știu pregăti. Sînt bucuros că le găsiți pe gustul vostru, gagiule, pentru că de obicei străinilor nu le prea plac. Frații mei ucid ariciul dintr-o singură lovitură peste bot. Pe urmă femeile îl ung cu noroi, așteaptă să se usuce crusta, îl trec prin flacără pînă cade crusta, apoi îl aruncă întreg într-un ceaun cu fiertură de urzici, oțet, usturoi și seu proaspăt de berbec. Secretul bunătății stă în mațele care nu se scot și pe care le sugeți în clipa asta, gagiilor, le explică bulibașa, frecîndu-și încîntat mîinile.

Cu toată foamea lor de lup, Floris și Adirien simțiră că li se întoarce stomacul pe dos. Reprimîndu-și cu un

efort supraomenesc reflexul de a scuipa îmbucătura pe care tocmai o mestecau, izbutiră să înghită stoic excrementele ariciului, schițînd chiar și un zîmbet amabil. Feodor, care nu fusese atent la vorbele țiganului, se frecă satisfăcut pe burtă, cu un rîgîit de plăcere :

— Pe Sfîntul Gheorghe, să nu-mi spuneți mie Feodor Tartakovski dacă am mai gustat ceva așa de bun din tinerețile mele, de cînd galopam pe malul Niprului și pînă acum...

Căpetenia țiganilor dădu din cap, încîntată, cercetîndu-și cu atenție oaspeții, unul cîte unul, deși era evident că cel mai mult îl interesa persoana lui Floris.

— Nu ești curios, gagiule, să afli de ce te-am ajutat să evadezi din convoi ?

Floris înghiț ultima lingură de ciorbă, împinse la o parte blidul din fața lui și se șterse la gură cu dosul mîinii.

— Aștept să mi-o spui domnia ta, nobile șef.

— Aha, joci tare, gagiule cu ochi verzi, chiar foarte tare, pentru că știi ce porți asupra ta...

Nedumerit, Floris îl privi întrebător pe Tamără apoi întoarse capul spre Adrien să vadă dacă acesta pricepuse mai mult. Adrien ridică din umeri, la fel de mirat.

— Să-mi fie cu iertare, Vajda Tamără, dar nu pricep unde bați...

— Eu sînt vulpoi bătrîn și pe deasupra sînt și bulibașă al acestei satre, îi tăie vorba țiganul. Mie îți este îngăduit să-mi spui de unde ai talismanul... adăugă el întinzîndu-și degetul, de o extraordinară finețe, spre pieptul tînărului.

Floris duse mîna la talismanul de fier pe care îl purta de atîția ani și murmură tulburat :

— Pentru că... mi-a salvat viața de mai multe ori... la început am crezut că e pură întîmplare...

— Este semnul nostru de recunoaștere, gagiule, semnul ordinului secret al marelui Egipt, din care fac parte toți țiganii de pe lumea asta.

— Va să zică din cauza acestui talisman ne-ai eliberat, Vajda Tamără ? exclamă uluit Floris.

— Întocmai, gagiule. Fiica mea, Zingara, l-a văzut sclipind pe pieptul tău pe cînd traversați orașul Perm, tîrîndu-vă în lanțuri. Abia atunci am înțeles de ce acest biet animal flămînd aciuiat într-o bună zi pe lîngă noi,

ţinea cu tot dinadinsul să meargă după convoiul de osîndiţi. Coincidenţa dintre venirea lui în şatra noastră şi încăpăţînata lui dorinţă de a vă urma, ne-a dat de gîndit.

Georges-Albert sări în braţele bulibaşei care nu părea să-i inspire nici o temă, îi smulse pipa din gură şi pufăi cu deliciu cîteva fumuri.

— I-am dat deci drumul acestui *kayek* *, încredinţîndu-i bocceluţe cu de-ale gurii, ca să vedem ce va face. Fiul meu cel mare Isdör şi Zingara, care se pricep să ajungă oriunde fără să lase urme, l-au pîndit şi au văzut că ţi le ducea ţie, pe cînd dormeai laolaltă cu ceilalţi tovarăşi de ocnă.

— Deci pe fata ta mi s-a părut că o zăresc într-o noapte, îl întrerupse Floris.

— Da, gagiule. Am sperat atunci că tu eşti „trimisul", cel pe care triburile noastre îl aşteaptă dintotdeauna şi am hotărît să te eliberăm. Acum ai aflat totul şi este rîndul tău să ne lămureşti, gagiule. Eu ţi-am vorbit deschis, gagiule, fă şi tu la fel. Care e numele tău ? Eşti cu adevărat de-al nostru ? Eşti tu acela pe care ni-l vestesc poveştile noastre din bătrîni ? Dacă nu, atunci care frate al nostru ţi-a încredinţat semnul nostru de recunoaştere şi de ce ? Ca mulţumire, poate, pentru că i-ai salvat viaţa ? Vorbeşte, te ascultăm, gagiule !

Floris şovăi o clipă şi se uită la Adrien. Acesta îi şopti :

— Ce aşteptaţi ? Spune adevărul.

La un semn al căpeteniei lor, ţiganii se apropiaseră de foc, instalîndu-se în cerc împrejurul fugarilor. Floris clătină din cap, întristat că avea să înşele aşteptările binefăcătorilor lui.

— Numele meu, bunule Tämära, nu-ţi va spune nimic. Află doar că mă trag dintr-o familie franceză, dar că în venele mele curge şi sînge rusesc. Nu sînt unul dintre ai voştri şi nici „trimisul" aşteptat de voi. Şi nici un rom nu mi-a încredinţat acest talisman. L-am găsit înîmplător, în Franţa, acum mulţi ani, într-un hambar.

Georges-Albert începu să chiţăie, considerînd, pe bună dreptate, că o parte din meritele acelei descoperiri îi revenea lui. [1]

---

* Maimuţă.

[1] **A se vedea Floris, dragostea mea.**

„Stăpînul meu îmi minimalizează întotdeauna meritele“ gîndi el, înnecîndu-se cu fumul de pipă.

— De ce minți, gagiule, ai face mai bine să spui adevărul.

Adrien văzu în privirea țiganului o lucire primejdioasă.

— Te-am primit cu brațele deschise, gagiule, pe tine și pe ai tăi, vorbește, o să-ți ascultăm vorbele cu prietenie, dar să nu care cumva să ne minți... rosti pe un ton amenințător Tămăra.

— Dar ți-am spus tot adevărul, bulibașă Tămăra, numai și numai adevărul, strigă Floris.

Țiganii își strînseră cercul, mormăind agitat. Grégoire care nu înțelegea o iotă din dialogul lor, pricepu totuși că lucrurile luaseră brusc o întorsătură neplăcută. Disperat, se agăță de brațul lui Feodor :

— Aoleu, ce s-a mai întîmplat, spuneți-mi și mie ! șopti el îngrozit.

— Păi... sînt nemulțumiți că boiernașul nostru nu este „trimisul“... îl lămuri Feodor.

— Cine ? Ce „trimis“ ? Aoleu, asta mai lipsea, parcă n-aveam și așa destule necazuri... crezi că ieșim basma curată ? Spune Feodor, te rog, tradu-mi și mie...

— Sst... Bătrînă Prudență... nu, nu cred c-o scoatem la capăt, bombăni cazacul.

Bulibașa îl azvîrli cît colo de pe genunchi pe Georges-Albert și se ridică în picioare. Floris și toți ai lui îl imitară, cu excepția lui Grégoire, care nu se îndura să se despartă de blidul cu mîncare. Ofînd resemnat, sfîrși prin a se ridica și el, spunîndu-și în sinea lui : „Stăpînul meu ar trebui să accepte să fie tot ce vor ei... dacă tot a fost și Mare Duce și Țarevici, ce contează dac-o să mai facă și pe „trimisul cerului“, cum vor oamenii ăștia. Să primească orice, numai să ne putem culca odată, sînt mort de oboseală...“

— Înțelege-mă, bine, gagiule, spuse bulibașa, jucîndu-se ostenativ cu mînerul stiletului petrecut pe sub chimir, noi, adevărații Kăloși, nu dăm doi bani pe cei de alt sînge cu noi și n-am mișca un deget ca să-i scăpăm de la pieire. Treburile lor nu ne privesc, ba chiar ne plictisesc. Noi avem propriile noastre legi... Dacă te încăpățînezi să nu ne spui adevărul, fie că vrei sau nu vrei, o

să te ducem înapoi la convoi, ba o să mai încasăm şi o recompensă grasă pentru asta. Priceput-ai ?

„Am priceput, îşi spuse Floris. Ori invent pe moment o istorie de adormit copiii, ori ne-am dus pe copcă !"

— *Khas băpkă ghorăvăv ghï bară bară !* spuse bulibaşa pe un ton poruncitor.

Floris şi Adrien îl priviră cu reproş pe Li Kang care omisese să învețe limba țigănească, dar nu le fu greu să ghicească spusele bulibaşei, văzînd că toți țiganii puneau mîna pe hangere, încruntîndu-se fioros. Feodor şi Li Kang interpretară greşit privirea stăpînilor lor. Înşfăcînd cîte un trunchi de copac din stiva pregătită pentru a fi transformată în buşteni pentru foc, începură să-l rotească amenințător pe deasupra capului.

— Aï... Aï... Aï Alla Verdi * ! tună Feodor, amintindu-şi strigătul de luptă al cazacilor, ferm hotărît să-şi vîndă scump pielea. Zarurile fuseseră aruncate.

Cu vorba bună nu se mai putea obține nimic. Țiganii se dădură cu un pas înapoi, impresionați de răcnetul ucraineanului... Profitînd de deruta lor, Floris şi Adrien se apropiară şi culeseră din foc cîte o creangă în flăcări. Preotul Zoloti îşi înşfăcă blidul şi îşi luă poziția străvechilor discoboli. Grégoire nu avea altă armă în afară de lingura lui de lemn... dar ce conta... O învîrti vijelios pe deasupra capului oftînd : „N-o să avem în vecii vecilor linişte".

— Ți-am spus tot adevărul, bulibaşă Tămăra, strigă pentru cea din urmă oară Floris.

— Pe toți dracii, ne-ai mințit, gagiule, urlă țiganul dînd semnalul de atac. Oamenii lui se repeziră spre Floris şi Adrien care se ghemuiră ca nişte feline, pregătiți să riposteze :

— Stați... opriți-vă... gagiul a spus adevărul ! se auzi un glas de femeie bătrînă.

Beligeranții se întoarseră mirați spre fundul grotei. O momîie cocîrjată şi scheletică, atît de împovărată de ani încît părea cu neputință să-i ghiceşti vîrsta, se ridica cu greu de pe salteaua ei de paie. Se apropie, tîrşindu-şi picioarele, de lumina focului.

— De ce te-ai sculat, Regină Guzrati, eşti prea obosită şi prea...

---

* Alla Verdi.

— Cînd vorbesc eu, tu să taci, Tamără, îl fulgeră bătrîna înălțîndu-și mîniată toiagul spre bulibașă. Nu spui decît prostii... și tu, gagiule, apropie-te... Vino aici să te văd !

Floris ezită și-și lăsă de-o parte arma improvizată.

— Nu te teme, gagiule..., nimeni nu se va atinge de tine...

Floris se supuse, impresionat de ochii negri pătrunzători ai femeii cu chip brăzdat de vreme și de suferință. Era atît de bătrînă încît nimeni din șatră nu-i mai știa exact anii.

— Apleacă-te, gagiule, ești așa de înalt...

Floris se lăsă în genunchi. Țiganca întinse o mînă tremurîndă spre talismanul care lucea la gîtul tînărului. Apucîndu-l cu degetele ei încovoiate, îl trase spre ea și își lipi buzele de el :

— Da... da... e talismanul meu... de mult de tot... acum atîta amar de vreme...

Îl privi o clipă țintă pe Floris, îi cuprinse mîinile între-ale ei și le întoarse cu palmele în sus, rostind cuvinte fără șir, ca și cum ar fi gîndit cu glas tare :

— Am spus eu... am spus tot... le-am prezis... da, da... *As yag khamgări khös*, drumul e lung, ca și viața... totul se regăsește... întotdeauna... ah ! *țarskaia krovi... țarksaia krovi... !*

Țiganii încremeniră :

— Tăceți. Regina Guzrati ii proorocește... Regina o să ne spună totul... Pe Sfîntul Ioan Gură-de-Aur, înseamnă că el este „Trimisul" !...

Șatra îngenunche în jurul lui Floris. Rușinați, bărbații își băgară pumnalele în teacă.

— Da, gagiule... ai putea fi predestinat să devii un măreț rege al țiganilor, căci ești fiul lui... fiul celui mai puternic și singurul dintre împărații recunoscuți de noi, țiganii... pretutindeni va fi recunoscut drept fiul tatălui său... da... da... pretutindeni.

Bătrîna Regină Guzrati îl mîngîie pe Floris cu mîna ei noduroasă.

Floris tresări la atingerea degetelor ei fragile ca niște vreascuri prea subțiri și prea uscate.

— Ascultă-mă, gagiule și voi, frații mei de sînge, ascultați-mă, căci îmi simt sfîrșitul aproape și niciodată n-am să vă mai vorbesc. Ridică-ți fruntea, Vajda Tamără,

te-ai arătat înțelept cînd l-ai salvat pe străinul ăsta... Cîndva, de mult, șatra noastră se îndrepta spre Soare-apune..., mama și tatăl lui ne-au adăpostit cu multă bunătate pe noi, cei de-a pururi prigoniți și uriți de toată suflarea, au încercat chiar să-l vindece pe bărbatul meu, bătrînul rege Yäkh, numai că așa ceva era mai presus de puterile lor... firul vieții lui ajunsese la capăt. Ca să le mulțumesc, le-am ghicit în palmă. Am proorocit atunci venirea ta pe lume, gagiule, și multe altele... Părăsind în zori acele locuri, am lăsat acest talisman pentru nobila contesă și ți-a fost scris ție, fiul ei, să-l găsești. Soarta a potrivit bine totul... *țarskaia krovi... țarskaia krovi...* da, tu ești „cel predestinat", dar ai să vrei tu oare să rămîi aici ?... ea te-așteaptă... acolo departe... încă nu știi că este SINGURA... nu va mai exista decît ea... tot restul va fi monedă calpă... dar drumul este lung... foarte lung... și va curge sînge... da, mult sînge... Asta e, am zis.

Regina Guzrati își propti bărbia în piept și amuți. Floris era adînc tulburat de povestea și de profeția ei. Așadar, ea îi văzuse pe Maximilienne și pe Țar pe vremea cînd dragostea lor de-abia înflorea. Emoționat, întoarse capul spre Adrien și văzu că ochii fratelui său se umpluseră de lacrimi. Feodor și Li Kang își suflau cu zgomot nasul, ca să nu bage de seamă țiganii că și lor li se umeziseză ochii. Preotul Zoloti îi binecuvîntă pentru pentru orice eventualitate pe țiganii adunați ciopor. Grégoire îl trase de mînecă pe Feodor :

— Ei, care mai e siuația ? A dres busuiocul ?

— Da, Bătrînă Prudență, boiernașul nostru este „trimisul" !

— Oh, la, la, iar dăm de belea !

Georges-Albert sări pe umărul lui Floris și începu să-i mursice vîrful urechii.

— Aoleo, iartă-ne, gagiule, noi țiganii avem firea iute și...

Adus de vîntul stepei, de afară răzbi ecoul unor împușcături depărtate.

— Îți mulțumim, nobile vajda, dar precum auzi și domnia a, îi taie vorba bulibașei Adrien, trebuie să plecăm degrabă. Poți să ne dai niscaiva hrană și să ne arăți pe unde s-o luăm înspre Persia ?

— Aoleo, ai, ai, ai, păcat de tine, gagiule, te credeam mai deștept ; păi dacă o apucați spre apus, nu dau nici

o ceapă degerată pe voi. Or să vă prindă după nici douăzeci de verste. Nu vedeți cum arătați ? Ia priviți-vă !

Floris și Adrien se uitară unul la altul.

Într-adevăr, țestele lor rase chilug miroseau a pușcărie de la o poștă. Și totuși Floris ardea de nerăbdare să pornească în goana calului spre Petersburg ca să-i dea în vileag și să-i pedepsească pe vinovați, pe Voronțov și pe Iulia Mengden să-și scuipe disprețuitor în obraz sora... țarină trădătoare... Inima tînărului era plină de silă și de ură...

Afară mijeau zorile și în interiorul grotei pătrunse o geană vineție de lumină. Femeile și copiii începeau să se trezească și se fojau chicotind. Una dădea să sugă unui prunc nou-născut, alta mulgea o capră, cele mai tinere își pieptănau părul negru, bogat, împletindu-l în nenumărate cosițe, se găteau cu salbe și își înnodau pe frunte baticuri de toate culorile. Floris luă de-abia atunci seama la frumusețea srălucitoare a Zingarei, care le călăuzise pașii pînă la șatră împreună cu Isdör. Țigăncii îi jucau ochii în cap cînd o privea Floris. Tînărul îi surîse și se reîntoarse spre Tamără.

— Vajda, tu, care ești atît de înțelept, încotro ne sfătuiești să pornim ?

— Ca mai toți frații noștri, tribul nostru se îndreaptă spre marele Baikal, într-un pelerinaj pe care îl facem o dată la cincizeci de ani. Vino cu noi, *trimisule,* și toți cei din neamul kälos te vor recunoaște drept rege al lor. Alături de noi vă veți afla în deplină siguranță. Soldații gagiilor vă vor căuta o vreme pe drumul spre Soare-Apune, bănuind cu temei că într-acolo vă duceți, cum de altfel și vă pregăteați să o faceți. Dobitocii vor pierde astfel cîteva zile. Apoi vor trimite iscoade călări în toate direcțiile, numai că, între timp, noi vom fi departe și nimănui dintre ei nu le va da prin minte că niște ocnași evadați fug... înspre ocnă. La capătul pelerinajului vă veți întoarce odată cu noi spre apus... și îți vei împlini cumplita răzbunare pe care o citesc în ochii tăi, gagiule.

— Vorbele tale, vajda, sînt înțelepte, dar soldații s-ar putea totuși să dea de urma noastră și să vă pedepsesacă pentru că ne veți fi ascuns, spuse Adrien.

— Ha, ha, asta s-o crezi tu, gagiule ! Nimeni nu va veni să vă caute în șatra țiganilor, e doar lucru știut că noi nu-i primim printre noi pe străini... așa e legea noastră.

— Și-atunci... ai să faci o excepție ca să ne salvezi nouă viața ?

— Nu, gagiule, nu... am să vă ADOPT ! declară solemn bulibașa, privindu-și înveselit cele șase odrasle.

„Iată cum un bastard ca mine se trezește cu un tată original, picat din cer", își spuse Floris.

Pus rapid la curent cu situația, Grégoire încercă să-i atragă atenția lui Adrien :

— Vai, domnule duce, spuse el ceremonios, domniile voastre faceți cum credeți, eu unul însă nu mă las pentru nimic în lume adoptat de zdrențărosul ăsta, de coate-goale ăsta, am și eu mîndria mea !...

— Taci, zîmbește și privește-ți cu bucurie noul părinte, mîrîi printre dinți Adrien, tîrîndu-și fidelul servitor înspre locul sacrificiului.

— Haide, bătrîne, ia exemplu de la popă ! mormăi Feodor înghiontindu-l afectuos.

Într-adevăr, Zoloti se îmbrățișa entuziasmat cu noii săi frați.

Li Kang se trăgea de moțul negru ce i se ițea ca o măturică din vîrful capului, întrebîndu-se circumspect dacă zeul Huang, cel cu picioare de rinocer, ar fi îngăduit ca un fiu al Cerului să aibă un asemenea părinte.

Ceremonia se desfășură rapid. Tamără făcu o mică incizie în antebrațul său și în cel al fugarilor, apoi își amestecă sîngele cu al lor și cu toții își legară minuscula rană cu fețe albe. Isdör făcu trei semne cabalistice cu pumnalul pe pieptul celor șapte. În sfîrșit, Floris, Adrien și tovarășii lor își lepădară zdrențele si se îmbrăcară cu straie viu colorate. Țestele rase și le acoperiră cu turbane de care atîrnau cercei de aur. Zingara se apropie de Floris.

— Pari un adevărat Kălo... cum te cheamă, frate gagiu ?

Tînărul se aplecă să-i șoptească la ureche numele lui. În treacăt genele lui lungi mîngîiară obrazul țigăncii. Floris zîmbi. După acea cumplită noapte de la Moscova, era pentru prima oară cînd o făcea din tot sufletul. Se simțea liber și gata să ia viața de la capăt, chiar dacă nu era decît un biet proscris, hăituit de bună seamă de poterele asmuțite pe urmele lui. Zingara îl luă de mînă și îl trase spre una din căruțele în care țiganii își zvirleau baloturile și se urcau din mers.

Scîrbit peste poate, Grégoire își găsi un loc pe cinste, alături de Georges-Albert și de popa Zoloti, între o cușcă cu găini și un purcel.

Feodor și Li Kang înșfăcară hățurile. Adrien încălecă pe unul din caii fără șa și fără scări, aduși de Isdör.

— Iute, frățioare, iute, strigă el, întinzîndu-i mezinului său o biciușcă.

Cît ai clipi, Floris o apucă de mijloc pe Zingara și, ridicînd-o ca pe un fulg, simți cum țiganca îl împungea provocător cu sînii.

— Trebuie să-ți mulțumesc, îi spuse el, înainte de a o așeza în căruță, căci tu ai fost cea dintîi care mi-a văzut talismanul.

Sub privirea ochilor lui verzi strălucitori, fata se tulbură și înfășurîndu-se grațios în șalul ei pestriț, murmură tainic :

— Te-aș fi recunoscut oricum, frumosule... Florică...

Capitolul XXVI

— Ya... yka... yek, yek, își îndemna Tamără caii de la căruță, privind într-una în urmă.

— Tss... die, hai... ia, dădeau pinteni bidiviilor lor Floris și Adrien, galopînd împreună cu Isdör în fruntea convoiului.

O țineau într-o goană de zile și nopți, oprindu-se doar atît cît să se odihnească, să hrănească și să adape caii, potcovindu-i la nevoie pe cei cărora de-atîta drum li se tociseră fiarele și șchiopătau. Fiece nou răsărit de soare îi depărta încă mai mult de turma ocnașilor și de eventualii lor urmăritori. Femeile și copiii se supuneau fără crîcnire acelui marș forțat, vădind incredibila rezistență fizică și sufletul generos al kăloșilor, întăriți, prin selecție naturală, chiar din ceasul nașterii.

De la noii lor prieteni, Floris și Adrien învățau să se ferească de populația eteroclită a localnicilor ori a triburilor nomade care, aidoma țiganilor, băteau în lung și-n lat Siberia.

— Vezi, Florică, fiule, ăia sînt Buriații cu ochi migdalați, spunea Tamără, făcînd semn șatrei să se ascundă în hățișul des al pomilor sălbatici ori al scaieților mai înalți de un stat de om călare.

— Cei de acolo, Tătarii Kacean, pot fi de o cruzime fără seamăn, mai bine să ne ferim din calea lor.

Uneori întîlneau și oameni cumsecade. Blînzii Samoezi cu care făceau troc de alimente, sau negutătorii Turco-musulmani ce colindau orășelele de-abea întemeiate unde Rușii își ridicau căsuțe de lemn vopsite vesel în toate culorile. Ținîndu-se după Isdör și Zingara, Floris și Adrien își perfecționau tehnica în șparlirea găinilor din coteț ori în furtul de cai, a căror înfățișare învățaseră să o schimbe de nu-i mai recunoșteau nici ei înșiși.

— Domnule duce... ah, nu, domnule duce!... se lamenta Grégoire profund indignat de acele coțcării. De cum se suiau în căruțe și porneau la drum, nu făcea decît să se văicărească și să geamă din rărunchi la fiece hop.

— Ce să zic, bine ne-a mai păcălit domnul conte, auzi colo, voiaj calm și organizat, halal să-i fie, sîntem serviți cu vîrf și îndesat !

— Ascultă, moșule, își ieși într-o zi din pepeni Zoloti, ce tot îndrugi acolo ? Ba spui domnule conte și domnule cavaler, ba-i dai zor cu domnule duce, hotărăște-te odată! Te-ai ramolit într-atîta că nu mai știi ce vorbești ? Și nu te mai văicări într-una ca o babă, ne-ai împuiat urechile!

Grégoire se îmbățoșă demn și, împingînd purcelul care crescuse și începuse să ocupe cam prea mult loc, replică pe un ton superior :

— Află, neștiutorule prieten, că : stăpînii mei au dreptul la toate aceste titluri, la care aș mai putea să-l adaug chiar și pe acela de monsignor ; că este dreptul meu să le spun cum îmi place ; că este o onoare și un privilegiu pentru mine și că nu un flecar de popă de trei lulele o să mă învețe pe mine bunele maniere !

Zoloti pufni în rîs, mîngîindu-și barba stufoasă :

— Păcătuiești prin înfumurare, fiule, păcătuiești, vanitatea e pedepsită de bunul nostru Dumnezeu...

— Ei, da, stai ! De vreme ce-am priceput ce mi-ai spus înseamnă că mi-ai vorbit pe franțuzește ! se bătu Grégoire cu palma peste frunte, uluit să constate că „popa“ se exprimase pe limba lui.

Georges-Albert își descoperi dinții într-un rînjet și îi făcu pe șest cu ochiul lui Grégoire, cu aerul că de-acum înainte trebuiau să nu-l scape din ochi pe acest Zoloti care știa cam prea multe, își băga nasul peste tot și avea să le ofere cu siguranță încă multe alte surprize.

— De-acum intrăm în Asia, șopti Feodor în clipa cînd părăseau orașul Ekaterinburg.

Floris nu resimțea pic de emoție. Prea greu îl trăgea înapoi trecutul. „Nu încape îndoială, gîndi Adrien, fratele meu se simte mult mai în largul lui aici decît la curtea imperială. Oare ce demon îl împinge să declanșeze de fiece dată dezastrul? Va putea el uita vreodată toate prin cîte a trecut?"

Fugarii urcau pe firul rîului Tobol, îndreptîndu-se spre Tobolsk. Reîncepuse să plouă cu picuri mărunți și reci. Căruțele se împotmoleau. La tot pasul Floris și Adrien descălecau ca să despotmolească roțile. Caii osteniseră. Patinau pe pămîntul lunecos. Feodor îi încuraja bătîndu-i ușor cu mîna peste grumazele fumegînde:

— *Na levo... na pravo**... curaj iepurașii mei... haideți vulturașilor! răcnea el în ucraineană, șuierînd din biciușcă pe deasupra spinărilor lor arcuite de efort, pe care sudoarea curgea rîuri-rîuri.

Apele rîului se umflau văzînd cu ochii, dar nu era nici o primejdie de inundație din pricina vitezei curentului și a malurilor foarte înalte.

— Ai nevoie de ajutor, Zingara? strigă Floris trăgînd de zăbală ca să se întoarcă din drum și să vadă dacă restul convoiului îi urma. Frumoasa țigancă îi zîmbi scuturîndu-și pletele lungi ce fluturau în vînt pe sub tricornul peticit, șterpelit cine știe de pe unde în pelegrinările ei. În picioare pe capră, Li Kang se zgribulea sub pătura zdrențuită și îngreunată de apă care îi acoperea umerii.

— Floare de Mai, răsuflarea caldă a inorogului ne-ar prinde bine tuturor, strigă el, arătînd înspre o cabană veche și dărăpănată, ridicată probabil în primăvară de niscaiva vînători.

— Frățioare, spuse Floris, apropiindu-se de Adrien, poate n-ar fi rău să ne oprim aici și să aprindem un foc.

Între timp începuse să plouă cu găleata. Din cer se revărsau adevărate cascade de apă. Murați pînă la piele și frînți de oboseală și oamenii și animalele aveau nevoie de cîteva ceasuri de răgaz. Adrien făcu semn că auzise și porni în galop spre Tamără și Isdör, aflați în fruntea convoiului. Copitele calului ridicau la fiece pas trimbe

* La stînga... la dreapta.

de noroi, stropindu-l din cap pînă în picioare. Nici nu-şi mai dădea seama dacă apa venea de sus sau de jos.

— Nu prea este înțelept, dar cred că ai dreptate, gagiule, se învoi bulibașa, șatra mea trebuie să se odihnească. Au ostenit cu toții.

Se înghesuiră în căbănuță. Cu îndemînarea lui drăcească, Li Kang izbuti să aprindă focul, deși vreascurile erau ude leoarcă, spre admirația țigăncilor de toate vîrstele.

— Ei, nu-i mare lucru, explică el modest, ar arde încă și mai bine cu „osișoarele de dragon" dăruite uneori de bunul zeu Chen-Nong, în paza căruia vom rămîne la noapte.

Vorbele lui se pierdură în gălăgia generală. Toți își scuturau zdrențele, se așezau împrejurul focului, în speranța vană că se vor usca.

Floris se întinse de-a-dreptul pe pămînt și adormi cît ai clipi. Îl trezi, în miez de noapte, foamea. Tocmai se pregătea să-l zgîlțîie pe Adrien, ca să-l trezească și pe el, cum făcea în copilărie, cînd i se păru că aude un zgomot în spatele cabanei. Încremeni, cu urechile ciulite. De jur-împrejur, șatra dormea dusă, zdrobită de oboseala călătoriei și de frigul îndurat. Cîțiva cărbuni licăreau încă sub cenușa focului. Floris își înșfăcă pumnalul, se ridică încetișor, îl apucă de ceafă pe Georges-Albert și-l băgă în sîn și se strecură afară cu pași de lup.

„Ce manie pe băiatul ăsta să mă trezească întotdeauna cînd mi-e somnul mai dulce", bombăni în sinea lui maimuțoiul. Ploaia se oprise și doar din crengile golașe ale gorunilor mai cădeau picuri răzleți. Floris ocoli cu precauție cabana. Urme de pași coborau spre rîu.

— Ei, ce părere ai, Georges-Albert ?

Maimuțoiul se frecă la ochi și privi bănuitor în toate părțile. Îi făcu semn lui Floris să intre în cabană și să-l trezească pe Adrien. Dar tocmai răsărea luna și Floris nu luă seama la sfatul prietenului său. Întinzîndu-și brațele în lături, respiră cu nesaț boarea călduță ce se înălța din iarba udă. Necruțătoarea iarnă siberiană le oferea un ultim răgaz înainte de a se năpusti asupra lor, aprigă, glacială. De n-ar fi fost covorul de frunze veștede, Floris ar fi putut jura că venea primăvara. Fu smuls din visare de trosnetul unei crengi. Tresări și se lipi cu spatele de

un trunchi de copac, pregătit să riposteze unui eventual atac neprevăzut.

„Iar dăm de bucluc" își spuse Georges-Albert, scărpinîndu-se nervos în vîrful capului.

Floris privi spre albia rîului care în locul acela cotea despletindu-se în mai multe brațe. Pipăindu-și pumnalul, țîșni ca din pușcă spre un boschet dincolo de care i se păruse că aude un clipocit suspect.

— Stai pe loc sau te împușc !

Floris încremeni, năucit. Cu apa pînă la coapse, Zingara, goală pușcă, își ținea cu o mînă pletele ridicate și cu cealaltă îndrepta spre el țeava unui pistol. Floris izbucni în rîs :

— Te scalzi întotdeauna la ora asta ? N-am știut că scăldatul e mai plăcut cînd ții degetul pe un trăgaci. Cît trăiește omul învață !

— Te-am auzit apropiindu-te și m-am temut să nu fie vreun soldat ori vreo fiară. Oricum, nu te apropia.

Fără să o asculte, Floris făcu un pas spre ea, ca să-i admire mai de aproape linia desăvîrșită a trupului. Zingara vru să se repeadă spre hainele ei, agățate de crengile boschetului.

— Ah, nu, frumoaso, așteaptă-mă și pe mine, zîmbi Floris dezbrăcîndu-se într-o clipită.

— Pleacă sau de nu, să știi că trag !

— Încearcă, frumoaso ! Oricum pulberea e așa de udă că poți să azvîrli jucăria aia, nu mai face doi bani ! adăugă el, plonjînd în undele rîului.

Georges-Albert oftă resemnat și se cățără într-un pom ca să-și vadă de somn, ca tot omul cu scaun la cap, care nu stă să facă baie în miez de noapte și încă în prag de iarnă. „Brr, se zgribuli maimuțoiul, mă ia cu frig numai cînd îi privesc. Sper să nu mă trimeată pe mine să caut pistolul în adîncul rîului, unde l-a azvîrlit zăpăcita asta care ia de bune gogoașele stăpînului meu. Aah, ce viață," căscă de-i trosni fălcile Georges-Albert, adormind supărat.

Apa era înghețată de-ți tăia răsuflarea. Din cîteva braseuri energice, Floris se apropie de Zingara. Acoperindu-și sînii cu brațele, fata se refugie spre mijlocul albiei, unde apa era mai adîncă. Tulburat, Floris murmură:

— Zingara, frumoasa mea, sălbatica mea, nu trebuie să te temi de mine.

Tînărul înota spre ea. Zingara îi vedea umerii lați despicînd apa. Dîndu-se speriată înapoi, se trezi că nu mai atinge nisipul cu picioarele. Cît ai clipi Floris fu lîngă ea și o cuprinse în brațe. Fata se zbătu, zgîrîind și mușcîndu-l, izbindu-l cu capul în piept. Floris îi prinse amîndouă mîinile și i le răsuci la spate. Zingara dădu capul pe spate. Atîta aștepta Floris. O sărută pătimaș simțind-o cum se lasă moale, fără să se mai zbată ori să se împotrivească. Ridicînd-o ca pe un fulg, Floris se îndreptă spre mal. Țiganca îl luă de gît, ascunzîndu-și obrazul la pieptul lui. Floris simți pe piele cîteva picături fierbinți. Apucînd-o de bărbie și obligînd-o să întoarcă fața spre el, Floris văzu că Zingara plîngea cu lacrimi grele.

„Sînt un monstru" își spuse el, venindu-și în fire.

— Iartă-mă, frumoasa mea, șopti el îngenunchind și lăsînd-o binișor pe pămînt. Nu te supăra că te-am sărutat. Nu te teme, am plecat, șopti el și, uitînd că era gol pușcă, îi luă mîna și i-o sărută respectuos.

— Ești demnă de o prințesă, Zingara...

Țiganca își trase încetișor mîna și ridică brațul să-l mîngîie.

— Florică, dragostea mea, nu pleca...

Zorile îi găsiră cuibăriți unul într-altul, înfășurați în zdrențele lor care le țineau mai mult de frig decît de cald. Floris se desprinse încetișor din îmbrățișarea Zingarei. Fata dormea dusă. Vrînd s-o învelească mai bine cu șalul ei, tînărul tresări văzînd prețioasa brățară de aur torsadat ce lucea pe mîna fetei în lumina vînătă a dimineții. Nevenindu-i să-și creadă ochilor, atinse cu degete tremurînde medalionul prins de brățară cu un delicat lănțuc.

— Poți să-l deschizi, Florică, șopti Zingara care-l pîndea cu privirea printre genele-i lungi întredeschise. Acum înțelegi de ce ți-am spus că te cunoșteam de multă vreme?

Floris se uită cu emoție la propria-i miniatură și mai cu seamă la aceea a Baptistinei, pe spatele căreia o mînă nesigură de copil, scrisese cu litere strîmbe: „Pentru Floris al meu".

— Zingara, pentru numele lui Dumnezeu, cred că visez. De unde ai brățara asta?

— Mi-a dat-o fetița din medalion, răspunse țiganca, rușinîndu-se să-i mărturisească tot adevărul.

— Bine, dar... unde și cum ai văzut-o? Scumpa de ea, e sănătoasă?

— Da și părea foarte veselă. Cînd am întîlnit-o era cu o prietenă de-a ei.

— Pun prinsoare că era cu Jeanne-Antoinette! Iartă-mă, așa e, tu nu le cunoști... Zingara, frumoasa mea, nici nu știi ce bucurie mi-ai făcut. Ce coincidență extraordinară să-ți iasă în cale Baptistine...

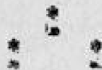
— Poți să-mi spui și mie cine e fetița? îndrăzni să-l întrebe sfios țigăncușa.

— Baptistine? Oh! E diavolița mea, surioara mea... adică, vreau să spun că am fost crescuți împreună, se corectă el.

O iubea încă mai mult pe Zingara și ar fi vrut să mai stea cu ea și să o descoase despre Baptistine, să afle dacă era tot așa de frumoasă, dacă se înălțase, dacă... numai că de sus, din copacul lui, Georges-Albert îl fluieră energic, semn că se apropia o primejdie. Maimuțoiul era un străjer mai destoinic decît zeul Chen-Nong. Floris se cățără cît ai clipi lîngă prietenul lui și, punîndu-și palma streașină la frunte ca să-și apere ochii de scînteierea răsăritului de soare, își roti privirea peste întinsul stepei acoperite de aburul răsuflat de pămîntul ce părea să se lepede de toată ploaia înghițită.

— Ce este, Georges-Albert, ce s-a întîmplat?... Aha... mda... văd... hmm, bizar, bizar...

Înspre Tiumen și Tobolsk, o linie neagră și amenințătoare ascundea orizontul...

— Priviți, aceasta este stepa Barabra, fiii mei. Aici Siberia îți spune: „Ia seama, tătucule, de intrat ai intrat, dar să vedem dac-ai să mai și ieși!“

Vajda Tamără își coborî brațul întins spre cîmpia nemărginită. Floris și Adrien se priviră. Hotărîrea lor era luată.

— Bunule bulibașa, lasă-ne să plecăm. Nu vrem să primejduim șatra ta, spuse Adrien.

— Duceți-vă spre Tobolsk sau Tara, să căutați de-ale gurii și să vă adăpostiți cînd o da frigul. Noi o s-o apucăm spre „pămînturile negre“ ca să fugim din calea pri-

mejdiei, de se va adeveri că sîntem amenințați, adăugă Floris.

— Domol, fiule, domol. Un kälo nu-și ia înapoi cuvîntul dat. Rămîneți cu noi, așa cum ne-am înțeles, iar tu, Florică, ai să fii regele nostru...

Feodor se sui pe coviltirul unei căruțe :

— Boiernașule, s-ar zice că sînt la vreo douăzeci de verste în urma noastră, cam prin dreptul orașului Ob.

— Și norul crește ca hydra cu douăsprezece capete, susură melodios Li Kang, care se cățărase, agil ca o pisică, în spinarea ucraineanului.

— Ah, la, la, bombăni Grégoire, înțelegînd că îi păștea o nouă belea. Ce păcatele mele ne mai așteaptă ?

Zoloti își înălță brațele spre cer :

— Neștiute sînt căile Domnului și poate că în noaptea aceasta, în nemărginita lui milostivenie, a întins asupră-ne brațul lui ocrotitor.

Deodată Georges-Albert scoase un țipăt ascuțit. Îl mușcase purcelul. Țigăncile și plozii lor murmurau rugăciuni numai e ei știute. Adrien sări și el pe coviltirul unei căruțe :

— Vajda, ce văd eu cam seamănă a armată ! strigă el mirat, neîndrăznind să-și ducă pînă la capăt gîndul : oricît, de importanți ar fi fost ei, totuși să trimiți după șase bieți fugari o armată de 50.000 de oșteni era cam mult...

— Ascultă, gagiule, ca să aflăm despre ce e vorba ar trebui să vedem mai de aproape. S-ar putea să se fi revărsat Irtîșul sau Tuiul și să fugă lumea din calea apelor, sau poate că migrează niște animale sălbatice și atunci chiar că e mai cuminte să nu ne afle în calea lor.

Ca pentru a întări vorbele bulibașei, o ceată de mistreți țîșni dintr-un tufiș, trecu ca un fulger prin fața lor și se pierdu într-un lăstăriș de salcîmi, în timp ce pe deasupra șatrei trecea în fîlfîit grăbit de aripi un stol de vulturi de stepă. Floris îi urmări cu privirea cum se îndreptau glonț spre gurile Amurului.

— Păsările fac bine ce fac ! strigă Feodor. După ele, fraților !

Vajda Tamără plesni din bici și căruțele pătrunseră în stepa blestemată de unde nu putea ieși decît după o mie de verste. Uriașa distanță era relativ lesne de parcurs, în cel mult douăsprezece zile, cu condiția să călătorești în calești ușoare, trase de cîte patru trăpași odih-

niţi. Şatra nu dispunea însă decît de nişte căruţe hodorogite şi de cai storşi de puteri.

Cît fu ziua de lungă, pe lîngă ei trecură în goană căprioare şi cerbi, antilope saiga şi marali, alungaţi parcă din urmă de o neînţeleasă primejdie. La căderea nopţii începu să ningă. Feodor îl luă deoparte pe Adrien şi îi spuse în mare taină :

— Boierule, am dat de dracu'. Am aflat că ţiganii n-au tălpici de sanie cu care să înlocuiască roţile. Dac-o ţine tot aşa cu ninsoarea, curînd va trebui să ne oprim...

In zilele următoare fugarii se adînciră şi mai mult în nemărginirea stepei. Albeaţa zăpezii sporea monotonia peisajului, ascunzînd privirii arbuştii, tufişurile, smîrcurile şi iarba atît de înaltă şi de frumoasă pe timp de vară. Ca şi tovarăşii săi de drum, Floris se înfofolise într-o pătură veche şi găurită. Se căznea să-şi ţină ochii deschişi sub acele de gheaţă pe care vîntul i le zvîrlea în obraz. La orizont, linia neagră dispăruse.

— Dac-o fi fost cumva o armată, se vede treaba că a coborît spre miază-zi spre Omsk, să se adăpostească de vremea asta rea, îşi dădu Adrien cu părerea.

— Ah, domnişorule, să ne rugăm bunului Dumnezeu să nu fi fost altceva, mult mai rău ! şopti nelinistit Feodor, aţintindu-şi privirea spre înaltul cerului şi amuşinînd literalmente aerul. Încălecase pe un cal, şi galopa cînd înaintea convoiului, cînd se întorcea înapoi, din ce în ce mai speriat. Parcurseseră de-acum mai bine de două sute de verste. Deodată ninsoarea se opri ca prin farmec şi vremea se însenină. Atmosfera era limpede, cristalină, de o puritate totală, aproape ireală.

— Perfect ! exclamă Floris. O să putem avansa mai lesne. Tînărul avea strania senzaţie că natura încremenise, ca suspendată în timp şi spaţiu. Adrien îi strigă ceva, dar nu-i înţelese vorbele. Întoarse capul spre el şi se îngrozi. Adrien era livid. Brusc îşi dădu seama că se întîmpla ceva cu caii care nu mai puteau înainta. Unul dintre ei căzu în genunchi, clătinînd ca beat din cap şi nechezînd abea auzit.

„Sîntem otrăviţi !“ fu cel dintîi gînd al lui Floris, aiurit să vadă că şi calul lui Adrien se prăbuşea în acelaşi mod inexplicabil. Vru să se repeadă să-şi ajute fratele, dar îşi simţi mişcările îngreunate şi încetinite de ceva mai presus de înţelegerea lui. O privi pe Zingara. Fata zîmbea

ca o statuie. În înaltul cerului corbii zig-zagau și se prăbușeau ca fulgerați, cu aripile țepene. Pe lîngă ei trecu în trombă o herghelie de cai sălbatici. Galopul lor disperat se frînse în plin elan. Animalele se căzneau să mai dea din copitele care nu le mai ascultau și alunecau pe o parte fără să mai aibă putere să necheze măcar.

— Feodor... Feo... dor... ce... se... petre... ce ? urlă Floris, abea auzindu-și glasul

— Nenorocire, blestem pe capul nostru, boiernașule ! tună Feodor, înălțînd cu greu brațul spre cer. Ne-a prins... MERZLOTA...

Floris și Adrien simțeau cum frigul le cuprinde inima și pricepură că aveau să piară, dimpreună cu tovarășii lor de drum, zidiți într-o temniță de gheață...

Capitolul XXVII

— Dați zor... frecați mai cu sîrg, blegilor !

— Păi și-au venit în fire.

— Așa ? Dă-te la o parte, mototolule, să-ți arăt eu cum se face treaba !

Floris auzi un geamăt prelung, de animal. Îi trebui o bucată de vreme ca să-și dea seama că acel sunet neomenesc provenea din propriul lui gîtlej. Își simțea capul strîns într-o menghină, ace fierbinți i se înfigeau în urechi, în orbite, în obraji. Îl dureau cumplit picioarele și brațele. Fiece bucățică din trup părea pusă pe jăratec. Își dădea prea bine seama că murise și totuși în jurul lui era o hărmălaie de nedescris. Să fi fost glasul dracilor ? Se afla pe tărîmul lui Scaraoțki ? Deodată, din zumzetul de voci se desprinse un glas autoritar, venit de pe altă lume.

— Iute, dă-mi ulciorul cu vodcă !

Floris simți că i se deschideau buzele cu forța și că i se turna în gîtlej ceva fierbinte. Înghiți, se înecă, scuipă și întredeschise pleoapele. Dar ochii lui nu distingeau decît niște umbre informe care se agitau și alergau de colo pînă colo. Una singură rămînea aplecată deasupra lui.

— Aha, aha, își vine în fire, ticălosul !

— Slavă Cerului... încep să miște și ceilalți...

— Află, băiatule, că ai scăpat ca prin minune. Dacă nu vă găsea avan-garda mea, încă două-trei minute și...

crrac, s-ar fi zis cu voi. Merzlota * cade o dată la zece ani și de obicei nu iartă, decît dacă ești foarte bine echipat împotriva ei. La căderea ei pămîntul îngheață pînă la o adîncime de cincizeci de picioare, pricepi ? Ptiu, mi-a stat inima cînd mi te-au adus înghețat tun !

În altfel de situație, Floris ar fi zîmbit, dar acum era prea năucit să o facă. Tot ce înțelegea era că i se vorbea lui. Se sculă cu greu în capul oaselor și se pomeni că cineva îl bătea afectuos pe umăr, cu o palmă grea cît să doboare trei elefanți. Lovitura neașteptată îl trezi de-a-binelea. Clipind din ochi văzu ca prin ceață că fratele și prietenii lui se ridicau de jos unul după altul, gemînd și tușind.

— A... Adrien... murmură el, epuizat de a fi încercat să rostească numele fratelui său, obișnuit cum era ca întotdeauna și înainte de orice să se asigure că acesta era teafăr și nevătămat.

— Te simți... bine, Floris ? întrebă la rîndul său Adrien, cu îngrijorare paternă.

— Îhî...

— Aha, tîlharilor, ați rămas la fel de nedespărțiți, tună „vocea".

Puzderie de bărbați încotoșmănați în mantale de dimie, dublată cu blană de astrahan, se învîrteau în jurul fugarilor. La comanda unuia dintre ei, înalt și lat în umeri, aduceau în fugă căldări cu cenușă fierbinte, blănuri, samvoare cu ceai clocotit, coșuri cu de-ale gurii. Cu toții purtau la șold săbii scurte, cu vîrful ușor curbat. De sub căciulile de blană, înfundate pînă peste urechi, li se vedeau sprîncenele stufoase și mustățile răsucite țanțoș. Floris murmură neîncrezător :

— Visez sau ăștia sînt cazaci ?

Privind în sus își dădu seama că se aflau adăpostiți într-un cort încăpător, din piei de ren, ceea ce explica temperatura agreabilă a locului.

— Ia să vedem... mă recunoști ? tună iarăși „vocea".

Prin perdeaua de ceață ce-i întuneca încă privirile, Floris se căzni să distingă trăsăturile bărbatului impunător, înveșmîntat într-o haină lungă din blană de zibelină,

---

* Fenomen aflat la originea multor uluitoare procese de eroziune care au modificat solul siberian datorită înghețării lui bruște pînă la o adîncime de peste 200 de metri.

care se aplecase spre el, zîmbindu-i, pe jumătate afectuos, pe jumătate fioros. Sub sprîncenele țepoase, ochii de un albastru pătrunzător luminau cu strălucire blîndă un chip marcat de trecerea anilor, mulți la număr, fără îndoială, în ciuda sprintenelii cazacului. Floris începu să se bîlbîie. „Nu, nu era cu putință, doar *știa* că cel din fața lui murise..." Amintiri din copilărie i se amestecau fulgerător în minte și fără voia lui, murmură întocmai ca odinioară :

— Da... nașule... ești Hatmanul Saratov și mi-ai salvat din nou viața...

— Ah, finule... finuțul meu drag, vino să te strîng la piept... Doamne, mare e mila Ta și necunoscute sînt căile Tale... Eu te-am recunoscut din prima clipă, cu toate cicatricile de pe obraz și cu țeasta ta rasă chilug, cînd mi te-au adus pe brațe, ca pe un mort... Ptiu, ce spaimă am mai tras ! Ah, Doamne, ții minte ce ți-am spus cîndva, că Ucraina nu uită niciodată...

Floris se înăbușea, strivit de îmbrățișarea colosului. Tînărul pricepea prea bine că hatmanul, viu și nevătămat, îl scăpase de la o moarte sigură ca să-l omoare acum, stupid, sufocîndu-l din prea multă dragoste ! Din fericire în aceeași clipă, se auzi un soi de răget care îl salvă de la o axfixie sigură.

„Al... Al... Al... Alla verdi... Alla verdi... frații mei, Iuhu !... frățiorii mei !"

Feodor deschisese și el în sfîrșit ochii și, pricepînd unde se afla, azvîrlise cît colo muntele de blănuri clădit peste trupul lui înghețat. Fără să-i pese de extremitățile înnegrite și pe jumătate degerate, plîngea de bucurie în brațele a patru cazaci, nepoții unor veri de-ai lui. În Ucraina ca și în Bretagna, toată lumea se cunoștea ori se înrudea, într-un fel sau altul.

— Feodor Tartakowski, ești un adevărat cazac, ți-ai împlinit cu credință jurămîntul și misiunea. În toți acești ani ai vegheat cum se cuvine asupra finului meu. Apropie-te să te binecuvîntez ! îl strigă cu glasul lui de bariton Saratov.

Feodor roși, emoționat. Prin cuvintele hatmanului sufletul lui nobil primi cea mai frumoasă răsplată posibilă.

Li Kang se trezea și el din letargie. Scărpinîndu-se în vîrful capului avu o mare decepție la constatarea că moțișorul, vestigiu al celebrei sale codițe, nu rezistase mer-

ziotei și căzuse o dată cu pojghița de gheață de pe țeasta lui. Fericit că scăpase totuși cu viață, și fără nici o altă pierdere, îi mulțumi în gînd lui Budha „pentru a-i fi trimis pe aripile unui leu cu patru cozi pe providențialii prieteni ai lui Lamă Ascuțită."

Georges-Albert își întindea lăbuțele, strănutînd de zor. Se alesese cu un guturai strașnic. Un ulcior cu vodcă trecea pe lîngă boticul lui. Profitînd de ocazie îl înșfăcă din zbor și-l dădu peste cap cu deliciu... savurînd medicamentul cel mai sigur și mai bun din lume.

Grégoire se ridică în șezut și gemu, frecîndu-și pleoapele înroșite de ger :

— Ai... of, nu mai pot... domnișorii mei... Slavă cerului, trăiesc !

Resurrexi et adhuc tecum sum, alleluia !, psalmodie Zoloti, adăugînd mirat : Explică-mi și mie, bătrîne, ce se petrece aici ? Văd că voi și salvatorii noștri păreți cunoștințe vechi ?

Grégoire se încruntă, din ce în ce mai agasat de mania lui Zoloti de a vorbi pe latinește și se hotărî să-i dea o mică lecție.

— Nu am avut onoarea să aud ce și-au spus Înălțimile lor, dar află domnule așa-zis popă, că Seniorii mei l-au recunoscut, ca și mine de altfel, pe Excelența Sa, Hatmanul Saratov, care l-a ținut în brațe la botez pe stăpînul meu cel tînăr, în prezența Majestății Sale Imperiale Țarul. De altfel am asistat și eu la ceremonie, alături de Feodor și Li Kang, încheie Grégoire cu o expresie de falsă modestie, privindu-l de sus, ca să vadă ce impresie îi face. Mintea bătrînului francez nu degerase și trebuie spus că iarna petrecută la Petersburg îi rafinase considerabil modul de exprimare. Imitîndu-l pe marchiz, ajunsese să vorbească precum un adevărat om de lume. Ceea ce pe Zoloti părea să-l lase cu desăvîrșire rece. Înciudat, Grégoire continuă :

— Chiar Înălțimea Sa Hatmanul ne-a salvat la toți viețile, în urmă cu mai bine de zece ani, cînd a trebuit să fugim din Rusia,urmăriți de răzbunătoarea ură a unor ticăloși.

— Mi se pare mie sau v-ați cam specializat în chestia asta ? îl luă peste picior Zoloti.

— Vorbești ca să n-adormi, replică ofensat Grégoire. Mai bine ascultă ce spun Excelențele Lor, ca să-mi tra-

duci și mie cuvintele pe care nu le înțeleg, adăugă nonșalanat Grégoire.

— Dar unde se află ceilalți prieteni ai noștri, tocmai îl întreba neliniștit Floris pe Hatman, în timp ce acesta îngenunchea în fața unei tăvi uriașe de argint pe care trona o căprioară friptă, decupa cu dexteritate o pulpă și i-o întindea zîmbind.

— Kăloșii sînt afară de orice primejdie, finuțule, și se află în cortul de alături. Au scăpat toți cu viață, în afară de o bărînă trecută de suta de ani. Mi se pare destul de rezonabil din partea ei, avea tocmai vîrsta potrivită ca s-o tulească pe lumea ailaltă, hohoti Hatmanul, mușcînd din carnea fragedă. Haide, dă-i drumul, mănîncă pe săturate. Pînă nu trece merzlota nu putem oricum pleca de aici.

Floris se îndreptă cu pași nesiguri spre intrarea cortului, închisă cu un șnur gros, și ridică unul din colțurile pînzei cerate. Un cazac se repezi cu intenția de a-l împiedica să iasă. Hatmanul îl opri cu un gest autoritar. FINUL lui putea să facă orice îi poftea inima. Saratov nu avusese parte de copii și privindu-l pe Floris, îi rîdea sufletul.

— Ha, ha, fatalitate... fatalitate... murmură el... eh, țarule, țarule, vezi că se adeveresc vorbele mele ?... fiul tău trebuia apărat... De-acum înainte o să-l apere Saratov.

Cu respirația tăiată de gerul năprasnic de afară, Floris fu cît pe ce să leșine din nou. Amețit, se agăță de pînza cortului și privi în jur. Stepa dispăruse. Se aflau în centrul unei tabere de mii de corturi căzăcești, cel al Hamanului fiind mai înalt decît toate celelalte. De undeva din apropiere se auzeau rugăciunile țiganilor care o vegheau pe regina lor, Guzrati, pregătindu-se să o înmormînteze. Tînărul se gîndi o clipă cu emoție și recunoștință la ciudata bătrînă. Vorbele ei stranii îi reveniră brusc în memorie... Oftă și liniștit să o știe pe Zingara în siguranță, se reîntoarse lîngă prietenii săi și lîngă Saratov. Acesta își desfăcu brîul cu paftale de argint și își trase sub el picioarele încălțate cu cizme groase îmblănite.

— Știți voi, prieteni, că ne aflăm pe urmele voastre de trei luni încheiate ?

— Care va să zică armata ta am zărit-o la orizont și de cazacii tăi fugim ca nebunii de atîtea zile, crezînd că sînt soldații împărătesei și ai cancelarului Voronțov, dușmanul nostru ! exclamă Adrien.

Hatmanul dădu pe gît o dușcă zdravănă de vodcă și îl privi cu atenție pe tînărul cu obraz emaciat sub barba blondă, cîrlionțată.

— Cum așa ? Povestește-mi, băiete, îl îndemnă Saratov în timp ce rupea cu degetele o nouă halcă de carne și i-o întindea interlocutorului său. Adrien îl puse rapid la curent cu toate cîte li se întîmplaseră de cînd călcaseră din nou pe pămîntul Rusiei : misiunea Regelui lor, conjurația, încoronarea. Cu obișnuita lui discreție, nu pomeni o vorbă despre sentimentele născute între Floris și Elisabeta, dar Hatmanul era un om cu multă experiență de viață, obișnuit să ghicească din ochi ceea ce nu era spus urechilor. Adrien își încheie istorisirea explicînd trădarea lui Voronțov, a ticăloasei Mengden și, poate, a Elisabetei.

— Ah ! femeile, femeile... mîrîi Saratov, ne aduc numai belele. Cum de i-a putut trece așa ceva prin minte regelui vostru ? Și mai cutezi să spui că este un mare rege ?... brrr... cum să aduci o femeie la cîrma unui imperiu ? Femeile nu-s în stare să-și conducă propriile familii, nu-i așa, oameni buni ?

— Așa, așa, prea-iubite hatman, răspunseră cazacii în cor.

— În stanițele * noastre e iadul pe pămînt tocmai din pricina muierilor astea plîngăcioase care îi storc în așa hal de puteri pe bărbați și îi înnebunesc de cap, încît bieții de ei de-abia așteaptă să plece cu mine în cîte-o misiune militară pe Don, ori încoace, în Siberia. Mai scapă și ei nițel de pisălogeală... se mai hodinesc, nu-i așa, oameni buni ?

— Așa, așa, prea-iubite hatman, repetară automat oștenii.

Saratov se reîntoarse satisfăcut spre Floris, îl bătu pe umăr, dădu încă o dușcă de vodcă pe gît și deodată încruntă fioros din sprîncene :

— Ia, stai, finuțule, ia stai, dar pentru ce tu și fra-

* Sate militare în Ucraina.

tele tău n-ați tras o fugă pînă în Ucraina, să mă căutați ? V-aș fi scutit de toate necazurile astea, prostuților.

— Am vrut s-o facem, nașule, dar ni s-a spus că ai murit.

— Cine eu ?

— Da, doi cazaci bătrîni din Petersburg i-au povestit lui Feodor cum că ai fi murit, ca și scumpul nostru Prinț Romodanovski, de urma căruia a fost cu neputință să mai dăm.

— Ah, da, bietul Romo ne-a părăsit, e adevărat, a murit deportat...

— Cum ? strigară într-un glas Adrien și Floris.

— Cum ați auzit..., am aflat prea tîrziu ca să-l mai pot salva Fosta împărăteasă, nemernica Ecaterina și concubinul ei, Menșikov, puah, au făcut ce-au făcut și s-au descotorosit de el pentru că nu se învoise să se lepede de moștenirea spirituală a lui Petru cel Mare. Ei, Doamne și uite așa, bietul Romo își doarme somnul de veci pe malul Baikalului... I-am ridicat acolo un mormînt... Dar eu, iată-mă, n-am nici pe dracul ! Da, ia stai... pe Sfîntul Gheorghe, ai dreptate, finuțule, bătrîn ramolit ce sînt ! Păi sigur, eu însumi am lansat zvonul morții mele. Mă săturasem pînă peste cap de toate urzelile ultimilor așa-ziși țari și țarine. Fiecare pretindea să-i folosească pe cazacii mei pe post de poliție personală ! Puah ! Noi sîntem slobozi și ne place să-i slujim pe țari numai cînd și dacă socotim noi că o merită, așa cum am făcut cu tatăl tău, finule !

Floris tresări. Pentru prima oară cineva îi vorbea atît de direct despre rudenia lui Petru cel Mare.

— Ah, strașnice bătălii am mai purtat cu el pe timpuri !

Visător Hatmanul rămase o clipă cu ochii în gol. Floris și Adrien îi respectară reveria.

— Baku... Baku... murmura el melancolic sub mustața lui cenușie... venirea ta pe lume, fiule... ah ! neasemuit de bună și nobilă era contesa, măicuța ta... În viața mea nu mi-a fost dat să cunosc o altă asemenea femeie... pentru una ca ea mai că le-aș ierta pe toate celelalte... S-a prăpădit, nu-i așa ?

Floris și Adrien se priviră uluiți. De unde putuse afla hatmanul ?

— Nu vă mirați, am visat-o într-o noapte, e mult de atunci... zăcînd pe năsălie.

— Bătrînul urs scutură din cap, hotărît să alunge amintirile triste și schimbă vorba.

— Am aflat de înscăunarea Elisabetei de-abia la începutut verii. Cum ți-am spus, finuțule, o femeie la cîrma statului nu poate aduce nimic bun, chiar de e fiica unui prieten. Flerul meu de bătrîn vulpoi mă îndemna să ies din ascunzătoare. Am hotărît să reînviu, ca Lazăr din morți, și să mă îndrept încetișor, încetișor spre Sant-Petersburg, pregătit să jur credință noii țarine. Mi-am adunat oamenii și armata mea de 50.000 de cazaci s-a pus în mișcare. Vezi tu, finuțule, vroiam să-i fac impresie noii țarine, vroiam să-i arăt că Ucraina nu este o provincie ci o ȚARĂ și că Saratov este un adevărat rege. În drumul nostru am început să aflăm zvonuri ciudate. Ni s-a vorbit despre un țarevici cu ochii verzi, bucățică ruptă din marele Țar Petru. La început n-am dat prea mare crezare, doar știi și tu, fiule, cum sînt rușii : guralivi, gata oricînd să înflorească lucrurile... vreau să spun că nu sînt ca noi, ucrainienii. E adevărat că și tu ești rus... brr, dar ești un Romanov, ceea ce este cu totul altceva, încearcă să o dreagă Saratov, dar să lăsăm asta, pe scurt, tocmai trecusem de Moscova și ne aflam la Kostroma, pe malul Volgăi de Sus, cînd una din iscoadele mele trimise la Petersburg s-a întors în goana mare, mai-mai să-și omoare calul, să ne vestească, abia trăgîndu-și sufletul, că un nobil de seamă, mare Duce al orașului, căruia poporul îi spunea „țareviciul", se făcuse nevăzut, împreună cu fratele lui. Unul avea pletele ca pana corbului, celălalt ca spicul grîului. Pe la colțuri prostimea șoptea că ducele ar fi fost fiul lui Peteru cel Mare. Un alt cazac de-al meu mi-a povestit că prin Novgorod văzuse trecînd convoiul ocnașilor deportati în Siberia și că unul din cei în lanțuri, brunet și cu ochii verzi, era mai înalt cu un cap decît toți ceilalți. Omul meu, care luptase sub comanda marelui Țar, mi-a jurat că nu putea fi vorba decît despre fiul lui Petru cel Mare: „În vinele tînărului curge *tarskaia krovi*", zicea el. Din descrierea lui am înțeles că nu putea fi vorba decît despre tine, finuțule. Mi-am schimbat pe loc planurile și am hotărît să-mi duc oamenii la manevre în tabăra bătrînului meu prieten, atamanul Siberiei. În felul ăsta nu pierdeam

nimic călcînd pe urmele convoiului de ocnaşi, chiar dacă toate s-ar fi dovedit a fi scorneli. Cînd v-am ajuns din urmă, la Perm, tocmai evadaserăţi. Imbecilul de Feldjäeger îşi trimitea soldaţii în toate direcţiile să vă caute. Am priceput că nu eraţi ocnaşi de rînd, ci prizonieri politici „primejdioşi", şi asta mi-a plăcut. Numai că intraserăţi în pămînt. Singura pistă posibilă rămînea aceea a „limbilor roşii", Feldjäegerul nu le-a dat nici o atenţie, convins că aceştia n-ar fi primit în şatra lor nişte străini. Mie unul ţiganii îmi sînt însă simpatici şi un al şaselea simţ mi-a şoptit să mă iau după ei. N-a fost simplu. Pe unde treceau, nu lăsau nici o urmă, ceea ce mi-a întărit bănuiala că aveau ceva de ascuns. Am trimis aşadar cercetaşi în căutarea voastră, în vreme ce armata mea se desfăşura în trăgători ca să cerceteze fiece colţişor al stepei. Şi aşa s-a nimerit ca unul din pîlcurile de cercetaşi să dea peste voi. Fiind bine îmbrăcaţi şi îndopaţi cu vodcă, pe care o turnasem din belşug şi peste ovăzul cailor, n-au suferit urmările merzlotei pe cînd voi... De cum v-au găsit au montat în graba mare un cort, în vreme ce unul dintre ei pornea în triplu galop să-mi dea de ştire... restul îl ştiţi. Ha, ha, la ocnă nu ţi-ai pierdut decît părul, finuţule. Acum vă aflaţi sub protecţia mea şi am planuri mari, conchise Saratov.

— Hatmane, merzlota se înmoaie, strigă de afară un cazac.

— Prea bine... Aï, Aï, ridicăm tabăra, pe cai, tună Hatmanul, ridicîndu-se în picioare. Ce zici, finuţule, crezi că ai să te poţi ţine în şa?

— Pe Sfîntul Gheorghe îl străpung pe loc pe cel ce ar spune că nu pot, răspunse vesel Floris îmbrăcînd şuba şi îndesîndu-şi pe cap o căciulă de blană cu urechi, pe care i le întindea respectuos un soldat.

— Ne întoarcem în Ucraina, Hatmane? întrebă Adrien căruia îi plăcea întotdeauna să ştie încotro se îndreaptă.

— Nu, prietene, ne continuăm drumul pînă la Sankt-Baikal, unde ne aşteaptă Hatmanul Siberiei. Pentru bătălia cea mare o să fie nevoie de 100.000 de oameni şi... după victorie, o să pot muri fericit...

Adrien nu îndrăzni să insiste, bănuind că bătrînul Hatman urma să se lupte cu tătarii ori cu mongolii. Cu toată firea lui prudentă, pentru o dată Adrien se bucură

de perspectiva participării la o mare bătălie, ferm decis să nu-și slăbească fratele din ochi și să nu-i îngăduie să-și asume, cum îi era obiceiul, prea multe riscuri. După bătălie aveau să se reîntoarcă în Ucraina, de unde avea să le fie mult mai simplu să pornească spre Franța. Încîntat de aceste perspective, Adrien încălecă dintr-un salt.

Un ceas mai tîrziu, în stepa Barabra nu se mai auzea decît șuieratul vîntului. Masa compactă a cazacilor se afunda în inima Siberiei, luînd cu ei fugarii și „limbile roïii". În ultima clipă, un regretabil incident fusese la un pas de a da totul peste cap. Tamără refuza ospitalitatea cazacilor dacă aceștia nu se lăsau adoptați de el. Cu mult tact și diplomație, Floris și Adrien îl convinseseră totuși că o familie de 50.000 de suflete era cam greu de întreținut și că era mai înțelept să-l înfieze numai pe Hatman. Numai că acesta, în ciuda vederilor sale largi, nici nu se gîndea să devină fiul unui „limbă roșie". Se lăsase de-abia cu greu înduplecat de Floris, căruia, era limpede, nu se îndura să-i spună „nu". Așa că acum Floris își simțea sufletul împăcat. Dincolo de recunoștința reală datorată țiganilor, în balanța insistențelor sale atîrnase și gîndul de a o putea păstra pe Zigara în preajma lui.

Imensul convoi era atît de perfect organizat încît nimeni nu apuca să sufere de frig. De fiecare dată cînd se ridica tabăra, o avangardă de cinci sute de călăreți pleca înaintea grosului trupei ca să instaleze corturile pentru noaptea următoare, să aprindă focurile și să frigă la proțap vînatul ucis de grupul cazacilor vînători. Floris și Adrien grozav s-ar mai fi alăturat acestora din urmă, numai că Hatmanul nu le îngăduia să se depărteze un metru de el, ca și cum s-ar fi temut încă pentru soarta lor..

Georges-Albert era confortabil instalat, alături de Grégoire și Zoloti într-o sanie, unde cei doi se certau cît e ziua de lungă, în vreme ce Feodor și Li Kang își urmau stăpînii, călare. Codița chinezului creștea la loc, ca și părul celorlalți fugari. Cicatricea de pe obrazul lui Floris începea să atenueze, ca și setea lui de răzbunare. Fericit, nu se mai gîndea la nimic.

Ieșiră cu bine din stepa Barabra care nu izbutise să le vină de hac. La Tomsk, Hatmanul cumpără nutreț pen-

tru cele încă două mii de verste cîte rămîneau de parcurs pînă la ținta călătoriei lor. Zilele, Floris călărea cot la cot cu Hatmanul, iar nopțile și le petrecea cu Zingara, care îi oferea dogoarea trupului ei cu piele catifelată și mată. După ceasuri întregi de dragoste, Floris adormea pe pieptul tinerei femei. Printr-o adevărată minune, alături de corturile unde era adăpostită șatra, găseau în fiece seară și un cort gol. Adrien, care reperase manevra fratelui său, bănuia că minunea se datora unui ordin expres al Hatmanului.

Iarna părea să nu se mai sfîrșească. În acea imensitate albă și tăcută, Floris pierdea noțiunea timpului. I se părea că veneau de nicăieri și se îndreptă către nicăieri. Într-o zi cazacii își instalară tabăra pe malul Angarei, singurul fluviu născut din apele Baikalului. Peste noapte Floris auzi un trosnet grozav și speriat, se repezi afară să vadă ce se întîmplă. Pojghița groasă de gheață a Angarei crăpase în zeci de locuri. Cazacii își dădeau ghionți, fericiți :

— Gata, tătucule, s-a zis cu iarna, încă nițel și dă firul ierbii ! „Dumnezeule, a trecut aproape un an", gîndi îngrozit Adrien.

Iarna siberiană îi amorțise îndeajuns. Intrau în primele zile ale lui aprilie, iar ei părăsiseră Petersburgul în iulie. Tînărul privea fascinat vîrtejul de apă pe care pluteau imense sloiuri de gheață. Dezghețul avea ceva grandios. În amonte, se înălța o colină stîncoasă și abruptă. În vîrful ei, Hatmanul scruta zările, în direcția Baikalului. Bătrînul cazac ardea de nerăbdare să ajungă la tabăra prietenului său, atamanul. Înălță brațul să-și apere ochii de primele raze ale soarelui și ceva sclipi pe mîna lui. În aceeași clipă, un strigăt de spaimă se înălță din piepturile cazacilor. Dintr-un cuib așezat între două stînci se ridicase în zbor o pereche de vulturi mongoli, temuți pentru ferocitatea și forța lor. Hatmanul întoarse capul și pricepu dintr-o ochire primejdia care îl pîndea. Se afla singur, neînarmat, și prezența lui tulburase tihna păsărilor care acum își apărau ouăle din cuibar. Femela deschise prima atacul. Luînd mai întîi înălțime, coborî în picaj vertiginos spre Saratov care abia avu vreme să se arunce la pămînt, acoperindu-și capul cu brațele. Zburătoarea își înfipse ghearele ascuțite ca niște pumnale

în spinarea bătrînului cazac, în timp ce masculul se învîrtea în cercuri tot mai strînse pe deasupra lui, ca să-l momească.

— Ţin-te bine, Hatmane, sosim ! strigă Adrien.

Floris îi făcu semn şi amîndoi încercară să apuce de aripi, pe la spate, uriaşa răpitoare. Masculul, văzîndu-şi perechea atacată, coborî şi el în picaj direct asupra lui Floris, doborîndu-l din picioare. Adrien izbuti să înţepe cu lancea femela. Aceasta dădu drumul hatmanului şi se năpusti asupra noului atacant. Hatmanul rămase prăbuşit cu faţa în jos. Oamenii lui se repeziră să-i ridice trupul, convinşi că se prăpădise.

Saratov îşi reveni însă imediat şi privi, la început cu oarecare spaimă, apoi cu neascunsă satisfacţie, spre cei doi tineri angajaţi într-o luptă pe viaţă şi pe moarte cu vulturii. Cazacii şovăiau să le sară în apărare, paralizaţi de o sfîntă teamă. Acei bărbaţi neînfricaţi nu îndrăzneau acum să se mişte, cu gîndul la străvechea legendă ucraineană potrivit căreia „în ziua cînd vulturii se vor scoborî din nouri pe pămînt, va fi sfîrşitul lumii". Pînă şi Feodor nu se încumeta să înfrunte superstiţia.

— Ce aştepţi, Lamă Ascuţită, hai să le dăm o mînă de ajutor stăpînilor, îi şopti Li Kang.

Scuturîndu-se din încremenire, Feodor îl imită pe chinez şi îşi aţinti pistolul spre fioroasele păsări. Hatmanul scoase un urlet :

— Nu, să nu care cumva să-i răniţi pe băieţi ! Pipăindu-şi spinarea şiroind de sînge, Saratov adăugă, ca pentru sine : Mai aşteptaţi o clipă pînă le vin singuri de hac, se descurcă ei, n-am grijă şi după aşa o ispravă, oamenii mei or să-i venereze ca pe nişte dumnezei.

— Curaj Legendar are dreptate. Mă duc să-l doftoricesc, spuse Li Kang scoţînd din buzunar pomada lui miraculoasă. De cum o întinse peste rănile Hatmanului, sîngele se opri.

Floris simţea în faţă duhoarea de hoit din gîtlejul vulturiţei. Pasărea îi sfîşia pieptul cu ghearele şi îşi ţintea primejdios ciocul spre ochii de smarald ai tînărului. Izbuti să-l ciupească de arcadă. De durere Floris scăpă din mînă lancea, care se rostogoli în prăpastie. Feodor se tîrî pe burtă pînă la el şi îi întinse un pumnal. Presimţind o nouă primejdie, femela bătu din aripi şi se ridică o clipă în aer, gata să se arunce asupra inamicului ei.

Adrien se lupta și el cu masculul. Ținînd strîns lancea, izbuti să-l înțepe în gît. Sîngele negru și gros țîșni, împroșcîndu-l în ochi. Rapacea pasăre scoase un țipăt ascuțit, fîlfîi din aripile-i imense și se abătu cu toată greutatea asupra lui Adrien, lovindu-l cu ciocul în frunte. Lăsîndu-se brusc pe spate, tînărul înfipse adînc lancea în burta golașă, rostogolindu-se cu agilitate într-o parte, ca să nu fie murdărit de mațele dezgustătorului rege al înălțimilor. Mulțumit, Adrien se întoarse spre fratele lui tocmai cînd, înnebunită de moartea perechii sale, femela se azvîrlea cu forțe înzecite asupra lui Floris, plesnindu-l cu aripile ei ucigașe. De astă dată ciocul ei atinse gîtul tînărului. Era evident că pasărea încerca să-l ciugulească de carotidă. Strivit de masa adversarei lui, Floris izbui să o împingă în sus cu o mînă, în timp ce cu cealaltă îi înfingea pumnalul în piept, pînă la prăsele. Răpitoarea se rostogoli în jos pe stînci, cu aripile larg desfăcute în lături. Răsuflînd ușurați, cei doi frați coborîră de pe colină. Hatmanul se repezi la ei și îi strînse îndelung la piept, mînjindu-se cu sîngele ce șiroia din belșug din rănile lor, din fericire superficiale. În jurul lor, cazacii răcneau în delir :

— Aï..., Aï... Aï... Alla Verdi !

Zingara își șterse ochii de lacrimi. Grégoire căzu în genunchi și începu să se roage. Zoloti murmură :

— E-te-te, sînt de cremene flăcăii ăștia !

Georges-Albert scoase capul de sub cort mormăind înciudat :

— M-am săturat de cazacii ăștia gălăgioși, nu poate dormi omul în pace de larma lor.

Hatmanul făcu un gest. Floris tresări. Pe unul din degetele de la mîna stîngă, Hatmanul purta un smarald imens, pe care nu i-l mai văzuse pînă atunci. În luciul pietrei prețioase se afla gravată o formulă prea bine cunoscută lui : „Biți po semu“, deviza sfîntă a țarilor. Hatmanul interceptă privirea lui Floris și îi întinse mîna. Tînărul se înclină adînc și i-o sărută cu respect. O picătură de sînge de pe fruntea lui căzu pe inel. Omagiul lui Floris era adresat în egală măsură bătrînului cazac și amintirii celui care îl onorase într-atît cu prietenia sa pe Hatmanul Saratov, încît să-i ofere în dar acel giuvaer neprețuit, simbol al unei puteri absolute.

— Da, finul meu, spuse Hatmanul cu glas de stentor, acest inel mi-a fost înmînat de tatăl tău, Țarul tuturor Rusiilor, Petru cel Mare. Știa prea bine că mă voi folosi de el cum se cuvine și că în mîna mea se va afla în bună păstrare. Ia-l. Este al tău. Ți se cuvine de drept !

Floris îl căută din ochi pe Adrien. Emoționat, acesta își petrecu brațul pe după grumazul lui, în semn de afectuoasă protecție.

— Totdeauna împreună, îi murmură el la ureche.

Oh, da, Adrien simțea nevoia să-și apere mezinul de noile primejdii care păreau că încep să-i dea tîrcoale.

Floris îngenunche spre a primi din mîna Hatmanului acea ultimă amintire rămasă de la legendarul lui părinte. Vocea Hatmanului îl încremeni :

— Cazaci, să ne răsculăm întru apărarea fiului lui Petru cel Mare. Iată-l pe ADEVĂRATUL VOSTRU ȚAR ! Să-l aclamăm cu toții !

Cazacii își zvîrliră căciulile spre cer, cu chiote de entuziasm.

Smaraldul însîngerat scînteia malefic...

Capitolul XXVIII

VÎNTUL Munților Altai împingea spre sud mica ambarcațiune, una din acele corăbioare lunguiețe și înguste, folosite de pescarii de pe lacul Bajkal. Briza umfla pînza groasă. Vîslitul viguros al celor șase bărbați așezați la rame, sporea lunecarea pe ape. Nimeni nu scotea o vorbă. Întunericul nopții era de nepătruns, dar țipete de pescăruși vesteau apropiata auroră. Unul din vîslași suspină adînc, înecîndu-și în piept un hohot de plîns :

— Ah, fatalitate... fatalitate...

— Regreți ? Atunci hai să facem cale întoarsă.

— Nu, frățioare, nu... mergem înainte.

Lopețile izbeau ritmic undele încărcate, încă, de sloiuri de gheață ce treceau cu un fîșîit ușor pe lîngă flancurile ambarcațiunii. Clipocitul lugubru adîncea durerea din inima lui Floris. Și totuși, cu douăsprezece ceasuri în urmă, trăise o sărbătoare princiară la Irkuțk. Siberienii veniseră de la zeci de verste distanță să asiste la acel spectacol. Sute de clopote răsunau vesel. Floris își con-

ducea calul în pas de paradă , urmat de cinci sute de cazaci în veșminte strălucitoare. Unii dintre ei purtau mîndru steaguri și flamuri împodobite cu ciocuri din fir de aur și argint. Adrien călărea în dreapta fratelui său.

— Rog pe Majestatea Voastră să binevoiască a primi acest modest omagiu al orașului care îi deschide porțile recunoscîndu-l drept unic și legitim suveran al ei.

Guvernatorul, însoțit de notabilitățile locale, păși înaintea ulucilor înalte de lemn ale incintei de apărare a celor opt sute de case din Irkuțk. Cu o plecăciune adîncă, îi întinse lui Floris insemnele orașului. Floris le primi cu emoție. Stema reprezenta „un cîmp argintiu și o panteră, alergînd prin iarbă, cu o zibelină în dinți". Tînărul păli. I se părea că micuța zibelină semăna cu sora lui... Elisabeta, Țarina blestemată pe care o iubise atît de mult, ca acum să o urască din răsputeri. Simțămîntul amorțit de lunile de iarnă și de dragostea pătimașă a Zingarei îl cuprindea cu nouă și îndoită intensitate. Prin fața ochilor îi trecu fulgerător propria imagine, în fruntea trupelor care încercuiau Palatul de Iarnă, ca în urmă cu un an, numai că de astă dată la picioarelui lui se tîra, gemînd și implorînd iertare, cu glas tremurat, însăși Elisabeta. Floris își încleștă pumnii. Toată lumea începuse să-i spună „Majestate". Zarurile fuseseră aruncate. Începea marea răzmeriță siberiană.

Floris îl privi pe Adrien încercînd să ghicească ce se petrecea în sufletul acestuia. Chipul fratelui său rămînea însă impenetrabil. Floris oftă, înălță stema cu brațele întinse și strigă :

— Siberieni, jur înaintea lui Dumnezeu și a Sfintei Rusii să acționez întotdeauna spre binele vostru și să rămîn demn de încrederea voastră.

— Apără-l, Damne, pe Țarul nostru, strigară mii de glasuri

— De o parte și de cealaltă a drumului, localnicii se înghesuiau în fața izbelor lor, ca să-l zărească pe noul împărat. Pe aceste meleaguri îndepărtate, populate în cea mai mare parte cu surghiuniți, orice insurecție era binevenită. Oamenii de-abia așteptau să îmbrățișeze cauza unui mîntuitor aureolat, de-acum, cu fapte de legendă

— Oh, privește-l ce chipeș e !

— Sigur ăst'să fie Țarul nost' ?

— Pe toți dracii, da, Zinaida, e tătucu nost !

— Binecuvîntează, tătucă!
— Ai să-i slobozi din ocnă pe deportaţi?
— Ai să ne laşi să ne întoarcem în Rusia?
— Ai să ne iubeşti, spune?
— Da... da, prieteni... vă iubesc... pe toţi.
Floris zîmbea, încuviinţa din cap, promitea, lăsa prostimea să-i sărute cizmele şi mîinile.
— Aşa o să fie tot drumul, pînă la Petersburg, şopti Floris. Ah, Adrien, iată răzbunarea mea! O să fiu fără milă cu duşmanii noştri!
— Dacă ai cugetul în pace, atunci e bine, frate, îi răspunse calm Adrien, printre dinţi.
Floris se întoarse spre el, rănit în amorul propriu. Avea oroare ca Adrien să-i vorbească pe tonul acela. Dintr-odată îşi simţi sufletul plin de amărăciune. În depărtare, munţii înalţi îşi oglindeau piscurile veşnic înzăpezite în luciul Baikalului. Feodor şi Li Kang nu pridideau să dea la o parte femeile care, în entuziasmul lor, se repezeau dinaintea cailor, riscînd să fie rănite. Conştienţi de triumful şi de soarta grandioasă a tînărului lor stăpîn, Grégoire şi Georges-Albert îl potopeau cu onomatopee dispreţuitoare pe Zoloti.
Acum alaiul urca pe strada principală, croită larg, cu trotuarele podite cu lemn şi străjuită de case elegante şi de biserici cu cupole aurite, demne de Irkuţk, perla Siberiei.
Hatmanul Saratov şi atamanul îşi aşteptau „protejatul" în piaţa „Kremlinului", cum era pompos denumită vechea citadelă de lemn. Floris descălecă spre a le saluta pe cele două căpetenii cazace. Atamanul avea o superbă barbă roşie şi purta o căciulă din blană de miel, îndesată pînă peste sprîncene. Ridică autoritar braţul ca să facă linişte în piaţă.
— Popor al Siberiei, fratele meu Hatmanul şi cu mine pornim cu oamenii noştri spre Moscova spre a-l încorona pe ţarul nostru. Nici o armată din lume nu ne poate sta în cale nouă, cazacilor. O să cucerim Sankt Petersburgul, o să-i facem pe soldaţii ţarinei să muşte din ţărînă şi în toate bătăliile puterea şi dibăcia noastră ostăşească vor fi de neînvins. Cine vrea să ne urmeze spre a se acoperi de glorie sau spre a dobîndi viaţă veşnică pe lumea cealaltă?

Sute de brațe se ridicară. Foști ocnași, dezmoșteniți ai soartei, ruși și buriați, cu toții gîndeau că dacă se alăturau noului Țar, le va pune norocul mîna in cap.

Floris pălea din ce în ce. Uniforma cu brandemburguri aurite începea să i se pară peste puteri de apăsătoare. O briză ușoară îi mîngîia buclele negre, pe care și le tot dădea peste cap, cu un gest mașinal, semn de intensă nervozitate. Adrien citea în ochii lui o adîncă frămîntare. Ar fi vrut să îl ajute, dar, nu, trebuia să-i lase mezinului libertatea de a-și alege singur destinul.

După încheierea ceremoniei, Floris dădu pinteni calului său, pornind ca din pușcă înapoi spre tabăra de corturi de pe țărmul Baikalului. Prietenii lui îl urmară, ușor nedumeriți de acel galop nebun. Treceau pe lîngă șiruri lungi de țigani, scăpați ca prin minune din iarna siberiană. Cu toții se îndreptau spre ținta finală a pelerinajului lor. Mulțimea lor veselă și colorată îi interpela pe călăreți, cînta, forfotea pe drumurile preschimbate în rîuri de noroi și unde nu se mai zăreau decît din loc în loc mici petece recalcitrante de zăpadă. Floris își desfăcu la gît tunica. Respira greu și o sudoare rece îi acoperise fruntea. Descălecă din goana calului în fața cortului său, păzit de doi cazaci înarmați cu hangere. Fără o vorbă, intră și se azvîrli, așa îmbrăcat cum era, pe patul de campanie, cu fața în jos. După un timp se întoarse pe spate și începu să privească cu ochi ficși tavanul, învîrtindu-și mașinal pe deget inelul cu smarald. Georges-Albert încercă zadarnic să-i atragă atenția. În cele din urmă renunță, spunîndu-și : „Stăpînul meu e mai prost-dispus ca niciodată, ce s-o fi întîmplat ?“. Ridică nedumerit din umeri și plecă să facă giumbușlucuri pe țărmul Baikalului cu o focă mustăcioasă, nemaipomenit de jucăușă.

Floris sări deodată în sus.

— Adrien, hai cu mine să facem o tură călare. Simt nevoia să iau aer.

Adrien zîmbi. Oare de la Irkuțk încoace, nu luase destul aer ? Încălecară pe cai odihniți și trecură la pas prin fața cortului Hatmanului unde acesta și Atamanul cercetau cu mare atenție o hartă. Amîndoi îl salutară pe Floris cu acea plecăciune, jumătate ucraineană, jumătate orientală, tipică la cazaci.

— Întoarce-te degrabă, Țarule, mîine în zori ridicăm tabăra, îi strigă Hatmanul, care hotărîse să acorde acest titlu finului său încă înainte de încoronare.

Tinerii galopau în lungul lacului pe undele căruia se legănau corăbii mici cu pînze. Pescarii își descărcau pe mal plasele pline de sturioni.

Floris dădu pinteni calului care făcu un salt pe plaja cu pietre lucioase. Adrien îl urmă, murmurînd :

— Du-te, frățioare, du-te, ah, dacă nu te-aș cunoaște...

Țiganii își instalaseră șatra mai în aval. Femeile își spălau rufele și copiii. Vajda Tămăra i se închină la fel ca și Hatmanul.

— Întoarce-te degrabă, Florică, noi și toți frații din celelalte triburi te vom urma spre Moscova, unde vei fi și mai-marele gagiilor și al nostru...

Floris dădu din cap fără să-și încetinească galopul. Zingara îl privi depărtîndu-se spre un promontoriu. S-ar fi zis că acolo mîna omului croise un drum prin vegetația deasăși ciudată ce mărginește *Sviataia More* — Marea Sfîntă, cum numeau bătrînii siberieni Baikalul. O chemare irezistibilă părea să-l atragă pe Floris înspre vîrful promontoriului. Ca să scurteze calea, o luă de-a dreptul prin apa puțin adîncă, cu bancuri de nisip. Pești de o nemaivăzută frumusețe, cu aripioare albe ca ale fluturilor tropicali și crevete pestrițe se fereau grăbit de copitele cailor care împorșcau stropi reci ca gheața. Adrien avea impresia unei naturi misterioase care se străduia să-și apere secretele. Tinerii urcară din nou pe mal. Își legară caii de un arbust și se îndreptară spre o capelă de lemn înălțată cu fața spre răsărit. Floris împinse cu umărul ușa care cedă imediat. În interiorul capelei, chiar în mijloc, se afla o simplă dală funerară. Tinerii îngenuncheară și rîcîiră cu degetele mușchiul care cotropise mormîntul.

— Dumnezeule, îmi spunea mie inima, șopti Floris citind inscripția săpată în marmoră : „Prințul Romodanovski, jertfit onoarei și libertății".

Floris și Adrien rămaseră multă vreme cu capetele plecate, rugîndu-se pentru odihna sufletului prietenului lor, evocînd imaginea bunului lor prieten, credincios pînă la moarte Țarului Petru. Din cîte primejdii

și capcane nu le salvase el viața... [1] Așadar, acel falnic și curajos principe sfîrșise prin a cădea victimă dușmanilor lor comuni. Parcă îi auzeau glasul grav, povățuindu-i părintește :

— Respectul față de cuvîntul dat este cea mai de preț bogăție pe lumea asta.

Tinerii se întoarseră în tabără la căderea nopții. N-aveau nevoie să-și vorbească. O simplă privire de-a lui Floris îi fusese îndeajuns lui Adrien pentru a înțelege că fratele și sora nu aveau să se lupte pentru tronul Rusiei, jertfind viața a mii de nevinovați. De dimineață Floris jurase poporului că va acționa întotdeauna spre binele lui. Avea să-și țină legămîntul. Fiul țarului n-avea să verse sîngele supușilor săi.

Floris intră tiptil în cortul Hatmanului Saratov. Sentinela își duse degetul la buze. Bătrînul cazac dormea dus, visînd fericit la viitorul grandios al finului său. Floris îl privi îndelung, cu ochii înecați în lacrimi, refuzînd să se gîndească la durerea pe care avea să i-o pricinuiască, cu nădejdea că, mărinimos cum îl știa, avea să înțeleagă. Tînărul își scoase smaraldul din deget și îl petrecu pe inelarul Hatmanului. Sărută cu respect filial mîna zbîrcită de ani și părăsi cortul cu sufletul sfîrșiat, fără să privească înapoi.

Întors în cortul lui, își ambală strictul necesar, șovăi o clipă, își pipăi sabia de la șold și își strecură sub centură un pistol și un stilet, apoi îl trezi pe Georges-Albert, în timp ce Adrien îi scula din somn pe Feodor, Li Kang și Grégoire. Cîteva minute mai tîrziu, se furișau afară din tabără și se îndreptau spre o barcă cu pînze trasă la mal și ascunsă după niște tufe, pe care o ochiseră ceva mai devreme.

În clipa cînd tocmai o împingeau în apă, o umbră țîșni spre ei.

— Ah, pleci, Florică, am citit asta pe chipul tău, cînd ai trecut ca vîntul pe lîngă șatra mea, fără să te oprești să-mi vorbești.

Floris scrută neliniștit întunericul, privind în urma ei.

Țiganca scuipă, jignită.

— Ptiu, drept cine mă iei, frumosule Florică ? N-am

---

[1] A se vedea *Floris, dragostea mea.*

spus nimănui... ceilalți oricum nu te-ar pricepe... eu însă, te iubesc, Florică și tocmai de aceea simt ce se petrece în sufletul tău.

Floris o luă în brațe și îi mîngîie drăgăstos obrazul.

— Îți mulțumesc, Zingara, prințesa mea, m-ai salvat de la moarte, m-ai ajutat să nu-mi pierd mințile, n-am să te uit niciciînd, adăugă el, sărutînd-o scurt.

— Adio... Florică, dragostea mea, murmură fata și apucînd mîna tînărului i-o strînse pumn, o duse la buze, i-o mușcă adînc și o rupse la fugă. Floris deschise degetele sîngerînde. În palma lui strălucea ceva. Frumoasa țigăncușă îi restituise brățara de aur cu miniatura Baptistinei, dar păstrase pentru ea portretul lui Floris...

— Haideți, îmbarcarea! ordonă Adrien.

— Domnul conte are dreptate, să ne grăbim, domnule duce, e primejdios să mai zăbovim, bodogăni Grégoire, care detesta despărțirile.

Credinciosul intendent se aburca cu oarecare dificultate. Li Kang îl ajută apucîndu-l de șezut și răsturnîndu-l în barcă. Ambarcațiunea se clătină și Grégoire fu cît pe ce să se ducă de-a berbeleacul în apă. Noroc cu Feodor care îl prinse de haină cu brațul lui de fier. Georges-Albert se repezi și el să-l apuce de turul pantalonilor și amîndoi căzură claie peste grămadă peste niște parîme vechi de pe fundul mahunei. De-abia în clipa aceea bătrînul servitor se întrebă pentru ce motiv fugeau iarăși pe furiș. Vroi să le ceară lămuriri stăpînilor săi numai că, între timp Floris și Adrien intraseră în apă pînă la brîu ca să despotmolească din nisip carena. O voce, prea bine cunoscută tuturor, șopti de pe mal.

— Hei, voi de colo, așteptați-mă și pe mine, nu plecați fără mine. Mi se pare mie, sau avem același drum?

— Asta mai lipsea! Sst, vorbește încet Zoloti, nu care cumva să te audă cineva. Fie, hai cu noi, spuse posomorît Adrien, întinzîndu-i mîna. Preotul își ridică sutana pînă la subțiori. Șiroind de apă, Floris și Adrien îl luară pe sus și îl suiră în barcă, apoi reîncepură să împingă cu umărul în flancurile ei. Vîslele se cufundară fără zgomot în oglinda lacului. Ridicară pînzele. Ceața de primăvară îi ferea de eventuale priviri indiscrete. Pămîntul rămînea undeva în urmă. Cînd primele raze ale soarelui luminară tabăra cazacilor, la orizont

nu se mai zărea nici urmă de fugari. Trezindu-se din somn, bătrînul Hatman văzu de îndată smaraldul din deget și închise ochii cu un geamăt îndurerat.

— Oh, finuțule, ești sînge din sîngele părintelui tău. Numai el ar fi fost în stare să renunțe la un tron pentru binele poporului său... Aaah, pui de Romanovi... „țarskaia krovi"...

Cîteva ceasuri mai tîrziu, cazacii și țiganii își reluau drumul spre Soare-apune, îngînînd o melopee tristă. Cazacii rămăseseră fără Țar, kăloșii, fără Rege...

— Ehei, Regină Guzrati, în înțelepciunea ta, știai că așa va fi să fie, șopti Tămără.

Cu obrajii scăldați în lacrimi, Zingara întoarse o ultimă dată capul spre Baikal.

— A plecat... a plecat să se reîntîlnească cu ea, cu URSITA lui... blestem pe capul meu... n-am știut să te păstrez lîngă mine, gagiule...

Mahùna atinse țărmul de răsărit al Baikalului. Floris își ridică vîsla și o întinse lateral, ca să evite ciocnirea de o stîncă. Cei șase săriră pe mal și traseră ambarcațiunea pe mal, adăpostind-o într-un mic golf, în speranța că pescarii aveau să și-o poată regăsi, înainte ca vreo furtună neașteptată să o facă țăndări. Se așezară la umbra unui boschet și înghițiră în grabă cele cîteva provizii pe care Feodor și Li Kang avuseseră înțelepciunea să le ia cu ei.

Georges-Albert era însetat. Feodor îi arătă lacul. Georges-Albert se strîmbă, profund dezgustat. Cazacul vroia să-l otrăvească, altfel nu i-ar fi putut da prin minte așa ceva ! Doar știa că detestă apa.

— Și acum, prieteni, spuse Adrien, după ce toată lumea sfîrși de mîncat, pornim înapoi spre Franța !...

— Slavă Cerului, domnule conte, iată prima veste bună ce-mi mîngîie auzul după nu mai știu cîte luni, exclamă încîntat Grégoire, împreunîndu-și mîinile. Și, dacă nu sînt indiscret, ați putea să-mi spuneți cît de departe este Parisul pentru că, nu vă fie cu supărare, nu prea mai știu unde ne aflăm... ? Poate că...

— Bătrîne, ne așteaptă un drum de cel puțin 12 000 de verste ! îi reteză vorba Feodor.

— Da ? Și asta cam cîte leghe înseamnă ?

— Eh, o nimica toată, ia, acolo, vreo 3000.

— Aoleu ! Sfîntă Fecioară ! Bietul om nu mai putu să adauge nimic, cu desăvîrșire zdrobit de cele aflate.

— Și... pe ce drum o luăm, stăpîne ? îl întrebă Feodor pe Adrien, bizuindu-se ca totdeauna, pe judecata chibzuită a stăpînului său.

— Asta rămîne să hotărîm de comun acord, îi răspunse tînărul.

— Rămînem ascunși aici cîteva săptămîni, retraversăm Siberia prin Chirchizia, ținem coasta de nord a Caspicei, trecem prin Circazia și, odată ajunși în Marea de Azov, ne îmbarcăm pe o corabie ; asta este calea cea mai sigură, propuse ucraineanul.

Floris, pe care pînă atunci discuția păruse să îl intereseze prea puțin, scruta orizontul. Simțind ațintite asupra lui privirile întrebătoare ale celorlalți, răspunse sec :

— Prieteni, voi mergeți pe unde credeți de cuviință. Eu unul însă nu mai pun NICIODATĂ piciorul în Rusia.

Adrien oftă. Rana din sufletul mezinului sîngera încă.

— Bucurie a Zilei, zîmbi Li Kang, clătinîndu-și ciotul de codiță, de ce n-am apuca-o pe calea ce înflorește de trei ori în inima Celui sfînt, precum palmierul parfumat.

— Bine zis, prietene, tocmai acolo țin să ajung și eu ! exclamă Zoloti, care tăcuse mîlc pînă atunci, dovedind astfel că era singurul în a pătrunde tîlcul ascuns al propunerii chinezului.

Adrien îi privi mirat.

— Adică urcăm pe valea Selenegăi, explică Zoloti, traversăm platoul Mongoliei și...

— ...ajungem la Tchong Kuo, Imperiul de Mijloc, Centrul Pămîntului [1] îi luă vorba din gură Li Kang, în culmea fericirii.

— Bine, dar sînteți amîndoi nebuni de legat, strigă Adrien, sărind în picioare. Mongolii nu ne vor lăsa niciodată să trecem pe teritoriul lor, iar chinezii ne vor tăia capetele ori ne vor trage în țeapă !

— Aah ! Aaaaah, gemu prelung Grégoire, leșinînd.

1 Așa numesc chinezii țara lor.

Georges-Albert se precipită spre lac, își umplu pumnișorii cu apă și veni cu ea să-i stropească obrazul.

— Vai de mine, Bucurie a Zilei, mongolii și chinezii sînt prea bine crescuți și prea blînzi ca să ne facă așa ceva, iar eu, Li Kang Yuin, am să vă apăr cu aripa mea de dragon.

Floris zîmbi amuzat.

— Știți ce? Cred că Li Kang are dreptate. Eu unul mă învoiesc. De cînd aștept să-ți cunosc țara, bunul meu prieten.

Feodor și Adrien șovăiră o clipă, încrezîndu-se destul de puțin în „aripa tutelară" a lui Li Kang.

— Ascultați, grăi prudentul Adrien. Să mai chibzuim, poate că mai există și alte soluții la care încă nu ne-am gîndit.

— Hei, dar poate că și eu pot să vă apăr, spuse pe neașteptate Zoloti.

— Cu condiția să ne spui mai întîi cine ești cu adevărat. Cu siguranță că nu ești nici popă, nici rus. Pentru Dumnezeu, spune măcar acum adevărul.

— Prea bine... Prieteni, sînt preotul iezuit Del Boccaccio!

— Dar... te-am auzit înjurînd... sfinția ta, începu să se bîlbîie Adrien.

— Ca și tine, fiule, numai că eu mi-am bătut întotdeauna joc de numele Satanei, pe cînd tu, fiule, îl amesteci în vorbirea ta de toate zilele pe Dumnezeu, care nu are nimic de a face cu încurcăturile voastre.

— Și ce vînt te aduce în China, părinte? se miră Floris.

— Ei, mă duc și eu să-i creștinez pe chinezi, să-i botez și să-mi întîlnesc prietenii iezuiți, consilieri pe lîngă marele Împărat.

— Bine, dar, atunci nu înțeleg ce căutai în Rusia, îl chestionă bănuitor ca totdeauna Adrien.

— Ce să caut? Pentru cei cărora nu le place să călătorească pe mare, drumul spre Soare Răsare trece pe acolo.

— Totuși ai mai fost și altă dată osîndit la deportare în Siberia...

— Ei, da, fiule, se pare că ori de cîte ori am vrut să pornesc spre China, mi-a fost dat să am mici ghini-

oane de parcurs... în sfîrşit, să mulţumim Cerului pentru mila lui şi, haideţi la drum!

Părintele Del Boccacio îşi ridică poalele sutanei şi o luă din loc cu paşi elastici, urmărit îndeaproape de Li Kang care nu mai ştia cum să-i mulţumească pentru turnura dată evenimentelor. Cei doi fraţi pufniră într-un hohot nestăvilit de rîs văzînd figurile plouate ale lui Grégoire şi Feodor care, din prima clipă cînd îl cunoscuseră şi pînă atunci, îl insultaseră în fel şi chip pe Zoloti.

— Se pare că zarurile au fost aruncate. Înainte, prieteni! exclamă Adrien.

— Vai de mine şi de mine, domnule cavaler, mie nu-mi miroase deloc a bine, vă conjur, mai gîndiţi-vă, iar ne azvîrlim cu capul înainte în necunoscut, bodogăni Grégoire, ridicîndu-se de jos cu calculată încetineală.

Floris îl înşfăcă de braţ şi îl împinse înaintea lui, rîzînd.

— Stai, stai, ah, ce copil nesuferit eşti, protestă preabunul servitor.

— Vino, bătrîne, nimic rău nu ni se poate întîmpla, doar ne aflăm sub aripa ocrotitoare a acestor doi „fii ai Cerului", glumi ireverenţios Floris.

Capitolul XXIX

FLORIS îşi miji pleoapele iritate de vîntul sărat. Întoarse capul să-şi privească tovarăşii. Ca şi ceilalţi, Adrien îndura cu stoicism setea. Soarele strălucea de o suliţă pe cer, învăluind zarea într-o pulbere de aur. Cît vedeai cu ochii, de jur-împrejur se întindea imensitatea de nisip galben, sare şi cugir a deşertului Gobi.

— Dacă ne este scris să pierim aici, fiilor, spuse surîzător părintele Boccaccio, dornic să-şi etaleze întreaga erudiţie, de cînd îl „omorîse" pe Zoloti, cugirul care nu este altceva decît sulfat de natriu, ne va conserva intacţi pînă la sfîrşitul lumii... da, da... Egiptenii îl foloseau la îmbălsămarea mumiilor.

— E-te, na, domnule abate, doar nu vrei să cred că veneau pînă aici ca să se aprovizioneze cu el, exclamă Grégoire cu gîtul uscat ca iasca.

— De bună seamă că nu, fiule, doar aveau cît le poftea inima în propriile deşerturi.

— Poate că ar fi mai înţelept să ne oprim şi să căutăm o sursă de apă, sugeră placid Adrien.

— Dacă vrea Domnul, o să găsim şi aşa ceva, răspunse iezuitul.

Deodată, Georges-Albert scoase un strigăt, arătînd cu degetuţele lui spre orizontul unde se zăreau nişte umbre care nu puteau fi altceva decît nişte copaci. Maimuţoiul avea oroare de apă, dar nici să piară mumificat nu-i surîdea.

— Haideţi, curaj, prieteni, cred că Georges-Albert a găsit ceva, spuse Floris, îmboldindu-şi cu călcîiul poneiul cu păr lung şi aspru.

Putuseră cumpăra şase căluţi mongoli şi cîteva provizii, la ultimul *sloboda* * găsit în calea lor, pe malul rîului Bura, în schimbul brăţării de aur, singurul obiect de preţ pe care-l aveau asupra lor. Floris se despărţise cu tristeţe de ea. Păstrînd doar miniatura Baptistinei şi-o agăţase de gît, dimpreună cu talismanul.

Cavalerii îşi îndemnară poneyii să grăbească pasul, dar cu picioruşele lor scurte, bietele animale înaintau anevoie. Cizmele lui Floris aproape că atingeau nisipul. Uneori i se părea că se află în cîrca unui şobolan şi nu a unui cal.

Cu toţii scoaseră un oftat de uşurare. Georges-Albert nu se înşelase: dintr-o mică rîpă ţîşnea miraculos un izvoraş ocrotit de vişini şi piersici sălbatici. Şerpuia pe solul stîncos pentru a se face nevăzut în nisip, la oarecare distanţă. Grégoire înţepenise de-a binelea în şa. Floris şi Adrien îl ajutară să descalece şi coborîră cu toţii printre stînci pînă la fundul rîpei, ţinîndu-şi căluţii de căpăstru. Ajunşi jos, izbucniră în urale entuziaste, dînd frîu liber bucuriei de a se şti salvaţi de la o moarte sigură. Lăsară poneii să pască printre arbuşti şi să lipăie cu nesaţ apa, în timp ce ei se trînteau pe burtă, sorbind pe nerăsuflate lichidul binefăcător.

Floris îl azvîrli rîzînd pe Georges-Albert în mijlocul lăcuşorului.

— Ei, ce zici, bătrîne, nu-i aşa că e mai bună chiar decît vinul regelui?

---

* Punct de frontieră improvizat la marginea imperiului rus.

Georges-Albert se strîmbă neîncrezător și își stropi cu deliciu stăpînul. Floris își smulse cămașa și tunica ca să se poată scălda și se zbengui în voie cu maimuțoiul. Se amuza să-l bage cu capul sub apă, lăsîndu-se supus aceluiași tratament. Georges-Albert își umfla pieptul și se apăsa cu toată puterea asupra lui, de parcă ar fi cîntărit trei sute de livre. Deodată, Floris simți că Georges-Albert îi sare în spinare și îl trage de păr în sus. Crezu că se joacă cu el. Maimuțoiul însă îi înfipse unghiile în gît și-l trase de o ureche. Floris se lipi de fundul apei. Georges-Albert îi dădu drumul. Tînărul rămase cîteva clipe în adîncul izvorului, frecîndu-și trupul și pletele în apa cristalină. Simțind că nu-și mai poate ține respirația, ieși la suprafață și pricepu de îndată de ce Georges-Albert vroise să-l scoată afară adineaori. Tovarășii lui de drum priveau încremeniți spre creasta rîpei aflată la vre-o cincisprezece picioare deasupra lor.

— Sfinte Sisoe, exclamă Floris, dînd să se repeadă spre armele rămase pe malul izvorului. Adrien îi făcu semn să nu se miște, iar părintele Del Boccaccio să nu înjure. Deasupra lor îi înconjurau, călări, vre-o sută de mongoli cu arcurile întinse, pregătite să sloboadă spre ei săgețile lor ascuțite.

— Ce stați ca niște momîi ? mîrîi Floris printre dinți. Priviți-i, se codesc să tragă. Feodor, tu hăcui zece dintre ei cu sabia, eu tot pe-atît ; tu Adrien, care ești cel mai aproape de pistoale, apucă-le și pasează-le lui Li Kang. Nenorociții ăia nu cred să fi văzut așa ceva în viața lor. Cînd or să audă prima împușcătură or s-o tulească, îngroziți. Sînteți gata ? Îi dăm drumul ?

— Nu, lăsați-mă pe mine să le vorbesc și veți vedea cum se vor îmblînzi ca prin minune, spuse părintele Del Boccaccio, scoțînd din sînul sutanei un crucifix și pornind cu pas măsurați spre buza rîpei.

Floris și Adrien îi priviră mai cu atenție pe călăreți. Fețele le erau arse de soare și purtau veșminte din piele roșie, lungi pînă-n pămînt. Ochii migdalați le erau aproape acoperiți de căciulile de blană rotunde, ornate cu figurine de corali și cu trei panglici lungi, lăsate pe spate.

— *Murgu Liku* (omagiu prea supus)"... își începu discursul bunul reverend.

Restul propoziției rămase nerostit. Doi dintre călăreți descălecaseră tacticos, cu sulițele ridicate amenință-

tor. Floris și Adrien închiseră ochii, îngroziți. Mongolii aveau să-l străpungă pe nefericitul iezuit și ei se aflau prea departe ca să-l poată apăra. Dar cei doi se mulțumiră să-l lovească ușor peste țeastă, mai mult ca să-l facă să tacă, și după ce îi legară în viteză mîinile la spate și îi băgară un căluș în gură, îl azvîrliră în spinarea unuia din poneii lor.

— Acum e momentul, luați pistoalele șopti Floris

— Oh, nu, Floare de Mai, Rugăciune Blîndă n-a găsit cuvîntul magic, lasă-mă să încerc și eu puterea răsuflării mele de foc, susură printre dinți Li Kang.

Micuțul chinez ieși binișor din apă, îi salută pe mongoli cu trei plecăciuni pînă la pămînt și le strigă cu mîinile pîlnie la gură, ca să fie sigur că este auzit de cei de sus :

— *Om ma n'i pad ma hum* (O, prețiosule Lotus).

Floris și Adrien se priviră plini de speranță, știind că mongolii atribuie virtuți miraculoase acestor cuvinte. Probabil însă că Li Kang nu le pronunțase cum trebuie, pentru că avu parte de același tratament ca și onorabilul reverend, ce-i drept, administrat, nu de doi, ci de patru diavoli roșii.

— Aah... oooh... aoleu... ajutor, domnule duce, mi-ați spus că nimic rău nu ni se poate întîmpla, strigă cu repros Grégoire, zbătîndu-se disperat în brațele musculoase ale unor mongoli furișați tiptil pe la spatele lui.

Floris și Adrien săriră ca niște lincși, să-și elibereze fidelul servitor. Asiaticii îi dădură drumul acestuia și se întoarseră să-și înfrunte atacanții. Floris își repezi pumnul în falca celui dintîi care se prăbuși, năucit de acest gen de luptă, necunoscut lui. Tînărul francez înșfăcă un alt dușman și învîrtindu-l pe deasupra capului, îl azvîrli ca pe o ghioagă asupra circacilor lui, care căzură claie peste grămadă, aidoma unui castel de cărți. Adrien apucă alți doi ochioși de pepții tunicilor și îi ciocni cap în cap, lăsîndu-i pe jumătate leșnați. Între timp, o parte din cei rămași pe creastă coborau cu băgare de seamă, ferindu-se pe după scuturi. Precauția nu era deloc inutilă, căci Feodor, după ce doborîse vreo trei-patru adversari, părea că își ieșise din minți de furie. Răcnea dezlănțuit teribilul strigăt de luptă al cazacilor, rotindu-și fioros unicul ochi :

— Ai... Ai... Alla Verdi !

Înfiorați de acele sunete nemaiauzite, mongolii își opriră o clipă înaintarea. Apropiindu-și căpățînele, ținură un scurt conciliabul. Sus, pe buza rîpei, arcașii nu știau ce să facă. Așteptau un ordin care nu venea și nici nu îndrăzneau să-și sloboadă de capul lor săgețile, de teamă să nu-și rănească, în îmbulzeală, camarazii.

— Feodor, ia-i tu pe ăia, noi ne ocupăm de ceștilalți ! strigă Floris ridicînd de jos o stîncă și aruncînd-o spre mongoli în timp ce Adrien se aplecă fulgerător, își luă sabia și începu să facă mulinete și șuierînd ascuțit. Feodor privi în jur. Cu un urlet herculean se repezi la trunchiul unui vișin sălbatic, îl zmulse din pămînt cu rădăcini cu tot și, aidoma cavalerilor Evului mediu, se năpusti asupra inamicilor, croindu-și cărare printre ei. Georges-Albert nu se lăsa nici el mai prejos. Se strecura printre picioarele goale ale mongolilor și îi mușca pînă la sînge. Surprinși de atacul neașteptat și de neînțeles pentru ei, aceștia țipau și țopăiau de durere. Pe creastă, căpetenia oștenilor își pierdu răbdarea. Făcu un semn și un nou val de luptători porni la vale. Cincizeci de războinici se apropiau acum în front compact de cei patru recalcitranți. Floris, Adrien și Feodor doborîră încă vreo douăzeci, dar inegalitatea numerică îi copleși.

Floris avea buza ruptă, Adrien, capul spart, Feodor, ochii tumefiați și pe cale de a vira spre o superbă culoare vînătă. În învălmășeală, Georges-Albert își pierduse un dințișor. Spre consolarea prinșilor, mongolii arătau însă infinit mai rău. Prizonierii fură legați fedeleș, li se înfundă cîte un căluș în gură, inclusiv maimuțoiului și la un semn al căpeteniei mongole, ceata se urni spre sud. Galopară toată noaptea. În zori, Floris observă că ieșiseră din desertul Gobi și se îndreptau spre munți. Se făcuse mai frig. Pe pășunile montane păsteau herghelii întregi de cai sălbatici și cerbi pitici.

Adrien mîrîi ceva și îl împunse cu fruntea pe fratele său, de care se afla legat în spinarea aceluiași cal. Floris îi urmări privirea. Pe un platou stîncos, la peste 1 500 de picioare altitudine, se zărea un oraș cu arhitectură stranie. Poneii urcau cu pas ușor drumul pieptiș și bolovănos. Pe măsură ce se apropiau, Floris înțelese că era vorba de un orășel demontabil, alcătuit din carcase de os prinse unele de altele și fixate în peretele muntos. Mongolii ie-

șeau din „locuințele" lor ca să-i întîmpine pe oștenii lor și pe prizonierii luați de aceștia.

„Iată de ce nu ne-au masacrat pe loc : mai întîi vroiau să se fălească cu captura lor" își spuse Floris.

Femeile reacționau ciudat la trecerea prinșilor. Cu obrazurile acoperite de o pînză neagră, alergau împrejurul lor rîzînd, arătîndu-i cu degetul, plesnindu-se cu palmele peste piept și scuturîndu-și cozile lungi, împletite cu fir de argint, perle și pietre prețioase. Una dintre ele își scoase tichia ascuțită de mătase și i-o așeză pe cap lui Floris, ceea ce declanșă ilaritatea tovarășelor ei.

„Mă întreb ce-or fi găsind să rîdă atîta" își spuse tînărul, înveselit fără voia lui de norul acela de fetișcane. „Mi se pare mie, ori au de gînd să ne taie capul într-un hohot de rîs general ?"

Călăreții se opriră în fața „palatului", sau cel puțin asta deduseră Floris și Adrien că era destinația nenumăratelor cutiuțe de os suprapuse într-o impresionantă masă, la poalele unui pisc amețitor de înalt, și acoperită cu un soi de fetru roșu.

În piațeta din fața palatului se foiau încoace și încolo preoți lama, în tunici galbene, lungi pînă la călcîi. De undeva se auzi deodată un gong urmat de cîteva lovituri de talger. Războinicii descălecară în grabă, își coborîră prizonierii de pe cai și se închinară pînă la pămînt. Floris și Adrien îi imitară, deși nu erau obișnuiți cu acele saluturi orientale în care aproape că trebuia să atingi țărîna cu capul. Se apropia un cortegiu. Preoți lama scoteau sunete tînguitoare din viori cu o singură coardă, deschizînd drum, cu pas rar și măsurat, unei femei cu chipul ascuns de valuri albe și cu turban roșu, cu pompon de diamant. Cele cîteva femei care o urmau, cu un aer de adînc respect, alcătuiau de bună seamă suita ei. Și chipul lor era ascuns privirilor de un văl, dar erau mai modest îmbrăcate decît stăpîna lor ale cărei straie somptuoase vădeau un înalt rang princiar. O pelerină de mătase azurie, brodată cu aur, ascundea pe jumătate tunica închisă cu douăsprezece semilune întrepătrunse spre a forma imense agrafe de diamant și pantalonii bufanți. La picioarele tinerilor, Georges-Albert fu cuprins de o bruscă nervozitate. Gemea și se tăvălea, căznindu-se în zadar să-și elibereze lăbuțele legate fedeleș. Floris îi trase un picior, ca să-l calmeze. La trecerea cortegiului, populația

îngenunchia murmurînd rugăciuni. Deodată, un soldat băgă de seamă că Floris și Adrien ridicaseră capul și priveau cortegiul prințesei. Își ridică furios gîrbaciul, cu intenția de a-i plesni, ca să-i oblige să-și plece fruntea. Prințesa, sau Regina, ce-o fi fost, îl opri din priviri și se apropie de cei doi captivi. Preoții lama o urmară cu pași mărunți și repezi, asurzindu-i pe cei din jur cu scîrțîiala scripcilor. Femeia îi cercetă îndelung cu privirea pe Floris și Adrien. Ochii ei negri, cu gene lungi, întoarse, clipiră des în deschizătura îngustă dintre turban și vergeaua albă. Lui Floris chiar i se păru că o aude rîzînd. Apoi, tînăra murmură ceva, atît de încet încît tînărul nu-i desluși glasul, dar un preot se repezi ca un fulger și, înșfăcîndu-l pe Georges-Albert, îl depuse cu respect în mîinile ei. Floris mugi sub călușul lui. Vroia să protesteze, asta era chiar prea de tot. Ce tupeu nemaipomenit avea creatura aceea musulmană, rătăcită printre budiști. Auzi! Să-i fure prietenul! Floris țîșni în picioare ,dar un soldat îi propti o palmă grea pe umăr silindu-l să îngenuncheze la loc. De astă dată, Floris fu sigur că auzise un rîs cristalin, ușor batjocoritor. Visa, sau glăsciorul acela îi era cunoscut? Eliberat din strînsoarea frînghiilor și tolănit voluptos în brațele prințesei, Georges-Albert părea să fi uitat cu desăvîrșire de stăpînul lui. Prințesa făcu semn preoților să-și reia procesiunea, dar după o clipă se răzgîndi și se apropie de Adrien. Buclele aurii ale acestuia se năclăiseră de sîngele scurs din plaga de la cap. Prințesa apucă între degete marginea voalului ei și tamponă cu delicatețe fruntea rănitului, apoi se îndepărtă, urmată de preoți și de întreaga ei suită, lăsînd în urmă o suavă dîră de parfum. Floris se întoarse spre fratele său. Adrien zîmbea. Ochii lui albaștri cu ape viorii luceau poznaș.

Soldații le scoaseră călușele și îi împinseră fără menajamente, dar nici cu excesivă brutalitate, spre „palat". Văzut dinăuntru, acesta părea încă mai spațios, căci mongolii se folosiseră în construirea lui de o peșteră naturală. În interior, muntele era pe de-a-ntregul săpat, ca un imens cașcaval și puzderia de grote și grotișoare fusese amenajată în încăperi, apartamente și săli, grație ingeniosului sistem al cuștilor din os. Pe jos, erau așternute covoare de Turkestan. Idoli de aramă și de aur, încrustați cu pietre prețioase, își întindeau nenumăratele brațe pe

deasupra tronului în care se afla instalate un bărbat cu carură animalică. Pe cap purta o tichie de mătase aurie și părul strîns și împletit în coadă era presărat cu diamante cît nuca. Tunica purpurie se întredeschise lăsînd să se vadă vîrful lung și curbat al unui hanger de dimensiuni impresionante. Se vedea cît de colo că acea armă cumplită era, deseori, scoasă din teacă pentru a reteza, dintr-o singură lovitură, capetele celor imprudenți.

— Cu individul ăsta, teamă mi-e că discuția noastră se va sfîrși în doi timpi și trei mișcări, îi șopti Floris lui Adrien. Visător, cu un zîmbet abia ghicit pe buze, acesta păru să nu-l fi auzit.

„*Guruna kiku* (în genunchi!“), strigă unul din străjerii de lîngă tron, în timp ce brațele lui se abăteau ca două ghioage pe umerii prizonierilor, silindu-i să se prosterneze.

„Ce manie au și ăștia!“ își spuse Floris, realizînd în aceeași clipă că încă de la prima lor întîlnire cu mongolii, înțelesese tot ce li se spusese. Bravul Li Kang se dovedise cel mai prevăzător dintre preceptori.

— Vă aflați în fața Marelui Mogul! lătră străjerul.

Floris tresări. Va să zică, acel suveran misterios, urmaș spiritual al lui Gingis Han și Tamerlan, continua să-și exercite puterea...

— Străinilor, ați pătruns pe pămînturile mele fără să-mi cereți încuviințarea. Pentru aceasta vă veți primi pedeapsa.

Marele Mogul avea o voce pițigăiată și dezagreabilă. Își privi prizonierii, îngenuncheați la picioarele lui, un amestec de șiretenie și ferocitate.

— Astru al Lumii, protestă părintele Del Boccaccio, intențiile noastre erau curate...

— Tacă-ți gura, cînd prea-măritul Galdan Tsereng Han vă face hatîrul de a vi se adresa, răcni un alt străjer.

Adrien coborî de-abia atunci cu picioarele pe pămînt, din visarea lui. Auzise vorbindu-se de acel prinț, vestit pentru sălbăticia lui, care se lupta cu toți vecinii spre a-și apăra de pieire imperiul intrat în decadență. Galdan cel crud înălță brațul drept. Pe fiece deget al mîinii i se încolăceau inele în formă de șarpe.

— Veți fi uciși la prima lună nouă. Pînă atunci, veți fi tratați ca oaspeți ai mei. Veți sta închiși, iar femeile tribului meu și concubinele mele vor veni să vă vadă.

Va trebui să le onorați, străinilor. Asta vă va îndulci așteptarea sfîrșitului.

„Am căzut în mîna unui nebun sadic" gîndi Floris.

Adrien îndrăzni să își ridice capul :

— Mare Mogul, este dreptul nostru să aflăm cum anume vom fi uciși.

— Ești curajos, străine, dar cînd ai să auzi, inima îți va îngheța în piept și sîngele ți se va înverzi de spaimă, spuse Galdan Tsereng, cu un rînjet viclean, bun să bage groaza în două duzini de rinoceri. Vă vom duce în piața din mijlocul orașului, unde preoții mei lama, îndemînateci ca nimeni alții, vă vor smulge încetișor unghiile și ochii, cu cleștioare de aur, în vreme ce călăul vă va țesăla cu țesale cu zece lame de oțel și vă va turna ulei clocotit pe ficați și, ha, ha, dacă nu vă va fi de-ajuns, după toate acele chinuri, vom vedea că încă mișcați, veți fi trași în țeapă într-un par învîrtit ca un titirez de oamenii mei... oh, oh !

Galdan cel crud făcu un semn. Străjerii se năpustiră asupra prizonierilor și îi scoaseră din palat de-andăratelea, făcînd mii de plecăciuni.

Captivii fură instalați într-una din cuștile din os, lipite de peretele stîncos al muntelui, împărțite în șase încăperi și extrem de confortabile. Mobila era alcătuită din paturi de lemn acoperite cu blănuri, sipete, covoare și puzderie de idoli. Floris și Adrien nădăjduiau ca pînă la viitoarea lună nouă să găsească o soluție de evadare. Înainte să pătrundă la rîndul lui în „pușcărie". Floris se întoarse din prag și cercetă cu luare-aminte platoul. Fiece stîncă, fiece drum și fiece crăpătură a muntelui păreau bine păzite de cîte unul din acei soldați îmbrăcați în piele roșie.

— Drace, va fi mai greu decît mi-am închipuit, le șopti el celorlalți.

Adrien îi arătă din priviri cei zece soldați și toți atîția preoți care vegheau la instalarea lor. Li se desfăcură frînghiile și li se aduseră cazane de aramă în care să se scalde, îmbrăcăminte, hrană și băutură. Adrien duse la buze cana de lemn plină cu rachiu din lapte, pe care i-o întindea unul din preoți Licoarea îl înviora brusc.

— Nu mai pricep nimic, de ce ne-or răsfăța atîta ? își întrebă Adrien fratele.

Grégoire nu mai prididea cu laudele :

— Oh, domnule duce, Mongolii ăștia au obiceiuri tare ciudate și regele lor nu e ca al nostru, dar cîtă ospitalitate !

Floris și Adrien își spuseră că era mai bine să nu dezvălui nimic bravului lor servitor și să-l lase să se bucure în tihnă de acele mici plăceri, fără să știe ce moarte cumplită le pregătea Galdan Tsereng Han.

Feodor inspecta „apartamentul", mîrîind :

— Bojerule, ascultă-mă pe mine, s-o ștergem cît mai iute de aici, ăsta nu e un loc pentru noi.

Li Kang părea să fi uitat cu desăvîrșire de trista soartă care îi aștepta. Fericit că se regăsea într-un „mediu" budist, le explica preoților uluiți unde și în ce împrejurare rămăsese fără coadă.

Pentru orice eventualitate, părintele Del Boccaccio începu să se roage :

„*In manus tuas Domine commendo spiritum meum*" *.

— E cam prematură rugăciunea aceasta, sfinția ta, glumi Adrien, cu forțat optimism.

Odată instalați în noile apartamente, Floris îmbrăcă cu plăcere o tunică de nankin azuriu ; după baia din izvor, rămăsese fără cămașă. Soldații părăsiră încăperile și se postară de strajă în fața intrării. Un lama rămase cu captivii, spre a le servi o cină regală. Era vizibil că gazdele țineau să le îmbunătățească condiția fizică.

— Ei bine, spuse Floris, atacînd un șarpe prăjit în mirodenii, Marele Mogol se dovedește o persoană încîntătoare... pînă la primul răsărit de lună plină... De fapt, de cît timp dispunem pentru a ne pregăti evadarea ?

— Ne-au mai rămas doar patru nopți, Floare de Mai.

— Hmm, tu ce zici, Adrien ?

Acesta tocmai își înghițea ceaiul cu unt sărat. Se strîmbă, împinse într-o parte bolul pe care lama-ul se grăbi să i-l umple iarăși ochi și păru a chibzui adînc :

— Prieteni, ca s-o putem șterge de aici, ar trebui să ne facem rost mai întîi de niște straie mongole. Patru zile nu-s de ajuns să ne facem prieteni și, mai ales, să deprindem configurația terenului. Întreg muntele pare o tabără militară. Dar, ia stați să încercăm să-l tragem de limbă pe băiatul ăsta. Pare foarte dispus să ne vorbească.

---

* În mîinile tale, Doamne, încredințez sufletul meu.

Intr-adevăr, lama-ul zîmbea cu gura pînă la urechi, întinzînd tînărului un bol cu fiertură de tigru.

— Ia, prea-nobile prizonier, e bun, foarte bun, o să-ți redea putere.

— Mulțumesc, nobile lama, dar m-am săturat, refuză politicos Adrien.

Celălalt părea sincer dezolat :

— Nu faci bine, nu faci deloc bine, pînă mori trebuie să fii în puteri.

— Păi tocmai, aici e baiul, nobile lama, gîndul execuției mele mă cam întristează și îmi taie pofta de mîncare.

Părintele Del Boccaccio dădu să spună ceva. Floris îi făcu semn să tacă. Avea mult mai multă încredere în inițiativele fratelui său decît în acelea ale iezuitului.

— Oh, prea-nobile străin, pe floarea prețiosului lotus, moartea înseamnă naștere și ai încă patru zile de fericire înaintea ta.

— Oh, da, desigur, frate lama și asta poate fi o adevărată eternitate, îi cîntă ipocrit în strună Adrien.

— Execuția voastră va fi cum nu se poate mai strălucitoare, va fi apogeul unor nemaivăzute serbări. În ziua aceea, Galdan Tsereng va lua de soțe o sultană de neam mare.

— Ah, prințesa pe care am zărit-o și noi... așadar e musulmană ? întrebă nonșalant Adrien, luînd, spre încîntarea preotului, încă o bucată de tigru.

— Nu uita să mănînci și ghearele. Suge-le, una cîte una, prea-nobile străin, sînt foarte bune pentru bărbați, le sporesc bărbăția... Da, prințesa aceea este musulmană, dar în ziua morții voastre își va abjura credința, adăugă preotul, cu un zîmbet suav. Mai aveți nevoie de ceva ?

— Nu, bunule lama, îți mulțumim pentru grija ce ne-o porți.

— Îngăduiți-mi să mă retrag, ca să mă rog divinului lotus. Odihniți-vă și apoi o să vă trimitem femeile.

Decis să elucideze pînă la capăt acel mister, Adrien îl apucă de pulpana tunicii galbene.

— Nu, frate lama, pînă la execuție vrem să rămînem numai noi între noi. Nu ne trebuie femei.

Mihnit din cale-afară, budistul se scărpină în vîrful țestei rase chilug :

— Dacă aude așa ceva, pe Galdan Han o să-l apuce furia marelui dragon și s-ar putea chiar să-mi taie capul că îndrăznesc să-i duc o asemenea veste tristă.

— Oh, străine, femeile noastre sînt nespus de frumoase, de blînde și de iubitoare! îl imploră bătrînul lama, împreunîndu-și palmele.

— Uite ce e, bunule lama, pe neprețuitul lotus, nu le primim pe femeile voastre decît dacă ne spui de ce Marele Mogul ține cu tot dinadinsul să ni le trimită.

— Oh! Oh! Străine, dacă îți spun asta, Galdan Tsereng e-n stare să-mi taie de două ori capul.

— Asta m-ar cam mira. N-o poate face decît o singură dată, zîmbi Adrien.

Bietul lama șovăi îndelung. Își privi pe rînd prizonierii, în speranța că măcar unul din șase va fi de altă părere decît Adrien.

— El este marele nostru șef alb, ridică din umeri, a neputință, Floris, cu un aer posomorît. Dacă șeful nostru poruncește «Fără femei», n-avem încotro și îi dăm ascultare, bătrîne lama, așa spune religia noastră.

— Bine, bine, voi, dar chinezul? întrebă lama cu o undă de bănuitor dispreț în glas, căci orice mongol se simte de o sută de ori mai presus decît un chinez — sentiment întors lor de Fiii Cerului.

Li Kang vru să răspundă, dar încrezîndu-se la fel de puțin în el ca și în părintele Del Boccaccio, după ce odată se fripsese mergînd pe mîna lor, Floris îi tăie vorba:

— Oh, nu te uita la ce pare, este un fals chinez, căzut de pe coada zeului Huo într-o zi de furtună. Și el e nevoit să se supună orinelor marelui nostru șef. Preotul lama își încreți ochii și încruntă din sprîncene, chinuindu-și creierii să găsească o soluție. Floris și Adrien fură cît pe ce să pufnească în rîs, deși nu era deloc momentul. Stăpînindu-se cu greu, Adrien, împinse în lături bucatele din fața lui și își încrucișă brațele peste piept, în timp ce pe chip i se intipări o expresie de încăpățînare.

Celălalt pricepu că n-avea s-o scoată la capăt cu căpoșii aceia. Privi cu teamă de jur-împrejur, ca pentru a se asigura că nu-l mai auzea nimeni altcineva în afară de ei. La poalele „locuinței" lor, sub cuștile din os, se zărea un cordon de cizme scurte și de tunici roșii de piele. Prizonierii erau atît de bine păziți pe dinafară încît ce

făceau ei pe înăuntru nu mai interesa pe nimeni. Lama le făcu semn celor șase să vină mai aproape de el :

— Oh, străinilor, pe floarea prețiosului lotus, poporul nostru e lovit de o tainică boală.

Floris și Adrien se priviră mirați.

— Ei și ? Spune, bunule lama, despre ce boală e vorba și ce legătură are ea cu noi ?

— Bărbaților noștri le-a pierit sămînța și femeile noastre, rămîn sterpe. Nimeni nu mai face copii. Marele Mogul a aflat că cei de pe meleagurile voastre depărtate, nu au fost atinși de această boală, de aceea vrea să vă dea femeile noastre și pe urmă să vă ucidă, ca să șteargă pentru totdeauna amintirea voastră.

— Înțeleg, rosti cu gravitate Adrien, și bine ai făcut că ne-ai spus adevărul, fiindcă, pentru a ne putea împlini cum se cuvine, menirea, avem trebuință de cel puțin trei sau patru luni, dacă nu chiar mai mult. Lama-ul nostru alb, aci de față, îl va ruga pe Dumnezeul nostru ca sămînța noastră să rodească.

Părintele Del Boccacio, înspre care Adrien arătase cu capul, bodogăni :

— Necuviinciosule, Sfîntul Spirit nu se bagă într-o asemenea lucrare păgînă.

— Bunul meu lama, continuă Adrien, fără să ia în seamă protestele iezuitului, du-te la Marele Mogul și spune-i că patru bărbați zdraveni și viguroși se vor ocupa de repopularea cîmpiilor și munților lui, dar că pentru asta e nevoie de timp. Dacă nu se învoiește să ni-l acorde, nimic nu ne va putea sili să-i dăm ascultare.

Preotul înălță brațele spre cer, într-o disperată implorare :

— Fie ca prețiosul lotus să-l inspire pe Galdan Tsereng să îngăduie capului meu să se reîntoarcă aici, dimpreună cu trupul.

Floris și Adrien așteptară ca mărunțelul preot lama să iasă și să coboare din cotețele lor, și de-abia după aceea dădură frîu liber unei explozii de nestăpînită veselie.

— Iertați-mă, domnule duce, îmi spuneți și mie de ce rîdeți, întrebă nedumerit Grégoire, umplîndu-și din nou, ochi, cana cu rachiu.

Cei doi frați șovăiră, apoi se hotărîră să-l pună la curent pe bătrînul lor prieten cu mersul evenimentelor.

— Acuma știi tot, bunule Grégoire, încheie Floris, știi ce ne așteaptă și în privința torturilor... și a femeilor mongole. În sfîrșit, la acest ultim capitol, povara o să cadă desigur pe noi, cei patru bărbați tineri, în putere și...

— Ah, ba pardon, domnule duce, protestă indignat Grégoire, spre marea mirare a celorlalți, nu știu care este părerea reverendului, dar în ce mă privește, vă asigur că pot să vă dau o foarte serioasă mînă de ajutor, așa că n-o să fiți doar patru, ci cinci...

— Ia te uită, ia te uită, exclamară într-un glas Floris și Adrien.

— Întocmai, domnule conte și domnule cavaler, o să fim cinci, eu cînd spun o vorbă, să știți că așa e!

— Oh, fiule, păcătuiești..., păcătuiești de două ori, o dată prin orgoliu și a doua oară prin desfrîu, păcă...

— Lasă, domnule abate, după aceea o să mă spovedesc dumitale...

Preotul budist se reîntorcea în goană:

— Prețiosul lotus mi-a ascultat ruga, străinilor, și Galdan Han s-a învoit. Vă acordă patru luni pline și amînă sărbătorile de nuntă pînă la data execuției voastre...

— Vezi, nobile lama, știam eu că hanul vostru este un înțelept, își frecă radios mîinile Floris.

— Pe floarea prețiosului lotus, să ne așternem pe treabă, adăugă Adrien.

Preotul lama ridică o cortină. Îngroziți, prizonierii făcură instinctiv un pas înapoi: sub supravegherea strictă a oștenilor în straie de piele, mai multe sute de femei așteptau, în șir indian, să le vină rîndul. La vederea celor cinci bărbați, își clătinară cosițele împletite, chicotind fericit.

— Știi ceva, boierule, decretă Feodor, clipind șiret din unicul său ochi, pînă în ziua execuției ne vom fi dat de mult duhul, răpuși de osteneală!

Spusese cu glas tare ceea ce gîndea în sinea lui fiecare din cei cinci...

Capitolul XXX

„Eu, biată rîmă, eu praf de sub tălpile tale sfinte, eu, trup nedemn de splendoarea ta, oh, stăpîn al lumii, eu mizerabilă..."

Tolănit pe o sofa de mătase pestriță, Galdan cel Crud se înălță într-un cot și o privi pe femeia îngenuncheată în fața lui, pe un covor tibetan din lînă groasă. Peștera lui semăna cu grota lui Ali Baba. Jeturi de apă izvorau din bazine de argint aurit unde peștișori verzi și albaștri înotau în cerc, palpitînd din aripioare. Candelabre de email turcoaz își reflectau lumina în luciul oglinzilor de opal. Potire din gips trandafiriu ori din lapis-lazuli striat cu aur, debordau de perle negre, diamante și safire. Pentru cei neobișnuiți cu ele, bețișoarele parfumate din lemn de santal, răspîndeau un miros greu, înecăcios. Galdan Han nu era îmbrăcat decît cu un pantalon de mătase portocalie. În picioare purta cizme de piele cu talpă foarte groasă. Impresionantul lui tors, în întregime epilat, lucea sticlos. Marele Mogul izbucni într-un hohot de rîs animalic. Se ridică în picioare. Părul strîns într-o coadă groasă, împletită cu lanțuri de aur, aproape că atingea pămîntul. Scuipă frunzele de betel * pe care le rumega într-una ca să-și grăbească arderile.

— Vino aici și dezbracă-te.

Micuța concubină tremura din toate mădularele. Se grăbi să-i dea ascultare și lăsă să-i alunece de pe umeri tunica rochiei închisă cu o simplă buclă de argint. Marele Mogul îi contemplă satisfăcut sînii ale căror sfîrcuri ițite stăteau mărturie fie emoției, fie spaimei grozave a tinerei fete. Ochii migdalați ai hanului coborîră spre pîntecele ras.

— Cine ești, nu te-am mai văzut ?

— Nu, Soare Strălucitor, sînt de-abia venită în haremul tău, dar matroanele m-au educat și cunosc toate tainele mîngîierilor.

Marele Mogul mîrîi și o luă în brațe, înfigîndu-i în crupă unghiile lucioase, peste măsură de lungi și arcuite. Micuța gemu de durere dar își frecă trupul de al stăpînului și hanului ei, murmurînd :

---

* Plantă orientală a cărei masticare stimulează digestia.

— Oh, astru orbitor, sînt micuța ta păpușă, oh, stea strălucitoare a firmamentului, ești puternic și frumos, oh, luceafăr al nopții, sînt sclava ta... sînt...

Galdan Han scoase un urlet de furie și o îndepărtă cu o lovitură de cizmă pe nefericita care se rostogoli de-a-dura, izbindu-se de peretele de stîncă. Și-ar fi spart cu siguranță capul dacă, încăperea n-ar fi fost tapisată cu draperii groase, pictate de mînă.

— Bobo Noor! Bobo Noor! răcnea ca scos din minți tiranul.

Căpetenia eunucilor, un omuleț măsliniu, cu cărnuri flasce și asudate, se ivi pe cît de iute îi îngăduiau să alerge piciorușele umflate ca niște cîrnați.

— Am auzit sunetul dulce al glasului tău care îmi mîngîie auzul și inima, divine stăpîn, spuse eunucul, aruncîndu-i-se la picioare.

— Trimite la moarte capra asta behăitoare, prea mult vorbește.

Tînăra concubină începu să hohotească zgomotos, frîngîndu-și mîinile de disperare.

— Cum, stăpîne, femeia asta netrebnică a îndrăznit să te supere, soare al meu strălucitor? se miră Bobo Noor, ridicîndu-se de jos.

Eunucul era singura ființă care nu se temea de tiran, pentru că el îl crescuse pe Galdan Tsereng, avînd un anumit ascendent asupra lui.

— Mai rău, m-a plictisit. Nimic nu-i mai cumplit ca asta. Mă plictisesc toate cățelele astea, nu mai pot să le văd în ochi.

— Oh, și cu toate astea e fecioară, cum îți plac ție, mărite stăpîne. Privește, am ales-o să fie nici prea costelivă, nici prea grăsuță și are o piele atît de mătăsoasă, spuse Bobo Noor, palpînd-o ca pe un animal pe biata fată, mai mult moartă decît vie.

— Cu atît mai bine, prăjește-o la proțap, să ne mai distrăm și noi oleacă.

— Aaaaaaah! răcni nefericita.

— Îngăduie mai curînd, mărite astru strălucitor, să o trimit prizonierilor, la un loc cu celelalte femei și voi avea grijă personal să nu-ți mai fie adusă, îndrăzni să sugereze eunucul, care dezaproba crimele sîngeroase ale lui Galdan Han și își iubea „pensionarele".

— Fă ce vrei, Bobo Noor, dar să piară din ochii

mei sau poruncesc să-i fie tăiată pe loc limba, haide, dispari, zbieră Galdan, ridicîndu-și biciul amenințător spre tînăra care, îngrozită, se tîrî în patru labe pînă în locul unde-și abandonase rochia, o înșfăcă și o rupe la goană prin sălile palatului, așa goală cum era, spre harem.

— Cum se comportă captivii ? întrebă Marele Mogul, tolănindu-se din nou și făcînd semn eunucului să-i pieptene coada.

Bobo Noor luă un vas cu untură de berbece și începu să despletească cu adorație părul lung și negru al stăpînului său.

— Prizonierii își respectă angajamentul, soare galben al meu. Cincizeci de femei au fost de-acum însămînțate.

— Ce spun ele despre albii de la Soare Apune ?

Galdan cel Crud își plecă fruntea, ca eunucul să-i scarpine țeasta rasă numai pe jumătate. Bobo Noor ezita să răspundă. Galdan Han se ridică, furios ca un tigru.

— De ce taci ? Răspunde ! Doar femeile mele îți mărturisesc totul.

— Ei bine, stăpîne orbitor, toate ar vrea să mai treacă odată pe la ei.

— De ce ? Le e teamă că nu au prins rod ?

— Nu chiar, stea a firmamentului, cum să cutez a-ți spune,... cei doi tineri prizonieri par să le fi fermecat cu nu știu ce vrăjitorie...

Împotriva oricăror așteptări, Galdan Han nu își ieși din pepeni, ci gemu îndurerat :

— Ah, Bobo Noor, ce decădere pentru mine și pentru imperiul meu. Sîntem încolțiți din toate părțile. Potala * a fost jefuită, iar femeile noastre nu mai aduc pe lume războinici.

— Stea strălucitoare, reluă eunucul, masînd capul suveranului său și scărpinîndu-l în urechi cu niște bețișoare, nimeni nu ne poate scoate din munții noștri, iar căsătoria cu sultana, mijlocită de marii bonzi, îți va înzeci puterea, aliindu-ți turcii și întreaga suflare musulmană. Curînd, astru al meu argintiu, te vei putea răzbuna pentru toate umilințele impuse de vecina noastră, China.

* Sanctuar al tibetanilor și al mongolilor.

— Ia-haaa! Bobo Noor, am să bag în toţi spaima sfîntă a lui Gingis Han! Voi asmuţi hoardele sălbatice ale războinicilor mei deopotrivă asupra ţărilor dinspre Soare Răsare şi dinspre Soare Apune!

De afară răsună un hohot cristalin de rîs. Marele Mogul se repezi pe surplomba stîncoasă, preschimbată de mîini abile într-o luxoasă terasă înflorită, de unde ochiul îmbrăţişa priveliştea grădinilor de la poalele palatului şi dincolo de ele, pînă hăt, spre orizont, întreaga vale. Sultana cu chipul ascuns de văluri şi slujitoarele ei priveau admirativ cîţiva bonzi care mînuiau cu dibăcie imense zmee, făcîndu-le să danseze în înaltul cerului.

— Oh, prinţesă, priviţi-l pe acesta! Parc-ar fi un dragon zburător.

— Şi acolo e altul, în formă de vultur.

— Ba nu, e-un mandarin.

— Uite-l, suie spre soare!

— Cestălalt coboară ca un vultur!

Budiştii se întreceau în iscusinţă, ca să-i facă plăcere Prinţesei.

— Opriţi, opriţi, hărmălaia asta îmi zgîrie urechile! urlă tiranul.

Sultana ridică privirea spre el şi pufni ironic:

— Vai de mine, nu te ştiam aşa delicat, Galdan Han.

Marele Mogul puse mîna pe un arc.

— Eu sînt stăpîn aici! răcni el, ca un dement, lansînd o săgeată în văzduh, fără ţintă anume.

Bonzii se împiedicară îngroziţi de sforile lor şi o tuliră cît îi ţineau picioarele. Unul dintre ei scoase un ţipăt de durere şi continuă să alerge şchiopătînd, deşi săgeata i se înfipsese în partea cea mai cărnoasă a trupului. Zmeele se prăbuşiră rînd pe rînd la picioarele sultanei, ca nişte păsări uriaşe, doborîte de furtună. Femeile din suita ei se evaporaseră. Rămăsese singură printre „dragonii" multicolori, sfidîndu-l din priviri pe Galdan cel Crud. Deodată se auzi un glăscior speriat. Georges-Albert alerga, galant în apărarea prinţesei. Aceasta îl luă în braţe şi îl sărută. Sub părul lui ţepos, maimuţoiul roşi de plăcere şi se uită chiorîş la Galdan Han.

„Dacă aş fi femeie, nu m-aş mărita pentru nimic în lume cu aşa o pocitanie", îşi spuse el.

— Ce macac nesuferit, bombăni tiranul. Bobo Noor, răcni el înciudat, azvîrle-l cîinilor, să-l mănînce de viu.

Georges-Albert se aplecă să vadă dacă în spatele Prințesei se mai afla cineva. Nu văzu pe nimeni.

„Aoleu, te pomenești că despre mine vorbea păsăroiul ăsta! O-o, nu-mi place, nu-mi place deloc! Auzi la el idee, să mă dea cîinilor, ei bine, lasă că-i arăt eu lui", se revoltă maimuțoiul, indignat, arătîndu-și posteriorul golaș tiranului.

Prințesa strînse la piept maimuțoiul :

— Dacă îndrăznești să te atingi de el, să știi că mă întorc la tata și îl pun să-ți declare război.

Bobo Noor își șterse cu dosul mîinii sudoarea ce-i îmbrobonise fruntea convins că Marele Mogul o va ucide pe Prințesă. Nimeni, niciodată, nu îndrăznise să-i răspundă pe un asemenea ton. Dar nu, nu putea să o ucidă, s-ar fi trezit a doua zi cu toți musulmanii pămîntului pe cap. Spre stupoarea lui Bobo Noor, Galdan cel Crud izbucni în rîs.

— Spune-mi, Bobo Noor, ai văzut-o vreodată pe Prințesă cu obrazul descoperit? mîrîi tiranul, brusc interesat de tînăra femeie căreia pînă în clipa aceea nu-i acordase nici cea mai mică atenție.

Eunucul respiră ușurat și șopti :

— Da, Prințule. Am privit-o noaptea. E mai frumoasă decît toate concubinele tale la un loc. Noi îi vedem doar strălucirea ochilor, ce scapără scîntei de jar, dar buzele ei sînt roșii ca cireșele în pîrg, pielița obrazului o are transparentă și albă ca spuma laptelui, năsucul îi șade ridicat obraznic în sus, iar splendoarea trupului ei este demnă de un zeu ca înălțimea ta.

Galdan cel Crud aruncă din mîini arcul.

— Ei, ce faci, nu mai tragi? îl întrebă tînăra cu vocea ei melodioasă, din care răzbătea un strop de ironie.

— Nu, după cum bine vezi, nu sînt chiar atît de rău pe cît par. Hai, urcă și tu aici, la mine, să stăm puțin de vorbă, spuse tiranul cu vocea răgușită de o bruscă emoție.

— Mi se pare mie sau ai uitat cu cine vorbești? îl înfruntă mîndru Prințesa. Eu nu sînt una din concubinele tale, o să ne vedem de-abia după nuntă.

— Supune-te, sau dau poruncă să fii biciuită de moarte, cu macacul tău cu tot!

„Poate că n-ar fi rău să i se supună? Stă puțin de vorbă cu el și gata, în schimb-ne salvează pe amîndoi", gîndi neliniștit Georges-Albert.

Dar Prințesa replicase de-acum, mîndră și de neînduplecat:

— Încearcă numai! Ha, ha! Drept cine te iei, Galdan? Privește-mă bine și învață că mie nu mi-e niciodată teamă de nimeni și de nimic.

Îngrozit, Georges-Albert își acoperi ochii cu lăbuțele. Fluturîndu-și vălurile, Prințesa întoarse calm spatele tiranului și se îndreptă cu pas măsurat spre palatul femeilor unde avea apartamentul ei. Înăuntru se prăbuși pe pernele unei sofale și începu să plîngă cu sughițuri. Georges-Albert țopăia în jurul ei, total derutat. Nu prea avusese de a face cu femeile și nu știa cum să reacționeze în fața lacrimilor.

— Bruta dezgustătoare, ce scîrbă mi-e de el! Oh, cum să dau de știre tatălui meu? gemea sultănița.

Georges-Albert se dumiri. Începu să vocifereze ascuțit, ca să-i explice cum vedea el situația.

— Oh, dragul de tine, știu, tu vrei să mă consolezi, ești o minune de maimuțică, numai că eu nu pricep ce-mi spui.

„De frumoasă e frumoasă, nu spun nu, dar ca agerime nu-i ajunge stăpînului meu nici pînă la gleznă. El înțelege dintr-o privire", oftă Georges-Albert. O prinse de mînă și trăgînd-o din toate puterile după el, o obligă iasă pe terasă, de unde se vedea locuința prizonierilor, înconjurată de o mare mulțime de femei. Georges-Albert întinse brațul într-acolo și îi făcu cu ochiul. Tînăra femeie se lumină la față.

— Ești un prieten neprețuit. Într-adevăr, cum de nu m-am gîndit la asta? Ia să vedem, cîți sînt cu toții?

Georges-Albert ridică în sus șase degețele.

— Poate că totuși ar fi mai înțelept să-i las să-și vadă de propria lor soartă.

Georges-Albert se bosumflă, prefăcîndu-se că trage din teacă o spadă imaginară.

— Ar lupta cu arma în mînă să mă elibereze?

Maimuțoiul dădu afirmativ din cap.

— Pe Allah, cum să le trimit veste? Doar sînt înconjurați de un cordon de străjeri.

Georges-Albert clipi din ochi, dezamăgit. „Ce să-i faci, femeile au creiere de găină, asta e".

Bombă torsul, își luă un aer marțial și se bătu cu pumnișorii în piept.

— Oh, vrei să te trimit pe tine! Dar ai să te poți tu strecura pînă la ei?

Georges-Albert încuviință energic din cap. Nimic pe lume nu l-ar fi putut opri. Inimioara îi bătea să se spargă. Se cam îndrăgostise de Prințesă. Tînăra îi zîmbi printre lacrimi. De afară se auzi un răpăit de tobe. Georges-Albert și sultana se precipitară pe terasă, spre a afla ce se petrece. O procesiune de cincizeci de preoți lama înainta cu pas solemn, vestind tuturor:

— Slavă Marelui Mogul, în această seară el ne va dărui o Regină. Glorie lui!... Slavă Marelui...

— Pe Allah, s-a zis cu mine... astă seară, vai, ce mă fac, mai bine mor!

Georges-Albert o luă de mînă și o trase spre o masă pe care se aflau cîteva pergamente și o pană de gîscă.

— Da, da, ai dreptate, nu mai e nici o clipă de pierdut.

Prințesa așternu în mare grabă cîteva rînduri.

— Strecoară biletul acesta în mîna străinului cu plete de aur.

Georges-Albert băgă răvașul sub reverul de la vestă, ieși pe terasă și se făcu nevăzut.

— Vreau să mi-o aduci aici, la picioarele mele, chiar acum, supusă și blîndă! tuna Gladan cel Crud, sfichiuind tapiseriile cu un bici cu mîner încrustat cu nestemate.

— Oh, prea blîndul meu stăpîn, te implor, mai ai un strop de răbdare, mai întîi trebuie oficiat ceremonialul nupțial. Nu mai e mult pînă atunci. Doar cîteva luni.

— Femeia asta trezește în mine vigoarea pe care caprele astea din harem au stins-o. O vreau în patul meu la noapte. Poruncesc să sune tobele și să vestească tuturor că grăbim căsătoria. Spune-i Prințesei să fie pregătită pentru la noapte, ha, ha, lasă că vede ea cine îi e stăpînul!

— Prea bine, prea bine, Astru al Norilor, alerg, inima mea tresaltă de bucurie!

— Pentru serbările din această seară, voi fi mărinimos, nu îi vom sacrifica decît pe cei doi bătrîni și pe chinez; acesta va plăti pentru toate ticăloșiile țării sale. După tortură am să le retez capetele eu însumi. A cam început să-mi ruginească brațul de cînd nu mi-am mai tras hangerul din teacă. Pe ceilalți trei prizonieri îi mai păsuim cîteva luni, pentru femeile noastre.

— Bine chibzuit, Stăpîne prea luminat, bunătatea ta este nemărginită, se ploconi Bobo Noor, încîntat de acea neobișnuită generozitate.

— Dar spune călăului să-i supună la cazne cît mai prelungite, să avem și noi ce vedea!

— Nu te teme, Slăvitule, vei fi mulțumit, Stăpîne al Norilor!

Galdan cel Crud vîrî în gură un nou pumn de betel și începu să rumege satisfăcut.

— Trimite-mi piticul să mă scarpine în talpa piciorului

„Îți amintești de fata lui Selim Pașa?[1] *Menită unui crunt destin în această seară, nu așteaptă salvare decît din partea ta și a prietenilor tăi. Trimite-mi răspuns prin același mesager"*.

„Menită unui crunt destin în această seară?..." murmură Adrien recitind cu atenție bilețelul adus de Georges-Albert. „Da, îmi amintesc de tine, Prințesă Yasmina, cum să te fi uitat... dar te-ai schimbat nespus".

Tînărul zîmbi, cu gîndul la fetița nesuferită pe care o cunoscuseră cu zece ani în urmă, în fortăreața Hadji-Bey, condusă de tatăl ei, puternicul Selim Pașa. Prima reacție a lui Adrien fu să-l încunoștiințeze pe fratele său. Dar anumite zgomote provenite din camera vecină îl înștiințară că acesta era ocupat. De trei zile și trei nopți, captivii duceau o viață „de nedescris". Temnicerii lor îi tratau cum nu se putea mai bine, cu condiția să-și onoreze promisiunea la fiece două ceasuri. Misiunea lor de armăsari începuse să îl cam exaspereze pe Adrien. Începuse să se gîndească la diverse variante de evadare, fără ca nici una să îl satisfacă pe deplin.

— Te-ai strecurat lesne pînă la noi, Georges-Albert? îl întrebă tînărul.

---

1 Vezi **Floris, dragostea mea.**

Maimuţoiul îşi umflă pieptul şi descrise cu gesturi elocvente cum se pitulase printre picioarele soldaţilor care păzeau „închisoarea" şi cum ronţăise printre cizmele lor una din curelele de piele ce legau cuştile.

„E-n regulă, bătrîne, am priceput, sîntem la fel de straşnic păziţi ca şi pînă acum... ar trebui să fim păsărele ca să putem... sst, vine nepreţuitul lotus cu marfa, iute, ascunde-te, îi şopti Adrien maimuţoiului, azvîrlind peste el o pătură de lînă.

— Pe nepreţuitul lotus, timpul tău de odihnă s-a scurs, nobile străin, susură budistul, împingînd-o înaintea lui pe tînăra concubină ce părea încă mai înspăimîntată decît în prezenţa Marelui Mogul.

— Sînt de fiece dată la fel de încîntat să te revăd, prea-nobile lama, şi să-mi bucur urechile cu muzica plăcută a vorbelor tale.

Bonzul se umflă în pene, măgulit de complimentele risipite cu generozitate de Adrien, în speranţa secretă că îi va putea smulge cît mai multe secrete.

— Ţi-am adus cea mai nouă pensionară a haremului, nobile străin, vezi bine cu ce atenţii delicate te copleşeşte Galdan.

— Da, se poartă cu mine ca un adevărat părinte, încuviinţă sec Adrien.

— Da, da, să ştii că aşa este. Află că Marele Mogul a grăbit nunta pentru chiar această seară şi în bunătatea lui nemărginită, a dat poruncă să nu fie sacrificaţi astăzi decît cei doi bătrîni şi chinezul, aşa că bucură-te !

Adrien se înfioră de groază la gîndul cumplitei soarte care îi aştepta, peste doar cîteva ceasuri, pe Grégoire, Li Kang şi părintele Del Boccaccio. Prefăcîndu-se că vrea să o cuprindă pe după umeri pe tînăra concubină, se apropie pe nesimţite de bonz.

— Frumos cadou, n-am ce zice... dar, spune-mi, prietene lama, cum se vor desfăşura serbările ?

— Oh, vor fi nemaivăzut de frumoase, ca-n vremea slăvitului Aurangzed.* Ce păcat că n-ai să poţi asista. Preoţii lama îl vor purta pe umeri pe Marele Mogul, aşezat pe un tron magnific şi îi vor cînta din trompeta

* Han mongol, mort în 1707.

sfîntă. în vreme ce zmeele noastre se vor înălța spre cer.

Adrien își împreună mîinile extaziat :

— Aha, magnific, frate lama, magnific !

— Te las să-ți împlinești misiunea, nobile străin, fiindcă ac...

Adrien înălță pumnul și îl lăsă să cadă ca fulgerul pe țeasta budistului care se muie fără un sunet, ca o păpușă de ceară. Tînăra concubină scoase un geamăt, interpretat din fericire de gardienii de afară, în alt sens, dovadă hohotele lor ațîțate. Dintr-un salt, Adrien îi astupă gura cu palma, ca să nu apuce să zbiere. Fata își rotea ochii, îngrozită. Trebuie să recunoaștem că avusese o zi cum nu se poate mai agitată și educația primită de la matroane mai avea și unele lacune. Adrien o împinse pînă la pat, ținîndu-i strîns mîinile la spate și i le legă cu fîșii rupte din cearșafurile de mătase. Georges-Albert își scoase scapul de sub pătură, dornic să evalueze situația și își frecă satisfăcut lăbuțele. Adrien îl dezbrăcă pe lama, își trase peste cap tunica galbenă a acestuia, îi vîrî un căluș în gură, îl legă zdravăn și, ascunzîndu-l pe maimuțoi în sîn, trecu în „camera" de alături a fratelui său. Floris îl privi cu mirare pe bonzul care îi făcea semne disperate pe la spatele mongolei ce tocmai se îmbrăca. Adrien își ridică de pe ochi un colț al tichiei. Floris sări ca ars din pat și o cuprinse de mijloc pe femeie. Plăcut surprinsă, aceasta se lăsă moale în brațele lui. Floris o răsturnă înapoi în așternut.

— Regret nespus, doamnă !

Crezînd că tînărul se joacă, mongola nu opuse nici o rezistență cînd se văzu legată fedeleș, cu un căluș în gură. Floris se aplecă și o sărută pe frunte :

— Iertare, frumoasa mea.

Adrien îi explică în grabă cele aflate de la Yasmina și de la budist.

— Micuța Yasmina, aici, ce surpriză !.. Abia acum înțeleg de ce Georges-Albert a urmat-o fără să crîcnească. Era firesc să nu-și fi uitat fosta stăpînă.

Se apropiară tiptil de „sufrageria" lor unde doi bonzi le pregăteau cina. Adrien le făcu semn să se apropie. Floris țîșni ca un diavol de după el și amîndoi îi izbiră simultan pe preoți în carotidă, cu latul palmei. Dezbră-

cîndu-l pe unul din ei, Floris se deghiză la rîndul său, apoi îi tîrîră pe cei doi „adormiți" în „camera" lui Feodor. Ucrainianul se afla în tovărășia unei mongole trupeșe, tot atît de înaltă ca și el, dar de două ori mai corpolentă. Purta numele melodios de Hulugama, ceea ce pe limba ei însemna „șoricel de fier". Se afla pentru a treia oară. Izbutise să îi păcălească pe străjeri și să se strecoare peste rînd la Feodor, în ciuda celor două sute de kilograme ale ei. După ce, prea puțin galant, Feodor îi înfundă un căluș în gură, mongola începu să se agite disperat. Ochiii ei migdalați nu exprimau nici spaimă nici îngrijorare ci doar dorința, evidentă, de a le spune ceva. Feodor își privi întrebător stăpînii. Îl durea inima să se poarte atît de crud cu Șoricelul. Adrien îi făcu semn să o dezlege. Grăsana îi inspira încredere.

— Prea nobili străini, o să pieriți pînă la unul dacă nu mă lăsați să vă ajut. Fără mine or să vă prindă de cum veți face un pas, șopti Șoricel.

— Dar ce te îndeamnă să ne înlesnești fuga ? o întrebă mirat Adrien.

— Nu mai vreau să mă despart de prea-nobilul Feodor. Aflați că, de aici, din munte, nu se poate pleca decît pe-o singură cale. Sînt gata să v-o dezvălui, dacă îmi jurați, pe floarea de lotus, că mă veți lua cu voi.

„Prea-nobilul" Feodor se umflă în pene, mîndru de a fi inspirat o asemenea pasiune.

— Boiernașule, Șoricel pare demnă de toată încrederea, e frumoasă și înțeleaptă, judecă limpede și...

— E-n regulă, Feodor, o luăm cu noi. Te ascultăm, femeie, despre ce cale e vorba ? spuse el, privindu-i admirativ brațele zdravene, cît pulpele unei femei obișnuite.

— De aici n-a scăpat nimeni niciodată. Am totuși credința că voi puteți izbuti. Iată ce trebuie să facem... continuă Șoricel, coborînd glasul. Cei trei bărbați își plecară urechea spre ea. După o clipă se priviră zăpăciți.

— Ești sigură, Șoricel, că e cu putință așa ceva ?

— Da, prea nobile străin, e singura cale. Odată, e mult de atunci, eram copilă, doi preoți lama și-au pus în gînd să facă asta, întru gloria eternă a lui Budha și au izbîndit. Totul este să vă încumetați.

— De necrezut, murmură neliniștit Adrien. Bine... Floris, să le dăm de știre și celorlalți. Tu, Feodor, vii cu mine. Avem nevoie de încă trei veșminte de lama.

— Dar de ce o luăm iarăși din loc, domnule conte, protestă Grégoire, tocmai acum cînd parcă mi-am redesdobîndit tinerețea...

Șoricel le dezlegă pe celelalte două femei și le explică ce aveau de făcut. Adrien și Feodor tocmai se întorceau cu încă trei tunici galbene. Trebuiră să-i radă barba părintele Del Boccacio, disperat să-și piardă falnica-i podoabă. La rîndul său, Li Kang, prea credincios ca să cuteze a îmbrăca un veșmînt de lama, se codea „Religia noastră interzice asemenea sacrilegii și zeul Ho mă va pedepsi de bună seamă pentru..."

Adrien le făcu tuturor semn să tacă. Afară răsunau de-acum trompetele.

— Iute, Georges-Albert, duci acest răvaș Prințesei Yasmina și vii cu ea pe esplanadă, după ce Șoricel îi va fi adus o rochie. Ești încredințată că ai să poți ajunge pînă la ea, femeie ? întrebă precipitat Adrien.

Șoricel dădu afirmativ din cap.

— Și te bizui pe prietenele tale ?

— Îmi vor da ascultare, nobile străin, îl asigură Șoricel, scoțîndu-i limba, gest de supremă politețe la mongoli. Cei șase captivi își înfundară bărbiile în piept și ieșiră cu pași mici și repezi, imitînd mersul bonzilor. În piața centrală agitația era de nedescris. În mijloc, pe o platformă înaltă, călăii își pregăteau cumplitele instrumente : bastoane de lemn cu care să-și bată victimele pînă la sînge, frînghii și scripeți cu care să-i spînzure de un singur picior, cu capul în jos, cleștișori de aur. Dînd cu ochii de cele trei țepe proaspăt geluite, Grégoire sughiță de spaimă, fiind cît pe ce să se împiedice de picioarele unui străjer, noroc de Adrien care îl prinse la timp de braț. Din fericire atenția soldaților era polarizată de toate acele preparative. Nu luară așadar seama la grupul budiștilor ieșiți din închisoare. Floris se apropie de unul din temniceri și îi susură la ureche :

— Pe neprețuitul lotus, prizonierilor trebuie să le ducem alte șase femei. După plecarea acestora, nu mai trimiteți nici una, bunule soldat. Să-i lăsăm pe bieții oameni să se odihnească, să prindă puteri pentru caznele ce-i așteaptă. Caraula făcu loc femeilor să treacă, fără să-i dea prin minte să controleze ce se petrece înăuntru și fără să se mire de acel surplus de activitate. Floris le duse val vîrtej pe cele șase creaturi pînă la Șoricel care

tocmai își îndemna celelalte două surate să îi ajute pe nobilii captivi să coboare în vale ca să ceară povață zeilor lor albi cum să se reîntoarcă încă mai plini de bărbăție! Văzînd că Șoricel știa să găsească argumentele cele mai convingătoare, Floris se îndreptă spre piața cu zmee din spatele palatului Marelui Mogul, unde Adrien tocmai studia topografia locului. Se aflau într-un soi de poiană la capătul căreia se căsca o prăpastie fără fund, din adîncul căreia răbufneau în vîrtej, la răstimpuri egale, puternice rafale de vînt. Floris și Adrien se apropiară de margine cu intenția de a se apleca deasupra hăului, dar se retraseră în aceeași clipă, îngroziți. La cîteva sute de picioare sub ei se întindea o vastă platformă stîncoasă și hăt, dincolo de ea, mult mai jos, se ghiceau niște rîpe și o vale lungă. Ca din străfundurile infernului, un muget năprasnic urca spre ei. Fără să mai stea o clipă pe gînduri, Adrien porunci :

— Aduceți zmeele.

Feodor și Li Kang se grăbiră să-i dea ascultare, tîrînd după ei uriașele „păsări" croite din cutii mari de scîndurele subțiri din lemn de brad. Întărite cu tulpini de bambus, aripile acoperite cu o mătase groasă, măsurau în lungime cam cincisprezece picioare.

Grégoire și părintele Del Boccaccio urmăreau neliniștiți acel du-te vino.

— Iertați-mă, domnule conte, dar sfîntul părinte și cu mine ne întrebăm ce anume puneți la cale cu zmeele astea ? șopti fidelul servitor.

— Evadarea noastră, bunul meu Grégoire, îi răspunse Adrien.

— Aoleu, sfinte Dumnezeule, pe aici ? exclamă părintele Del Boccaccio, care de spaimă păcătui și el, invocînd numele Celui de Sus în afara celor sfinte.

— Nu, pe acolo, replică Floris, arătînd cu mîna spre canionul în care urletul vîntului se întețea. Vîrtejurile țîșneau spre cer ca împinse de o nevăzută mînă dumnezeiască. Părintele Del Boccaccio și Grégoire își îndreptară semeț spinările.

— În cazul acesta, preferăm să pierim trași în țeapă, decretară ei ,pornind spre esplanadă. După cîțiva pași se opriră. Accesul într-acolo le era barat de Șoricel și de impresionantele ei șolduri. În urma ei se înghesuiau vreo sută de muieri, înștiințate de toată tărășenia. Mongolele

roiau în jurul unei tinere cu ochi negri imenși și năsuc cîrn. Cu toate că era îmbrăcată și pieptănată la fel ca toate celelalte, aceasta nu semăna de fel cu ele. Adrien o privi atent și se apropie cu inima bătînd să-i spargă pieptul :

— Cerul fie lăudat, Prințesă Yasmina... iată-ne din nou împreună...

Georges-Albert își iți căpșorul de sub rochia sultanei. „Va să zică de mine nici că te gîndești să întrebi, bravo, frumos vă șade, n-am ce zice, eu vă scot din toate încurcăturile și la urmă nici că vă mai pasă de mine, ingraților" se bosumflă maimuțoiul, retrăgîndu-se în culcușul lui călduț, la sînul Prințesei.

— Să ne grăbim, Yasmina ! Ești sigură cu nu ți-e teamă ? șopti tînărul trăgînd-o după el.

— Nu, prietene, prefer de o mie de ori moartea unei vieți lîngă Goldan Han.

Șoricel făcu un semn. Femeile împinseră opt zmee pînă în buza văii, ținîndu-le strîns de funii.

— Iute, culcați-vă pe ele, șopti Floris, silindu-l pe Grégoire să se întindă pe burtă.

— Țineți-vă bine ! strigă Șoricel.

Între timp, pe esplanadă, străjerii alergau spre Galdan Han, aruncîndu-i-se disperați la picioare :

— Prizonierii... s-au făcut nevăzuți.

Grégoire gemu, înspăimîntat, tremurînd ca varga. Zmeele se clătinau pe marginea hăului.

— Dați drumul la frînghii ! răcni Adrien, păstrîndu-și, ca de obicei, sîngele rece. Femeile dădură ascultare acelui bărbat cu puteri de zeu.

— Bobo Noor, prinde-i ! urlă ca scos din minți Marele Mogul, atras pe terasă de strigătele de acolo, pricepînd abea acum ce se petrecea.

Zmeele tresăltau, purtate de vîrtejurile ascensionale de vînt. Rotindu-se nebunește prin văzduh, se înălțară deasupra palatului. Floris deschise ochii. Celelalte șapte zmee planau zmucit. De jos, mongolii încercau zadarnic să-i ajungă cu săgețile lor. De-acum fugarii se aflau cu mult prea departe.

— Prințesa... Prințesa... se smiorcăi Galdan Han, prăbușindu-se în brațele lui Bobo Noor.

Floris și Adrien pufniră în rîs. Curenții de aer conti-

nuau să-i înalțe. Curînd sub ei nu se mai zăriră decît niște punctișoare roșii și galbene, în haotică mișcare.

Vîntul îi împingea spre sud. Imensele zmee tresăltau, suiau ca o săgeată, coborau în balans lin și din nou urcau vertiginos. Pe sub privirile fugarilor defilau prăpăstii întunecate, torente spumegînde. La orizont un lac strălucea ca o monedă de aur în lumina ultimelor raze de soare. Deodată, curentul ascendent își reduse simțitor puterea. Floris simți o zdruncinătură violentă și se prăbuși în gol...

Capitolul XXXI

Cîrduri de rațe sălbatice săgetau cerul cu țipăt sonor. Floris deschise ochii și se ridică anevoie de jos, clătinîndu-se pe picioare, cu desăvîrșire năucit de vertiginoasa aterizare. Mirat că se află încă în viață, Floris privi în jur și abia atunci pricepu minunea. Căzuse într-o mlaștină de turbă care atenuase impactul cu solul. Dezmeticindu-se cu greu, primele lui gînduri coerente se îndreptară spre tovarășii săi de drum :

— Doamne... Adrien !... Adrien... unde ești ? Feodor... Li Kang... Oof... prieteni... Dumnezeule blînd și milostiv, fă o minune, fă să-i găsesc în viață... oooh !... Adrien !...

O tăcere de moarte, tulburată doar de țipetele păsărilor, îl înconjura. Încercă să ghicească unde se afla. În zare, spre nord, se profilau amenințător piscurile muntelui de pe flancul căruia evadaseră. Spre răsărit și spre apus se înălțau platouri gălbui. Floris se întoarse cu fața spre sud. Un geamăt de disperare țîșni din pieptul lui :

— Ce grozăvie... dacă vîntul i-a tîrît într-acolo și au pierit sfărîmați de stînci ?

Într-adevăr, în direcția aceea, valea se îngusta între pereții unui defileu strîmt și întunecat. Floris hotărî să își pornească într-acolo pașii, dar în aceeași clipă auzi un mormăit. Lîngă el, din noroi se ivi un braț, apoi un picior. Tînărul se repezi, pe cît de repede îi îngăduia mlaștina să înainteze și spre bucuria lui văzu că, pe o rază de jumătate de verstă, turbăria era presărată cu alte cîteva trupuri inerte, mai mult sau mai puțin afundate în mocirlă.

— Ah, pe toți dracii iadului, ce experiență ! Pe cinstea mea, prietene, aș fi oricînd gata s-o mai încerc odată!

exclamă părintele Del Boccaccio, proprietarul brațului și piciorului cu pricina. Floris îl ajută să se degajeze, preferînd să aștepte împrejurări mai propice ca să afle dacă iezuitul se referea la experiența planoarelor sau la aceea a femeilor mongole.

— Cap de zimbru și cap de cazac, mîrîia Feodor la oarecare distanță de ei, încurcîndu-se în zmeul făcut guler în jurul gîtului său. Floris îl lăsă baltă pe iezuit care se prăbuși în șezut, îngropîndu-se la loc pîn-la brîu și se repezi să-l ajute pe ucrainean.

— Cum e, bătrîne, te-ai lovit rău, ți-ai rupt ceva ? se neliniști Floris, înlăturînd ultimele bucățele de bambus și de scîndurică de brad, frînte de țeasta, din fericire solidă a cazacului.

— Nu, boiernașule, n-am nici pe dracu'... Uite că tot am avut pînă la urmă parte de călătoria pe aripă de dragon prezisă, de cînd îl știu, de nebunul ăla de Li Kang, bodogănii Feodor, scuturîndu-și pletele de noroi.

Liniștit în privința lui, Floris dădu să plece în căutarea celorlalți. Feodor îl prinse de pulpana tunicii sfîșiate și udă leoarcă.

— Șoricel e teafără, boiernașule ? întrebă cazacul, roșind ușor.

Floris își roti privirea și i se păru că zărește nu departe de ei o siluetă de hipopotam. I-o arătă îndrăgostitului care sări în picioare cu un răcnet de bucurie :

— Ai... Ai.. Ai... Șoricel... sînt aici... nu te mișca... sosesc...

Recomandarea cazacului era inutilă. Căzînd din cer, ca o ghiulea de douăsute cincizeci de livre, mongola se înfundase în mocirlă pînă la brîu, din nefericire cu capul înainte.. nefericita mai avea nițel și pierea înecată. Posteriorul rotund ca luna și galben ca soarele se zbătea neputincios, cu mișcări tot mai slabe. Feodor vru să o ia bratele lui herculeene, dar nu izbuti nici să o cuprindă, nici să o clintească de unul singur. Floris și Del Boccaccio îi săriră în ajutor.

— Ce panoramă impresionantă ! exclamă iezuitul, fără să se știe dacă se referea la peisaj sau la formele opulente ale mongolei.

— Haideți, odată toți... trageți.. acuma, hai, striga Floris, dirijînd acele prea puțin poetice operațiuni de salvare. Un ultim efort și Șoricel se regăsi la pieptul lui

Feodor. Floris îi lăsă singuri pe cei doi porumbei și dădu fuga spre momîia de nămol care gemea :

— Ajutor, prieteni, săriți, mor ! Ah, domnule abate, vreau să mă spovedesc.

— Ba nu, bătrîne, nu mori deloc, ești mai viu ca niciodată ! zîmbi Floris fericit să-l știe scăpat pe Grégoire, dar din ce în ce mai îngrijorat pentru soarta lui Adrien. În mod normal el, Prințeesa și Georges-Albert ar fi trebuit să se afle și ei pe undeva pe acolo. În spatele lui se auzi un urlet. Întorcîndu-se, îl zări pe Li Kang. Chinezul rîdea de unul singur ca nebunul, aduna nămolul în pumni, îl înălța spre cer și apoi și-l turna în cap. Floris își spuse că șocul căderii îl damblagise. Îl zgîlțîi cuprins de milă :

— Liniștește-te, Li Kang, ai ajuns cu bine pe pămînt.

— Știu, Floare de Mai, știu. Cu suflarea lui fierbinte de rechin, taman pe meleagurile Fiilor Cerului.

— Ce spui ? Să fi ajuns în China ?

— Deschide ochii, Floare de Mai și privește, îi arătă Li Kang defileul dinspre sud, acolo este trecătoarea Nanku. Veniți după Li Kang și vom da de bătrînul șarpe a cărui coadă se tocește în dreptul ei. Dar trebuie să ne grăbim, Floare de Mai, privește în urma ta.

Floris își chemă prietenii lîngă el. Spre nord, pe curmătura muntelui jucau neliniștitoare luminițe. Numărul lor creștea de la o clipă la alta. Marele Mogul își azmuțise pe urmele lor soldații care îi căutau acum la lumina torțelor.

— Nu mă clintesc de aici pînă nu-i găsim pe Adrien și pe Prințesă, rosti cu hotărîre Floris.

— Ai dreptate, stăpîne, să răscolim întreaga mlaștină, îl aprobă Feodor.

— Hi, hi, hi... zeița Niu-Kua, prea curata soție a zeului Fu-Hi, a întins mîna ei blîndă și i-a cuprins în palmă pe Bucurie a Zilei și pe Nufăr Trandafiriu.

Fugarii se priviră aiuriți.

— Ascultă, bătrîne, lasă păsăreasca ta și vorbește ca oamenii. Nu ne arde și nici n-avem vreme de descifrat șarade. Boiernașul și cu mine n-am priceput nimic. Grăiește simplu și răspicat.

Li Kang își mușcă buzele, își netezi codița și spuse disprețuitor :

— Zborul nu ți-a îmblînzit firea, Lamă Ascuțită. Îmi pare rău pentru tine... Floare de Mai, eu zburam în a-

propiere de Bucurie a Zilei și de Nufăr Trandafiriu. Cînd am început să pierd din înălțime, am apucat să văd cum ei își continuau plutirea celestă. Au trecut pe deasupra Uriașului.

— Nenorocire, gemu îngrozit Floris, pînă unde îi va fi dus curentul ?

— Haide, boiernașule, hai s-o luăm la picior, îl trase după sine Feodor. Uriașul ăsta de care vorbește Li Kang trebuie să fie vreun alt munte. O să-i căutăm pe versantul celălalt.

— Da, da, să grăbim pasul, domnule duce, îl îndemnă speriat și Grégoire. Ia priviți ce vine după noi...

Luminițele se apropiau văzînd cu ochii.

— Lasă-ți pașii în voia Domnului și el ți-i va călăuzi, declară sentențios părintele Del Boccaccio.

— Urmați-l pe Li Kang Yuin ! strigă chinezul alergînd de parcă ar fi avut aripi la picioare.

Cu inima zdrobită, Floris pătrunse în trecătoarea stîncoasă pe urmele tovarășilor săi de drum. Nu știa încotro se îndreaptă și de altfel puțin îi păsa. Pentru prima oară în viață se simțea cu adevărat orfan. Din prima zi de cînd se născuse și pînă atunci, fratele lui i se aflase pururi în preajmă. Îl certa, îl apăra, îl salva, îl împiedica să facă prostii, îi repara de la distanță boacănele, fără o vorbă de repros, purtîndu-se tandru și încrezător cu nesuferitul lui mezin. Fără el, Floris se simțea înjumătățit.

— Oh, Adrien, frățioare, unde ești ? De-abea în clipe ca acelea Floris descoperea ce loc important ocupa în viața lui Adrien.

— Iute, iute, stăpîne, gîfîia Feodor, tîrînd-o aproape pe Șoricel, ceea ce, să recunoaștem, nu era deloc treabă ușoară.

Mongolii se aflau la doar cincisprezece verste depărtare de ei. În două, trei ceasuri aveau să îi ajungă din urmă.

— Vai de noi, prea nobile Feodor, Galdan cel Crud ne va tăia în zeci de bucățele și ne va prăji într-un cazan cu ulei încins... îhî, îhî, se smiorcăia Șorciel.

— Taci, femeie și aleargă, tună Feodor.

Avea dreptate. Li Kang înainta ușor ca un fulg, fără să se lovească de pereții stîncoși, ca unul care cunoștea drumul cu ochii închiși și puțin se sinchisea că noaptea era deasă de să o tai cu cuțitul.

— O să o luăm pe scurtătură ca să dăm nas în nas cu balaurul ce ne va mîntui, rosti el sentențios.

Mărăcinișul potecii pentru capre pe care suiau acum le însîngera nemilos picioarele. Lui Floris i se părea că defileul se îngusta, gata, gata, să-i prindă definitiv în capcana lui. Se apropiau de creastă.

— Ești sigur că n-ai greșit, drumul, bătrîne ? îl întrebă neliniștit, Feodor pe chinez, în pragul apoplexiei, după ce, de o bună bucată de vreme, o împingea de la spate pe Șoricel, ducînd-o aproape pe sus.

— Prea nobile Li Kang, pe floarea prețiosului lotus, nu mai pot, gemu mongola.

Chinezul sări sprinten în vîrful ultimului bolovan din calea lor și zîmbi :

— Curaj, Broască Rotundă, iată marele șarpe.

Dintr-un salt, Floris se alătură chinezului și încremeni, cu răsuflarea tăiată. În viața lui nu mai văzuse așa ceva. Șoricel se prăbuși la pămînt, istovită. Feodor și el mut de uimire. Grégoire clănțănea din dinți, bombănind :

— Asta e vrăjitorie curată.

Luna tocmai răsărise. Valea abruptă de la picioarele lor li se dezvăluia într-o lucire ireală, albăstrie. La cîteva verste înaintea lor, un ȘARPE MONSTRUOS se prelingea pe coama munților, urcînd și coborînd pînă dincolo de orizont, cocoțîndu-se pe deasupra stîncilor, arcuindu-și îndrăzneț spinarea pe deasupra prăpăstiilor. Era el, uriașul anunțat de Li Kang.

— Pe toți diavolii infernului, avea dreptate chinezul ăsta afurisit, am ajuns în China ! Ei, ce ziceți, prieteni, nu-i așa că te trec fiorii cînd dai ochii cu el pentru prima oară ? exclamă părintele Del Boccaccio.

Pricepînd brusc despre ce era vorba, Floris scoase un strigăt de bucurie :

— MARELE ZID ! Feodor, Grégoire, e Marele Zid chinezesc !

Fugarii își sumeseră poalele înțepenite de noroi ale tunicilor de bronz și coborîră în goană versantul sudic, urmărindu-l îndeaproape pe Li Kang. Împins de bună seamă de zeul Fu-Hi, acesta părea că zboară. Lui Floris îi era rușine că la vederea acelui peisaj halucinant se speriase pentru o clipă.

— Ah, Adrien, frățioare, tu ai fi știut pe dată unde ne aflăm... totdeauna împreună... să te fi pierdut oare,

Adrien ? Fără tine nu sînt nimeni, de unul singur nu mă descurc, își spunea tînărul, îndurerat pînă la a-și nega orice merit. Excesiv ca-ntotdeauna în diminuarea propriei personalități.

— Privește, stăpîne, ne vor tăia calea dinspre nord.

Floris uitase de mongoli. Lipiți de coama căluților lor de munte, soldații lui Galdan Han goneau nebunește. Torțele se apropiau înspăimîntător de repede. Fugarii alergau și ei cît îi țineau puterile. Pînă la porțiunea prăbușită din Marele Zid le mai rămîneau de parcurs două verste. Floris își imaginase întotdeauna Marele Zid drept o construcție perfect rectilinie. Cînd colo, acesta șerpuia cu incredibilă suplețe. Poleit de razele de lună, colosul de piatră părea o făptură tînără și vie, în ciuda celor o mie cinci sute de ani ai săi. Ceea ce îl îngrijora însă pe Floris era faptul că părea de netrecut.

— Vreau să sper că Li Kang nu s-a înșelat și că există cu adevărat o breșă, îi șopti el lui Feodor.

In zadar se străduia să străpungă întunericul cu privirea, nu deslușea decît un imens brîu de ziduri, cu crenele înalte și turnulețe dispuse la intervale regulate, mulat pe denivelările terenului. Prezența lui părea să le bareze nemilos calea. În auzul fugarilor răsuna tot mai aproape, tot mai amenințător, tropotul cailor mongoli. Ce-i drept, deocamdată urmăritorii nu-i puteau repera, pe cînd torțele lor le semnalau cu precizie poziția. Floris bănuia că armata mongolă număra spre o mie de războinici. Cu ultimele puteri străbătură în goană distanța ce îi mai separa de Marele Zid și ajunseră în sfîrșit la poalele șarpelui de granit. Floris își lipi o clipă obrazul de zid. Piatra păstra încă o parte din căldura soarelui de peste zi. Li Kang făcu un semn și o luară iar la fugă de-a lungul zidului, căutînd trecerea, biete furnici în umbra gigantului hotar fortificat. Floris dădu capul pe spate. La amețitoare înălțime deasupra lui, pe cerul nopții, se profilau crenele și bastioane pustii, fără soldați și fără muschete. Se simțea strivit de acea masă uriașă capabilă să străjuiască de una singură meleagurile Chinei. Deodată se auzi un urlet. Floris recunoscu timbrul pițigăiat al Marelui Mogul !

— S-a zis cu noi, stăpîne, șopti Feodor.

Tînărul păli de furie neputincioasă. Se și vedea încolțit ca un șoarece, față în față cu Galdan cel Crud

— Oh, Doamne, m-am săturat să tot fugim.

Ar fi preferat de o mie de ori să facă drum întors și să înfrunte de unul singur întreaga armată mongolă, aflată la numai trei sute de picioare înapoia lor. Pe deasupra capetelor fugarilor vîjîi o ploaie de săgeți, izbindu-se cu zgomot sec de zid.

— Sîntem salvați! strigă părintele Del Boccaccio, pătrunzînd, pe urmele lui Li Kang, într-o spărtură înaltă de zece picioare și largă de trei, cît să lase loc de trecere unui singur om. Fugarii se strecurară pe acolo, unul cîte unul. Floris îi lăsă să treacă pe toți ceilalți și intră ultimul. În fața lui și a lui Feodor, planturoasa Șoricel blocase trecerea. Nu mai putea nici înainta, nici da înapoi. Del Boccaccio și Li Kang o trăgeau din răsputeri, Floris și Feodor o împingeau. Grégoire se ruga. Cu un ultim efort, dislocară cîteva cărămizi, o degajară din strînsoare și suiră în goană o scăriță spiralată, înaltă de vre-o cincizeci de picioare. În urma lor, războinicii mongoli conduși de Galdan Han, se îmbulzeau dinaintea breșei, șovăind să se angajeze. Între timp, Floris și tovarășii săi ajungeau sus pe Marele Zid. Înaintea lor se întindea un drum ca-n palmă. Înțelept ar fi fost să coboare de cealaltă parte și să-și piardă urma în cîmpia chineză, dar scărița ce ducea într-acolo se afla mult prea departe și picioarele lor erau prea ostenite ca să mai facă un singur pas. Floris îi privi pe Grégoire și Șoricel. Era limpede că se aflau la capătul puterilor. În fața lor, un bastion cu ferestre cam dărăpănate, dar cu ușa în perfectă stare, părea gata să-i adăpostească. Se bulucirä înăuntru și se baricadară prăvălind în dreptul intrării cîteva bucăți din zidul prăbușit.

— Urmăriți-i, ori vă zbor țestele de pe umeri, răcnea pițigăiat Marele Mogul.

— Ia seama, Soare Divin, am pătruns pe pămîntul Chinei. Dacă blestematul de împărat prinde de veste că ai îndrăznit să nesocotești hotarul Marelui Zid, o să-și trimită întreaga armată împotriva noastră. Cel mai înțelept ar fi să facem cît mai grabnic cale întoarsă spre munții noștri, îl imploră Bobo Noor, care însoțise expediția.

Orice om cu minte i-ar fi dat ascultare. Zdruncinat de acel argument, Galdan Han chibzui o clipă, dar dorința de răzbunare se dovedi mai puternică decît glasul rațiunii.

— Nimic nu mă poate opri din drumul meu. Vreau să o prind de vie pe Prințesă!

— Oh, Astru Strălucitor, te conjur, măcar lasă-mă să parlamentez cu ei.

Marele Mogul bătea darabana cu degetele în scutul lui de piele.

— Prea bine, dar dacă dai greș, să știi că vei fi tras în țeapă.

Bietul Bobo Noor începu să tremure și își șterse sudoarea ce-i șiroia pe obrajii grăsuți. Dădu pinteni calului să se apropie de zidul ce sclipea în lucirea primelor raze ale răsăritului de soare.

— Nobili străini, Marele Mogul v-a tratat prietenește. V-a oferit generoasa lui ospitalitate...

„Ce să zic..." zîmbi ironic Floris, la auzul acelei versiuni a evenimentelor.

— Iar voi... drept răsplată i-ați răpit logodnica. În bunătatea lui nemărginită, Galdan Tsereng Han nu vă cere decît să i-o dați înapoi pe sultană și apoi pe floarea prețiosului lotus, sînteți liberi să mergeți încotro veți dori.

— Cîtă mărinimie! exclamă Floris, privindu-și tovarășii, ca să afle și părerea lor. Culcați cu fețele la pămînt, aceștia își trăgeau sufletul și puțin le păsa de ce se întîmpla afară. Feodor care o ținea strîns la piept pe Șoricel, mîrîi, pe jumătate înăbușit de sînii prea-iubitei sale:

— Boiernașule, e treaba ta, ce răspunzi.

Floris oftă:

— Ah, Adrien, de ce nu ești aici, cu noi? Ai fi născocit un șiretlic și eu a-și fi știut ce să fac, pe cînd așa...

Își scoase prudent capul pe fereastra ce da spre Mongolia, surprins să nu fie întîmpinat de o ploaie de săgeți. Cu arcurile întinse, gata să tragă, mongolii așteptau însă poruncă de la hanul lor.

„Perfect, își spuse tînărul, așadar ei sînt convinși că Yasmina se află cu noi.

Zîmbi și își flutură prietenos mîna.

— Pe floarea prețiosului lotus, vorbele voastre sînt ca ambrozia și urechile noastre au fost mîngîiate de adierea lor suavă.

Bobo Noor îl privi satisfăcut pe Marele Mogul.

— Dar dacă ne-ați mințit, prea-nobili războinici, Gal-

dan Han nu va mai avea logodnică. Mă voi vedea în trista situaţie de a fi nevoit să o spintec cu mîna mea pe Prinţesă, adăugă Floris, curtenitor.

— Rhaaaa... trageţi! Trageţi! urlă Marele Mogul.

Floris băgă capul la cutie. Săgeţile se izbiră de zid.

— Ucideţi-i, răcnea din răsputeri Galdan Han.

Floris izbucni în rîs.

— De ce nu urcaţi pînă la mine? Dar să ştiţi că atunci o veţi găsi moartă pe sultană.

Cei de jos se sfătuiau.

— Mînca-v-ar şacalii, laşi netrebnici veniţi de la Soare Apune! strigă Hanul.

Floris se opri din rîs şi scoase braţul pe fereastră, semn că vroia să le spună ceva. Arcaşii încetară tirul.

— Mare Mogul, m-ai făcut laş. Te provoc la duel, aici, pe Marele Zid, de faţă cu toţi războinicii tăi. Dacă mă refuzi, înseamnă că din noi doi nu eu, ci tu eşti laşul. Dacă victoria va fi de partea mea, ne laşi să ne vedem de drum. Dacă, dimpotrivă, învingător vei fi tu, atunci prietenii mei pot să-şi facă de pe acum cea din urmă rugăciune.

— Dar îmi daţi, nevătămată, Prinţesa! rînji Galdan.

— Desigur, cu condiţia să nu-şi ia din nou zborul, zîmbi enigmatic Floris.

„Atîta le-a fost, bieţii de ei", îşi spuse în sinea lui Bobo Noor.

— Dacă te învoieşti, atunci spune ce armă alegi, Mare Mogul? strigă Floris.

— Hangerul meu, cîine, ca să-ţi retez capul şi să-ţi scot din piept inima rău mirositoare, urlă Galdan cel Crud, descălecînd.

— Oh, ce intenţii urîte, prea-nobile Han... Rogu-te, fii bun, urcă pînă la mine însoţit de unul singur dintre războinicii tăi şi fă-mi hatîrul să-mi aduci şi mie un hanger de-al vostru pentru că eu nu am la îndemînă decît un cuţit tocit cu care teamă mi-este că nu-i voi putea tăia beregata. Prinţesei, dacă te împinge cumva nenorocul să nu te ţii de cuvînt, Galdan Tsereng Han, adăugă Floris, zîmbind cum nu se poate mai politicos.

Intr-adevăr, între timp Marele Mogul împărţise cîteva ordine scurte, cu intenţia ca în timpul duelului cu oamenii lui să ia cu asalt bastionul, prin surprindere. Furios să şi vadă manevra dejucată, Hanul porunci totuşi lui

Bobo Noor să respecte angajamentul luat. Strîmbîndu-se nemulțumit, pătrunse în crăpătură și porni să urce scara în spirală, urmat de un singur soldat în haină roșie.

— Fii cu băgare de seamă, boiernașule, ăsta-i o fiară sălbatecă, murmură Feodor, cu inima strînsă. Se căina din adîncul sufletului pentru a-și fi lăsat prea tînărul stăpîn să ducă tratative de unul singur.

— Dacă îmi vine cumva de hac, luați-vă picioarele la spinare, fără să priviți înapoi. Nu cred să cuteze a vă urmări în teritoriul chinez, mai ales după ce vor vedea că Prințesa nu se află cu voi.

— Oh, Floare de Mai, de-ar fi ca Budha să te ia în grădinile lui înmiresmate, te-aș urma cu bucurie, susură Li Kang.

— Fiule, voi rămîne alături de tine ca să-ți acord extrema oncțiune a unicului și adevăratului Dumnezeu, declară ritos iezuitul, privindu-l cu severitate pe Li Kang care îndrăznea să-l pomenească pe Budha în prezența lui.

Grégoire și Șoricel nu spuneau nimic. Plîngeau cu lacrimi de crocodil, trăgîndu-și zgomotos nasul.

Astfel binecuvîntat, Floris ieși să îl întîmpine pe Galdan Han în mijlocul platformei de deasupra Marelui Zid. Pentru duelul lor, dispuneau de un spațiu larg de douăzeci de picioare. Floris prinse din zbor hangerul curb și tăios ca o lamă de brici, azvîrlit lui de soldatul mongol. Galdan Han își studia adversarul cu ochi mici și răutăcioși. Se învîrti o vreme în jurul lui, apoi, cu o mișcare fulgerătoare își apucă vîrful cozii și o învîrti prin aer ca pe un bici, căutînd să-l atingă cu ea în tîmplă, ca pentru a-o dovedi că dispunea de două arme, dintre care una era naturală.

Floris respiră adînc aerul curat al dimineții, fericit că în sfîrșit nu mai trebuia să fugă și că își putea înfrunta inamicul în luptă dreaptă.

— Între noi doi, acum, Mare Mogul!

Capitolul XXXII

DE undeva răsună un gong. Bonzii înaintau în susul lungii alei pavate cu marmoră albă și străjuită de statuile unor animale de dimensiuni colosale. Cățărat pe

cocoașa unei cămile dăltuite dintr-un singur bloc de granit, Georges-Albert sări peste un leu înaripat, trecu nepăsător pe lîngă un dragon zburător și se precipită să îi trezească pe Adrien și pe Yasmina care își petrecuseră noaptea în interiorul unui monument din porfir trandafiriu. Adrien se plecă deasupra Prințesei și suflă cu delicatețe peste pleoapele ei închise, apoi îi sărută blînd colțul sprîncenelor și buzele ca niște petale de trandafiri. Tînăra se întinse leneș, întredeschise ochii și îl cuprinse cu brațele pe după gît, trăgîndu-i capul spre pieptul ei. Adrien îi sărută gingaș pielea catifelată dintre sîni și aspiră cu nesaț și încîntare parfumul tainic care îl îmbătase atîtea ceasuri. Georges-Albert bodogăni indignat, trăgîndu-l de urechi. Adrien pricepu și se ridică de jos.

— Dragostea mea, trebuie să plecăm, auzi ce-ți spun ? Paznicii templului nu trebuie pentru nimic în lume să ne găsească aici, ori unde ne stau picioarele acolo ne va sta și capul.

Yasmina îl privi pe Adrien cu adorația mirată a tinerelelor fete după prima lor noapte de dragoste. Afară se lumina de ziuă.

— Dar unde ne aflăm, Adrien ?

După cîte mi se pare, în Valea Ming [1], minunea mea și tocmai de aceea cred că ar fi mai cuminte să ne facem cît mai iute nevăzuți. Este o incintă sacră unde nimeni nu are voie să pătrundă.

Ceea ce nu văzuseră peste noapte se revela acum, în lucirea palidă a dimineții privirilor lor uluite și puțin neliniștite. Se găseau într-o vale în formă de amfiteatru închisă de un masiv muntos, la poalele căruia se înșirau treisprezece morminte monumentale, situate în semi-cerc. Înconjurate de arbori falnici cu coroană deasă, mormintele erau străjuite de statuile foștilor împărați Ming. De trei ori mai înalte cît un stat de om, păreau să-i țintească enigmatic pe tineri cu ochii lor morți din piatră. Yasmina se înfioră, înțelegînd că se afla rezemată de peretele unui mausoleu căruia îi „pîngărise" splendoarea austeră. Tinerii se ascunseră în iarba înaltă. În depărtare, pe aleea de marmoră, bonzii treceau cîntînd pe-o singură notă ascuțită și izbindu-și ritmic talgerele.

---

[1] Dinastia Ming (1368—1644) a fost înlăturată de la tronul Chinei de dinastia manciuriană Tsing.

În ajun, printr-o adevărată minune, vîntul purtase zmeele Prințesei și ale lui Adrien, pînă în vîrful unui copac. După ce o luase în brațe pe Yasmina, pe jumătate leșinată de izbitură, Adrien coborîse pe pămînt, ajutat de Georges-Albert care îi călăuzise pașii din creangă în creangă. Își instalase prețioasa povară la adăpostul unui mausoleu pe care îl luase drept un mic templu părăsit și se suise din nou în pom, ca să smulgă mătasea de pe aripile zmeielor și să facă din ea un așternut pentru sultană. Discret, Georges-Albert pricepuse, fără să fie nevoie să i se spună, că prezența lui devenea inoportună. Se cățărase între cocoașele cămilei de piatră, de unde tocmai coborîse, bodogănind de foame și de sete. Dar în afară de marmoră și de porfir, în zonă nu se găsea nimic altceva.

„Ce viață de cîine pentru un maimuțoi, să trebuiască să dorm pe o cămilă", murmurase el în seara precedentă, înainte de a adormi.

Epuizată de zborul demențial din care supraviețuiseră, fiind probabil singurii muritori de pe lume în a fi trăit așa ceva, Yasmina tremura nervos. Adrien se strădui să o instaleze cît mai confortabil. Îi acoperi trupul cu fîșii de mătase și îi întinse o bucată de „tsampa"[1], pe care înaintea evadării avusese prevederea să și-o strecoare în buzunar.

— Poftim, Prințesă Yasmina, te rog mănîncă, o să-ți facă bine, murmură Adrien, tulburat de prezența sultanei, cum nu mai fusese în viața lui. Pentru el femeile fuseseră pînă atunci o simplă distracție pasageră. Ba chiar se putea spune că disprețuia sexul frumos, rîzîndu-și de pasiunile înflăcărate și de disperările mezinului său. Și iată că acum, la atingerea degetelor sultanei, cînd el îi oferise acea banală bucățică de turtă, simțise că dintr-odată inima începe să-i bată nebunește. Aceeași neînțeleasă tulburare îl cuprinsese acolo, în piață, cînd Yasmina îi ștersese cu vălul, sîngele de pe frunte.

— Bine, iau, dar numai cu condiția să împărțim pe din două, spuse Yasmina rupînd turtița și punîndu-i în palmă una din bucăți.

Tînărul își trase mîna ca fript.

---

[1] Turtă din făină de orz, sare și unt.

— Nu, prințesă, eu sînt învățat cu privațiunile, pe cînd tu ești atît de gingașă, de plăpîndă... mi se rupe inima că te-am tîrît după noi în această aventură nebunească și în tot acest dezastru.

— Ți-am mai spus, bunul meu prieten, că pentru mine, nimic pe lume nu putea fi mai rău decît să fiu silită să rămîn lîngă Marele Mogul... și-apoi, lîngă tine mă simt atît de fericită...

Adrien făcu un pas înapoi. Simțea că se înăbușă. Era mai înțelept să o lase singură.

— Prințesă, ar trebui să te odihnești. Mîine, de cum se crapă de ziuă, pornim în căutarea fratelui meu și a celorlalți tovarăși ai noștri de drum. Numai Dumnezeu știe dacă în clipa aceasta se mai află sau nu în viață vreunul dintre ei...

— Allah va fi avut grijă de el, cum a avut și de noi, nu-ți face griji, îmi spune mie inima că n-au pățit nimic, șopti cu blîndețe Yasmina, rezemîndu-și fruntea de umărul lui.

Adrien păli și mulțumi cerului că întunericul o împiedica pe Prințesă să-i observe reacțiile. Murea de dorință să o cuprindă în brațe și să o strîngă la piept, dar pentru nimic în lume nu și-ar fi îngăduit să abuzeze de încrederea unei principese nefericite care îi ceruse protecție. Sufleul lui nobil nu putea profita de ambiguitatea situației create în urma unui pur joc al întîmplării. Era prea cavaler pentru a se lăsa mînat de instincte.

Yasmina mușcă în silă din turtiță și se strîmbă, îngrețoșată.

— Puah ! ce porcării mănîncă și mongolii ăștia. Oh, prietene, îți amintești de palatul tatălui meu, de grădinile suspendate deasupra mării... de susanul după care tu și fratele tău vă dădeați în vînt ?

Adrien pufni în rîs.

— Îmi amintesc, prințesă, de parcă ar fost ieri. Pe atunci eram tare amărît, pentru că în jocurile noastre de copii îl preferai întotdeauna pe Floris. Tot lui i l-ai dăruit pe Georges-Albert, de care de-atunci încoace nu ne-am mai despărțit niciodată. La opt anișori erai cea mai frumoasă fetiță din lume, Prințesă Yasmina. Te iubeam la nebunie... pe cînd tu... tu îmi spuneai „cîine creștin"...

Yasmina înălță încetișor mîna, își trecu degetele prin buclele aurii ale lui Adrien, și murmură abia auzit :

— Da... cîine creștin...

Adrien sări în picioare și făcu cîțiva pași.

—În loc să ne odihnim, ne pierdem vremea stînd la taclale, prințesă, spuse el cu răceală, deși mîine ne așteaptă o zi grea

Yasmina zîmbi, înduioșată. Citea în sufletul lui ca într-o carte deschisă. Se ridică la rîndul ei și se apropie de Adrien. Acesta se întoarse brusc spre ea. Prințesa își rezemă fruntea de pieptul lui. Tînărul tresări ca ars cu fierul roșu și făcu un salt înapoi.

— Prințesă, te rog. rămîi acolo unde ești, murmură el cu glas surd, nu te apropia.

— Adrien, ascultă-mă. îi spuse într-un suflet Yasmina, întinzîndu-i mîna.

'— Nu, Yasmina, te rog, du-te, șopti Adrien în timp ce mai presus de voia sa, brațele lui cuprindeau trupul fragil al tinerei fete. O briză parfumată trecu pe deasupra îndrăgostiților. Timpul se oprise în loc, în jurul lor spațiul se opea. Adrien își simțea obrazul mîngîiat de pletele mătăsoase ale Yasminei. Cu un ultim efort de voință o îndepărtă, spunîndu-și că cele mai cumplite torturi ale Marelui Mogul erau un fleac pe lîngă supliciul de a rezista acelei dulci tentații.

— De zece ani împliniți trăiesc numai cu gîndul la tine, „cîine creștin". Dacă ai ști de cîte ori am visat buclele tale blonde și ochii tăi adînci ca marea. Dacă în copilărie te necăjeam, era semn că mă îndrăgostisem încă de pe atunci de tine. Ai fost și ai rămas prințul visurilor mele. Te-am recunoscut de cum te-am văzut legat fedeleș și cu chipul însîngerat... și am înțeles că era mîna destinului..., că sîntem meniți unul altuia. Îți spun toate astea, „cîine creștin", pentru că înțeleg ce se petrece în sufletul tău și te iubesc încă mai mult pentru nobila ta purtare. Cerul a vrut să se întîmple așa. Noaptea aceasta este a noastră. Primești dragostea nesuferitei tale Yasmina ?

Adrien asculta nebun de fericire acea declarație sinceră și deschisă. Emoționat, se apleacă spre Yasmina, o ridică în brațe ca pe un fulg și o purtă pînă la culcușul din mătase de zmeie, încropit de el cu cîteva clipe in urmă la umbra mausoleului, fără să bănuie că pregătea patul lor nupțial. El era primul ei bărbat, iar ea era prințesa așteptată de el dintotdeauna. Femeia eternă, femeia

vieții lui. Toate celelalte de pînă la Yasmina n-avuseseră nici o importanță, pe cînd ea, ea avea să-i fie mireasă...

O privighetoare de Manciuria își trimitea spre cer trilurile cristaline. Se lumina de ziuă. Georges-Albert dădu buzna peste ei.

Bonzii erau prea ocupați cu psalmii lor, ca să-i vadă pe cei doi tineri ascunși în spatele unui tumulus. Adrien o ținea de mînă pe Yasmina, contemplînd-o extaziat.

— Ești atît de frumoasă... nemaivăzut de frumoasă, prințesa mea.

Yasmina își ascunse rușinat obrazul după umărul lui:

— Nu, te rog, nu mă privi așa... nu sînt obișnuită, nu uita că pînă acuma am purtat totdeauna văl.

— Asta a fost de mult... acum o mie de ani... de azi înainte vreau ca tot pămîntul să-ți afle frumusețea și să știe că ești a mea.

Yasmina zîmbi.

— N-o să ne despărțim niciodată... pînă la moarte, Adrien... Adrien, dragostea mea...

Tîrgușorul Nan-Ku își datora prosperitatea caravanelor de negutători și piețelor lui, renumite în întreaga provincie Pe-Tchi-Li *. Situată la depărtare de numai doi li ** de pasul de trecere cu același nume, din vecinătatea Marelui Zid, localitatea era veșnic supra-înțesată de călătorii, caii, cămilele și cărăușii care se înghesuiau din zori și pînă-n seară, într-o desăvîrșită ordine, pe unica lui stradă pavată cu lespezi imense și lunecoase.

În dimineața aceea, atenția localnicilor și a călătorilor părea atrasă de un eveniment cu totul neobișnuit, petrecut în afara zidurilor orășelului. Sărmanii coolie ***, îmbrăcați în tunici albastre, cîrpite și zdrențuite, își lăsau baltă cămilele încărcate cu baloturi pline cu floare de mac adusă din îndepărtata Indie. Țăranii veniți să-și vîndă în piață recolta de orez, coborau în grabă din șaretele lor trase de măgăruși negri și o rupeau la fugă de le sfîrîiau călcîiele, scoțînd țipete ascuțite. Femeile din popor, profitînd de faptul că, spre deosebire de moda aristocratelor, nu își purtau picioarele strîns înfășurate în fîșii de pînză,

---

* Provincie din vecinătatea Pekinului.

** 2 li = aproximativ un km.

*** Zilier asiatic.

își lăsau de-o parte ghemele de lînă și o tuleau pe urmele celorlalți, scuturîndu-și codițele sub pălăriile ascuțite din pai de orez. În cuștile de lemn din căruțele astfel părăsite, prepelițele, claponii și gîștele cîrîiau, măcăiau, fîlfîiau din aripi și își împrăștiau fulgii.

„Ia te uită, ce spaimă am mai băgat în chinezii ăștia", își spuse Georges-Albert, care tocmai intrase în oraș, pe umărul Yasminei. Mîndru din cale afară de propria persoană și de efectul produs asupra localnicilor, maimuțoiul nu-și mai încăpea în piele.

Adrien se plecă și ridică de pe jos o pălărie pierdută în învălmășeală, de cine știe cine, o scutură de praf și i-o așeză pe cap Prințesei, ca să o apere de razele fierbinți ale soarelui. Orașul părea cu desăvîrșire părăsit. În lungul străzii nu se zărea țipenie de om, doar cai, cămile, măgari, căruțe și șarete abandonate de stăpînii lor. Tinerii se așezară pe un trotuar și se ospătară cu orez fierbinte și băură ceaiul lăsat în urma lor, pe o tăviță cu boluri aburinde și cu ceșcuțe de porțelan, de niscaiva călători.

Înveselit, nevoie mare, de spaima populației, Georges-Albert savura cu deliciu festinul căzut din cer. Se învrednici chiar să bea porcăria aceea de apă fierbinte și colorată. Ce-i drept, noaptea petrecută de el în cîrca dromaderului de piatră fusese infinit mai puțin agreabilă și, cu siguranță, mai obositoare decît aceea trăită de Adrien.

— Mă intrigă purtarea locuitorilor. De ce și încotro or fi rupt-o așa la fugă ? Te pomenești că au găsit zmeiele prietenilor noștri ? Să ne luăm după ei, iubita mea. Ești sigură că nu ți-ai obosit piciorușele ? întrebă grijuliu Adrien, neliniștit de paloarea Prințesei.

Yasmina surîse ridicîndu-și spre el ochii de tăciune :

— Dacă mă ții tu de mînă, îmi dai puteri să te urmez pînă la capătul lumii, Adrien...

Tînărul se plecă și îi sărută buzele cu o sfială vecină cu cucernicia. I se părea că se învîrte pămîntul cu el. N-ar fi crezut nicicînd că în inima lui poate încăpea atîta adorație.

— Să mergem, se smulse cu greu Yasmina din acea dulce îmbrățișare.

Dar cu toată bunăvoința ei, se afla evident la capătul puterilor.

Ridicîndu-se de jos, se clătină ca beată, cît pe ce să se prăbușească înapoi.

— Scumpa de tine, iartă-mă, sînt o brută, te-am obligat să te ţii după mine în marş forţat, cînd tu ești atît de plăpîndă... se mustră cu glas tare Adrien, ridicînd-o în braţe.

— Nu, te rog, și tu ești ostenit. Lasă-mă mai bine aici și vii să mă iei după ce îi găsești și pe ceilalţi.

— Ah, nu, doamnă, ești prea frumoasă ca să poţi fi lăsată singură, fie și o singură clipă. S-ar repezi o mie să mi te fure... Prefer să te iau prizonieră, glumi Adrien, fericit.

Strîngînd-o la piept, o luă la fugă. Georges-Albert de-abia izbutea să ţină pasul cu el.

„Va să zică așa, unii sînt purtaţi în braţe, iar alţii merg pe jos. Dreptate mai e și asta?" bodogănea maimuţoiul de-abia tîrîndu-se pe urmele lor. Furios la culme și simţind nevoia să se răzbune pe cineva, smulse în treacăt o pană din coada unei gîște care tocmai îi tăia alene calea. Indignat la culme, aceasta își alertă suratele care începură să-l fugărească sîsîind și ţipînd asurzitor. Incidentul acceleră la maximum înaintarea lui Georges-Albert. Volens-nolens își ajunse din urmă prietenii, văicărindu-se amarnic în sinea lui pentru nedreptăţile și răutăţile îndurate. Ieșiră din oraș pe sub o boltă străjuită de basoreliefurile în marmoră ale lui Budha și ale celor „paisprezece străjeri celești". Adrien urca sprinten pe o potecă șerpuită. Braţele-i viguroase purtau ca pe un fulg preţioasa povară, fără să simtă pic de oboseală. Cu fruntea rezemată de umărul iubitului ei, ameţită de o nemaicunoscută fericire, Yasmina se lăsa legănată, și ori de cîte ori i se părea că Adrien încetinește pasul, întredesdea genele și îi șoptea vorbe dulci la auzul cărora puterile tînărului se înzeceau.

După un timp, în faţa ochilor lor, se iviră ruinele unor fortificaţii. La poalele lor, cîţiva chinezi întîrziaţi alergau cu pașii lor mărunţi și caraghioși, îndreptîndu-se spre un donjon care astupa priveliștea. Adrien îl ocoli și rămase ţintuit locului. Cît vedeai cu ochii, la picioarele lor, se întindea pînă dincolo de linia orizontului, Marele Zid, iar pe creasta lui se profilau două siluete.

— Dumnezeule, Floris ! exclamă Adrien, pricepînd în sfîrșit pentru ce anume chinezii dăduseră fuga pînă acolo.

Cu capul dat pe spate și cu palmele strașină la ochi, mulțimea participa la acel titanic duel, ce-i drept de la distanță respectuoasă. Galdan Han gîfîia. Cîinele de Occidental părea înzestrat cu o forță tainică, de-a dreptul inexplicabilă. Pe cîtă vreme mongolul se grăbea să isprăvească acea tot mai umilitoare confruntare, Floris, potrivit binecunoscutului său obicei, își exaspera adversarul dansînd împrejurul lui, făcînd salturi, piruete și eschive. Suplu ca o liană, se rotea ameţior, evita ca o zvîrlugă atacuri năprasnice, care, pentru oricine altcineva în afară de el, ar fi fost cu siguranță fatale. Galdan Han rînji. O clipă i se păru că l-a prins pe picior greșit pe Floris și fandă ca să-i aplice lovitura de grație. Cu un salt înapoi, acesta se feri și profitînd de fandarea inamicului, își zvîrli brațul înainte. Din mamelonul stîng al Marelui Mogul, țîșni un jet de sînge mai roșu decît tunica mongolului, împroșcînd din belșug pietrele din jur. Galdan Han răcni de durere și de furie neputincioasă.

— Dă-te bătut, Mare Mogul, și hai să oprim lupta, propuse Floris, încrucișîndu-și calm brațele pe piept.

Galdan Han încuviință din cap și se rezemă de un crenel. Convins că adversarul lui se învoia să renunțe, Floris se îndreptă spre el. Galdan îl lăsă să se apropie și în ultima secundă îl plesni între ochi cu vîrful cozii lui împletite, atît de violent, încît șocul îl proiectă literalmente pe Floris, izbindu-l de peretele din piatră cenușie. Galdan Han își ridică hangerul. Floris se rostogoli într-o parte. Tăișul armei se izbi de zid. Țăranii chinezi chiuiră. Era limpede că simpatia lor se îndrepta către „nas lung“, și nu către mongol. Galdan își învîrti iarăși coada pe deasupra capului, ca pe un lasou și lansînd-o cu îndemînare înspre Floris, îi smulse din mînă hangerul. Tînărul se repezi să-și recupereze arma. Marele Mongol îi sări în cîrcă, îl dezechilibră și strivindu-l sub propria greutate, înălță din nou hangerul, cu gîndul să-i taie beregata.

— N-o să mă mai ai nicicînd de vie, Crudule Galdan, chiar de-l ucizi pe el! strigă Prințesa care escaladase în goană ruinele zidului prăbușit, urmată de Adrien și Georges-Albert.

Cei trei se apropiau în fugă de locul duelului. Neașteptata lor apariție îl salvă pe Floris. Surprins, mongolul rămase o fracțiune de secundă cu hangerul suspendat

în aer, privind-o năuc pe prea-frumoasa lui logodnică pierdută.

— Aha, răcni el, scos din minți. Va să zică sultana nu se afla aici ! Ai vrut să mă tragi pe sfoară, cîine ! Pe floarea prețiosului lotus, ție ți-a sunat ceasul, iar ea tot a mea va fi ! urlă Caldan, abătîndu-și brațul înarmat asupra francezului.

Floris izbuti să-l apuce pe Galdan de cot, oprind cursa ucigașă a hangerului. Sub apăsarea colosului, simțea că îi plesnește pieptul. De abia respirînd, își repezi pumnul liber în burdihanul inamicului. Acesta se cocîrjă de durere. Floris profită de ocazie. Îl cuprinse în brațe și amîndoi se rostogoliră pe dalele încinse de soare. Adrien înșfăcă o piatră cu intenția să o arunce în capul mongolului. Pe jumătate sufocat, Floris vedea stele verzi. Totuși, cu un rest de luciditate, intui gestul fratelui său :

— Nuuuu, Adri...en, nu... uu, lasă... mi-l... mie... e... un... du... el... Adrien oftă. Mezinul n-avea să-și bage niciodată mințile în cap. Privi de jur-împrejur și zări pe jos hangerul acestuia. Îi făcu cu ochiul lui Georges-Albert. Maimuțoiul se repezi cît ai clipi la arma ce scînteia în bătaia razelor dimineții și o împinse discret cu lăbuța înspre Floris. Stăpînul lui opunea o rezistență supraomenească Marelui Mogul care îl strivea pur și simplu. Cîntărea cel puțin patruzeci de livre mai mult decît francezul. Floris întinse mîna în lături și degetele lui întîlniră mînerul hangelului. Îl strînse în pumn și cu un ultim efort își arcui trupul, zvîcnind în sus. Mastodontul se dezechilibră și, fără să vrea, desclestă cangea brațelor.

— Ura, trăiască „nas lung !", strigară chinezii, bucuroși de întorsătura luptei.

Galdan Han se ridică de jos și mugind fioros, se năpusti cu fruntea înainte asupra adversarului, în timp ce vîrful cozii lui sfichiuia ca un bici prin aer. Floris o evita cu agilitate de lynx. Se ghemuia la pămînt, făcea salturi în zig-zag, cînd la dreapta, cînd la stînga. Marelui Mogul nu-i venea să-și creadă ochilor. Doar adineaori fusese la un pas să-i sucească gîtul, ca unui pui de găină, și cînd colo acum părea proaspăt ca o floare. Exasperat de neasteptata, de-a-dreptul strania rezistență fizică a acelui occidental, Galdan Han săvîrși greșeala de a se apropia prea mult de inamic. Floris își redobîndise întregul calm. Stăpîn pe situație, zîmbi cu bună știință, știind că asta

îl va scoate definitiv din minți pe mongol. Cu cît Galdan Han se enerva mai rău, cu atît mai rapid avea să-l poată anihila.

„Așa, prostule, provoacă-mă la duel, așa, acuma", dialoga el în gînd cu Marele Mogul, în timp se ridica hangerul ca să-i pareze atacul cu o cruce înaltă.

Văzînd că flancul stîng al inamicului rămăsese descoperit, Marele Mogul plonjă în adîncime ca să-i străpungă inima. Fatală inițiativă. Aplecîndu-se înainte, Galdan nici nu mai apucă să vadă cum, iute ca fulgerul, Floris îi înfigea hangerul în ceafă. Se clătină nedumerit, uluit de ce i se întîmpla, nepricepînd de unde provenise acea lovitură neînțeleasă. Mongolii urlară îngroziți. O parte dintre ei nici nu mai așteptară să-și vadă suveranul la pămînt. Trăgînd de zăbale, își întoarseră caii în loc și porniră ca din pușcă, înapoi, spre patria lor. Floris își privi adversarul, doborît într-un lac de sînge.

„Iți mulțumesc... tată... Lovitura ta secretă i-a salvat o dată mai mult viața bastardului tău", murmură el. Pentru prima dată, tînărul rostea acel cuvînt fără urmă de amărăciune.

Adrien se apropie de fratele lui și îl îmbrățișă.

— Te-ai bătut ca un pui de tigru, boiernașule, parcă-l revedeam pe răposatul părinte la Baku, odihnească-i-se sufletul în pace, strigă Feodor, apropiindu-se în goană, urmat de Șoricel care scotea politicos limba.

— Prea nobilul străin ne-a salvat pe toți. De-aci înainte va fi fratele meu și al tuturor celor ce cred în floarea de lotus.

Floris păstră o tăcere circumspectă la auzul noii rudenii! El, cel fără de părinți, părea hărăzit să-și lărgească familia pe fiece nou meridian!

— M-am rugat pentru izbînda ta, fiule, și cerul s-a milostivit de noi. *Gloria in excelsis Deo*, rosti solemn părintele Del Boccaccio.

— Vai, domnule duce, în ce hal sînteți, exclamă Grégoire, pipăindu-l emoționat.

Georges-Albert sări pe umărul stăpînului său și începu să-i lingă delicat rănile. Se aștepta să i se mulțumească pentru șiretlicul cu hangerul, dar în hărmălaia generală, ca de obicei, nimeni nu-i mai dădea o atenție. „Asta e crudul meu destin", oftă amărît maimuțoiul.

— Întoarce-ți capul spre cîmpia celestă, Floare de Mai. Poporul meleagurilor de trei ori înflorite te aclamă ca pe un zeu, arătă Li Kang spre sutele de țărani care ovaționau bucuroși.

— Trăiască „nas lung", trăiască eroul care l-a ucis pe dușmanul nostru neîmpăcat!

— Da, da, ticălosul dădea iama prin holdele noastre!

— Da, da, ne fura recoltele, ne siluia femeile!

— Da, da, „nas lung" ne-a salvat de un diavol!

Floris le mulțumi celor de jos fluturîndu-și mîna, apoi îl chemă pe Bobo Noor, rămas de cealaltă parte a Zidului, cu cîțiva ostași fideli lui.

— Trimite încă un soldat să ia trupul stăpînului vostru. Încă nu și-a dat duhul.

Într-adevăr, Galdan Han gemea, căznindu-se să articuleze ceva:

— Sultana... o vreau pe... sul... ta... nă...

Yasmina țipă, înfiorată. Pînă în clipa aceea Floris uitase cu desăvîrșire de prezența ei. Tresări și o privi. Flatat de zîmbetul recunoscător al Prințesei, fermecat de frumusețea ei strălucitoare, se apropie instictiv de ea și luîndu-i mîna, i-o duse la buze. Îi sărută respectuos degetele lungi și delicate, ațintindu-și obraznic privirea în ochii catifelați, de căprioară, ai tinerei fete.

— Ești liberă, Prințesă,... liberă să-ți alegi de aci înainte un bărbat pe potriva inimii tale...

Tonul lui Floris spunea totul asupra intențiilor acestuia. De cînd își luase rămas bun de la copilărie, se obișnuise ca de cum dădea cu ochii de o femeie frumoasă să îi facă curte și să o vadă căzîndu-i în brațe, fără să opună nici o rezistență. Pînă atunci nu se întîmplase niciodată să rivalizeze cu fratele său în materie de amoruri, și oricum știa că Adrien nu-i refuza nimic. Prelungind mai mult decît era îngăduit sărutarea mîinii, Floris cuprinse cu brațul talia Yasminei, trăgînd-o ușor spre pieptul lui. Adrien păli și își îmbrînci cît colo fratele.

— Ajunge, Floris, te-ai dat îndeajuns în spectacol. Îți interzic să te porți necuviincios cu sultana.

Vexat și mai ales surprins de Adrien vorbindu-i pe un asemenea ton de față cu toată lumea, Floris se întoarse spre el și îl privi nevenindu-i să-și creadă urechilor. Cu numai cîteva ceasuri în urmă îl căutase cu disperare și ar fi fost firesc să-i spună pe dată cît de îngrijorat fu-

sese și cît se bucura să-l regăsească teafăr și nevătămat. În loc de asta, se înfoie ca un cocoș :

— Îmi interzici ? Ia te uită ? De cînd și cu ce drept ? Află că n-am nevoie de încuviințarea ta pentru nimic. Sînt liber să fac ce-mi place.

— O fi, numai că din nefericire, ceea ce îți place ție nu-mi este pe plac mie, replică pe un ton și mai glacial Adrien, încrucișîndu-și brațele.

Floris era încă surexcitat de pe urma duelului. Normal, era să înțeleagă dintr-o ochire că la mijloc se afla ceva serios și să aștepte să-i ceară lămuriri între patru ochi. În dimineața aceea însă, învingătorul Marelui Mogul se simțea stăpînul lumii. Izbucni într-un rîs batjocoritor. Lucirea înghețată din ochii lui verzi nu prevestea nimic bun.

— Prea bine, dragul meu, dacă ești bolnav de invidie și faci crize de domnișoară, atunci tac și...

Jart ! Palma lui Adrien era grea, nu glumă. Floris își pipăi zăpăcit obrazul și dădu să se repeadă la fratele lui. Yasmina îi propti mîinile în piept, plîngînd :

— Prieteni, vă conjur, nu vă certați din pricina mea, stați, vă rog...

Adrien o împinse ferm la o parte. Ireparabilul se produsese. Cei doi frați se măsurau din priviri, ca doi dușmani de moarte. Împietriți, prietenii lor asistau la acel cumplit spectacol. Feodor și Li Kang îi cuprinseseră pe după umeri, ca să-i împiedice să se arunce unul asupra celuilalt.

— Boiernașule, liniștește-te, ce Dumnezeu, protestă Feodor.

— Floare de Mai, nu se cade să-l superi așa pe Bucurie a Zilei, îl mustră Li Kang pe Floris.

— Ai să-mi dai satisfacție pentru acest gest, rosti sec Floris.

— Prea bine, cînd dorești, răspunse Adrien, pipăindu-și cu un gest mașinal teaca de la o sabie imaginară.

— Amîndoi cunoaștem lovitura secretă a Țarului. Abia acum se va dovedi care din noi mînuiește mai bine sabia.

— De multă vreme ți se cuvenea o lecție, o să-ți ard cîteva la fund cu hangerul de-o să mă ții minte, de abia aștept, nici nu știi ce plăcere îmi va face, strigă Adrien, văzînd negru în fața ochilor.

Floris se smulse din brațele lui Li Kang și se repezi să-și ridice de jos hangerul.

— Dă-i drumul, dacă ai curaj să te bați cu mine...

Feodor nu-l slăbea din strînsoare pe Adrien. Acesta se zbătea ca un nebun.

— Lasă-mă, urlă el, eliberîndu-se din mîinile lui.

Tăișul armelor sclipi sinistru.

— Oho, oho, acuma se luptă între ele „nasurile lungi", bătură din palme chinezii, încîntați de neașteptata prelungire a acelui spectacol matinal.

— Pe concordia supremă a cerului senin, pariez o sută de tiani * pe „nas lung" cu ochi verzi ca broasca, strigă un țăran.

— Iar eu, pe poarta necuprinsei bolte cerești, pariez o sută cincizeci de tiani pe „nas lung" cu plete de aur.

Părintele Del Boccaccio își făcu semnul crucii :

— Voi, ce crudă fatalitate, Cain îl va ucide pe Abel...

Capitolul XXXIII

— Fie-vă, rușine ! Vă retrag amîndorura dreptul de a mai purta un titlu nobiliar. Nu sînteți demn de el ! Ultimul cerșetor de pe lumea asta ar avea mai mult obraz decît voi. Dacă vă este sete de sînge, atunci, poftim, vărsați-l pe-al meu ! Mai bine mort decît martor la un asemenea spectacol degradant !

Floris și Adrien rămaseră cu hangerele suspendate în aer. Stacojiu de mînie, bătrînul Grégoire se aruncase între ei, să-i despartă. Cu degete tremurînde își desfăcu cămașa de la piept și, apucînd vîrful armelor, le îndreptă spre propria lui inimă. Credinciosul slujitor fierbea de o sfîntă indignare. Nimeni vreodată nu l-ar fi bănuit în stare de asemenea inițiative autoritare. Feodor și Li Kang îl aprobară din cap, semn că făceau front comun cu el.

— Bătrînă Prudență, nici chiar K'ong Fu Tsen ** n-ar fi grăit mai înțelept decît tine, declară sentențios chinezul.

---

* 100 de tiani = 5 pistoli sau 2 livre franceze din vremea respectivă.

** Numele chinezesc al filozofului Confucius.

— Prietene, să știi că sîntem de partea ta, îl bătu Feodor pe umăr.

Cei doi frați ezitară o clipă, zdruncinați de neașteptata solidarizare a mentorilor lor. Din păcate, merseseră de-acum prea departe și orgoliul nu le îngăduia să mai dea înapoi. Ridicînd din nou amenințător armele, strigară :

— Lasă-ne în pace, Grégoire și dă-te la o parte !

Bătrînul intendent îi privi disprețuitor :

— Asta și fac. De altfel, nu meritați nici măcar să vă mai adresez cuvîntul, într-atît ați decăzut în ochii mei ! Pe patul ei de moarte, Doamna Contesă m-a pus să jur că voi veghea asupra voastră. Ei bine, de azi înainte, mă văd în imposibilitatea de a-mi împlini pe mai departe jurămîntul. Nu-mi pot fi stăpîni niște oameni pe care îi disprețuiesc. Vă anunț că începînd de astăzi nu mai sînt în slujba domniilor voastre. Căutați-vă alt valet.

Spunînd acesasta, Grégoire făcu stînga împrejur și o porni demn, cu pas apăsat, în lungul Marelui Zid. Cititorul se poate întreba, pe bună dreptate, încotro se îndrepta el, atît de sigur de sine, într-o Chină total necunoscută lui... După o scurtă șovăire, Feodor și Li Kang se hotărîră să-l urmeze. Georges-Albert se luă și el după ei.

Furios la culme, Floris ridică din umeri.

— N-aveți decît să plecați, călătorie sprîncenată !

— Lasă-i în pace, sînt liberi să facă ce vor, mai bine spune-mi odată dacă ai sau nu de gînd să duelezi, replică sec Adrien. În gardă !

În același moment, în spatele lor se auzi un urlet. În căutarea unei scări pe care să poată coborî în cîmpie, Grégoire se apropiase prea mult de buza zidului, cam dărăpănat în porțiunea respectivă. Sub greutatea lui un bloc de piatră se desprinsese, antrenîndu-l de a berbeleacul în prăpastie. Cei doi frați zvîrliră cît colo armele și se precipitară să vadă ce pățise bătrînul lor prieten. Aplecați cu prudență peste zid, Li Kang și Feodor priveau îngroziți trupul nemișcat al lui Grégoire, care zăcea, la vreo patruzeci de picioare sub ei, cu obrazul într-o baltă de sînge.

Sărind agil din piatră în piatră, Georges-Albert se și repezise să dea primul ajutor bătrînului. Rușinați,

Floris şi Adrien nici nu îndrăzneau să ridice ochii din pămînt. Duşmănoasa lor încrîncenare se topise ca prin farmec, lăsînd loc spaimei şi remuşcării de a-şi vedea prietenul ucis din vina lor.

— Bătrînul Moise s-a sacrificat, murmură părintele Del Boccaccio, sprijinind-o pe Yasmina, care nu mai avea mult pînă să leşine.

Repezindu-se într-un suflet spre locul nenorocirii, cei doi tineri mai mult se rostogoliră la vale decît coborîră, dornici să afle cît mai degrabă în ce stare se găsea Grégoire. Acesta zăcea pe burtă, cu ochii larg deschişi.

Floris se temu că murise.

— Dumnezeule, blestem pe capul nostru, gemu el, căzînd în genunchi.

Un sunet nedefinit ieşi din gîtlejul bătrînului. Adrien îi luă mîinile într-ale lui.

— Te doare rău, bunule Grégoire ?

Bătrînul slujitor clipi de cîteva ori.

— Ah, ticălosul de mine, te rog iartă-mă, totul e numai şi numai din vina mea, ca de obicei ! hohoti Floris în culmea disperării, sărutîndu-i mîna. Degetele osoase ale moşului se încleştară de ale lui. Deschizînd cu greu ochii, Grégoire îi apucă de cîte un braţ pe Floris şi pe Adrien şi îi obligă să-şi dea mîna. Cei doi tresăriră şi se priviră peste trupul prietenului lor. Acesta horcăi :

— O bă... taie bună... aa... sta... me... ritaţi... fie... care... Ah... nu... v-am... bă... tut des... tul... cînd... eraţi ...mici.

— Ai dreptate, scumpul meu Grégoire, zîmbi Floris printre lacrimi, trage-ne cîte o chelfăneală zdravănă la amîndoi, dar, te implor, nu ne părăsi, trebuie să trăieşti, trebuie, avem atîta nevoie de tine.

— Nu... simt... că mi-a... sunat... ceasul... juraţi-mi să rămîneţi... totdeauna... uniţi... uniţi aşa... cum a dorit... tatăl tău... ţarul, Floris, puişorule... iar tu... moştenitor al... conţilor de... Villeneuve... Caramey, dragul meu... copil... te iubesc nespus... dar... să ştii că... toate titlurile... şi averile... nu fac doi bani... dacă nobleţea nu se află... în sufletul tău... fiţi... demni de... ele...

Cei doi fraţi se aruncară unul în braţele celuilalt,

cu ochii înlăcrimați, striviți de măreția sufletească a bunului lor Grégoire.

— Iartă-mă, Adrien, am o fire imposibilă... Ce m-aș face fără tine pe lumea asta ?

— Ba tu să mă ierți, frățioare, eu am fost odios. Ca frate mai mare ar fi trebuit să mă stăpînesc și să fiu mai înțelept.

— Totdeauna împreună, pînă la moarte frățioare, da?

— Da, totdeauna împreună.

Grégoire îi privi împăcat și închise ochii, cu un geamăt stins :

— Aș vrea... să mă spovedesc... abatelui.

Efortul și emoția fuseseră prea mari pentru bietul bătrîn. Horcăi de cîteva ori, dădu ochii peste cap și capul îi căzu într-o parte. Disperat, Adrien își lipi urechea de pieptul lui :

— Slavă cerului, inima încă îi mai bate.

— Ar trebui să-l transportăm undeva la umbră, strigă Floris către Feodor și Li Kang. Aceștia tocmai îi făceau de zor semn arătîndu-i ceva...

Preocupați de nenorocirea abătută asupra lor, tinerii nu observaseră nimic. Ridicară capul, mirați. Masa compactă de țărani adunați din curiozitate în jurul lor se despărți brusc în două, lăsînd loc de trecere unui cortegiu de soldați și slujitori înveșmîntați în tunici de satin azuriu, brodate pe spate și pe piept cu lei galbeni.

— Faceți loc, faceți loc onoratului mandarin Chong, strigau cu emfază cei ce purtau pe umeri un palanchin capitonat cu atlas. Înăuntrul lui zîmbea mieros un bărbat cu chip rotund ca o lună și ochi migdalați, ca două liniuțe înecate in pungile de grăsime ale obrazului. Chinezul purta pe cap o pălărie de mătase cu boruri largi, întoarse în sus.

Floris își spuse amuzat că în Franța asemenea pălăriuțe purtau numai fetițele. În vîrful calotei chinezului se afla ce-i drept un bumb de email sîngeriu, semn al unui înalt rang nobiliar. Prinsă il el, o superbă pană de păun cobora pînă aproape de pămînt, însoțind coada groasă, împletită cu fir de aur, a posesorului pălăriei.

— Pe templul Înălțimii Sale, Buo-Cha-Gi ! Buo-Cha-Gi ! exclamă mandarinul, coborînd din lectică cu neașteptată suplețe pentru gabaritul lui de hipopotam. Doi dintre soldați se precipitară să-i întindă dinainte

un covor purpuriu, ca nu cumva picioarele sale încălțate cu pantofi de satin negru să atingă solul. Alți trei slujitori pășeau pe lîngă el, alungînd cu imperturbabilă solemnitate muștele și țînțarii.

Floris constată cu mirare că acel Fiu al Cerului purta la brîu nenumărate accesorii : un evantai din os sculptat, un săculeț brodat pentru tutun, mai multe scobitori și bețișoare de scărpinat în urechi, o pungută din care se zărea un ceas și, în sfîrșit, o tolbă de piele pentru cremenea de aprins focul.

— Da, da, Buo-Cha-Gi, ce bucurie și ce cinste să-mi regăsesc un prieten nobil și înțelept, precum însuși măritul Lao-Tsî * repetă mandarinul.

— Onorabile Chong, răspunse părintele Del Boccaccio, în limba chineză, ochii mei nu cred că le-a putut fi dată o asemenea fericire. Va să zică se află încă în viață prea bunul meu prieten, în fața căruia firul ierbii s-ar cuveni să se plece, cum o făcea sub pașii marelui Han Fei-Tseu. **

Floris și Adrien care, să recunoaștem, încă mai nutreau unele dubii în privința adevăratei identități a lui „Zoloti", aveau în sfîrșit dovada irefutabilă că iezuitul nu îi mințise, de vreme ce, iată, cunoștea la perfecție chineza, ba încă mandarinul îl respecta într-atîta pînă la a-i „localiza" numele. Numai că tinerii ardeau de nerăbdare ca cei doi să isprăvească odată cu firitiselile. Grégoire sîngera din abundență și nu mai era nici o clipă de pierdut. Cu toate astea, nici vorbă nu putea fi să intervină în acel ceremonial, care risca să se prelungească pînă în seară, spre încîntarea și voia bună a celor prezenți care repetau într-una, în cor :

— Da, da, marele mandarin cu obraz blînd înflorit a regăsit un prieten străin venit din țările barbare.

— Da, da, Fon-Choui *** și-a coborît suflarea binecuvîntată asupra meleagurilor noastre.

Nebun de fericire, Li Kang striga mai tare decît toți. Georges-Albert făcea într-una plecăciuni adînci, ca să arate că este un băiat bine crescut. Prințesa și

* Filozof taoist.

** Teoretician al dreptului în China veche.

*** Superstiție în China epocii. Forma sub care o divinitate preia o localitate sub protecția ei.

Șoricel încercau să oprească hemoragia lui Grégoire tamponîndu-i rănile cu fîșii smulse din poalele rochiilor lor. Feodor îl trase de mînecă pe Adrien :

— Ascultă, boierule, spune-le să sfîrșească odată cu chinezăriile astea, or moșul nostru dă ortul popii.

Adrien îi făcu semn să nu-și piardă răbdarea. Părintele Del Boccaccio tocmai îi prezenta pe cei doi frați prietenului său Chong :

— Acești viteji tovarăși de drum ai mei sînt mari mandarini în țările noastre barbare, fără să se ridice însă nici pe departe la înălțimea bumbilor voștri de email, prea-nobile Chong. Sînt solii regelui lor care este un mare rege, a cărui splendoare însă, nu o egalează în nici un chip pe aceea Împăratului K'ien-Long, stăpînul celest al pămîntului înflorit, iar eu, nevrednică insectă, îl reprezint pe marele preot al zeului nostru de la Roma, căruia noi îi spunem „Papă".

Floris și Adrien îl ascultau în culmea admirației. Înțelegeau că penetrarea iezuiților în China se datora tocmai abilității cu care aceștia nu înfruntau direct credințele locale, ci duceau o politică de învăluire, spre deosebire de alte ordine religioase occidentale pe care împăratul chinez le alungase fără milă, dacă nu chiar poruncise arestarea trimișilor lor, tocmai pentru că aceștia bruscaseră obiceiurile locului. Abia acum pricepeau că de fapt părintele Del Boccaccio se întorsese pe furiș în China, ca să „tatoneze terenul".

Mandarinul se înclină politicos, de șase ori la rînd, îi cercetă cu atenție pe cei doi tineri și abia într-un tîrziu, rosti fraza pe care fugarii ardeau de nerăbdare s-o audă din partea lui :

— Pe imaculata clemență a cerului, mizera mea locuință din Pe-Tchi-Li, murdară și neîngrijită, este nedemnă de a-i găzdui pe nobilii străini barbari care îl însoțesc pe prea bunul meu prieten Buo-Cha-Gi, cel clarvăzător.

Cu toată neliniștea pricinuită de starea gravă a lui Grégoire, Floris de-abia se abținu să nu pufnească într-un hohot nebun de rîs. Deși fusese crescut de Li Kang, primul contact cu China îl nedumerea. Se uită la Adrien și citi pe chipul lui o reacție asemănătoare. Simțindu-se observat, Adrien întoarse capul în partea cealaltă. Fraților le era încă rușine să se privească în ochi.

Urmară interminabile minute în care părintele Del Boccaccio îl asigură pe mandarin că „nemernicele lor picioare de rinoceri dezgustători n-ar fi îndrăznit să calce minunatul jad al superbei și prea nobilei locuințe de o desăvîrșită armonie, a prietenului său...". Un ceas mai tîrziu, se aflau instalați confortabil într-un somptuos palat de faianță azurie, cu zeci de curți interioare, Grégoire fu încredințat în mîinile unui iscusit medic cu bărbuță subțire și albă și obraz gălbejit ca foaia de pergament. De cum își văzu pacientul, vraciul zîmbi cu blîndețe :

— Acest bătrîn barbar de la Soare-Apune e tare nefericit. Încă nu-i este dat să soarbă parfumul ceaiului pe terasele parfumate ale lui Fo *

Ceea ce, în limbaj normal, însemna că Grégoire avea o sută de inimi în trupul lui zdrobit și că îi era scris să trăiască încă mulți ani. Floris și Adrien respirară ușurați, fără să regrete cîtuși de puțin că prietenul lor ratase ospitalitatea lui Fo.

Medicul chinez se scotoci în mîneca lui largă, scoase o punguță cu bobițe de ginseng ** și i-o înmînă lui Li Kang :

— Dă-i să ia cîte un grăuncior din două în două ceasuri și peste opt nopți bătrînul tău prieten se va trezi din somn încă mai tînăr decît a fost, de bună seamă dacă Budha se învoiește să-l ia în pază și să întindă asupra lui unul din brațele sale binefăcătoare.

Pentru moment, Grégoire avea, într-adevăr, mare nevoie de asistență divină, căci delira, pradă unei febre violente. Slujitori în veștminte azurii aduseră prosoape fierbinți, parfumate cu iasomie, ca să-i frece cu ele membrele curbaturate, în timp ce alții aduceau pentru Floris, Adrien și tovarășii lor tunici de mătase, ceai verde și bucate alese : scoici uscate, labe de urs și cuiburi de rîndunică. Un apartament anume fusese rezervat Yasminei care, zdrobită de oboseală și de atîtea emoții, dormea buștean, vegheată de Șoricel. Feodor se odihnise și el cîteva ceasuri înainte de a-l schimba pe Li Kang la căpătîiul lui Grégoire. Georges-Albert, care se familiarizase cît ai zice pește cu rachiul de orez, se străduia

* Altă denumire a lui Budha.

** Plantă medicinală cu calități fortifiante.

cu oarecare dificultate să deprindă uzul bețișoarelor de os folosite de chinezi în chip de tacîmuri. Pe măsuța joasă așezată dinaintea lui se înșirau zeci de boluri și recipiente de email, cît un degetar, pline cu tot soiul de ierburi tocate, cu peltele și sosuri verzi, trandafirii și albastre, cu spaghetti de culoare sîngerie, cu fructe necunoscute, ardei iuți, șunci în gelatină, sferturi de portocale trase prin zahăr și cîte și mai cîte alte bunătăți. După cîteva încercări nereușite, se hotărî să dea de-o parte acele curioase ustensile de os și să apeleze la propriile sale instrumente, adică la degetuțe, pe care și le muie pe rînd în toate castroanele, sugîndu-și-le apoi cu zgomot. Dînd peste un borcănel cu sos de soia, se strîmbă, dar își drese imediat gustul cu rachiu. Se îmbătă leașă, căzînd într-o inofensivă euforie.

În ciuda rugăminților lui Li Kang, Floris și Adrien refuzau să se clintească de lîngă Grégoire. Se așezaseră lîngă patul lui, hotărîți să îl vegheze pînă în zori. Floris simțea însă că i se învîrte capul. Un inel de fier părea să-i strîngă tîmplele și de durere, în fața ochilor îi jucau luminițe roșiatice. Se vedea cît de colo că i-ar fi trebuit și lui un doctor. În ciuda rezistenței sale fizice ieșite din comun și a curajului nebunesc de care dăduse dovadă, lupta cu Marele Mogul îl epuizase. La rîndul lui, Adrien era un pachet de nervi. De cînd se împăcase cu fratele lui, ori de cîte ori li se întîlneau privirile, nu-și putea stăpîni o cumplită remușcare.

Le era cu neputință să doarmă, deși era mai mult decît evident că numai somnul le-ar fi alinat agitația. Bătrînul medic îi cercetă cu atenție și bătu de trei ori din palme. Un slujitor se apropie în fugă și îi întinse respectuos o tavă de aramă pe care era așezat un vas cu cărbuni aprinși, cîteva pipe și mai multe gogoloaie. Medicul luă cu o pensetă de argint unul din gogoloaie, îl încălzi la flacăra cărbunilor, îl introduse cu băgare de seamă într-una din pipe, și i-o înmînă lui Floris, apoi reluă aceeași operație pentru pipa lui Adrien.

— Luați acest leac, întru totul miraculos, cu condiția să nu îl folosești decît în cazuri extreme. Se numește opiu și ne-a sosit din India în al 31-lea an al Șarpelui *. Este un drog puternic care vă va potoli sufletul, bar-

* 1725

barilor străini. Cei tineri nu au voie să-l încerce, dar cum știu că voi îl luați acum pentru prima, dar și pentru cea din urmă oară din viața voastră, mă încumet să vi-l dau. Prea ați trecut prin multe și, oricum, deocamdată bătrînul vostru prieten rănit nu are nevoie de voi. Haideți, trageți în piept fumul. O să vă adoarmă și cînd vă veți fi trezit, n-o să vă mai amintiți nimic din cele rele. Vă veți simți odihniți și întremați, gata să înfruntați destinul și fatalitatea ce pare a vă urmări...

Cei doi erau prea obosiți ca să se opună sau să refuze, cu atît mai mult cu cît bătrînul savant le inspira încredere. Părea să citească în inimile lor ca într-o carte deschisă. Floris și Adrien se culcară pe cîte o saltea confortabilă, traseră un fum cu gust neplăcut, acru și înnecăcios și, cît ai clipi, adormiră.

Bătrînul îi privi satisfăcut.

— Așa, dormiți... dormiți, fii ai îndepărtatului și barbarului Soare-Apune.

Cîteva zile se scurseră pe nesimțite în palatul mandarinului. Pentru fugari, timpul părea să se fi oprit în loc. După cum prevestise încercatul vraci chinez, Grégoire se înzdrăvenea văzînd cu ochii, se îngrășa și întinerea. Trezindu-se din lungul lor somn artificial, Floris și Adrien uitară de cumplita lor ceartă. Roșind pînă în vîrful urechilor, Șoricel primise cererea în căsătorie a lui Feodor. Li Kang vorbea pe ocolite de intenția lui de a rămîne în China, unde „strălucitoarea sa personalitate se putea desfășura în voie, aidoma tigrului alb". Georges-Albert trecea dintr-o beție în alta. Yasmina visa la meleagurile Franței, unde avea să îl urmeze pe Adrien, în timp ce Floris, de fel supărat că prințesa i-l preferase, se purta cu ea cu respectul cuvenit logodnicei fratelui său. Firea lui cinstită și generoasă învinsese impulsul egoist din dimineața nefericitei lor gîlceve. Adrien se lăsă în voia fericirii absolute. Prea cinstitul Chong și părintele Del Boccaccio rămîneau închiși împreună ceasuri de-a rîndul, fără ca nimeni să știe ce puneau la cale. Curios la culme, Floris hotărî să le descopere secretul. Însoțit de Georges-Albert, pe care izbutise să-l țină cîteva ceasuri treaz, confiscîndu-i rachiul se cățără pe acoperișul de țiglă verde al palatului și se tîrî pe burtă spre apartamentul mandarinului. Ajuns în dreptul unei curți interioare, Floris se ascunse

după un dragon înaripat, nevenindu-i să-și creadă ochilor și urechilor.

— Venerabilul Chong să-l ierte de trei ori pe broscoiul netrebnic ce spune că-i este prieten, striga părintele Del Boccaccio, luînd o tură de jad de pe o tablă de șah, roșu și negru.

Urmă o lungă tăcere, apoi se auzi vocea ironică a mandarinului :

— Pe Divina prevedere, mă înclin de nouă ori în fața celui mai strașnic jucător din cîți s-au născut în ultima mie de ani, dar să-mi fie îngăduit să-i iau calul.

La umbra unui chioșc cu acoperiș de porțelan și pereți de hîrtie, Chong și iezuitul jucau o interminabilă partidă de Xiang-Gi *, întreruptă cu cîțiva zeci de ani în urmă.

Tînărul și maimuțoiul se amuzară să observe, cîteva clipe, cît de aprig își disputau turnurile, generalii și carele de luptă, apoi se retraseră de-a bușilea spre apartamentele lor. Încă nu fuseseră invitați să viziteze partea de sud a palatului. Impulsiv ca totdeauna, Floris decise să facă un ocol și să inspecteze partea rezervată femeilor. Lîngă un bazin cu peștișori roșii, prea cinstita Doamnă Chong, care asemeni tuturor soțiilor de nobili, nu aveau voie să calce în afara încăperilor rezervate ei, se plictisea de moarte, în tovărășia a trei dintre concubinele soțului și stăpînului său, favorite ale zilei. Frumoasa Doamnă Chong număra treizeci de primăveri mai puțin decît mandarinul. Degetele ei, cu unghii peste măsură de lungi, mîngîiau distrat coardele unui tsing **. Doamna Chong ridică spre tînăr o privire de o extraordinară luminozitate și, de fel mirată să-l vadă cocoțat acolo sus, pe acoperiș, întinse spre el un braț de o marmoreeană albeață. Floris și Georges-Albert nu se lăsară invitați de două ori. Pentru ei, dorințele unei femei frumoase erau un ordin. Se lăsară să lunece ușor pînă în mijlocul curții interioare. Doamna Chong trimise pe dată concubinele să păzească intrările. Tinerele se supuseră docil poruncii, dornice să facă pe plac primei soții a stăpînului lor comun. Georges-Albert se duse din proprie inițiativă să le țină de urît. Doamna Chong își

* Șah chinezesc.

** Chitară chinezească.

ridică năsucul cîrn spre Floris. Măruntică de stat, de-abia dacă îi ajungea pînă la piept, deși purta părul strîns într-o coafură extrem de înaltă și de complicată, împodobită cu flori proaspete și cu spelci mari de aur. De vîrful urechilor îi atîrnau pînă mai jos de umeri cercei imenși. Floris nu cunoscuse în viața lui o femeie atît de mititică. Biata de ea, de-abia putea păși, într-atît de strînse în feșe de pînză îi erau piciorușele minuscule. Lui Floris, care n-avea oricum intenția să o provoace la un maraton, acest detaliu îl stînjenea prea puțin. După o foarte scurtă conversație în care nu-și vorbiră desigur nici de Confucius, nici de Lao Tsî, tînăra îl trase pe Floris spre răcoarea apartamentelor ei unde împliniră cu mutuală satisfacție cel mai vechi păcat al lumii.

Partida de șah a mandarinului dură încă o lună încheiată, spre deplina fericire a Doamnei Chong. Dar totul are un sfîrșit, chiar și cele mai plăcute lucruri. Într-o bună dimineață, mandarinul ieși din apartamentele sale, cu o expresie de falsă tristețe întipărită pe chip. Striga din răsputeri, ca să fie sigur că e auzit de toată suflarea :

— Vai mie, vai mie, mi-e nespus de rușine de ticăloșia negrăită de care am dat dovadă învingîndu-l, de trei ori la rînd, pe virtuosul prieten și neîntrecut jucător, cel mai destoinic cunoscător dintre toți barbarii de la Soare-Apune ai tainelor jocului de Xianh-Gi.

Părintele Del Boccacio, care pășea în urma prietenului său, le făcu cu ochiul lui Floris și Adrien. Aceștia zîmbiră. Incorigibilul iezuit avea se vede un plan anume pentru care se lăsase dinadins bătut.

— S-au schimbat vremurile, le șopti el. Acum străinii fără permis de liberă trecere sînt zvîrliți direct în temniță și acolo le putrezesc oasele. Nu vă faceți însă griji. Noi o să călătorim în suita lui Chong care ține morțiș să ne continuăm partidele de șah. Numai el ne poate facilita intrarea în Pekin.

Spre marele său regret, Floris se văzu nevoit să părăsească palatul mandarinului fără să-și poată lua rămas bun de la frumoasa Doamnă Chong. Palanchinele purtate pe umerii a șase slujitori îi duseră pe fugari pînă la țărmul fluviului Pei-Ho. Acolo prea cinstitul Chong își invită oaspeții la bordul unor jonci cu fundul

teșit. Pluteau în jos, pe firul apei. Floris privea îngîndurat dîrele galbene ale aluviunilor depuse de-a lungul malurilor. Peisajul avea o stranie măreție. Cuprins de o inexplicabilă neliniște Adrien o luă pe după umeri pe Yasmina. Tăcerea locurilor avea ceva amenințător.

Părintele Del Boccaccio se apropie de ei :

— Luați seama, fiilor, celor slabi de înger, China le sfîșie inima.

Capitolul XXXIV

Mirosul orașului imperial le muta nasul din loc.

— Ptiu, drace! Pekinul miroase încă mai urît ca Parisul! exclamă Floris, pășind pe podul cel lat de la Pa-Li-Kao, tot atît de vestit în Imperiul Celest pentru splendoarea dalelor lui de marmură și pentru mulțimea ce se înghesuia din zori și pînă în noapte pe el, ca și Pont Neuf-ul * în Franța.

Li Kang își mușcă buzele, jignit. Pe zi ce trecea devenea tot mai insuportabil și nu îngăduia nici o aluzie, cît de mică, nici o critică la adresa patriei lui. În semn de dezaprobare față de remarca tînărului său stăpîn, respiră cu beatitudine, din adîncul plămînilor, efluviile infecte ale canalelor înfundate și ale străzilor desfundate de roțile căruțelor, unde pekinezii deversau de-a dreptul apele cele mai imunde. Aciditatea acestora se evapora în aburi nesănătoși, de nerespirat pentru cei neobișnuiți. Palidă ca hîrtia, Yasmina își făcea vînt cu un evantai. Adrien îi surîse ca să îi dea curaj și o strînse tandru de mînă. Din zi în zi o iubea tot mai mult. De cîte ori o privea, simțea că i se accelerează bătăile inimii. I se părea că trăiește un vis și, speriat de atîta fericire, simțea nevoia să-și protejeze clipă de clipă iubita.

Palanchinele lui Chong, în care se reinstalaseră după ce joncile acostaseră în vecinătatea podului Pa-Li-Kao, își croiau dr... cu greu prin mulțimea colorată. Nimeni nu-i lua în seamă pe tineri și pe tovarășii lor de drum. De altfel, ascunși pe după perdeluțele brodate cu perle ale palanchinelor și, îmbrăcați cum erau, în

* Cel mai vechi pod din inima Parisului.

straie chinezești, nu aveau de ce stîrni curiozitatea prostimii. Prinzînd curaj, Floris strecură o privire discretă în afară. Lumea se înghesuia pe sub o boltă adîncă ce răspundea, la capătul celălalt al podului, spre un donjon cu cinci etaje, învelit cu un acoperiș de țigle verzi, prevăzut, la intervale regulate, cu deschizături din care ieșeau, amenințător, țevi de tun. Pe măsură ce se apropiau, Floris își dădu seama că fioroasele guri de foc erau din lemn, slujind doar de ornament. De o parte și de alta a donjonului porneau ziduri fortificate, crenelate. Ansamblul era grandios.

— Cam așa trebuie să fi fost zidurile Babilonului sau formidabilele bastioane de la Ninive, exclamă părintele Del Boccaccio, într-o explozie de lirică erudiție.

Li Kang îl privi recunoscător.

— Da, da! Faceți loc acestei oglinzi a spiritului, prea cinstitului Chong și prețioasei lui încărcături! strigară străjerii porții centrale a Pavilionului Verde.

Trecînd pe lîngă ei, Feodor le admiră, cu ochi de specialist, ținuta falnică și lungile mustăți cu vîrfurile pe oală. Echipamentul lor marțial se completa cu zale și scuturi din bambus.

— Cap de zimbru și cap de pajură, mormăi cazacul, cu ăștia nu e bine să te pui, par oșteni zdraveni, nu glumă.

Șoricel se strinse disprețuitor și scuipă pe pernele matlasate ale palanchinului. Stropit de jetul ei de salivă, Georges-Albert își șterse enervat obrăjorul. Avea toată simpatia pentru logodnica lui Feodor, dar nu i-ar fi displăcut să-i inculce maniere ceva mai delicate. Se întoarse să-i ceară ajutor lui Grégoire, dar acesta sforăia, cu gura larg deschisă, ca un convalescent căruia puțin îi păsa de exotismul călătoriei, preocupat exclusiv de propria și cît mai grabnica înzdrăvenire. Deodată răsună un tropot de cai. Credinciosul intendent bombăni, alungă o muscă ce-i bîzîia pe la nas și adormi iarăși. Floris și Adrien scoaseră cu prudență capul pe fereastra palanchinului, ca să afle ce se petrecea. Mandarinul le făcu semn să se ascundă la loc, dar trase într-o parte perdeaua cu perluțe, ca să le îngăduie să vadă afară. Bieții slujitori care îi purtau pe umeri se grăbeau să se înghesuie spre marginea galeriei ca să lase loc de trecere pe mijloc. Șaretele albastre ale negustorilor se

opriseră și ele. Cămilele cenușii se cabrau sub bicele stăpînilor lor. Măgarii negri se înțepeneau pe picioarele dindărăt, cu răgete furioase. Se auziră lovituri de bici și mulțimea se lipi înspăimîntată de pereți. Pe deasupra capetelor tuturor se iviră, fîlfîind maiestuos, stindarde galbene tivite cu albastru.

— Trece artileria regimentului manciurian Ud Jen Ciuk, șopti Chong, cu oarecare îngrijorare.

Șase bidivii în galop trăgeau după ei tunuri, nu de butaforie, ca cele de pe acoperișul donjonului, ci tunuri adevărate. În urma lor venea o lungă coloană de atelaje similare, încadrate de călăreți care își îmboldeau armăsarii, plesnindu-i cu lungile lor cozi împletite. Pe dalele de piatră tunurile se hurducau primejdios, cu un uruit infernal.

— Prea frumosul și mărețul regiment preferat al Fiului Cerului, împăratul nostru, care este stăpînul lumii, se întoarce de la grandioasele lui manevre din împrejurimile orașului, adăugă Chong, împreunîndu-și respectuos palmele pe piept.

Cavalerii apocalipsului galopau acum în plutoane compacte de cîte patruzeci și patru de ostași. În mijlocul trupei, șase soldați țineau parii unui soi de prapur sub care înainta călare generalul acelei hoarde perfect disciplinate.

— Pe lumina cerului senin, iată-l pe Dragonul Albastru, spuse mandarinul, plecîndu-se adînc la trecerea căpeteniei acelor demoni care îi inspirau o vizibilă groază.

Floris și Adrien priviră cu atenție chipul Dragonului Albastru. Era cu neputință să-i ghicești vîrsta pentru că, de la distanță, chipul sculptat parcă în fildeș nu părea să aibă nici un rid. Sub coiful ascuțit, nasul coroiat îi făcea un profil semeț și aspru. Ca buni cavaleri ce erau, cei doi frați remarcară de îndată că generalul se ținea pe cal altfel decît soldații săi, fiind și neobișnuit de înalt pentru un chinez. Ca toți ofițerii lui, purta o vestă lungă, roșie, pusă peste o tunică albastră. Galopa cu ochii în pămînt, dus pe gînduri. Fără să știe nici ei de ce, Floris și Adrien nu-și puteau dezlipi privirea de acel om cu înfățișare atît de stranie. Deodată calul Dragonului Albastru se împiedică de o dală de piatră. Generalul îl struni cu braț de fier. Înălțînd capul, zări palan-

chinul lui Chong și zîmbi imperceptibil la vederea mandarinului îndoit respectuos, din șale, cu fruntea pînă la genunchi. Era limpede că asemenea dovezi de respect îi flatau vanitatea. Trecînd pe lîngă palanchin; se aplecă ușor înspre el. Floris și Adrien săriră înapoi și se lipiră de perne, cu inima bătînd să le spargă pieptul. Dragonul Albastru nu era chinez, cum crezuseră ei adineaori, judecînd după pielea lui îngălbenită de soare și de ani. Nu, era european și avea ochi albaștri, de unde probabil și numele lui. Albaștri ca floarea de Nu mă uita... Frații se feriseră instinctiv de privirea lui. O ciudată neliniște le îngheța sîngele în vine. Dragonul Albastru se uită fugitiv în lectica lor, dar nu dădu nici o atenție tinerilor. Ochii lui de gheață o ținteau pe Yasmina. Adrien o apucă de umeri și o trase înapoi. Oftă ușurat. Din fericire, Dragonul Albastru nu se oprise. Se depărta, falnic și disprețuitor. Adrien își șterse fruntea, muiată de o sudoare rece. Grégoire, care tocmai se trezea, apucă să vadă silueta generalului depărtîndu-se în trap ușor. Bătrînul intendent își cuprinse tîmplele în mîini, căznindu-se să-și amintească :

— De unde cunosc eu umerii ăștia ?

Chong bătu din palme. Palanchinele își reluară înaintarea printre cocioabe și maidane. Cei ce le purtau pe umeri se înfundau pînă la genunchi în praful infect al unor imondicii seculare. Tinerii erau uluiți să descopere dincolo de acea poartă, majestuoasă ca un decor de operă, atîta murdărie respingătoare. Într-adevăr, în fața unor căbănuțe cu pereți din hîrtie, cîteva gospodine puneau la uscat excrementele întregii familii, spre a le folosi ulterior drept combustibil pentru gătit.

— Este o metodă foarte igienică și mai ales ieftină, explică Li Kang, încîntat de ingeniozitatea compatrioților săi.

Ceilalți preferară să nu-i strice inima cu comentarii neplăcute și tăcură mîlc. Într-un tîrziu, părintele Del Boccaccio rupse tăcerea, bucuros să-și poată etala cunoștințele :

— Pekinul, dragii mei, se compune din patru orașe întrepătrunse. Vechiul oraș chinezesc pe care îl traversăm în clipa de față, orașul tătar ale cărui ziduri se zăresc în fața noastră, orașul manciurian sau imperial, unde locuiesc mandarinii și dregătorii și unde se află

și misiunea iezuiților și, în sfîrșit, delimitat de un al patrulea rînd de ziduri, sacrosanctul Oraș Interzis. În inima acestuia din urmă se află palatul imperial.

— Vrei să spui, nobile părinte, că toți dregătorii sînt manciurieni ? întrebă mirat Floris.

— Nu, de pildă prea cinstitul Chong este chinez și dispune de aceleași onoruri ca și manciurienii, dar majoritatea dregătoriilor sînt ocupate într-adevăr de oameni din Manciuria, nu-i așa, credinciosul meu prieten, cu suflet mai luminos decît dimineața ? întrebă părintele Del Boccaccio.

— Cuvintele tale strălucesc în noaptea înstelată ca diamantele trandafirii, prietene, mai clarvăzător decît o mie de filozofi...

Era un fel de-a spune, pentru că deocamdată călătorii erau orbiți de un soare necruțător.

— Cînd cel din urmă Ming s-a spînzurat în hainele-i de împărat, de o creangă de pe colina de cărbune *, continuă prea cinstitul Chong, alungat de pe tronul părinților săi de marea familie manciuriană Ts'ing, aceasta s-a înconjurat mai cu seamă de compatrioți de-ai lor, cu suflet virtuos și cumpătat.

Mandarinul chinez nu îndrăznea să facă afirmații compromițătoare nici măcar de față cu prietenii.

— Dar, prea cinstite Chong, cu minte mai pătrunzătoare decît fulgerul, spune-mi, rogu-te, de ce actualul vostru împărat se înconjoară de oameni veniți dinspre Soare-Apune ? Dragonul Albastru este și el un barbar, ca și noi, nu-i așa ?

— Da, da, prea cinstite Ad'ien, cu vorbă mai amețitoare ca parfumul crinului, da, da, așa este. Dar înaintea lui, mărețul K'ang-Hi ** a fost acela care a ținut să se înconjoare cu barbari învățați de la Soare-Apune, printre care și frații iezuiți ai bunului Buo-Chi-Gi. Nepotul său, divinul K'ien-Long, fie-i numele luminat, care domnește acum, nu se prea încrede însă în ei și nu și-a mai păstrat în preajmă decît cîțiva, cărora le interzice să se amestece în chestiuni de religie.

---

* Parc sacru al împăraților Chinei.

** K'ang-Hi, împărat chinez (1662—1723). Contemporan cu Ludovic al XIV-lea al Franței, a jucat cam același rol în istoria Chinei.

— Aha, bine spus, prea cinstite Chong. Vina pentru această îndreptăţită neîncredere se datorează numai şi numai blestemaţilor de dominicani care au vrut să-şi bage nasul peste tot. Trebuiau să ne lase pe noi, iezuiţii, să procedăm cum credeam noi de cuviinţă. Noi ne înţelegeam de minune cu bonzii budişti. Şi-acum, poftim, trebuie să luăm totul de la capăt numai şi numai din pricina încăpăţînaţilor ăia de dominicani! explodă părintele Del Boccaccio, care nu rata nici o ocazie să hulească împotriva celor mai neîmpăcaţi inamici dintotdeauna ai iezuiţilor : dominicanii !

— Vrei să spui, prea sfinte părinte, că religia budistă nu încurcă planurile iezuiţilor ?

— Fiule, în religie ca şi în politică, ceea ce contează este rezultatul final. Ca să-ţi atingi scopul există o mie de căi pentru a rămîne cu conştiinţa împăcată. Dominicanii au fost izgoniţi ? Cu atît mai bine pentru noi ! Cîtorva iezuiţi li s-a îngăduit să rămînă în China ? Minunat ! Vom recîştiga încrederea lui K'en-Long, spre binele creştinătăţii şi dacă chinezii ţin să-l numească pe Dumnezeu, Budha, la urma urmei, de ce nu ? Nu-i aşa, Li Kang ?

Chinezul clătină din cap, neîncrezător. La auzul acelui raţionament, prea puţin ortodox pentru un preot catolic, Floris şi Adrien pufniră în rîs. Părintele Del Boccaccio era nemaipomenit. Ar fi fost în stare să-l bage în biserică pînă şi pe cel mai înrăit necredincios, povestindu-i pînă în pronaos că îl însoţeşte la operă.

— Dar... Dragonul Albastru cine este ? întrebă Adrien, urmîndu-şi meticulos firul anchetei.

— Oh, oh, prea cinstite Ad'ien, nimeni nu ştie exact. A venit dinspre Soare-Apune acum zece toamne şi s-a angajat în armata „soldaţilor de 100 de tiani"...

— Prea cinstitul Chong se referă la mercenari, îi tăie vorba părintele Del Boccaccio.

— Da, da, nepreţuitule prieten. În vremea aceea, războiul sfînt purtat de noi împotriva mongolilor ne decimase într-atîta armata, încît celestul nostru împărat primea soldaţi de pretutindeni, chiar şi de la barbari. Dragonul Albastru a contribuit în bună parte la prăbuşirea supremaţiei acelui „Mic Mogul" pe care cu atîta îndemînare l ai ucis, bunule Flo'is, braţ de inorog. Magnificul împărat K'ien-Long în cheamă în fiece dimineaţă la el pe Drago-

nul Albastru, pentru a-i da porunci pentru restul zilei. Barbarul a trecut la budism și are propriul său palat în Orașul Interzis. Nu sfătuiesc pe nimeni să-i supere pe soldații lui, care îi sînt credincioși pînă la moarte. Dar iată că am ajuns în fața templului lui K'ong Fu Tseu. Îngăduiți, prea cinstiți prieteni, să cobor și să mă rog o clipă.

Furați de conversație, tinerii băgară abia acum de seamă că între timp înfățișarea orașului se schimbase simțitor. Cocioabele le luaseră locul cartierele comerciale animate, cu pagode fortificate și puzderie de temple. Georges-Albert, singurul dintre toți căruia nu-i era teamă să se arate în public, îl urmă pe Chong în interiorul templului. În loc să îngenuncheze, cum s-ar fi așteptat Georges-Albert, mandarinul se mulțumi să arunce un pergament într-un soi de cilindru imens, cu diametrul de douăzeci de picioare, plin ochi cu hîrtii și învîrtit continuu, ca un titirez, de un bonz cu obraz impasibil. Lui Georges-Albert ideea acelei mașini de rugăciune i se păru nemaipomenit de ingenioasă și se grăbi să urce înapoi în palanchin, alături de Chong, ferm decis să împărtășească descoperirea sa părintelui Del Boccaccio.

Mandarinul îi obligă să facă escală și la templul Lunii, unde o mie de bonzi cu capetele acoperite de coifuri imense din pluș galben cîntau cu voci de bas, într-un ritm monoton și exasperant. Corul lor, etern cavernos, îl adormi la loc pe Grégoire și îl făcu pe Georges-Albert să caște de-i trosneau fălcuțele. Floris atrase atenția fratelui său că în depărtare se zărea un nou rînd de ziduri, încă mai înalte decît cele ale orașului chinezesc. Adrien admiră meterezele crenelate, zecile de porți fortificate și nenumăratele bastioane cu cinci și șase etaje.

Străbătură fără dificultate și orașul tătar. Pe Floris și Adrien îi încînta pecetea războinică a acestui al doilea oraș, vast și aerat, cu bulevarde largi, cu cazarme și forturi. Deodată Yasmina scoase un țipăt îngrozit și se grăbi să-și facă vînt cu evantaiul, ca să nu leșine. Pătrundeau în cartierul execuțiilor.

— Aici praful e făcut din sînge, murmură părintele Del Boccaccio.

Floris și Adrien întoarseră capul ca să nu vadă grupul de osîndiți care erau legați la ochi în fața unui zid. „Dom-

nul de Pekin" * părea din cale afară de ocupat cu tăierea capetelor dintr-o singură lovitură de sabie.

— Este funcționarul cel mai harnic și mai ocupat din întreg Imperiul, zîmbi Chong.

Floris îl privi cutremurat și nu se putu abține să nu-i replice că ceea ce vedeau era cumplit.

— Oh, oh, remarcabile Fo' hi, mi se pare mie sau netrebnicele mele urechi au auzit că și la Pa'is există o anumit Place de G'ève **, remarcă el suav.

— Da... e adevărat, admise Floris, cu regret, dar... măcar nu avem atît de mulți condamnați...

— Ah, ah, prietene barbar, spiritul vostru occidental se încurcă întotdeauna în cifre pentru că faceți socotelile în scris. Noi numărăm cu abacul. Odată socoteala încheiată, un simplu gest al mîinii pune la loc bilele și nu se mai știe nimic din ce a fost. La fel e și cu capetele. O lovitură de sabie și pfff... omul nu mai există...

Floris nu mai asculta acel straniu raționament. Privea încremenit de orcare hîrcile ultimilor osîndiți, înșirate la cîțiva pași de ei în cîte o cușcă de os așezată pe un soclu. Pe chipurile vinețiî rămăsese întipărită o nespusă durere. Ochii ieșiți din orbite păreau că se uită cu reproș la cei dinlăuntrul palanchinelor. Yasmina, palidă ca moartea, sughiță de spaimă.

Pe bucăți de hîrtie agățate de fiorosul amestec de glande, nervi, artere și piei sîngerînde ale beregatelor, scria cu caractere de-o șchioapă: „Justiția a pedepsit furtul".

Părintele Del Boccaccio întoarse capul și le șopti tinerilor:

— Dragii mei copii, acum n-o mai lăsați pe Prințesă să se uite.

Vreo douăzeci de nefericiți, în zdrențe murdare, leproși, orbi și plini de rîie, se repeziseră ca niște ulii asupra cuștilor, le deschiseră cît ai clipi și înșfăcînd țestele o rupseră la fugă.

Floris vroi să se repeadă la ei, să-i oprească din comiterea acelui sacrilegiu.

— Lasă-i, Fo'Hi, e dreptul lor, îl apucă de braț Chong.

Într-adevăr, trebuie să fi fost un obicei al locurilor,

* In Franta, călăul era supranumit „Domnul de Paris"

** Piață în centrul Parisului unde între domnia lui Carol al VI-lea (1234) și Restaurație, aveau loc execuțiile capitale.

pentru că nimeni, nici călăul, nici trecătorii nu păreau a se sinchisi.

— Dar... ce... ce fac cu ele ? bîigui Floris, urmărindu-i năucit cu privirea pe zdrenţăreşii care se îndreptau triumfător cu „prada" lor, spre „podul cerşetorilor".

— Cum ce ? Le sărează şi le mănîncă, răspunse calm Chong, profund mirat că un viteaz ca el putea avea asemenea fandoseli de muiere.

Îngreţoşat, Floris închise ochii.

— Ce să-i faci, în China nu poţi despărţi sublimul de sordid, oftă părintele Del Boccaccio ; poate de asta cine ajunge pînă aici nu mai uită toată viaţa. Încercaţi şi voi să vedeţi partea frumoasă a lucrurilcr, bucuraţi-vă de ce vă dă viaţa. Fiecare popor cu obiceiurile lui. N-o să-i schimbăm nici într-o mie de ani, după cum nici ei n-ar putea schimba alte năravuri netrebnice de-ale noastre. Perfecţiune există numai în ceruri, fiii mei...

Tocmai intrau pe strada inelară Chi-Chib-Men, una din cele mai aglomerate artere ale Pekinului. Mii de firme purpurii, scrise cu litere aurii, atîrnau în pari deasupra puzderiei de dughene printre care forfotea o omenire veselă şi gălăgioasă, nepăsătoare la grozăviile petrecute la numai cîţiva paşi depărtare. Yasmina contempla cu tristeţe negustorii care îi interpelau pe trecători, opreau ricşele trase de cîte şase cameni şi îi obligau pe pasagerii lor şi pe coolişi să le cumpere marfa.

— Da, da, prea cinstiţi trecători, cu pungă aurită şi suflet senin, veniţi la Bao-Bing să vă dea o supă divină, un ceai ceresc şi raţe parfumate, de primăvară.

— Ba nu, ba nu, strigă altul. Nu vă duceţi la Bao-Bing, e un ticălos şi un coţcar, un pungaş şi un tîlhar, mai bine veniţi la mine, Du Fu, să vă înfruptaţi cu pîinişoare umplute cu icre de crab. Între timp, puteţi admira în prăvălioara mea porţelanuri dintre cele mai fine, uleiuri, lacuri strălucitoare, pielărie şi oţet...

— Du Fu este un şarlatan, răcnea stăpîna tarabei de alături, veniţi la mine, grăsana Sun Yat vă îmbie cu mătăsurile cele mai măestru colorate, cu chinoroz şi ouă. cu rachiu şi leacuri de dragoste...

Ca să-şi ridice mcralul după cele văzute la eşafod, Georges-Albert izbuti să înşface din mers o ulcică cu rachiu. Grăsana Sun Yan începu să blesteme, ridicîndu-şi

pumnul în urma palanchinului, furioasă pe hoţoman, ca toate negustoresele din lume.

Floris întoarse capul în partea cealaltă. Chiar sub nasul lui, pe o tejghea copleşită de muşte verzi şi grase, un măcelar întindea oi proaspăt spintecate, cu măruntaiele încă aburinde. Tînărul închise iarăşi ochii. Nu mai suporta atîta sînge. Nu mai vroia nimic, decît să pornească odată înapoi spre casă. Îi era dor de grădina cu trandafiri a casei părinteşti, de parcul de la Versailles, de balurile Regelui, de c viaţă tihnită, de tăcerea unei biblioteci. Mai ştia oare să citească, după atîtea peripeţii, mai era în stare să guste plăcerea unei cărţi ?

— Şi iată acum o nouă Chină, fiii mei, spuse părintele Del Boccaccio, pe cînd pătrundeau pe porţile celui de-al treilea rînd de ziduri fortificate.

Intrau în oraşul manciurian. Yasmina, care se cuibărise în braţele lui Adrien, se ridică să privească pe fereastră, fermecată dintr-o dată de priveliştea arcurilor de triumf din marmoră, de grădinile parfumate cu bazine în a căror oglindă de cleştar se răsfrîngeau pavilioane suprapuse din faianţă de culoarea ierbii tinere şi palatele mandarinilor. Georges-Albert se răţoi la ţanţoşii căţelandri de porţelan instalaţi pe cornişele podurilor de culoare trandafirie, arcuite peste heleştee. În depărtare, un al patrulea rînd de ziduri înconjura ORAŞUL INTERZIS, cu miile lui de acoperişuri cu olane galbene, strălucind în bătaia apusului de soare.

— Ah, de-abia aştept să ne odihnim la misiunea iezuiţilor, căscă părintele Del Boccaccio, frînt de oboseală.

Palanchinele se opriră. Crezînd că sosiseră la destinaţie, ocupanţii lor dădură să coboare. Se treziră nas în nas cu cincizeci de demoni călări din oastea Dragonului Albastru. Şase dintre aceştia se repeziră în galop la palanchinul în care se afla Yasmina şi smulseră dinăuntru pe tînăra fată, aruncîndu-i din mers un sac de mătase în cap, ca să o împiedice să urle. Floris şi Adrien ţîşniră ca nişte pantere după ei, urmaţi de Feodor şi Li Kang, în vreme ce Şoricel, profund jignită că pe ea nu se gîndise nimeni să o răpească, zbiera ca din gură de şarpe. Cei patru bărbaţi se agăţară de şeile furilor. Ceilalţi soldaţi îşi îmboldiră caii şi îi răsturnară în ţărînă pe prietenii Yasminei, cabrîndu-şi armăsarii pe deasupra lor şi plesnindu-i cu bicele. Într-un tîrziu, se depărtară într-un nor

de praf. Intre timp, netrebnicul care o aburcase pe Prințesă în spinare, ca o traistă cu cartofi, se afla de-acum departe. Floris și Adrien se ridicară de jos cu obrajii și hainele pline de colb. Izbutiseră să pună mîna pe unul din oamenii Dragonului Albastru. Adrien își încleștă degetele în beregata lui, strîngîndu-l cu o forță înzecită de furie și de durere.

— Unde... unde au dus-o pe Prințesă ? urla el.

Chinezul era pe jumătate mort.

Feodor și Li Kang se ridicau și ei din țărînă.

— Lasă-l, Bucurie e Zilei, lasă-l pe mîna noastră, îi dezlegăm noi limba cîinelui ăsta, înainte să-i smulgem inima din piept.

Feodor încuviință spusele prietenului său. Floris își cuprinse fratele pe după umeri și îl trase înspre grădina misiunii iezuiților.

— Li Kang are dreptate, frățioare. Calmează-te și hai să chibzuim cum o putem găsi și salva pe Yasmina.

Pentru o dată rolurile se inversau.

Clătinîndu-se pe picioare, Adrien se rezemă de umărul lui Floris și se lăsă dus de acesta, ca un copil. Mai avu totuși puterea să se întoarcă o ultimă dată spre norul portocaliu rămas în urma răpitorilor și să înalțe amenințător pumnul :

— Am să mă răzbun, nemernice Dragon Albastru !

Capitolul XXXV

În Orașul Interzis se lăsase noaptea. O briză răcoroasă încrețea fața lacului cu „unde de aur". Era ceasul sfînt în care florile parfumate de pe țărmurile lui de piatră își înclinau pistilele îngreunate de soare. Păsările băteau din aripi înainte de a-și ascunde ciocul între pene, pregătindu-se de somn.

Sub un chioșc din bambus și bucățele de sticlă colorată, ridicat în mijlocul unuia din acele nenumărate labirinturi existente în orice parc chinezesc, Dragonul Albastru stătea tolănit cu spatele la palatul lui, cufundat într-o adîncă reverie. O umbră traversă podețul arcuit peste un canal și se apropie de misteriosul dregător.

— Ți-am împlinit vrerea, prealuminate stăpîne.

Dragonul Albastru tresări și își duse la frunte mîna lungă, cu degete subțiri, aristocratice.

— Totul s-a desfășurat cum se cuvine?

— Am pus mîna pe femeie, numai că unul din oamenii noștri a căzut în mîinile trădătoare ale barbarilor de la Soare-Apune, care o însoțeau.

Ochii Dragonului Albastru fulgerară scurt.

— Întoarceți-vă și eliberați-l pe dată.

— Dar, stăpîne ale desăvîrșitei credințe, au intrat cu toții în lăcașul preoților albi și... l-au luat cu ei acolo.

Bastonul de bambus al Dragonului Albastru șuieră prin aer abătîndu-se pe spinarea nefericitului slujbaș.

— Așa v-am învățat eu? Să fiți fricoși ca rațele? Ah, nu-mi plac blestemații ăștia de iezuiți care-și vîră nasul peste tot... Dacă se apucă să se plîngă împăratului...?

— Scoteți-l din mîna lor pe ostașul nostru și dați-i douăzeci de vărgi la tălpi, să învețe minte să nu se mai lase tras din șa de inamic.

Slujitorul încuviință, cu o plecăciune adîncă.

— Cine e femeia? întrebă după un timp Dragonul Albastru?

— O prințesă barbară, o musulmană.

— Aha, o turcoaică... prea bine, du-te și împlinește-mi porunca. Sultana să se pregătească să vină la mine. O să cinăm împreună aici, sub clar de lună. Nu care cumva să ne tulbure cineva. Ai înțeles?

— Poruncile tale vor fi împlinite întocmai, luminate stăpîne, spuse slujitorul, îndepărtîndu-se de-a-ndaratelea.

Dragonul Albastru oftă și se tolăni pe un pat, cu gîndul la frumoasa necunoscută ai cărei ochi de jăratec îi fripseseră inima. El, glacialul și inaccesibilul oșetan care crezuse că în veci n-avea să se mai aprindă după vreo femeie, întinerise brusc. Palatul îi era plin de cele mai frumoase concubine alese pe sprînceană de pe întreg cuprinsul imperiului și trimise lui, în semn de aleasă prețuire de către Împărat. Și totuși nici una nu-i înfiorase sufletul ca acea misterioasă făptură, abia întrezărită, minunat de frumoasă și după toate aparențele inaccesibilă. Spre deosebire de toate chinezoaicele lui, acea tînără fată avea o privire de ființă liberă, stăpînă pe destinul ei. Educația lui occidentală, a Dragonului Albastru, pe care acesta o crezuse definitiv înmormîntată, laolaltă cu trecutul său, se trezea dintr-o dată, stimulîndu-i orgoliul și instinctul de vînătoare.

Cu mişcări neauzite, o armată de slujitori aprinseră felinare rotunde de hîrtie şi beţişoare parfumate, apoi aşezară pe o măsuţă joasă nenumărate boluri şi farfurioare cu mîncăruri, fructe şi dulciuri exotice.

Pierdut în visare, Dragonul Albastru pierduse noţiunea timpului. Deodată sări în sus, simţind instinctiv că îl paşte o primejdie.

— Sst... sst... domnule Dragon Albastru, vă rog să rămîneţi acolo unde sînteţi şi să nu faceţi vreo prostie, rosti bărbatul ivit ca din pămînt, cu cîte un pistol în fiecare mînă şi să nu faceţi vreo prostie, rosti bărbatul ivit ca din pămînt şi se instală picior peste picior în faţa generalului. Fefinarele luminau prea slab ca Dragonul Albastru să-i poată vedea trăsăturile şi, oricum, necunoscutul stătea în umbră, fie ca să-şi ascundă chipul, fie pentru că era mai sigur pentru el să-şi ţină prizonierul în bătaia luminii.

— Cine eşti şi ce vrei, nesăbuitule ? Nu ştii că te afli în prezenţa generalului Celestului Împărat, şi că ai pătruns în Oraşul Interzis ? Vei fi osîndit la groaznice chinuri pentru sacrilegiul comis.

Drept răspuns se auzi un rîs batjocoritor.

— În aşteptarea acelor cumplite chinuri care îmi îngheaţă de pe acum sîngele în vine, vă recomand să nu mai încercaţi să vă apropiaţi de gongul acela, domnule general, sau mă voi simţi nevoit să vă găuresc ţeasta.

— Împuşcătura ar alarma întreaga garnizoană şi ai fi prins într-o clipită.

— Se poate, dar oricum, pînă să pună ei mîna pe mine, domnia ta îmi vei fi deschis de mult calea spre lumea cealaltă... Ascultă ce-ţi spun eu, domnule Dragon Albastru, ar fi infinit mai agreabil să rămîi cu mine şi să stăm de vorbă ca două persoane civilizate.

Dragonul Albastru se aşeză înapoi pe marginea patului. Tonul glacial al necunoscutului dovedea că acesta nu glumea de fel şi că era în stare să-şi descarce pistoalele în burta lui. Generalul nu ştia ce să creadă. Dacă avea cumva de a face cu un dezechilibrat psihic, slujitorii care urmau să i-o aducă dintr-o clipă în alta pe sultană, aveau să-l încercuiască şi să-l dezarmeze pe dement. Pe de altă parte însă, deşi era îmbrăcat şi vorbea ca un chinez, ceva în rostirea bărbatului trăda o origine străină... Asta era ! Nu-i spusese adineaori omul lui că în

palanchinul sultanei se mai aflau și niște barbari ? E drept că atras de frumusețea turcoaicei, el unul nici nu se sinchisise să observe cine îi erau tovarăși de drum.

— Nu înțeleg ce vrei. Dacă ai venit să mă jefuiești.., ești invitatul meu, ia tot ce vrei, domnule, dar te avertizez că destinul îți este pecetluit, spuse Dragonul Albastru, exprimîndu-se brusc în franceză.

— N-am venit să te jefuiesc, îi răspunse străinul, tot pe franțuzește, ci să iau înapoi o foarte frumoasă persoană pe care ai pus mîna cu metode mai mult decît necinstite, îmi pare rău că trebuie să ți-o spun în față, mai ales că sîntem și compatrioți...

Dragonul Albastru tresări. Celălalt nu era nici nebun, nici hoț.

— Atunci ce mai aștepți ? Presupun că te afli aici ca să mă asasinezi, replică demn Dragonul Albastru.

— Nu, domnule general, noi nu sîntem asasini. În clipa asta fratele meu își eliberează logodnica, ajutat de cîțiva prieteni. Spre binele vostru, domnule, vreau să sper că totul se va încheia în liniște și că ne vom regăsi cu toții aici... Da, după cum vezi, îți cunoaștem tabieturile și știm să ne orientăm cu ochii închiși în palatul vostru. O să te legăm fedeleș și cînd slujitorii te vor găsi aici, în zori, noi vom fi departe. Precum vezi, nu te așteaptă decît cîteva ceasuri de forțată inactivitate și meditație. Mărturisesc însă că, în neplăcuta eventualitate în care ar interveni vreun incident nedorit, am să-ți zbor creierii, fără pic de regret, ba chiar, drept să fiu, cu oarecare plăcere.

Dragonul Albastru respiră ușurat, înțelegînd că la mijloc nu era decît o banală poveste de dragoste. Încercă să-și înduplece agresorul :

— Nu era mai simplu să fi venit la mine și să-mi spuneți despre ce e vorba ? Aș fi poruncit pe dată oamenilor mei să o elibereze pe logodnica fratelui vostru, răpită de ei dintr-o regretabilă confuzie.

— Oh, generale, cîtă mărinimie... Intențiile voastre sînt minunat de nobile, chiar dacă eu unul le cred mincinoase... ricană străinul, care în sinea lui începea să fie ușor neliniștit. Prea trecuse multă vreme de cînd se afla acolo și ceilalți nu dădeau nici un semn de viață. Își întinse picioarele înțepenite de atîta stat jos și într-un tîrziu, ținîndu-și în continuare pistoalele spre general, se ridică

încercînd să scruteze cu privirea întunericul parcului. Întorcînd capul, lumina unui felinar îi căzu în plin obraz.

Dragonul Albastru se frecă la ochi privindu-l năuc pe intrus. Își trecu mîna peste frunte, ca pentru a alunga norul unor cumplite amintiri.

— Nu... nu e cu putință... el... a murit... e mort de-atîția ani... visez... murmură el derutat.

În labirint se auziră pași grăbiți.

— Cap de Zimbru și Cap de Pajură sînt pe urmele noastre, tună de după un boschet o voce de bariton.

Necunoscutul cu pistoale zîmbi, descoperind un șirag de dinți ca mărgăritarele. Se precipită spre podețul ce lega pavilionul de labirint.

— Iute, pe aici, prieteni, avem un prizonier de preț care va ține în loc garnizoana.

— Prea tîrziu, boiernașule, prea tîrziu... nenorocire... nenorocire, bîigui cazacul, ivindu-se la colțul unei alei, urmat de Li Kang și de Georges-Albert.

Plîngînd, se dădură de-o parte, lăsîndu-l să treacă pe Adrien. Cu chipul și pieptul plin de sînge, acesta purta pe brațe trupul neînsuflețit al Prințesei. Săgeata unui soldat manciurian i se înfipsese în inimă. Tras spre spate de greutatea părului ei bogat, capul îi atîrna ca o biată pasăre săgetată în plin zbor. Pe chipul ei cu trăsături de înger plutea un surîs ireal.

— Dumnezeule mare... moartă, gemu Floris, scăpînd pistoalele din mîini.

Georges-Albert sări în brațele stăpînului său, hohotind nestăpînit. Adrien se opri la jumătatea podului, strîngîndu-și neprețuita povară la piept. Părea o statuie vie. Floris, care crezuse o clipă că este și el rănit, pricepu de-abia acum că sîngele de pe obrazul lui era al Yasminei.

— Privește, Dragonule Albastru, ce-au făcut soldații tăi, urlă Adrien.

Generalul se întoarse spre el, la fel de cadaveric la față ca biata prințesă moartă.

— Nu eu am ordonat asta... se dezvinovăți el, încercînd să distingă în penumbră trăsăturile lui Adrien.

— Orice-ai fi ordonat, ai să plătești pentru viața ei... era așa de tînără, și frumoasă, așa de nevinovată...

Întunericul grădinii începea să fie străpuns de luminițe mișcătoare. Din boschete răsunau strigăte.

— Sînt șacalii tăi hămesiți, Dragonule Albastru, spuse Floris, strîngînd pumnii.

Generalul rînji. Profitînd de neatenția adversarilor, înșfăcase o sabie de pe o panoplie agățată de o draperie de mătase grea.

— Oricine vei fi fiind, fantomă sau ființă vie, piei! răcni Dragonul Albastru, ridicînd brațul asupra lui Floris.

În întuneric luci scurt o flacără, urmată de bubuitul unei împușcături. Generalul se clătină, duse mirat mîna la piept și privi fără să-și creadă ochilor degetele pline de sînge.

— După ce ai ucis-o pe femeia pe care o iubeam mai mult decît pe mine însumi, vroiai să-mi omori și fratele! tună Adrien cu degetul pe trăgaciul pistolului ce fumega încă și pe care îl ținuse ascuns sub pletele Yasminei. Îngenunche, sărută blînd fruntea Prințesei și o așeză binișor pe un pat de flori. O privi o clipă, amețit de durere, apoi se ridică în picioare, armîndu-și din nou pistolul, cu un gest hotărît. Rezemat de un stîlp al pavilionului, Dragonul Albastru se căznea să deslușească chipul ucigașului său.

— N-ai pățit nimic, Floris? întrebă Adrien cu glas înecat de ură, îndreptîndu-se spre general.

— Nu, Adrien, frățioare, mi-ai salvat încă o dată viața pe care mi-aș fi dat-o de o mie de ori pentru ea, murmură mezinul, cu ochii înecați în lacrimi, mîngîind obrazul de copil al celei adormite întru vecie, printre orhidee și crini.

— Ah, doamne, ce crudă fatalitate... eu mi-am primit dreapta pedeapsă, dar el, el ce vină are... sîntem în mîna Ta, Doamne, iartă-mă, păcătosul de mine, gemu Dragonul Albastru auzind numele celor doi tineri.

Adrien ridică țeava pistolului, hotărît să-și lichideze dușmanul.

— Nu trage, Adrien... oricum m-ai rănit de moarte. Nu-ți încărca și mai mult conștiința... strigă Dragonul Albastru, abia trăgîndu-și răsuflarea și încercînd să-și astupe cu mîinile gaura din piept.

Fără să înțeleagă nici el de ce, Adrien se supuse acelei rugăminți disperate. Furia lui oarbă se topi dintr-o dată. Sub privirea albastră a generalului își plecă fruntea și azvîrli disprețuitor arma în apa canalului.

— N-am dat niciodată lovitura de grație unui muri-

bund, așa că e inutil să încerci să mă-nduioșezi spunîndu-mi pe nume, mai ales că nu-ți dă nimeni dreptul să o faci.

— Ba da, AM TOATE DREPTURILE, murmură muribundul abia auzit.

Floris tresări. În boschete se auzea nisipul scîrțîind sub pașii soldaților manciurieni, care după ce îi căutaseră pe fugari pe lîngă lac, auzind împușcătura, dăduseră fuga spre pavilion.

— Prea luminate general cu cuget mai treaz decît zorile, trăiești ? strigă un soldat.

Floris făcu un pas înainte și răspunse :

— Dragonul Albastru se simte perfect. Se odihnește în pavilion și poruncește să nu fie tulburat.

Soldații începură să murmure. Era limpede că se sfătuiau ce să facă.

— Cîtă vreme îl ținem prizonier avem încă șanse să ne salvăm, le șopti Floris celorlalți.

Adrien îl privi copleșit de durere.

— Voi duceți-vă, vă acopăr eu retragerea. Eu rămîn să mor aici, lîngă ea.

— Ba nu, ai să trăiești. Îți poruncesc !

Tinerii întoarseră stupefiați capul spre Dragonul Albastru, care rostise acele cuvinte.

Rănitul respira greu. Horcăi și fugarii crezură că-și dădea duhul. Scuipă doar cîteva chiaguri de sînge și spre totala surprindere a tinerilor, strigă soldaților săi :

— Dihori urît mirositori, ce sînteți, canalii îndobitocite de băutură, v-am poruncit să nu-mi tulburați liniștea. Lăsați-mă singur, n-am nevoie de voi.

Frații se priviră zăpăciți, nepricepînd pentru ce bărbatul care pînă mai adineaori vroise să-i ucidă, acum, în ceasul morții, în loc să se răzbune, le salva viața. În spatele boschetelor, soldații se foiau și se sfătuiau.

Unul dintre ei se încumetă să întrebe :

— Dar... luminate stăpîne, ești chiar înălțimea ta cel care ne vorbești, sau vreun demon al nopții ți-a luat locul împrumutîndu-ți glasul ?

Dragonul Albastru îi făcu semn lui Li Kang să se apropie de el și să-l susțină. Rezemîndu-se de umărul chinezului, păși cu greu pînă în dreptul unui felinar, ca să i se vadă chipul :

— Priviți-mă, dobitocilor, găini bete ce sînteți... sînt eu, generalul vostru, cine altul ?

— Te vedem, prea-luminate Dragon Albastru, te vedem... dar... o căutăm pe prizoniera care a fugit cu...

— Prizoniera e aici, lîngă mine. Întoarceţi-vă la cazarmă şi nu vă mişcaţi de acolo pînă ce răsare soarele... vă poruncesc... m-aţi înţeles, beţivilor !

Urmă o tăcere adîncă. Fugarii aşteptau cu inima strînsă rezultatul dispoziţiilor date de general. Într-un tîrziu, nisipul scîrţîi sub tălpile soldaţilor. Spiritul de disciplină fusese mai puternic decît dubiile lor. Se retraseră bodogănind.

Deodată Dragonul Albastru se cocîrjă de durere. Întinse braţul spre Adrien, într-un gest de implorare. Tînărul îl privi cu răceală fără să se clintească din loc. Floris le făcu semn lui Feodor şi Li Kang să îl întindă pe general pe patul din pavilion.

— Priveşte-i ochii, stăpîne, vrea să-ţi vorbească, şopti Feodor.

Adrien se apropie de Dragonul Albastru, îşi încrucişă braţele ca un judecător şi îl întrebă posomorît :

— Pentru ce ne-ai salvat ?

Un tremur cuprinse trupul muribundului :

— Pentru că... eşti... FIUL MEU... A... drien, murmură Dragonul Albastru şi îşi pierdu cunoştinţa.

Capitolul XXXVI

CU ochii daţi peste cap şi obrazul ca de ceară, Dragonul Albastru era la un pas de a lua cu el pe lumea cealaltă cumplita taină dezvăluită doar pe jumătate.

— Ah, ce destin crud mă împiedică să aflu tot adevărul. Dacă tot nu mai am pentru ce trăi, măcar să ştiu cine sînt ! răcni Adrien ca scos din minţi, gata să-şi pună pistolul în piept şi să sfîrşească cu o viaţă lipsită de orice sens prin dispariţia Yasminei. Floris îi smulse arma din mînă şi îl încredinţă în paza muşchilor de oţel ai lui Feodor.

— Vino-ţi în fire, boiernaşule, rogu-te, nu te lăsa pradă deznădejdii... haide, se poate una ca asta, păcatele mele, îl certa îndurerat cazacul, de parcă s-ar fi adresat unui copil mic.

— Li Kang, există vre-o cale de a-l aduce înapoi pe general printre cei vii, măcar pentru cîteva clipe ? îl întrebă în şoaptă Floris pe Li Kang.

— Floare de Mai, am o esență de ginseng care întărește inima, dar teamă mi-e că riscăm să-l omorîm de tot. Luată în doze mari este cumplit de otrăvitoare.

— Încearcă totuși să-l trezești din leșin, te rog, oricum el nu mai are scăpare, în schimb, dacă Adrien nu află întreg adevărul, tare mă tem că o să-și piardă mințile...

Chinezul scoase din mînecă o sticluță de cristal cu căpăcel de aur. Licoarea conținută trebuie să fi fost cumplit de primejdioasă, pentru că Li Kang deșurubă căpăcelul cu nespusă precauție. Luînd seama să nu care cumva să-și murdărească degetele, turnă pe buzele vinețîi ale Dragonului Albastru cîteva picături purpurii și dense ca un sirop. Trupul generalului zvîcni violent. O spumă trandafirie îi ieși pe nări, deschise o clipă ochii dar recăzu în catalepsie. Floris îi făcu semn lui Li Kang să toarne încă cîteva picături. Chinezul șovăi.

— O doză mai puternică o să-l învenineze, Floare de Mai...

Cu o expresie de crîncenă încăpățînare, Floris îi luă flaconul din mînă. Ca să-și salveze fratele era musai să-l facă să vorbească pe straniul renegat francez. Fără să mai stea pe gînduri, răsturnă întreaga sticluță în gura rănitului. Generalul se convulsionă înspăimîntător, gemu ca o fiară și redeschise ochii. Îl căută imediat din priviri pe Adrien, care încetase să se mai zbată, încremenind în brațele lui Feodor.

— Adrien... apropie-te... fiule... șopti muribundul.

Împietrit ca o statuie, tînărul nu se clintea. Floris îl apucă de braț și îl trase pînă la sofa, unde Adrien îngenunche cu mișcări de somnambul la căpătîiul bărbatului. Dragonul Albastru se agăță cu degete tremurînde de mîna lui. Adrien tresări curentat de atingerea ucigașului Yasminei. Era convins că visează un vis urît și de-abia aștepta să se trezească la realitate, fericit, în brațele iubitei sale, pe sînul ei cald și parfumat. Un hohot de plîns îi urcă din adîncul gîtlejului. Nu, nu visa, totul era aevea și Yasmina zăcea acolo, printre flori. Îl fulgeră cu năprasnică ură pe Dragonul Albastru.

— La ce-ți slujește minciuna asta ! ? Nu sînt fiul tău ! Tatăl meu n-a fost un aventurier abject ca tine. De altfel s-a prăpădit, bietul de el, cu mulți ani în urmă...

Cu un efort supraomenesc, Dragonul Albastru încerca să articuleze. Își ridică cu greu capul de pe pernă. Tichia manciuriană îi lunecă într-o parte descoperindu-i pletele încă blonde, presărate cu fire argintii.

— Da... ai dreptate... tatăl tău a murit... la Marsilia... de mult... eu sînt doar umbra... celui ce a fost... într-o altă... viață... contele Amédée de Villeneuve-Caramey... O cumplită fatalitate... a vrut... să... să ne regăsim... rivali... mi-a fost... scris... să pier de mîna ta... FIULE...

Era înfiorător să-l privești și să-l asculți pe acel muribund care se lupta cu moartea, căznindu-se să vorbească cu glas stins, abia auzit. Pentru Adrien nu mai exista nici o îndoială. Omul acela era într-adevăr părintele lui. Cutremurat, izbucni într-un prelung hohot de plîns, îngropîndu-și obrazul în palme, ca să-și ascundă cumplita deznădejde.

— Vai mie, tată... tată drag... iertare... iertare... vai mie... mi-am ucis propriul părinte, gemea el scuturînd din cap.

Contele mîngîie buclele de aur ale fiului său :

— Descoperă-ți ochii, fiule... Adrien, copilule... ascultă-mă... conjur să nu ai remușcări... mor fericit... viața mă ostenea peste măsură... tu să mă ierți pe mine... fiule... am fost un mare păcătos... și Dumnezeu m-a pedepsit... am amestecat totdeauna binele și răul... da,... răul... m-a atras mai mult decît... binele... Se cuvine să plătesc pentru... toate... păcatele mele. Promite-mi că nu te vei... chinui... din pricina acestei... nefericite fatalități... Și copiii vor plăti pentru păcatele părinților lor... parcă așa spune Scriptura. Nu-i așa, fiule ?...

Adrien părea să se fi calmat și își asculta cu atenție tatăl. Contele de Villeneuve-Caramey îi făcu semn lui Floris să-l ajute să se ridice într-un cot.

— Mă simt mai bine, mi-ați dat cumva vre-un drog ?

— Da, domnule, răspunse grav Floris, v-am dat esență de ginseng purpuriu.

Contele de Villeneuve-Caramey îi aruncă o privire pătrunzătoare, ca și cum ar fi ghicit motivul pentru care tînărul îl readusese la viață, totodată otrăvindu-l.

— Ați făcut bine... oricum nu mai avem scăpare... plămînul stîng mi-e găurit... dar otrava o să-și facă efectul... să mă grăbesc... nu-mi rămîne decît cîteva clipe... și... am atîtea să vă spun...

Discret, Floris vroi să se depărteze ca să-l lase singur pe Adrien cu tatăl lui, dar acesta îl prinse de braţ.

— Nu... tinere... rămîi aici... şi iartă-mă şi tu... pentru că am vrut... să îţi iau viaţa. Intenţionam să-ţi iau viaţa pentru că... mi s-a părut că văd în tine... năluca ţarului... acel ţar pe care l-am urît din răsputeri... fiindcă mi-a luat-o pe măicuţa ta, Adrien... fiule, adăugă contele întorcînd anevoie capul spre băiatul lui.

— Vai, tată... tată... hohoti Adrien, cum de-ai ajuns aici, ce te-a împins pînă la capătul lumii ?

— Destinul... fiule... acelaşi destin care te-a adus şi pe tine aici... Ultima oară... te-am văzut... la Marsilia *. Erai copil... o frumuseţe de băieţel cu păr bălai... şi ochi ca cerul... Nu m-ai recunoscut... eu mă ascundeam... de poliţie... pentru că făcusem parte din banda lui Cartouche... Acolo... la Marsilia... am încredinţat-o pe... Baptistine, fetiţa mea... mamei tale... Maximilienne...

Rostind numele frumoasei contese, chipul muribundului se lumină.

— Să-i spui... mamei tale... că nu m-am priceput să o iubesc... cum s-ar fi cuvenit... dar că totuşi am iubit-o nebuneşte... Mi-a fost mie scris... să fug mereu... din calea fericirii... alergînd după himere... tentat de diavoleasca chemare a aventurii...

Floris şi Adrien tăcură mîlc, neîndrăznind să-i spună contelui că Maximilienne se săvîrşise de mult din viaţă.

— Am iubit-o şi pe mama... Baptistinei... nu era o doamnă... ci o golancă... aidoma fratelui ei, Cartouche... Vai, Adrien, tare agitată viaţă... mi-a hărăzit mie Cerul... Dar... ce face... Baptistine... unde e... E frumoasă ?... A aflat taina ruşinoasă a... naşterii ei ?

Adrien clătină din cap în semn că nu. Sfîşiat de destăinuirea tatălui său, se simţea incapabil să articuleze. Floris zîmbi murindului :

— Nu, domnule conte, nu ştie nimic despre mama ei... şi este nespus de frumoasă. De-abia aşteptăm să ne reîntoarcem în Franţa şi să ne ocupăm de educaţia ei.

— Aşa... prea bine... cîţi ani... are ea acum ?

Floris îşi încreţi fruntea, încercînd să-şi amintească, de cît timp părăsiseră Franţa. Parcă de vre-o trei ani ? Sau poate de numai doi, sau de un secol ?

---

* A se vedea Floris, dragostea mea.

— Cred că trebuie să aibă spre cincisprezece ani, domnule conte.

— M-am gîndit deseori la ea... și la tine, Adrien. Ești moștenitorul legal al conților de Villeneuve-Caramey. Ai un nume falnic, de care eu n-am știut să fiu demn... dar tu, fiule... citesc asta în ochii tăi, ai să-l porți cu cinste. În schimb, biata Baptistine... e o bastardă... mi-e teamă că nu va putea pătrunde în înalta societate... nici o familie de neam nu o va accepta... cu această rușinoasă pată pe blazon... În sîngele ei curge sînge de tîlhar. Dacă vreodată se află adevărul, va fi stigmatizată pentru tot restul vieții... Domnule... te rog, ascultă-mă, imploră muribundul agățîndu-se de brațul lui Floris și zgîlțîindu-l spasmodic. Ești fiul Maximiliennei și al țarului...

— Da, domnule conte, murmură tulburat tînărul.

— Ai vre-o obligație de vre-o femeie ?

— Nu domnule, nu am pe lumea asta decît un prenume și... dragostea fratelui meu.

— Sper că n-ai să refuzi ultima rugăminte a unui muribund ? îl privi întrebător contele.

— Domnule, voi face tot ce îmi va sta în puteri ca să v-o împlinesc.

— Atunci... jură-mi... jură că ai să te căsătorești cu Baptistine... ca să nu i se reproșeze niciodată... păcatul meu... jură... domnule.

Floris îngenunche la rîndul lui la căpătîiul acelui bărbat ciudat, care cu atîta patetism îi cerea să-i promită o nebunie. Tînărul șovăia. La urma urmei în joc era destinul lui viitor. Muribundul intui ce se petrecea în sufletul lui și insistă :

— Ai spus adineaori că ai doar un prenume... nu e adevărat... odinioară i-am îngăduit Maximiliennei să porți numele meu. Îți cer astăzi să-mi întorci favoarea făcută... jură... jură pe odihna sufletului meu...

Floris își duse mîna la inimă.

— Prea bine, domnule conte, vă dau cuvîntul meu de onoare, și jur pe ce am mai de preț pe lumea asta că vă voi împlini dorința. O voi lua de soție pe Baptistine dacă Dumnezeu îmi dă zile să o pot face și... dacă izbutesc să părăsesc nevătămat China...

— Îți mulțumesc... îți mulțumesc... ah, pot muri împăcat... fericit... ah, ce durere cumplită... Dumnezeule... ajutați-mă, ce durere... sînt pedepsit... curmați-mi chinul...

vă implor... urlă contele. Un spasm violent îi zgîrci trupul. Ochii i se injectară de sînge, membrele i se zvîrcoleau de durere. Feodor și Li Kang se precipitară să le dea o mînă de ajutor celor doi frați care îl ridicaseră de umeri pe muribund, ca acesta să poată respira mai în voie. Georges-Albert își ascundea capul în părul prințesei. Încă nu-i venea să creadă că stăpîna lui se dusese și încerca din răsputeri să o trezească din somnul ei, cu toate că frigul morții începea să-i înțepenească obrazul. Maimuțica își astupă urechile. Nu mai suporta agonia contelui. Li Kang apropie de nările contelui o sticluță cu săruri. Muribundul deschise ochii.

— Ah, gemu el, nu mi-a mai rămas mult... Adrien, fiule... dă-mi sulul acela de mătase și o pană...

Floris conduse mîna lui Amédée de Villeneuve-Caramey, care mîzgăli cîteva ideograme. Tînărul era atît de răvășit de agonia contelui, încît nici prin gînd nu-i dădu să citească ce scrisese.

— Trebuie... trebuie să vă salvez... șopti contele... Ascultați-mă cu atenție... Ieșiți din labirint... și, ca să nu vă pierdeți... luați-o spre... lac... Mergeți pe aleea... cu orhidee... la capătul ei veți găsi o gondolă trasă la mal... este gondola mea... În mijlocul lacului... pe o insulă... o să vedeți o statuie a lui Fo... cu o sută de brațe... Cel mai lung dintre ele... vă indică direcția colinei Petha *. Lăsați gondola pe insulă... ocoliți colina sacră... în spatele ei se află... un zid... Pentru că acolo n-are nimeni voie... să pună piciorul... în partea aceea nu se află soldați... săriți zidul și părăsiți Orașul Interzis... nădăjduiesc... să nu vă vadă... nimeni... altminteri... Ah, Dumnezeule, lasă-mi răgazul... să isprăvesc... ce... am de... spus... Oh, mi se... întunecă... privirea... Unde ești... fiule? Fii binecuvîntat... păstrează cu grijă... sulul ăsta... de sînteți cumva prinși... spuneți să-i fie... dat... ah... mor... ai jurat... domnule, strigă contele agățîndu-se de Floris cu ultimele puteri.

— Nu uita... Baptistine... ai jurat... adio... fiule... adio copile...

Contele de Villeneuve-Caramey se prăbuși pe spate. Priveliștea agoniei lui era atroce. Esența de ginseng acționa galopant. O spumă sîngerie îi umplu gura. Pleoa-

* Colină din grădinile imperiale, alcătuită din pietre prețioase și rare, aduse de pe tot cuprinsul Chinei.

pele umflate descoperiră o ultimă oară ochii de un albastru ireal. Un ultim spasm îi cutremură trupul și contele își dădu duhul. Pîlpîirea unui felinar roz lumina straniu chipul celui care fusese pentru întreaga Chină, temutul Dragon Albastru.

Incorigibilul aventurier zîmbea. Ochii de culoarea cerului de vară priveau de-acum spre o altă lume. Suferința i se ștergea de pe chip. Floris luă mîna fratelui său și închise cu ea pleapele contelui. Adrien părea să nu mai fie stăpîn pe gîndurile lui. Rostea vorbe fără șir. Floris vroi să-l ia de lîngă trupul tatălui său.

— Nu... nu... nu pot să-l las aici... rămîn cu ei, vai mie, tată... Yasmina, gemea el.

— Haide, Adrien, vino cu mine. Mîine în zori o să-i trimitem aici pe misionarii iezuiți ca să le ceară trupurile. Vino, urmează-mă, frățioare.

Feodor îl smulse pe Georges-Albert de lîngă prințesă și cei cinci fugari apucară pe drumul indicat de Dragonul Albastru. Dacă la venire, putuseră intra pe una din porțile Orașului Interzis, nu încăpea îndoială că în acea clipă toate ieșirile erau păzite cu străsnicie de soldații manciurieni. Sperau ca ostașii Dragonului Albastru să fi dat totuși ascultare stăpînului lor, încetînd să-i mai caute prin parcul palatului. Contele de Villeneuve-Caramey nu se înșelase. Calea era într-adevăr liberă. Cu gondola condusă de Feodor, cu ajutorul unei prăjini, traversară în grabă lacul „apelor de aur". Cufundați în durerea lor, tinerilor puțin le păsa de splendoarea peisajului nocturn. Gigantica statuie a lui Budha se înălță deasupra lor. Traseră la mal și dădură ocol colinei de nestemate ce scînteiau sub razele lunii ca miliarde de licurici. Escaladară zidul. Adrien se lăsă să cadă greoi de partea cealaltă. Se clătina pe picioare ca beat. Feodor și Li Kang îl luară pe sus și alergînd din răsputeri ajunseră cu bine la misiunea iezuiților. Adrien își pierduse cunoștința. Culcat într-un pat răcoros, cu cearșafuri de mătase, aiura. Tremura ca varga și fruntea îi dogorea.

— Are febră cerebrală, murmură părintele Del Boccaccio, privindu-l inchizitor pe Floris care nu spusese o vorbă despre cumplita tragedie trăită.

Ingrijorat de moarte, Floris se instală la căpătîiul fratelui său. Îi privea disperat obrazul spectral, nările palide, ochii înfundați în orbite. Într-o singură noapte, cei doi

frați îmbătrîniseră cu zece ani. Floris bîigui cîteva cuvinte de mulțumire la adresa iezuiților care îl îngrijeau cu devotament pe bolnav. Printre ei se afla și un medic. Acesta ar fi avut nevoie de niște pungi cu gheață ca să le pună pe frunte și sub ceafă bolnavului, ca să-i scadă febra, dar de unde să găsească așa ceva în plină vară ? La Pekin domnea de cîteva zile o căldură sufocantă și gheața era o marfă extrem de rară și de scumpă. Șoricel, singura femeie din întreaga misiune, nu mai pridídea să schimbe compresele de pe fruntea lui Adrien, muindu-le în apa călîie care în contact cu pielea bolnavului se înfierbînta într-o clipită. Medicul italian îi punea lipitori pe după urechi și la tălpi.

Floris întoarse capul ca să nu-și mai vadă fratele în starea aceea jalnică. Deodată se plesni cu palma peste frunte :

— Unde este sulul de mătase pe care i l-a dat contele înainte să moară ?

Feodor și Li Kang ridicară din umeri. Căutară cu de-amănuntul în toate buzunarele tunicii dezbrăcată de Adrien. Nu aflară nimic. Se vede treaba că Adrien îl rătăcise.

Spre dimineață starea bolnavului se înrăutăți. Părea pierdut.

— Tare mi-e teamă că n-apucă seara, îi șopti părintele Del Boccaccio lui Grégoire.

Bravul intendent plîngea cu lacrimi amare, rugîndu-se și bătînd mătănii.

Floris își ținea fratele de mînă, în speranța că îi va transmite ceva din propria vitalitate.

Trecuseră cîteva ceasuri de chinuitoare neliniște. Deodată în curtea misiunii se auzi tropot de cai. Floris nu dădu atenție. După cîteva clipe peretele de hîrtie al încăperii lunecă în lături și părintele Del Boccaccio îi făcu semn să iasă după el. Palid ca moartea, iezuitul îl prinse de piept :

— Ah, fiule, ce năzbîtii ați mai făcut azi noapte ? N-avem încotro, trebuie să-l predăm pe Adrien. Au venit să-l aresteze.

Floris se apropie și privi pe fereastră. Misiunea era înconjurată de douăzeci de oșteni în veșminte galbene, din garda personală a Împăratului. Floris avu un gest de neputință.

— Adrien este netransportabil. Mă duc eu în locul lui. Ți-l încredințez, bunule părinte, veghez asupra lui, spuse Floris coborînd în curte să se predea soldaților...

Capitolul XXXVII

— UNDE mă duceți ? întrebă Floris.

— Unde trebuie, răspunse cu o plecăciune căpetenia care purta pe cap o pălărie cu bumb de fildeș *.

„Chinezul ăsta vorbește ca un normand" își spuse înciudat Floris, lămurit buștean de răspunsul mandarinului. Fu poftit să urce într-un palanchin elegant. Soldații închiseră portiera. Căpitanul surîdea cu o gură știrbă.

„Bun, continuă să raționeze Floris, va să zică sînt prizonier dar, după cîte văd, mi se acordă tot respectul... Ciudat... Individul ăsta îmi zîmbește de i-au amorțit fălcile, ceea ce pentru un chinez nu înseamnă neapărat un semn de bună voință... Oricum, aș prefera să nu-mi mai arate gingiile alea scîrboase..."

Floris întoarse capul și privi pe fereastra cealaltă, încercînd să recunoască în ce direcție se îndreptau. Cortegiul tocmai pătrundea în strada Tchan-Ngan-Kiai, care traversa albia unui rîu secat și ducea drept spre arcul de triumf din orașul tătar.

„M-am lămurit... e clar, mergem spre artera comercială inelară, deci spre piața execuțiilor", își spuse Floris înfiorîndu-se. Ca să-și dea curaj, glumi de unul singur, ciocănindu-și scăfîrlia : „Bieților cerșetori or să le rămînă dinții în țeasta mea... am capul tare... Oricum, dacă Adrien nu mai are scăpare, prefer să mor și eu odată cu el", șopti el, simțind cum i se pune în nod în gît.

Numai că, spre marea lui mirare, cărăușii palanchinului trecură prin fața porții de sud și o luară la stînga, spre partea de răsărit a orașului.

„Aha, nu mă execută pe loc, mai întîi vor să mă judece", se gîndi tînărul văzînd că traversau o piață spațioasă, pavată cu cărămizi, îngrădită de o balustradă înaltă de marmoră și mărginită de pagode.

Soldații făcură o plecăciune adîncă în fața unei porți de intrare.

---

* Mandarin de rang inferior.

„O fi Palatul Tribunalului".

— Thai-Miao, rosti căpitanul, cu un rînjet pînă la urechi, dezvelindu-și o dată mai mult rădăcinile mîncate de carii. Ajunseseră la pagoda ce adăpostea tablele sacre ale dinastiei manciuriene.

„Ia te uită la el, mai face și pe ceronele".

Floris mulțumi politicos călăuzei sale care îi mai arătă, plin de mîndrie, pagodele Che-Tsu-Than și Fan-King-Tchang. Cea dintîi adăpostea un sanctuar al fertilității, iar cea de-a doua o vestită biblioteca de texte sfinte. Ca întotdeauna cînd nu cunoștea ținta finală, lui Floris drumul i se părea fără sfîrșit. Deodată înțelese unde se aflau: tocmai pătrundeau în Orașul Interzis, prin poarta U-Men. Palatul imperial Tsu-Kin-Tching își desfășura dinaintea ochilor săi uluiți zidurile impresionante, cu o circumferință de șase li. Acoperișurile, cu olane galbene, îți luau ochii.

„Nu mai încape îndoială, vor să-mi arate leșul Dragonului Albastru și să mă ucidă, drept răzbunare, la căpătîiul lui..."

Și totuși, soldații care îl însoțeau nu păreau să aibă cîtuși de puțin intenții sîngeroase ori vindicative. Nu o luară spre reședința Dragonului Albastru, aflată în partea de apus, ci traversară puntea mobilă, de acces, spre palatul imperial. Căpitanul le făcu semn oamenilor lui să deschidă portiera palanchinului. Floris coborî. Se găsea în prima curtea interioară a palatului. De-aici înainte, numai prinți de sînge imperiali aveau dreptul să fie purtați în lectici descoperite, duse de cîte patru slujitori. În noaptea precedentă, Floris nu ajunsese pînă acolo. Traversară alte curți interioare, trecură pe lîngă bazine cu apă cristalină, mărginite de parapete și pilaștri zvelți din aur masiv sau gresie, dominați de capete multicolore de lei. Slujitori cu cozi lungi pînă-n pămînt, înveșmîntați în mătase azurie sau galbenă ca șofranul, alergau de colo pînă colo, fără să dea nici o atenție lui Floris și escortei sale militare. În cele din urmă fu lăsat în fața a trei mandarini burtoși.

— Ho, ho, ho! izbucniră dregătorii într-un rîs forțat și pițigăiat, în crescendo.

„Mi se pare mie, sau capul îmi va rămîne pe umeri?" își spuse ușurat Floris, în timp ce se pleca respectuos pînă la pămînt, conform uzanțelor celeste deprinse de la Li Kang.

„Ha, ha, ha!" hohotea la rîndul lui tînărul francez. Mandarinii se arătau din cale afară de încîntați. Îl înconjurară pe Floris și îl luară cu ei. Încălțați cu botoșei din blană de vulpe, cam groși pentru anotimpul acela, transpirau de zor. Burțile le tresăltau ritmic sub tunicile de mătase cenușie și franjurile galbene ale pălăriilor împodobite cu majestoase cozi de păun, se legănau răcorindu-le obrajii. Îmbrăcat doar cu o simplă tunică albastră, fără nici o podoabă sau ornament, Floris se simțea destul de prost. Își atinse talismanul de la Baptistine, ca să-i aducă noroc, și își urmă încrezător călăuzele prin nesfîrșitele apartamente și coridoare ale palatului, unul mai magnific și mai strălucitor decorat decît altul. Floris observă amuzat că în palatul imperial din Pekin domnea aceeași îmbulzeală ca și la Versailles, și că negustorilor le era îngăduit să aibă chiar și aici prăvălioare și tarabe.

Cei trei potentați trebuiau să se oprească într-una ca să-l tragă de mînecă pe tînărul barbar care, uitînd cu desăvîrșire de primejdia ce plana asupra lui, rămînea mereu în urmă, fermecat de priveliștea pe care prea puțini occidentali aveau șansa să o vadă. Fascinat de atmosfera locurilor, nici măcar nu-i trecu prin minte să profite de înghesuială ca să o steargă de sub nasul mandarinilor. I se părea că aveau să traverseze la infinit acele apartamente imense, construite după un plan identic și despărțite între ele de curți pardosite cu marmoră, răcorite de mirifice fîntîni arteziene și de bazine cu peștișori roșii.

— Iată sala cea mai înaltă, susurară cei trei mandarini, și iată marea sală mijlocie, ha, ha! Locuința Cerului senin! Și iată portalul boltei cerești. Trecem acum prin portalul Divinei Virtuți militare. Acela este portalul Celor zece mii de ani.

Lui Floris i se părea că se învîrte pămîntul cu el. Zîmbea la auzul acelor denumiri exotice care-i mîngîiau auzul, ca-ntr-un vis.

„Ia seama, celor slabi de înger China le zdrobește sufletul", i se părea că aude în urma lui glasul de bariton al părintelui Del Boccaccio.

Înțelegea abia acum spusele iezuitului. Într-adevăr, China îl înspăimînta și îl atrăgea, îl cutremura și îl fermeca. Apropiată și totuși intangibilă, își păstra intact misterul, refuzînd să se lase înțeleasă de sufletul lui de occidental.

— Și acum, iată portalul lui Van Su *, șopti cu adînc respect unul dintre mandarini, trăgîndu-l pe Floris spre o construcție cu cinci scări monumentale, ce urcau spre același punct. Patru dintre ele gemeau de lume, pe cînd a cincea, cea din mijloc, rămînea pustie, fiind rezervată probabil Împăratului. Suind pe urmele însoțitorilor săi, Floris numără mașinal treptele. Erau patruzeci și două.

— Am ajuns la Tai-Ho-Tian, spuse unul dintre mandarini, depărtîndu-se în grabă și lăsîndu-l în grija celorlalți doi.

Floris tresări. Știa că Tai-Ho-Tian-ul era echivalentul salonului „Ochi de Bou" de la Versailles și al apartamentelor personale ale Regelui Ludovic al XV-lea. Se afla așadar în „camera imperială", la fel de aglomerată ca tot restul palatului. Primul mandarin se reîntoarse după cîteva clipe, îl luă de mînă pe Floris și, dînd la o parte o draperie grea de mătase, îl trase după el pe un coridor lung și întortocheat, fără țipenie de om. Pătrunseră într-o încăpere răcoroasă și tăcută. Cu spatele la ei, un bărbat înalt cerceta cu luare-aminte un glob terestru susținut de patru dragoni de bronz, înaripați. Mandarinul se retrase de-a-ndaratelea, fără zgomot, făcîndu-i semn lui Floris să rămînă nemișcat. Tînărul așteptă cîteva clipe, lungi cît o vecie. Îi venea să se apropie de geograf și să-l bată pe umăr, dar își spuse, pe drept cuvînt, că ar fi fost cam deplasat. Se decise să tușească discret, ca să-și facă totuși cunoscută prezența. Bărbatul se întoarse mirat. În mod vizibil, nu era obișnuit cu asemenea manifestări necuviincioase. Îl privi îndelung pe Floris. Ochii migdalați, scrutători și ageri, îl cîntăreau atent. Bărbatul era îmbrăcat cu o tunică de mătase galbenă, la fel de simplă ca a lui Floris. Pe cap purta o tichie de catifea din care îi cobora pînă pe frunte o perlă imensă, unică podoabă, semn al unui înalt rang nobiliar. Din privirea lui autoritară, Floris înțelese că geograful nu era nici mandarin și nici prinț, ci însuși Împăratul.

— Tu ești străinul barbar Adrien? îl întrebă suveranul în limba chineză.

— Nu, prea înălțate Fiul al Cerului cu neprihănită virtute, sînt fratele lui și am venit în locul său.

* Poreclă a împăratului.

O umbră imperceptibilă întunecă obrazul neted și tînăr al împăratului demascat de perspicacitatea lui Floris.

— Cine e nemernicul care a îndrăznit să-ți dezvăluie că ți-a călăuzit pașii pînă la mine?

— Nimeni, Fiul al Cerului. Dar numai stăpînul preaputernic al acestui măreț imperiu putea să inspire unui barbar ca mine un asemenea celest respect. K'ien-Long îl privi pe Floris cu și mai multă atenție. Acesta își ținea răsuflarea de emoție, neștind care avea să fie urmarea sincerității lui. Dar lecția iezuiților dădea roade. Tînărul deprinsese de la ei limbajul care deschidea calea spre sufletul chinezilor.

— Ai un frate atît de laș încît nu s-a încumetat să vină el însuși?

— Să-mi fie cu iertare, prea mărite Fiu al Cerului, fratele meu este viteaz și nobil ca un dragon înaripat, dar acum plutește pe mările divinului necunoscut, între viață și moarte. Știința medicilor barbari este neputincioasă în fața bolii și teamă îmi este că îl vom pierde.

Tonul lui respectuos dar ferm, lipsit de servilism îi plăcu împăratului.

— Fratele tău este îngrijit de iezuiți? întrebă el cu un zîmbet malițios. Părea încă mai tînăr și Floris se gîndi fără să vrea la regele său, Ludovic al XV-lea, stăpîn și el peste un regat fabulos, știind și el să fie uneori, cînd o vroia, fermecător și plin de umor.

— Da, stăpîne al Imperiului de Mijloc, preoții barbari se căznesc să țină piept bolii, dar le-ar trebui niște gheață ca să potolească febra cumplită din creierul lui. Și de unde să facă rost de așa ceva...

K'ien-Long nu se mai putut stăpîni și izbucni într-un hohot sonor de rîs. Floris își simți inima înghețată de acea dovadă de nepăsare și cruzime.

„Să mă fi înșelat asupra lui?" se întrebă el, profund decepționat.

— „Ha, ha, iezuiții știu multe lucruri, necunoscute nouă, exclamă împăratul, adresîndu-i-se pe neașteptate într-o impecabilă limbă franceză, colorată doar de unele accente pițigăiate, de aceea le și îngăduim să rămînă pe meleagurile noastre, nu ca să le propovăduiască supușilor noștri despre Dumnezeul lor. Spune-mi ce părere ți-ai face despre mine dacă mi-aș trimite bonzii la Roma să explice...

măritului vostru... Papă, că se înșeală, pentru că adevăratul și unicul Dumnezeu este Budha al nostru ?

Frapat de justețea acelui raționament, Floris se înclină :

— Majestatea Voastră, grăiește cu adîncă înțelepciune.

— Apropie-te... privește această sferă terestră și compar-o cu cea celestă. Aici sînt înscrise toate stelele cunoscute de iezuiți. Uite și un instrument cu manivelă construit de ei la porunca mea, ca să putem calcula cu el eclipsele de soare, viitoare și trecute. Sînt foarte învățați, dar nu știu chiar totul și uneori nu se pot pune cu străvechea noastră știință. Nu-mi displace să mi se ofere prilejul să le mai tai puțin din nas...

Floris nu prea înțelegea unde bătea Împăratul. K'ien-Long îi zîmbi prietenos și întinse brațul spre un gong. Se auzi un sunet abia perceptibil, cît să nu obosească urechile imperiale. Cel mai gras dintre cei trei mandarini se năpusti în încăpere și vru să i se arunce la picioare. Împăratul îl opri cu un gest al mîinii și îi spuse, în chinezește :

— Trimite-l pe doctorul meu Zhu-Wang la iezuiți, pentru tînărul barbar Ad'ien. Spune-i că PORUNCESC să îl vindece. Du-te...

Împăratul se întoarse spre Floris și reluă în franțuzește :

— Poți fi mulțumit, fratele tău va trăi, iar iezuiții se vor simți jigniți de moarte că un chinez izbutește acolo unde ei au dat greș.

Floris nu știa dacă să se bucure ori să fie încă mai îngrijorat. Starea lui Adrien i se păruse atît de disperată, încît nu spera să mai poată fi vindecat. Îl privi aiurit pe acel suveran care dădea „ordine" în materie de boală, părînd să dispună cu seninătate de destinele oamenilor. K'ien-Long se așeză pe un taburet înalt, învîrtind mașinal una dintre sfere.

— Îți poruncesc să-mi spui de îndată ce s-a petrecut astă noapte. Cine l-a ucis pe credinciosul meu Dragon Albastru ?

Floris încremeni. K'ieng-Long ținea în mîini sulul de mătase încredințat de conte fiului său înainte de a-și da duhul. Tînărul șovăi o clipă, neștiind care era mesajul înscris acolo de Dragonul Albastru. Împăratului nu-i scăpă acea ezitare. Își încruntă sprîncenele subțiri ca o linie, de parcă ar fi fost epilate ori desenate de penelul unui pictor.

— Vorbește, barbarule, te ascult.

Tonul îi devenise amenințător. Floris puse un genunchi în pămînt :

— E o poveste nespus de lungă și de dureroasă, de aceea implor răbdarea Majestății Voastră, să îi dea ascultare cu ureche binevoitoare și cu luare-aminte.

K'ien-Long îi făcu semn că avea timp destul. Își închise pe jumătate ochii migdalați ca pisicile care par că dorm, pîndindu-și prada printre gene. Cu reținută durere, Floris povesti întreg adevărul Împăratului : răpirea Yasminei, moartea ei, sfîrșitul Dragonului Albastru. Își îngădui doar să inverseze rolurile, pretinzînd că el îl împușcase pe Dragonul Albastru în clipa cînd acesta intenționase să-l ucidă pe Adrien. Auzind de tragica regăsire a tatălui și fiului, după atîta amar de ani, împăratul rămase impasibil ca un Budha de piatră. După ce Floris își încheie tragica relatare, în încăpere se așternu o tăcere adîncă. K'ien-Long chibzuia, cercetînd cu privirea chipul loial al tînărului îngenuncheat dinaintea lui, trăsăturile sale energice, pline de o nobilă bărbăție, ochii lui verzi cu reflexe de foc. Citi în ei întreaga suferință a ultimelor luni și, cu un zîmbet blînd, îi întinse sulul de mătase, îndemnîndu-l să citească ideogramele înscrise cu mînă tremurîndă de generalul lui. Floris derulă cu gesturi febrile mătasea, nerăbdător să afle conținutul acelui mesaj scris pe patul morții.

„Îl încredințez pe fiul meu, Adrien, atotputernicei milostenii a Fiului Cerului, înainte ca Budha să mă cheme alături de El, în noaptea Leului. Al vostru, prea plecat, Dragon Albastru."

Floris simți că i se pune un nod în gît. Contele de Villeneuve-Caramey se lepădase într-adevăr de întregul lui trecut occidental, murind ca un budhist, sau scrisese acele rînduri pentru a-l îndupleca încă mai mult pe Împărat în favoarea fiului său ? Mai era și un alt detaliu care îl neliniștea : Dragonul nu scrisese că tinerii atentaseră la viața lui. Oare nu vorbise prea mult ? Oare sinceritatea lui n-avea să-l coste ?

— Voi cei din occident nu știți să vă ascundeți gîndurile, vi se citește totul pe chip. Nu-ți pare rău că, urmînd imboldul nobilului tău suflet, mi-ai mărturisit întreg adevărul. Oricum vă recunoscuseră soldații din garnizoană, la fața locului, lîngă pavilionul din parc. Știam cine îl uci-

sese pe Dragonul Albastru și dacă m-ai fi mințit, ți-aș fi tăiat capul, cum ar fi făcut-o și propriul tău rege. Spunînd adevărul, ți-ai cîștigat libertatea. Întoarce-te fără teamă la misiune, nimeni nu-ți va clinti un fir de păr.

— Regele meu este un mare suveran, ca și Majestatea Voastră, căruia îi mulțumesc din adîncul inimii pentru bunătatea arătată nouă, nevrednici barbari din îndepărtatul occident, spuse Floris îndreptîndu-se de-a-ndăratelea spre ieșire, crezînd că audiența luase sfîrșit.

— Mai stai o clipă, nu pleca. Mi-a ajuns pînă la urechi un zvon anume. E adevărat că i-ai venit de hac Marelui Mogul, că l-ai ucis pe cîinele acela turbat ?

— O nimica toată, Majestate, nu încape îndoială că brațul meu a fost condus de însuși Budha, a răspuns Floris, care avea darul să replice, fără să se fisticească, tuturor mai marilor lumii.

K'ien-Long îi aprecie spontaneitatea.

— Să știi că îmi placi, barbarule. N-ai vrea să rămîi în China ? Îți îngădui să-ți petreci restul zilelor aici, împreună cu fratele și cu tovarășii dumitale.

— Prea luminată Majestatea Voastră e prea mărinimoasă cu noi, dar dacă ne este îngăduit, după ce se va vindeca fratele meu am dori să ne întoarcem în țara noastră, ca să putem povesti tuturor despre măreția și înțelepciunea celui mai de seamă Împărat al lumii.

K'ieng-Long își îndreptă măgulit umerii.

— Vă numesc, pe tine și pe fratele tău, mandarini cu bumb de cristal. Te pricepi la vînătoarea de leoparzi ?

— Desigur, Majestate, afirmă Floris, pe care nu-l speria niciodată nimic. spunîndu-și, pe bună dreptate, că toate vînătorile se asemănau și că leopardul era și el un animal, ca oricare altul.

— Prea bine, te vei înfățișa în fiece dimineață la curtea mea și peste cîteva luni pline te vei putea întoarce la tine acasă cu o corabie încărcată de daruri pentru regele tău.

Floris făcu o plecăciune adîncă.

— Ah, să nu uit ! Cînd ajungi înapoi la misiune, trimite-mi de îndată pe unul din șmecherii aceia de iezuiți. Am dat aici de o frază al cărei înțeles îmi scapă...

Întorcîndu-i spatele lui Floris, împăratul se cufundă în lecturile sale. Înainte să se retragă, Floris îndrăzni să privească peste umărul suveranului, curios să știe ce

anume citea. În fața lui K'ieng-Long se afla originalul unui test de Euclide Socraticul *.

— Dumnezeule Mare, nebunul ăsta l-a ucis și voi n-ați mișcat un deget! răcni Floris găsindu-l pe Adrien cu pieptul și fruntea străpunse de niște ace lungi de oțel, înfipte cu dexteritate de un chinez bărbos și slăbuț.

Floris se repezi să-l strîngă de gît pe călău.

— Tu ești nebun de legat, nu el, protestă părintele Del Boccaccio, tăindu-i calea. Împăratul tocmai ni l-a trimis pe marele Zhu-Wang, cel mai vestit dintre doftorii Chinei.

— Știu, bîigui Floris, dar... ce i-a făcut lui Adrien?

— I-a aplicat o știință veche de douăzeci de veacuri, pe care grozav ne-ar place să o deprindem și noi, numai că secretoșii ăștia nici că se învoiesc să ne-o dezvăluie. Ehei, mai avem multe de învățat de la chinezi, mormăi iezuitul, cu un amestec de admirație și invidie.

Floris se înfioră văzîndu-l pe bărbos înfingînd un ultim ac în palma bolnavului.

— Fratele tău va rătăci vreme de o lună încheiată prin grădinile lui Budha. În tot acest răstimp îl veți hrăni numai cu lichide pe care i le veți turna pe gît prin tuburi de trestie. Își va regăsi pe deplin sănătatea peste patru luni încheiate, declară bătrînul doctor, ridicîndu-și privirea spre Floris.

— Fii binecuvîntat, prea luminate înțelept și fie ca vorbele tale dătătoare de speranță să se adeverească, murmură tînărul apropiind-se cu recunoștință și adînc respect de el.

— Fii cu luare-aminte, eu o să-i vindec trupul dar nu pot face nimic pentru a-i alina rănile sufletului. Tu și numai tu va trebui să-l ajuți să-și recapete bucuria de a trăi, adăugă savantul, țintindu-și degetul osos înspre Floris.

Acesta se înclină cu mîinile încrucișate pe piept, uluit de perspicacitatea bătrînului. Din ceas în ceas înțelegea tot mai mult atracția părintelui Del Boccaccio pentru acea țară misterioasă cu civilizație atît de străveche și rafina-

* Filolog grec, întemeietor al școlii dialectice de la Megara (450—380 î.e.n.).

tă, în pofida superficialei impresii de sălbăticie pe care ți-o crea la primul contact cu ea. Dar oare ce simțea un oriental ajungînd în Europa? Degeaba îi numeau chinezii barbari pe occidentali... ?

Săptămînile se scurgeau monoton. În cea de-a patra, febra lui Adrien cedă. Cețurile ce-i cuprinseseră mintea se risipiră ca prin farmec. Medicul împăratului îi scoase acele din trup. Într-o bună dimineață, Adrien se trezi din letargie și îi zîmbi fratelui său. Se însănătoșea văzînd cu ochii. Dar nu pomenea o vorbă despre cumplita dramă trăită. Să fi uitat oare totul? Floris se îndoia, căci Adrien cădea deseori într-o melancolie din care nimeni și nimic nu îl putea smulge. Floris îi înțelegea mai bine ca oricine zbuciumul, doar și el trecuse printr-o criză similară după nefericita lui idilă cu Elisabeta. Îl îngrijea cu devotament și nu se despărțea de el decît ca să-și împlinească îndatoririle de „mandarin cu ciucure de cristal", la palatul Tai-Ho-Tian, sau ca să-l însoțească pe K'ien-Long în nesfîrșitele lui partide de vînătoare de leoparzi.

— Ești din cale afară de viteaz pentru un barbar, se mira împăratul, văzîndu-l cum sărea să ucidă fiarele cu cuțitul. Tînărului îi stătea pe limbă să-i spună că nu de mult cunoscuse o femeie-panteră, încă mai primejdioasă. Oare Julia de Mengden mai trăia? Intuiția îi șoptea că destinul avea să i-o scoată din nou în cale și că atunci avea să-și poată potoli în sfîrșit setea de răzbunare împotriva infamei creaturi.

— Regele tău are mulți mandarini în slujba lui? Care sînt distracțiile lui favorite? Ce mănîncă oamenii în țara ta? Femeile trăiesc închise între ziduri, ca la noi? Din goana calului, K'ien-Long îl bombarda cu întrebări, cît era ziua de lungă. Părea fascinat de curtea de la Versailles. Îl interoga la nesfîrșit despre viața de zi cu zi la Paris și la Petersburg, animat de o nesățioasă dorință de a afla, de a fi la curent. Pe Floris, vastele lui cunoștințe, în cele mai diverse domenii, îl impresionau nespus.

Cît despre Georges-Albert, acesta beneficia de privilegiul de a asista la orice festivitate de la curtea imperială, adăugind la palmaresul său favorul de a fi fost mîngîiat de augusta mînă a Fiului Cerului. Trebuie spus

însă că maimuţoiul se cam blazase, considerînd că toate acele onoruri îi reveneau de drept.

La capătul lungii sale convalescenţe, Adrien se înfăţişă în sfîrşit dinaintea împăratului. Acesta îl privi scrutător pe tînărul palid şi slab din faţa lui. De-abia în clipa aceea Floris îşi dădu seama cît de frapantă era asemănarea dintre fratele lui şi răposatul Dragon Albastru.

— Ad'ien, sînt mulţumit să te văd teafăr şi înzdrăvenit. Află că poţi fi mîndru de părintele tău, a fost un mare viteaz şi un mare general de oşti. Titlurile şi întreaga lui avere îţi revin astăzi ţie. Ştiu că vei fi demn de ele.

— Prea luminata Voastră Majestate mă copleşeşte cu bunăvoinţa. Îngăduit fie-mi să păstrez doar titlurile, ca pe un nepreţuit dar împărătesc, şi rog în genunchi, ca bunurile Dragonului Albastru să fie împărţite săracilor întru amintirea lui, aşa cum cred că i-ar fi fost voia, răspunse Adrien.

Vorbele lui K'ien-Long turnaseră balsam pe rănile din sufletul său.

„Tatăl tău a fost un mare viteaz... un mare general de oşti...". Adrien de Villeneuve-Caramey n-avea a se mai ruşina de tatăl lui.

Cîteva zile mai tîrziu, împăratul Chinei îşi ţinea făgăduiala făcută lui Floris. O corabie olandeză se pregătea să ridice ancora în rada portului. Tung-Ku, încărcată pînă la refuz cu nenumăratele daruri trimise de K'ien-Long regelui Ludovic al XV-lea, prin intermediul tinerilor lui ambasadori barbari. Rezemaţi de bastingaj, aceştia urmăreau manevrele marinarilor. Căpitanul cu obraz de culoarea lalelei purpurii dădea ordine scurte, precise şi calme, de parcă s-ar fi aflat în radă la Amsterdam şi nu la capătul lumii.

— Trage parîmele, domnule Hans

— Ridicaţi vîntul mic.

— Ridicaţi catargul cel mare

— Ridicaţi ancora.

Floris şi Adrien iubeau marea. Nu mai călătoriseră cu corabia din copilărie, de cînd se îmbarcaseră la bordul unei galere portugheze. Cîte se mai întîmplaseră de atunci...

Floris îl luă protector pe după umeri pe Adrien. Acesta zîmbi trist, cu ochii înecați în lacrimi. Floris înțelesese că se gîndea la mormîntul de marmoră alb rămas pentru totdeauna la Pekin, în grădina umbroasă a misiunii iezuite.

— Sfinte Iosife și Arhangheli ai paradisului, fiți binecuvîntați, pornim în sfîrșit spre casă ! exclamă Grégoire în culmea fericirii, apărînd în gura tambuchiului și suindu-se pe punte, unde se și împiedică de niște parîme, venind de-a berbeleacul drept în brațele lui Floris.

— Ah, pe toți dracii, prieteni, tare o să-mi mai lipsiți... mă obișnuisem cu voi... Întoarceți-vă să ne vedeți, dacă veniți pe mare e o nimica toată... prin Sumatra, Singhala * și Capul Furtunilor **. Cunosc pe dinafară rutele, vedeți ? Eu mai rămîn pe aici vreo zece ani și pe urmă mă întorc în Berry-ul meu natal, strigă părintele Boccaccio, petrecîndu-i într-o joacă ce avea să-l ducă înapoi la țărm. Bietul om își ștergea pe furiș lacrimile ce-i șiroiau pe obraz.

— Ia te uită, abia acum ne spune că e francez de-al nostru, se cruci Grégoire

— Adio, bunule tovarăș de ocnă, murmură Feodor, cuprinzînd cu brațul o infimă părticică din Șoricel. Mongola se îngrășase încă mai tare, din vina bucătarilor de primă mînă de la misiune. Iezuiții obținuseră de la cei doi îndrăgostiți promisiunea că n-aveau să-și mai ducă zilele în păcat, trăind în rușinos concubinaj care în ziua Judecății de Apoi avea să-i condamne la flăcările iadului. Numai că și Feodor, ca bun ortodox ce era și Șoricel, budistă pînă în pînzele albe, refuzau să-și unească destinele sub binecuvîntare catolică. Abili ca-ntotdeauna, iezuiții nu întîrziaseră în a găsi soluția : aveau să fie cununați, în largul mării, de un protestant : căpitanul olandez.

Cocoțat în vîrful catargului, Georges-Albert supraveghea manevrele. O pală de vînt îl dărîmă din postul lui de observație. Căscă vexat și coborî în cală să-și stingă cu o butelcuță de rachiu de orez setea cumplită, stîrnită desigur de aerul sărat al mării.

* Ceylon.

** Capul Bunei Speranțe.

Li Kang, care jurase pe „coada Virtuosului Inorog că n-avea să mai părăsească în vecii vecilor China", se lăsase convins de Bucurie a Zilei să nu-l abandoneze, tocmai acum, cînd avea atîta nevoie de el. În aşteptarea plecării se plimba de colo-colo pe puntea a treia, legănîndu-şi nerăbdător codiţa.

Floris se despărţea şi el cu greu de China.

— Să fie acesta destinul nostru, frăţioare, să nu ne simţim nicăieri la noi acasă, să fim veşnic atraşi, respinşi şi sfîşiaţi ?

— Destinul nostru, Floris, este să rămînem MEREU ÎMPREUNĂ.

Da, era singura lor bogăţie. Singurul lucru care îi dădea lui Adrien putere să ia viaţa de la capăt.

Floris îşi scutură buclele de abanos şi privi orizontul cu reflexe vineţii la capătul căruia, hăt departe, în Franţa, se afla... o tînără fată. Fără să vrea, buzele lui şoptiră :

— Baptistine...

Abia atunci Adrien îşi aminti de grozavul jurămînt smuls fratelui său de părintele lui. Şi se întrebă cu inima strînsă :

— Şi Floris şi Baptistine sînt firi aprige. Se vor putea ei, oare, înţelege ?

Cuprins

Partea întîia

FLORIS ŞI ŢAREVNA 5

Partea a doua

DRUMUL GLORIEI 126

Partea a treia

FATALITATEA 232

Director : LAURENŢIU HRENIUC
Consilier editorial : HARITON MARCU
Redactor ediţie : NICULAE FLOROVICI
Dat la cules : 7 mai 1992
Bun de tipar : 25 mai 1992
Format : 1/16 × 54/84
Coli tipografice : 24,5
Tiraj : 50.000 ex.

Tiparul executat sub comanda nr. 14 048
la S.C. „Grafica prahoveană" S.A. Ploieşti

I.S.B.N. 973-95-135-8-1

Oricît de blazaţi am fi, nu poţi rezista în faţa acestui formidabil roman de "capă şi spadă", care te prinde în vîrtejul nebunesc al întîmplărilor lui şi te poartă în mirajul vremurilor apuse, oferindu-ţi totodată fiorul uneia din cele mai frumoase şi tulburătoare "poveşti de dragoste" din cîte s-au scris în anii din urmă.

În Editura Sirius a apărut:

- *Floris, dragostea mea*

Vor mai apărea:

- *Frumoasa din Louisiana*
- *Amanţii de pe Mississippi*

...B.N. 973-95-135-8-1